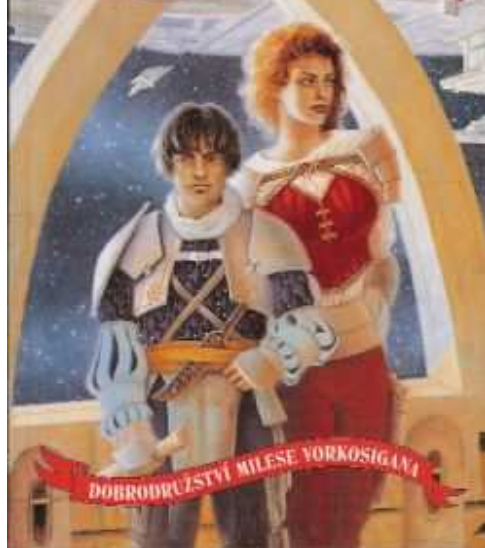

LOIS McMASTER BUJOLD

UČEDNÍK VÁLKY

DOBRODRUŽSTVÍ MILESE YORKOSIGANA

Lois McMaster Bujold

UČEDNÍK VÁLKY

Copyright © 1986 by Lois McMaster Bujold

Translation © 2000 by Robert Tschorn

Cover © 2000 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-135-9

Pro

Lillian

Stewarta

Carla

KAPITOLA 1

Vysoký zapšklý poddůstojník v zelené císařské uniformě nesl svůj speciální komunikační terminál jako maršálskou hůl. Nepřítomně si s ním plácal o stehno a pohrdavým pohledem sjížděl skupinku mladíků před sebou. Výzva.

Pořád stejná hra, řekl si Miles. Stál v čerstvém podzimním větříku a snažil se netrást v šortkách a běžeckých botách. Nic by vás tak nerozhodilo, jako stát polonahý mezi vojáky nastrojenými jak na přehlídku císaře Gregora, i když ve skutečnosti byla většina ostatních adeptů oblečena stejně jako on. Poddůstojník zodpovědný za zkoušky byl ztělesněním dokonalého vojáka. Miles ho zkoumal pohledem a snažil se zjistit, jakých vědomých či podvědomých triků používá k tomu, aby vypadal tak ledově. Od něj by se mohl mnohému naučit...

„Poběžíte po dvojicích,“ oznámil poddůstojník. Nezvýšil hlas, ale přesto jej bylo slyšet až do poslední řady. Další šikovný trik, pomyslel si Miles. Připomnělo mu to otcův zvyk v hněvu šeptat. Přitahoval tím pozornost.

„Pamatujte, běh na pět kilometrů se začíná měřit hned když dokončíte překážkovou dráhu.“ Poddůstojník začal určovat dvojice.

Vyřazovací zkoušky do kadetky Barrayarských císařských ozbrojených sil trvaly celý úděsný týden.

Miles už absolvoval pět dní písemných a ústních testů. Každý říkal, že to nejtěžší už mají za sebou. Ostatní mladí muži už to teď brali málem jako zábavu. Víc mezi sebou hovořili a vtipkovali, přehnaně si stěžovali na obtížnost zkoušek, chřadnoucí intelekt zkoušejících důstojníků, mizerné jídlo, noční budíčky, chytáky při zkoušení. Nářky těch, kteří to přežili. Na tělesné testy se těšili jako na hru. Jako na přestávku. To nejtěžší už bylo za nimi - ne však za Milesem.

vypjal se do výšky jak to nejvíc šlo, a napřímil, jako by chtěl silou vůle natáhnout zkroucenou páteř. Vystrčil bradu, narovnal svou příliš velkou hlavu, která by se hodila spíš k chlapovi, který má metr osmdesát, a ne necelý metr padesát jako měl on, a přimhouřenýma očima si prohlédl překážkovou dráhu. Začínala pětimetrovou betonovou zdí s železnými bodáky na vrcholu. Nahoru to půjde hladce, se svaly nic nemá, ale dolů to bude horší. Kostí, zase ty zrádné kosti...

„Kosigan, Kostolitz,“ vyvolal poddůstojník, když ho míjel. Miles se zamračil a šlehl po něm pohledem, ale pak se ovládl a nevšímal si ho. Vynechat před jménem jeho titul nebyla urážka, jen politika. V císařské armádě si teď byli všichni rovni. Správná politika. I jeho otec ji schvaloval.

Děda by si určitě stěžoval, ale ten nastoupil do služeb císaře, když byla hlavní údernou silou kavalerie, a každý důstojník si cvičil vlastní panoše. Oslovit ho tehdy někdo jenom Kosigan, bez počátečního Vor, mohlo mít za následek souboj. Jeho vnuk se teď snaží dostat na vesmírnou vojenskou akademii, aby studoval taktiku energetických zbraní, červí díry a planetární obranu. A stál bok po boku chlapcům, kteří by mu za starých časů nebyli hodni ani vyčistit meč.

Bok po boku vlastně ne, ušklíbl se Miles, když se kradmo podíval po svých sousedech v řadě. Ten, co s ním měl běžet přes překážky, jak se vlastně jmenuje, Kostolitz, zachytil jeho pohled a shlédl k němu se stěží skrývanou zvědavostí. Miles měl oči v ideální výšce akorát na prohlídku Kostolitzových úžasných bicepsů. Těm, kteří ještě neběželi, poddůstojník zavelel rozchod. Miles se se svým parťákem posadil na zem.

„Všímám si tě už celý týden,“ začal Kostolitz. „Co to máš hergot na tý noze?“

Miles potlačil roztrpčení. Už byl za ta léta zvyklý... Bůh ví, že se vymykal vždycky, a zvláště tady. Aspoň že se před ním Kostolitz nepřezehnal proti uhranutí, jako onehdy ta sešlá stařena ve Vorkosigan Surleau. V zapadlejších koutech Barrayaru, například v Dendarijských horách na území Vorkosiganů, se přes osvětové snahy některých místních správních středisek stále zabíjeli novorozenci postižení byť jen zaječím pyskem. Pohlédl na dvě výztuhy sahající od levého kolena ke kotníku, až do dneška skryté pod dlouhou nohavicí.

„Dlahu,“ odpověděl zdvořile, ale chladně.

Kostolitz ale civěl dál. „Na co?“

„Dočasná opora. Mám tam pár křehkých kostí. Tak abych si je nerozlámал, dokud si lékař nebude jistý, že už nerostu. Pak mi dají syntetiku.“

„To je divný,“ poznamenal Kostolitz. „To je jako nemoc nebo co?“ Pod záminkou, že hledá pohodlnější pozici, si kousek odsedí.

Jsem nečistý, nečistý, prolétlo Milesovi hlavou. Mám snad chodit se zvoncem? Měl bych mu říct, že je to nakažlivé - a že loni touhle dobou jsem měřil sto devadesát dva... Ale jenom si povzdechl. „Má matka se v těhotenství nadýchala jedovatého plynu. Dostala se z toho, ale mně nenarostly kosti správně.“

„Hm. To tě neléčili?“

„Ale ano. Bylo to horší než inkvizice. Díky tomu teď můžu chodit - jinak by mě nosili v kýblu.“

Kostolitz byl viditelně zhnusený, ale už se nesnažil odsednout dál. „Jak jsi vůbec mohl absolvovat odvod? Myslel jsem, že je předepsaná nějaká minimální vejška.“

„Nehleděli na to díky mým výsledkům v testech.“

„Aha.“ Kostolitz to chvíli nemohl strávit.

Miles znovu obrátil pozornost k překážkové dráze. Trochu času by měl nahnat při plazení pod laserovou palbou; prima, bude ho potřebovat při běhu na pět kilometrů. Bude pomalejší kvůli svému malému vzrůstu a kulhavé levé noze, která je po bezpočtu zlomenin o čtyři centimetry kratší než pravá. No co. Zítra to bude lepší, zítra bude vytrvalostní část. Zdraví kluci s dlouhýma nohama ho ve sprintu určitě předběhnou. Předpokládal, že zítra bude na pětadvaceti kilometrech poslední, možná i na dalších pětadvaceti, ale na pětasedmdesátém už budou všichni padat, zkroucení bolestí. Já jsem přes bolest profesionál, Kostolitz, řekl v duchu svému soupeři. Zítra se mě na to všechno zeptej znova na stém kilometru, jestli ještě popadneš dech.

Hergot, nesmysly stranou, měl bych se soustředit jen na to nejpodstatnější. Skok z pěti metrů - snad by bylo lepší oběhnout jej a dostat jen nula bodů. Ale i tak čekal slabý výsledek. Nedokázal se zbytečně vzdát jediného bodu, a hned ze začátku. Obejít zeď by bylo moc velké riziko...

„Opravdu věříš, že složíš zkoušku z fyzické zdatnosti?“ zeptal se Kostolitz a rozhlédl se kolem. „Na víc než padesát procent?“

„Ne.“

Kostolitz to vyvedlo z míry. „Tak o co ti sakra jde?“

„Nemusím překročit limit. Stačí mi aspoň trochu slušný výsledek.“

Kostolitz povytáhl obočí. „Komu jsi musel lézt do zadku, aby ti to povolili? Gregoru Vorbarrovi?“

Miles v jeho otázce zaregistroval náznak závisti, třídního nepřátelství. Zatál zuby. Snad nepřijde řeč na otce...

„Jak se tam chceš dostat, když neuděláš zkoušku?“ nedal se Kostolitz. Oči se mu zúžily vzteky. Cítil nespravedlnost a nozdry se mu roztáhly, jako když zvíře větrí krev.

Cvič se v diplomacii, poručil si Miles. I tu bys měl mít v krvi, jako válku. „Požádal jsem,“ vysvětlil trpělivě Miles, „aby mi výsledky nepočítali samostatně, ale v průměru. Co nezvládnou na závodech, doženu v písemkách.“

„Takový rozdíl. To bys musel mít písemky bez chyby!“

„Přesně tak,“ zabručel Miles.

„Kosigan, Kostolitz,“ zavolal jiný uniformovaný rozhodčí. Odešli ke startu.

„Není to ke mně zrovna spravedlivý,“ postěžoval si Kostolitz.

„Proč? Nic neděláme společně. Nic ti do toho není,“ dodal Miles suše.

„Běžíme po dvojicích kvůli udržení tempa. Jak budu vědět, jestli jsem dost rychlej?“

„Nebudu se zlobit, když zůstaneš vzadu,“ zabrblal Miles.

Kostolitz se zamračil.

Miles se zahleděl do dálky za cvičiště na hlouček přihlížejících mužů: pár příbuzných z armády a livrejovaní sluhové hraběcích synků z řad uchazečů. Miles zahlédl dvojici tvrdých chlapíků v

modrozlatých úborech Vorpatriľů; někde tu musí být i jeho bratranec Ivan.

A stál tam i Bothari, vysoký jako hora a hubený jako nůž, v hnědi a stříbře Vorkosiganů. Miles mu téměř neznatelně kývl na pozdrav. Bothari, který stál sto metrů daleko, gesto zahlédl a přešel z pohovu do pozoru.

Nedaleko stálo několik rozhodčích důstojníků, poddůstojník a dva proktoři z dráhy. Chvilí živě gestikulovali, pak se dívali směrem k Milesovi, jako by diskutovali o něčem důležitém. Konečně domluvili. Proktoři se vrátili na svá stanoviště, jeden z důstojníků odstartoval další dvojici a poddůstojník vykročil k Milesovi a jeho parťákovi. Vypadal znepokojeně. Miles se zdál být napjatý.

„Kosigane,“ začal poddůstojník nezaujatým hlasem. „Budete si muset sundat tu dlahu. Při zkouškách nejsou umělé pomůcky povoleny.“

Milese napadl alespoň tucet protiargumentů, ale mlčel. Tenhle poddůstojník je v jistém smyslu jeho nadřízený; Miles dobře věděl, že se dnes nehodnotí jen fyzické výkony. „Podle rozkazu, pane.“ Poddůstojníkovi se zjevně ulevilo.

„Mohu ji dát svému průvodci?“ Vrhł na poddůstojníka výhružný pohled: jestli ne, vrazím ti ji do ruky a budeš s ní chodit celý den. Uvidíme, jak se budeš cítit...

„Jistě, pane,“ řekl poddůstojník. S tím „pane“ se podřekl; věděl, kdo Miles ve skutečnosti je. Miles se ušklíbl. Mávl na Bothariho a tělesný strážce poslušně přiklusal. „Nesmíte s ním mluvit,“ upozornil ho poddůstojník.

„Ano, pane,“ odpověděl Miles. Sedl si na zem a odmontoval nenáviděné zařízení. Prima, alespoň bude o kilo lehčí. Hodil ho Botharimu, ten dlahu chytil jednou rukou, a Miles se postavil. Bothari mu - v souladu s pravidly - nepomohl.

Poddůstojník náhle Milesovi tolik nevadil, když stál vedle Bothariho. Vypadal najednou menší a mladší, dokonce trochu obtloušdý. Bothari byl vyšší, hubenější, daleko starší, o hodně ošklivější a výrazně přísnější v obličeji. Však taky Bothari byl poddůstojníkem už v dobách, kdy rozhodčí poddůstojník byl ještě batole.

Ostrá čelist, zoban místo nosu, oči neurčité barvy příliš blízko u sebe; Miles se zadíval na tvář svého olivrejovaného sluhy s majetnickou láskou. Zaléł pohledem k překážkové dráze a pak se očima vrátil k Botharimu. Strážce se také podíval na dráhu, stiskl rty, strčil si dlahu pod paži a sotva znatelně pokynul hlavou směrem k polovině závodní dráhy. Miles se zašklebil. Bothari vzdychł a odklusal zpátky k divákům.

Takže radí opatrnost. Ale Bothari se měl starat o jeho bezpečí, ne o kariéru - moment, to by nebyla pravda, opravil se Miles. Nikdo mu s přípravou na tenhle splašený týden nepomohl víc než Bothari. Tréninkem trávil všechn čas a tlačil Milesovo tělo až na - bohužel příliš nízkou - hranici jeho možností, neúnavně oddán největší vášni svého svěřence. Můj první podřízený, pomyslel si Miles. Má soukromá armáda.

Kostolitz se díval za Botharim. Zdálo se, že konečně identifikoval barvy livreje, protože se k Milesovi otočil v náhlém poznání.

„Tak tohle ty jseš,“ vyhrkl se závistí v hlase. „Tak to není divu, žeš ty testy udělal.“

Miles se pokusil o úsměv. Cítil mrazení v zádech.

Tápal po nějaké patřičně sžíravé odpovědi, ale právě je poslali na startovní čáru.

Kostolitz nejspíš dál namáhal závity, protože cynicky dodal: „Tak proto lord regent nikdy neusiloval o impérium!“

„Ke startu připravit,“ zvolal rozhodčí, „teď!“

Vyrazili. Kostolitz Milesovi na rovince okamžitě utekl. Jenom běž, imbecile, protože jestli tě doženu, zabiju tě. Miles běžel za ním a připadal si jako kráva na koňských dostizích.

Ted' zeď, ta svinská zeď. Když k ní Miles dorazil, Kostolitz už funěl v její polovině. Aspoň tomu proletářskému hrdinovi ukáže, jak se má lézt. Šplhal vzhůru, jako by maličké úchyty pro špičky prstů byly žebřiny, jeho svaly hnál vpřed vztek. Byl rád, že se na vrchol dostal dřív než Kostolitz. Podíval se

dolů a hned se Bazlivě zarazil mezi bodci jako na hřadu.

Rozhodčí ho bedlivě sledoval. Kostolitz Milese dohnal, rysy ztrhané námahou. „Vor se bojí výšek?“ zasípal přes rameno se škodolibým úsměvem. Odrazil se, s mužným žuchnutím dopadl do písku, postavil se a vyrazil dál.

Slézat jako nějaká artritická stařenka by ho stálo cenné sekundy. Možná kdyby doskočil parakotoulem - rozhodčí ho sledoval - Kostolitz už dorazil k další překážce - Miles skočil.

Čas se v pádu natáhl, takže měl cestou do písku spoustu příležitostí uvědomit si svoji chybu. Na zem narazil s křupnutím, které už bohužel znal.

Posadil se, bolestí bez sebe. Nebude křičet - aspoň, poznamenal jeho vnitřní hlas, to nemůžeš svádět na dlahu - tentokrát sis dokázal zlámat obě.

Nohy mu začaly otékat a ztrácet barvu, až byly rudobíle flekaté. Změnil polohu, aby je natáhl pod sebe, sehnul se ke kolenům a skryl obličej. Teď si dovilil jeden tichý výkřik. Nenadával. I nejhorší kletby, jaké znal, na to byly příliš mírné.

Rozhodčímu konečně došlo, že Miles už nevstane, a rozběhl se k němu. Miles se doplazil na kraj doskočiště, vyhnul se další dvojici uchazečů, a jal se trpělivě čekat na Bothariho.

Teď měl času, kolik chtěl.

Miles byl rozhodně proti těm novým antigravitačním berlím, přesto, že pod oblečením nebyly vidět. Místo chůze se s nimi nejistě šoural. Dal by přednost pořádné staromódní holi, nejlépe té s mečem uvnitř, jako má kapitán Koudelka, co se s ní dá při každém kroku bodat do země jako do nepřítele - třeba do Kostolitze. Zastavil se a srovnal rovnováhu, než se odváží na schodiště sídla Vorkosiganů.

Drobné částičky slídy v ošlapaných žulových schodech příjemně odrážely paprsky podzimního jitra jako v kontrastu s průmyslovým oparem nad hlavním městem, Vorbarr Sultanou. O kousek dál, na stejné ulici s kraválem bourali podobné šlechtické sídlo, aby udělali místo modernější stavbě. Miles pohlédl na ochoz naproti; před střechou přecházela postava. Cimbuří se změnilo, ale bdělí vojáci dál drželi stráž.

mlčenlivý Bothari vedle něj se náhle sehnul, aby z chodníku sebral ztracenou minci. Pečlivě ji pustil do levé kapsy. Do velmi důležité kapsy.

Miles se pousmál a oči mu pobaveně zjihly. „Na věno?“

„Samozřejmě,“ odvětil klidně Bothari. Mluvil monotónním hlubokým basem. Člověk ho musel znát

dlouho, aby v něm dokázal číst. Miles se v každé droboučké změně toho hlasu vyznal jako potmě ve svém pokoji.

„Škudlíte pro Elenu desetičky, co se pamatuji. Proboha, věna vyšla z módy s jízdním vojskem. Dneska už je nepotřebují ani šlechtičny. Doba Izolace je za námi.“ Miles si Bothariho dobíral co nejšetrněji, aby se ho nedotkl. Bothari bral také Milesovu vášeň vážně.

„Chci, aby měla všechno jak se sluší a patří.“

„Už musíte mít našetřeno tolik, že byste koupil i Gregora Vorbarru,“ nadhodil Miles, když si vzpomněl, na čem všem jeho strážce celá ta léta šetřil, aby dceři nastrádal na věno.

„O císaři byste neměl vtipkovat,“ odmítl Bothari pokus o - podle něj - nevhodný vtip. Miles si povzdechl a s nohama zpevněnými dlahami se opatrně vydal do schodů.

Prostředky proti bolesti, které dostal na vojenské marodce, pomalu přestávaly působit. Cítil nesmírnou únavu. Na ošetřovně prožil bezesnou noc; celou dobu strávil povídáním a vtipkováním s chirurgem, který mu pod lokálním umrtvením neúnavně skládal na tisíc kousků roztříštěnou kost jako nějakou mimořádně záludnou skládačku. Já to ustál docela dobře, ujistil se Miles, ale ve skutečnosti už chtěl opustit scénu a tiše se zhroutit. Ještě pár scén.

„Jakého ženicha byste si pro Elenu představoval?“ testoval Miles půdu o přestávce ve výstupu.

„Důstojníka,“ odpověděl bez zaváhání Bothari.

Milesovi ztuhl úsměv na tváři. Tak i vy máte tenhle cíl, seržante? otázal se v duchu. „Předpokládám, že na to nespěcháte.“

Bothari si odfrkl. „Jistěže ne. Vždyť jí je teprve...“

Zarazil se a na čele mu vyskočily vrásky. „Ten čas tak letí...“ dodal potichu.

Miles úspěšně překonal schody, vešel do rodinného sídla a v duchu se obrnil proti příbuzným. První bude nejspíš matka, s tou nebudou potíže. Když ho uniformovaný portýr pustil do domu, matka už stála v hale pod dlouhým schodištěm. Lady Vorkosiganová byla v nejlepších letech, ohnivě rudé vlasy prokvetlé občasnou šedinou, dost vysoká, aby se na ní ztratilo pár kilo nadváhy. Byla trochu zadýchaná; nejspíš seběhla z patra, jakmile ho zahlédli přicházet. Krátce se objali. Tvářila se vážně, v jejím pohledu nebyl ani náznak zklamání.

„Je tu otec?“ zeptal se.

„Ne. Šli s ministrem Quintillanem na štáb. Hádají se tam s generály celé dopoledne o vojenský rozpočet. Mám tě pozdravovat a vzkázat, že to zkusí stihnout domů na oběd.“

„A, ehm... doufám, že dědečkovi o tom včerejšku ještě neřekl?“

„Ne. Ale mělš mu to dovolit. Ráno to bylo trapné.“

„To se vsadím.“ Vzhlédl nahoru do schodů. Připadaly mu jako hora, a nejen kvůli jeho zlomeným nohám. No, tak ať máme to nejhorší rychle za sebou... „Je nahoře?“

„Ve svých komnatách. I když můžu s potěšením říct, že se ráno prošel v zahradě.“

„Hm.“ Miles začal vystupovat nahoru do patra.

„Jed'te výtahem,“ navrhl Bothari.

„K čertu, je to jenom jedno patro.“

„Lékař říkal, že máte nohy zatěžovat co nejméně.“

Milesova matka odměnila Bothariho úsměvem, on jí odpověděl tichým „Milady.“ Miles pokrčil rameny a místo ke schodům zamířil do zadního traktu.

„Milesi,“ dodala matka, když ji míjel, „nebud'... Je starý, není mu dobře a už léta nemusel být k nikomu zdvořilý. Snaž se ho pochopit, dobře?“

„Vždyť mě znáš.“ Ironicky se zašklebil, aby ukázal, jak dobře to bude snášet. Oplatila mu úsměv, ale její pohled zůstal vážný.

Potkal Elenu Bothariovou, když vycházela od dědečka. Strážce své dceři kývl na pozdrav a vysloužil si jeden z jejích plachých úsměvů.

Miles už po tisíci přemýšlel, jak může mít tak ošklivý chlap tak krásnou dceru. Ve tváři měla všechny jeho rysy, ale dokonale předělané. Ve svých osmnácti letech byla vysoká, to po otci, celých sto osmdesát dva centimetrů proti jeho stopětadevadesáti, ale kde byl on hubený a napjatý jako struna, byla ona štíhlá a pevná. On měl místo nosu zoban, ji zdobil elegantní orlí profil; on měl úzký ostrý obličej, ona tvář jako , nějaký dokonale vyšlechtěný chrt s rodokmenem. Rozdíl byl možná hlavně v očích; její byly tmavé a jiskrné, pozorné, ale ne tak těkavé jako jeho. Nebo vlasy; on nosil prošedivělého vojenského ježka, zatímco ona dlouhou černou hřívu. Chrlič vody a světice od jednoho sochaře na opačných stranách nějakého gotického portálu.

Miles se probral ze zamyšlení. Jejich pohledy se na okamžik setkaly a ona se přestala usmívat. Narovnal se a poslal jí nucený úsměv, aby z ní vyloudil upřímný. Nespěchejte na ni, seržante...

„Bože, já jsem tak ráda, že jsi doma,“ pozdravila ho. „Ráno to bylo strašné.“

„Vymýšlel si?“

„Ne, měl dobrou náladu. Hrál se mnou Strategii a nedával pozor - víš, že jsem ho málem porazila? Vykládal historky z války a ptal se na tebe. Kdyby měl

mapu té překážkové dráhy, zapichoval by si do ní špendlíky, jak daleko ses už dostal... Nemusím tam chodit s tebou, vid'?“

„Samozřejmě, že ne.“

Eleně se ulevilo, usmála se a vyrazila pryč chodbou, jen se na za ním naposledy ohlédla přes

rameno.

Miles se zhluboka nadechl a vykročil přes práh generála hraběte Pjotra Vorkosigana.

KAPITOLA 2

Starý pán už byl vzhůru, oholený a čistě oblečený do nového dne. Seděl v křesle a zamyšleně hleděl oknem do zadní zahrady. Zamračeně se podíval, kdo ho to ruší z přemýšlení, a když uviděl, že to je Miles, zešíroka se usmál.

„Pojď sem, chlapče...“ Ukázal na křeslo, které nejspíš před chvílí uvolnila Elena, a jeho úsměvem probleskly rozpaky. „U všech všudy, to jsem si spletl den? Měl jsem za to, že dnes běžíš sto kilometrů přes horu Sencele.“

„Ne, pane, nespletl jste se.“ Miles se usadil do křesla. Bothari před něj přistrčil židli a pokynul směrem k jeho nohám. Miles se je pokusil zvednout, ale jeho úsilí překazila zvlášť ostrá bolest. „No dobrá, pomozte mi, seržante,“ přivolil unaveně Miles. Bothari zvedl jeho zničené nohy na židli a vzdálil se. Miles si pomyslel, že strategicky čeká u dveří. Starý hrabě je chvíli pozoroval a ve tváři se mu zračilo bolestné poznání.

„Cos dělal, chlapče?“ povzdechl.

Ať je to rychlé a bezbolestné, jako poprava. „Včera jsem na překážkové dráze skočil ze stěny a zlámal si obě nohy. Z fyzické přípravy jsem vyletěl. Ostatní... no, na tom teď nezáleží.“

„Tak jsi přijel domů.“

„Tak jsem přijel domů.“

„Aha.“ Stařec zabubnoval sukovitými prsty na opěrci křesla. „Aha.“ Nervózně si poposedl a stiskl rty. Vyhlédl z okna, aby se nemusel dívat na Milese. Znovu zabubnoval. „Za všechno může ten zatracený demokratismus,“ začal hádavě. „Spousta nesmyslů z jiných planet. Tvůj otec neudělal Barrayaru dobrou službu, když to podporoval. Když byl regentem, mohl to krásně zarazit, a on to takhle zkazil, alespoň podle mého názoru...“ odmlčel se. „Zamiloval se do názorů a do žen z jiných planet,“ dodal tišším hlasem. „Může za to tvá matka. Pořád prosazuje ty rovnostářské nesmysly...“

„Ale pane,“ nezdržel se Miles protestu. „Matka se o politiku zajímá tak málo, že o ní ví jen proto, že je jí neustále nablízku.“

„Díky Bohu, jinak dnes vládla Barrayaru. Nikdy jsem neviděl, že by se jí tvůj otec postavil na odpor. No, mohlo by to být horší...“ Stařec si zase poposedl, sužovaný bolestí ducha stejně jako Miles bolestí těla.

Miles ležel rozvalený v křesle, příliš unavený, než aby matku nebo sebe bránil. Dalo se čekat, že hrabě za chvíli, až začne hledat protiargumenty, přehádá sám sebe.

„Asi musíme jít s dobou. Všichni se jí musíme podřídit. Z kupeckých synků jsou teď skvělí vojáci. Bůh ví, že jsem několika takovým kdysi také velel. Vyprávěl jsem ti někdy o tom chlapíkovi, když jsme bojovali s Cetagand'any v Dendarijských horách za Vorkosigan Surleau - můj nejlepší partyzánský poručík. Tenkrát jsem nebyl o moc starší než ty teď. Toho roku zabil víc Cetagand'anů... Jeho otec byl krejčí. Krejčí v době, kdy se všechno šilo v ruce, hrbil se nad stehy...“ Povzdechl si nad ztracenou minulostí. „Jak se jen jmenoval...“

„Tesslev,“ napověděl Miles. Tázavě se podíval na nohy. Tak ze mě bude krejčí. Mám na to postavu. Ale krejčí jsou dneska stejný přežitek jako hrabata.

„Ano, jmenoval se Tesslev. Když chytili jeho hlídku, zemřel strašnou smrtí. Byl to statečný muž, hrdina...“ V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho.

Starý hrabě se chytil stébka: „Byly ty zkoušky spravedlivé? Dneska nikdy nevíš; nějaký plebejec si tě vezme na paškál...“

Miles zakroutil hlavou a rychle uvedl věci na správnou míru dřív, než stařec začne rozvíjet své oblíbené téma. „Úplně spravedlivé. Chyba je ve mně. Nechal jsem se rozhodit, nedával jsem pozor na to, co dělám. Zklamal jsem, protože jsem nebyl dost dobrý. Tečka.“

Stařec se nesouhlasně zamračil. Sevřel ruku v pěst a pak ji zase rezignovaně povolil. „Za starých časů by si nikdo nedovolil zpochybnit tvé právo...“

„Za starých časů by má neschopnost stála mnoho životů. Věřím, že takhle je to lepší.“ Miles mluvil klidně.

„Dobrá...“ Starý muž hleděl oknem do dále. „No dobrá, časy se mění. I Barrayar se změnil. Než mi bylo dvacet, změnil se k nepoznání od doby, kdy mi bylo deset. A znovu, než mi bylo čtyřicet. Nic nezůstalo při starém... A od doby, kdy mi bylo čtyřicet, do chvíle, kdy jsem slavil osmdesát. Tohle slabé, zdegenerované pokolení už ani neumí hřešit. Piráti z dob mého otce by si je dali k snídani a do oběda strávili kosti... Víš, že budu první hrabě Vorkosigan po devíti generacích, co umře v posteli?“ Odmlčel se, oči stále upřené do dálky, a napůl pro sebe zašeptal: „Bože, ty změny už mě unavují. Děsí mne pouhá představa, že bych se měl smířovat s dalším světem. Děsí.“

„Pane,“ oslovil ho Miles mírně.

Stařec rychle vzhlédl. „Není to tvoje chyba, chlapče, tvoje ne. Chytil ses mezi kola změn a náhod stejně jako my ostatní. Byla to jen náhoda, že se ten atentátník rozhodl zabít tvého otce právě tímhle plynem. Ani nechtěl zasáhnout tvou matku. Přes to všechno si vedeš dobře. Asi jsme... jsme do tebe vkládali příliš velké naděje. Nikdo nemůže říct, že si nevedeš dobře.“

„Děkuji, pane.“

Ticho se neúnosně protahovalo. V místnosti začínalo být teplo. Milese bolela hlava z nevyspání a bylo mu špatně z hladu a z léků. S obtížemi se vyhrabal na nohy. „Teď mě, prosím, omluvte...“

Stařec ho mávnutím ruky propustil. „Ano, určitě máš práci...“ Udělal poslední pauzu a tázavě na Milese pohlédl. „Co teď budeš dělat? Je to tak zvláštní. Vždycky jsme byli Vorové, válečníci, i když válka se také změnila...“

Hluboko v křesle vypadal scvrkle. Miles sebral síly a pokusil se tvářit vesele. „Vždycky se můžu dát k té druhé aristokracii. Místo kulhavého pěšáka budu dvorním šaškem. Chystám se stát slavným požitkářem a velkým milovníkem. Stejně je to zábavnější než vojna.“

Dědeček na tento druh vtipkování přistoupil. „Ano, takovým jsem vždycky záviděl. Do toho, chlapče.“ Usmál se, ale Miles věděl, že se k tomu nutí stejně jako on sám. Stejně lhal - „dvořan“ znamenalo pro hraběte totéž co „příživník“. Miles cestou vyzvedl Bothariho a zmizel.

Miles se hrbil v omláčeném křesle v malém salónku s oknem do ulice, nohy nahoře, oči zavřené. Místnost se moc často nepoužívala, měl tedy celkem jistotu, že ho nikdo nevyruší z přemítání. Ještě nikdy nebyl tak ochromený, tak necitelný ke všemu včetně bolesti. Tolik energie, a k ničemu - život plný ničeho, celá budoucnost - kvůli jediné chybě ve vzteku...

Někdo za ním zakašlal a ostýchavým hlasem dodal: „Nazdar Milesi.“

Otevřel oči a rázem se přestal cítit jako raněné zvíře v doupěti. „Eleno! Tak ty jsi včera přijela s matkou z Vorkosigan Surleau. Pojd' dál.“

Usadila se na opěrku druhého křesla. „Ano, tvá matka ví, jak ráda se vždycky podívám do hlavního města. Občas mám skoro pocit, že je to i moje máma.“

„Řekni jí to. Bude mít radost.“

„Myslíš?“ zeptala se nesměle.

„Určitě.“ Konečně se probral. Budoucnost možná nebude tak úplně prázdná...

Kousla se do spodního rtu a pohledem se mu vpila do tváře. „Vypadáš zdrceně.“

Eleně na ramínku plakat nebude. Rozvalil se v křesle, usmál se a zahnal depresi vtipkováním. „Doslova. Tos řekla přesně. Dostanu se z toho. Předpokládám, že už jsi to slyšela od á do zet.“

„Ano. u pana hraběte to šlo hladce?“

„Ale jistě. Jsem koneckonců jeho jediný vnuk. Skvělé postavení, všechno mi projde.“

„Zeptal se tě, jestli si nezměníš jméno?“

Zíral na ni. „Cože?“

„No na jméno po otci. Mluvil o tom, když jsi...“ Zarazila se, ale Miles už si to přebral po svém.

„Aha. Kdybych se stal důstojníkem, konečně by povolil a nechal mě používat rodová jména? Jak milé -po sedmnácti letech.“ Bezmocný vztek zamaskoval ironickým úsměvem.

„Nikdy jsem nechápala, o co tady jde.“

„Proč jsem Miles Naismith, po matčině otci, a ne Pjotr Miles po obou dědečcích? To kvůli tomu

pozdvížení, když jsem se narodil. No, jakmile se rodiče uzdravili ze soltoxinu a zjistili, že plod je poškozený - tohle mimochodem nemám vědět -, dědeček je nutil k potratu. Strašně se s rodiči rozhádal - spíš s matkou, otec zůstal někde „mezi“ - a když se otec matky konečně zastal, urazil se a nedovolil jim dát mi své jméno. Když se ukázalo, že to se mnou není tak zoufalé, trochu se uklidnil.“ Ušklíbl se a zabubnoval prsty o opěrku. „Takže to chtěl konečně překousnout, co? Možná tím líp, že jsem vybuchl. Málem se zalknul.“ Zahnal další vlnu vzteku a hned zalitoval svých posledních vět. Nemusí být před Elenou ještě nepříjemnější.

„Vím, jak ses připravoval. Je mi to líto.“

Zkusil se zatvářit vesele. „Ani z poloviny tolik, co mně. Kdybys tak tu fyzickou přípravu dělala za mě. Z nás dvou dohromady by byl úžasný důstojník.“

Najednou promluvila tak upřímně, jak byli zvyklí v dětství: „Ano, ale na Barraryaru jsem ještě více handicapovaná než ty. Jsem ženská. Nemůžu se ani přihlásit ke zkouškám.“

Souhlasně zvedl obočí. „Já vím. Absurdní. S tím, co tě naučil tvůj otec, by ti stačil kurs na těžké zbraně a dokázala bys položit na lopatky devět z deseti chlapů, co jsem tam viděl. Představ si to - seržant Elena Bothariová.“

Zvážněla. „Ted' si ze mě utahuješ.“

„Jenom se s tebou bavím jako jeden civilista s druhým,“ řekl napůl omluvně.

Smutně přikývla, ale pak si vzpomněla, proč přišla, a změnila téma. „Posílá mě tvá matka. Máš jít na oběd.“

„Aha.“ Se zasténáním se zvedl z křesla. „Takový rozkaz musím poslechnout. Admirálova Kapitánka poroučí.“

Elena se té představě zasmála. „Ano. Vidiš, tvá matka byla na Betě důstojníkem a nikdo na tom nevidí nic špatného nebo divného.“

„Naopak. Je tu tak cizí, že ji nikdo nehodnotí podle zdejších měřítek. Může si dělat, co chce.“

„Chtěla bych být z Bety,“ zasnila se Elena.

„Pozor, ona je divná i na jejich poměry. I když si myslím, že by se ti na Betě líbilo. Aspoň někde.“

„Z téhle planety se nikdy nedostanu.“

Pozorně se na ni podíval. „Z čeho jseš tak smutná?“

Pokrčila rameny. „Znáš mého otce. Je tak konzervativní. Měl se narodit o dvě stě let dřív. Jseš jediný z mých známých, kdo si nemyslí, že je divný. Takový paranoik.“

„Já vím. Ale u tělesného strážce je to docela šikovná vlastnost. Ta jeho patologická podezíravost mi už dvakrát zachránila život.“

„Ty ses měl taky narodit o dvě stě let dřív.“

„Děkuji, nechci. Hned po narození by mě zabili.“

„No budiž,“ připustila. „Ale zpátky k věci. Dneska ráno začal zčistajasna o mé svatbě.“

Miles se zarazil a podíval se na ni. „Vida. Co říkal?“

„Nic moc.“ Pokrčila rameny. „Jen to nadhodil. Kdyby... Já nevím. Kéž by tak byla naživu moje matka.“

„No. Podívej, když se chceš někomu svěřit, vždycky je tu ta moje. Nebo - nebo já. Můžeš si povídat se mnou, ne?“

Obdařila ho úsměvem. „Díky.“ Došli ke schodům. Zastavila se; čekal.

„Viš, že už o mamince nikdy nemluví? Než mi bylo dvanáct, vyprávěl o ní dlouhé historie, aspoň na něj dlouhé. Třeba už na ni zapomíná.“

„To bych neřekl. Vídám ho častěji než ty. Nikdy se na jinou ženu ani nepodíval,“ ujistil ji Miles.

Vydali se dolů po schodech. Bolavé nohy ho pořádně nenesly; ze schodu na schod se musel kolíbat jako tučňák. Zahanbeně se podíval na Elenu a pevně stiskl zábradlí.

„Neměl bys jet výtahem?“ zeptala se, když viděla, jak nejistě došlapuje.

Nezačíněj se mnou taky zacházet jako s mrzákem... Podíval se na vyleštěnou šroubovici zábradlí.

„Říkali, ať nezatěžuju nohy. Nepověděli jak...“ Vyskočil na madlo a šíleně se na ni zazubil přes rameno.

Ve tváři se jí zračila hrůza i pobavení. „Milesi, ty blázne! Když z toho spadneš, zpřelámeš si všechny kosti v těle...“

Odrazil se a záhy nabral rychlost. Rozesmátá za ním běžela po schodech; ztratil ji v nejbližší zatáčce. Když zjistil, co ho čeká dole, smích ho přešel. „Hergot...“ Na to, aby stihl zabrzdit, jel moc rychle...

„Co to má...“

„Pozor!“

Na konci schodiště vylétl ze zábradlí přímo do náruče podsaditého prošedivělého muže v důstojnické zeleni. Než na mozaikovou dlažbu vstupní haly dorazila zadýchaná Elena, oba se už vymotali z klubka a postavili na nohy. Miles cítil, jak mu hoří tvář, a věděl, že se červená. Další důstojník, dlouhán s kapitánskými výložkami na límci uniformy, opřený o špacírku, se krátce zasmál.

Miles se uklidnil a postavil víceméně do pozoru. „Dobré odpoledne, otče,“ řekl klidně. Trochu útočně vystrčil bradu, aby předešel poznámkám ohledně svého nevídaného vstupu na scénu.

Admirál lord Aral Vorkosigan, ministerský předseda

Barrayaru ve službách císaře Gregora Vorbarry, dříve lord regent téhož, si upravil uniformu a odkáshal. „Dobré odpoledne, synu.“ V očích měl plamínky smíchu. „Jsem, ehm, rád, že tvá zranění nejsou vážná.“

Miles pokrčil rameny, rád, že bude na veřejnosti ušetřen dalších poznámek. „Jako obvykle.“

„Omluv mne na chvíli. Á, dobré odpoledne, Eleno. Koudelko, co si myslíte o těch propočtech admirála Hessmana ohledně ceny nových lodí?“

„Myslím, že je vychrlil neskutečně rychle.“

„Tak vy také?“

„Myslíte, že se do nich snaží něco schovat?“

„Nejspíš. Ale co? Příspěvky na vlastní stranu? Není ten prodávající jeho švagr? Nebo prostě moc rozhazuje? Zpronevěra, nebo neschopnost? Na tu první možnost nasadím Illyana, vás chci na tu druhou. Pořádně ta čísla zmáčknete.“

„Budou ječet. Ječeli už dneska.“

„Nevěřte jim. Když jsem zasedal v Generálním štábu, často jsem sestavoval stejné návrhy. Víím, kolik je v nich balastu. Dokud nevřískají alespoň o dvě oktávy výš, o nic nejde.“

Kapitán Koudelka se zazubil, uklonil se na rozloučenou, Milesovi a Eleně pokynul hlavou, zasalutoval a odešel.

Miles s otcem se na sebe dívali a ani jeden nechtěl začít mluvit o předchozím incidentu. Jakoby po vzájemné dohodě řekl lord Vorkosigan pouze: „No, nejdu pozdě na oběd?“

„Zrovna se svolávalo, pane.“

„Tedy pojďme...“ Krátce vystrčil loket, jako by chtěl raněnému synovi nabídnout rámě, ale pak taktně složil ruce za zády. Pomalu šli bok po boku.

Miles se opřel v posteli, ještě oblečený, s nohama nataženýma nahoru. Znechuceně je měřil pohledem. Odbojné provincie, vzbouřené oddíly, zrádní sabotéři... Měl by ještě vstát, umýt se a převléknout na noc, ale připadalo mu to jako hrdinský výkon. Z něj žádný hrdina nebude. Vzpomněl si na toho vojáka, co o něm vyprávěl dědeček, jak pod sebou při útoku omylem zastřelil vlastního koně. Vyžádal si dalšího a udělal to znova.

Vypadalo to, že právě jeho slova postrčila seržanta Bothariho nejméně žádoucím směrem. Před očima mu kroužil Elenin obraz -jemný orlí profil, veliké tmavé oči - dlouhatánské nohy, vlnění boků - vypadá jako hraběnka na divadle. Kdyby ji tak do té role mohl obsadit ve skutečnosti... Ale co on by byl za hraběte!

Na divadle možná. V barrayarských hrách se do rolí intrikánů zásadně obsazovali mrzáci. Když

nemůže být voják, mohl by mít budoucnost jako padouch. „Unesu tu krasotinku,“ zabručel zkusmo o půl oktávy níž, „a zamknu ji do sklepení.“

Lítostivě si povzdechl a pak mluvil zase normálním hlasem. „Jenže nemám sklepení. Musel bych ji zavřít do kumbálu. Dědeček má pravdu, jsme slabá generace. Stejně by poslali nějakého hrdinu, ať ji zachrání. Někakého svalnatého dlouhána - řekněme Kostolitze. Dobře víš, jak takové souboje dopadají...“

Sklouzl na zem a začal předvádět boj Kostolitzova meče proti svému... řekněme řemdihi. Řemdih je pro padoucha ta správná zbraň. Dával si skutečně záležet. Proboden zmírá v náručí hořekující Eleny - ne, ta teď objímá Kostolitze a oslavuje.

Milesův pohled padl na starožitné otočné zrcadlo na vyřezávaném stojanu. „Panovačný trpaslíku!“ zvolal. Dostal strašnou chuť rozbít zrcadlo holýma rukama, střepy a krev, ale hluk by přivolal strážu z haly, a smečku příbuzných, a žádosti o vysvětlení. Místo toho zrcadlo otočil sklem ke zdi a žuchnul zpátky do postele.

Tady o tom začal přemýšlet vážněji. Snažil se představit, jak podle všech pravidel žádá otce, aby za něj šel seržanta Bothariho žádat o ruku jeho dcery. Hrůza děs. Povzdechl si a marně se pokusil najít nějakou pohodlnější polohu. Je mu teprve sedmnáct, to je i na barrayarské poměry moc mladý na ženění, navíc nezaměstnaný... ještě léta nejspíš nebude dost samostatný, aby si ji vzal i přes odpor rodičů. Do té doby bude Elena dávno pod čepcem.

A co ona? Co by z toho měla? Aby po ní lezl nějaký šeredný pokroucený trpaslík, aby si na ni ve společnosti ukazovali, ve světě, kde domácí zvyky a cizí medicína nelítostně vyhladily i sebemenší odchylky, aby si na ni ukazovali nejen kvůli němu, ale i kvůli jejich absurdní rozdílnosti? Vynahradily by jí snad tohle všechno pochybné výhody přežitího titulu, který každým rokem ztrácí na významu? Titulu mimo Barrayar zcela bezcenného, jak dobře věděl - jeho matka ani po osmnácti letech tady nebrala Vorský systém jinak než jako celoplanetární hromadnou halucinaci.

Ozvalo se dvojí zaklepání na dveře. Autoritativní, ale zdvořilé. Miles se ironicky usmál a s heknutím posadil.

„Pojďte dál, otče.“

Lord Vorkosigan strčil hlavu do dveří. „Ty jsi ještě oblečený? Už je pozdě. Měl bys odpočívat.“ V rozporu s tím, co právě řekl, vešel do pokoje, vzal si od psacího stolu židli a obkročmo se na ni usadil opěradlem dopředu. Miles si všiml, že otec také ještě nesvlékl důstojnickou zeleň. Přemýšlel, zda je admirálská uniforma ještě na místě, když už otec není regentem, tedy vrchním velitelem vojsk, ale pouhým ministerským předsedou. Nebo k němu přirostla?

„Ehm,“ začal lord Vorkosigan a odmlčel se. Významně si odkašlal. „Přemýšlel jsem, co asi teď chceš dělat. Náhradní plány.“

Miles stiskl rty a pokrčil rameny. „Neměl jsem náhradní plány. Počítal jsem s úspěchem. Tím hůř pro mě.“

Lord Vorkosigan odmítavě zavrtěl hlavou. „Pokud tě to potěší, bylo to o chlup. Dnes jsem mluvil s vedoucím přijímací komise. Chceš vědět, jak jsi napsal písemky?“

„Myslel jsem, že to nezveřejní. Jenom abecední seznam - přijat, nepřijat.“

Lord vstřícně natáhl ruku. Miles zakroutil hlavou. „Nechte to plavat. Je to jedno. Nesmysl od samého začátku. Jenom jsem si to nedokázal přiznat.“

„To není pravda. Všichni jsme věděli, že to bude těžké. Ale nikdy bych tě nenechal vynaložit tolik úsilí na něco, co je předem ztraceno.“

„Tu tvrdohlavost mám po vás.“

Mrkli na sebe. „No, po matce stěží,“ uznal lord Vorkosigan.

„Není... moc zklamaná, že ne?“

„To těžko. Víš, jak se dívá na armádu. Jednou nás označila za nájemné zabijáky. Bylo to skoro první, co mi kdysi řekla.“ Zatvářil se, jako by ho ta vzpomínka pobavila.

Miles se mimoděk usmál. „To vám opravdu řekla?“

Lord Vorkosigan mu úsměv oplatil. „Ano. Ale přesto si mě vzala, takže to asi nemyslela tak vážně.“ Přestal

se usmívat. „Ale je to tak. Pokud jsem pochyboval o tvých vojenských schopnostech...“

Miles zpozorněl.

„...šlo právě o tohle. Když máš někoho zabít, musíš si odmyslet jeho tvář. Šikovný trik. Vojákovi se hodí. Nejsem si jistý, jestli máš dostatečně úzký zorný úhel. Nepomůže ti, když se díváš kolem sebe. To máš po matce, díváš se i dozadu.“

„Nikdy jsem si nevšiml, že byste před něčím zavíral oči, otče.“

„Já už ten trik zapomněl. Proto jsem se dal na politiku.“ Lord Vorkosigan se usmál, ale jen na chvíli. „Bohužel jsi na to doplatil.“

Ta poznámka v něm vyvolala nepříjemnou vzpomínku. „Pane,“ zeptal se váhavě, „to proto jste nesáhl po císařském trůnu, i když to každý čekal? Protože váš dědic byl...“ Zakázanému slovu mrzák se vyhnul poukázáním na své tělo.

Lord Vorkosigan stáhl obočí. Najednou promluvil děsivým šepem, až Miles nadskočil. „Kdo to řekl?“

„Nikdo,“ odpověděl Miles nervózně.

Otec vstal ze židle a začal přecházet po pokoji. „Nikdo,“ zasyčel, „nikdo nesmí říct něco takového. Je to urážka mé i tvé cti. Přisahal jsem Ezaru Vorbarrovi na smrtelném loži, že budu sloužit jeho vnukovi, což jsem splnil. Tečka. Konec diskuse.“

Miles se smířlivě usmál. „Já nediskutuju.“

Lord Vorkosigan se rozhlédl kolem a zasmál se. „Promiň. Jenom ses dotkl mého citlivého místa. Není to tvoje chyba.“ Uklidnil se a znovu posadil. „Víš, co si myslím o císařství. Dárek zlé sudičky. Ale zkus to říct jim...“ Zakroutil hlavou.

„Gregor vás určitě nemůže podezírat z touhy po moci. Udělal jste pro něj víc než kdokoli jiný, když se o trůn ucházel Vordarian, při Třetí cetagandské válce, za Komarrského povstání - bez vás by tu už nebyl...“

Lord Vorkosigan se zašklebil. „S Gregorem teď nejsou žerty. Konečně se dostal k moci, k opravdové moci, na to vem jed, a po šestnácti letech komandování od ‚starých páprdů‘, jak nám říká, chce vyzkoušet, kam až jeho moc sahá. Nechtěl bych mu teď zkřížit cestu.“

„Ale no tak. Gregor přece není takový nevďěčník.“

„To není, ale působí na něj nové tlaky, před kterými ho dlouho neochráním...“ zarazil se a zaťal pěst. „Zbývají jen náhradní plány. Což nás, doufám, přivádí k původnímu tématu.“

Miles si unaveně protřel oči. „Nevím, pane.“

„Mohl bys,“ nadhodil nezúčastněně lord Vorkosigan, „požádat Gregora o císařskou výjimku.“

„Vnutit se do armády násilím? Díky těm politickým výhodám, proti kterým jsi celý život bojoval?“ Miles vydechl. „Pokud jsem to měl vůbec zkoušet, tak než mě vyhodili od přijímaček. Ale teď - ne. Ne.“

„Ale,“ pokračoval lord Vorkosigan, „na zahálení jsi moc pracovitý a talentovaný. Můžeš sloužit jinak. Chtěl jsem ti navrhnout pár věcí. Jenom tak, popřemýšlet o nich.“

„Pokračujte.“

„Ať důstojník nebo ne, jednou budeš hrabětem Vorkosiganem.“ Pohybem ruky zarazil Milesovy námitky. „Jednou. Nevyhneš se členství ve vládě, ledaže by došlo k nějaké revoluci nebo jiné sociální katastrofě. Budeš zastupovat naše léna. Léna, bohužel, zoufale zanedbaná. Nemůže za to jen dědečkova nemoc. Pořád jsem měl moc práce a předtím jsme oba sloužili v armádě...“

O tom mi povídejte, pomyslel si Miles.

„Musí se tam prostě udělat spousta práce. S trochou právnického vzdělání...“

„Advokát?“ vyhrkl polekaně Miles. „Chcete ze mě mít právníka? To je horší než krejčí...“

„Prosím?“ nechápal lord Vorkosigan.

„Ale nic. Vyprávěl o tom dědeček.“

„Abych řekl pravdu, dědečkovi jsem o tom nápadu říkat nechtěl.“ Lord Vorkosigan si odkašlal. „Ale s patřičnými základy ve státním právu bys podle mne mohl dědečka zastupovat v civilních záležitostech. Vláda nikdy nespočívala jen ve válkách, ani v době Izolace.“

Vypadá to, že jste to promýšlel docela dlouho, otče, pomyslel si rozmrzele Miles. Věřil jste někdy opravdu, že se dostanu na akademii? Díval se na lorda s rostoucími pochybnostmi. „Nezamlčujete přede mnou něco, pane? Třeba o svém zdraví?“

„Ne ne,“ ujistil ho lord Vorkosigan. „I když při své práci nikdy nevím, co se může stát.“

Zajímalo by mě, pomyslel si Miles, o co ještě běží mezi Gregorem a otcem. Mám nepříjemný pocit, že se dozvídám tak deset procent...

Lord Vorkosigan vydechl a usmál se. „Potřebuješ odpočívat, a já tě tu obírám o spánek.“ Vstal.

„Nejsem unavený, otče.“

„Nepotřeboval bys ještě něco...?“ staral se lord Vorkosigan.

„Děkuji, mám ještě z marodky nějaké prášky proti bolesti. Dám si dva a budu plout jako ve zpomaleném filmu.“ Miles předvedl rukama ploutve a zvedl oči v sloup.

Lord Vorkosigan kývl a odešel.

Miles si zase lehl a zkusil znovu přivolat myšlenky na Elenu. Ale studený závan politické reality, který

přišel s jeho otcem, jeho snění rozehnal. Miles sklouzl na podlahu a došoural se do koupelny pro dávku „zpomalující“ medicíny.

Dvě pilulky, lok vody na zapití. Dej si všechny, zašeptal mu jeho vnitřní hlas, a budeš mít pokoj... Skoro plnou dózou praštil na polici.

Ze zrcadla na něj hleděly unavené oči. „Dědeček má pravdu. Muž musí umřít v boji.“

Vrátil se do postele a v duchu si na zeď jako na filmové plátno donekonečna promítal svůj úraz, dokud ho spánek nevysvobodil.

KAPITOLA 3

Sluha probudil Milese bojácným dotykem ještě v šedém předjitřním světle.

„Lorde Vorkosigane. Lorde Vorkosigane,“ mumlal komorník.

Miles vyhlédl zpod přimhouřených víček, rozespalý a malátný. Kolik je hodin - a proč ho ten pitomec oslovuje otcovým titulem? Je tu nový? Ne...

Když si uvědomil význam sluhových slov, zalil ho studený pot a stáhl se mu žaludek. Posadil se, hlava se mu motala, srdce zastavovalo. „Co je?“

„Lord... váš otec vzkazuje, že se máte obléknout a okamžitě za ním přijít dolů.“ Komorníkův přeskakující hlas ho utvrdil v jeho obavách.

Do východu slunce zbývala hodina. Miles vešel do knihovny. Ze žlutých lamp proudilo slabé světlo a modrošedé obdélníky oken na vážkách noci neodrážely světlo zevnitř, ani nepropouštěly rozbřesk zvenčí. Jeho otec, oblečený jen v kalhotách od uniformy, košili a trepkách, vážně rozmlouval se dvěma muži. S domácím lékařem a s vojenským pobočníkem v uniformě císařského paláce. Otec - hrabě Vorkosigan? - mu pohlédl do očí.

„Dědeček, pane?“ zeptal se opatrně Miles.

Nový hrabě přikývl. Ve spánku, jsou to asi dvě hodiny. Myslím, že necítil žádnou bolest.“ Otec mluvil tiše a jasně, hlas se mu ani nezachvěl, ale ve tváři měl daleko víc vrásek. Vyrovnaný, bez emocí; pravý velitel. Situaci měl pod kontrolou. Jen v očích měl sotva postřehnutelný výraz sklíčeného ztraceného dítěte. Ty oči Milese dělaly daleko víc než přísná ústa.

Milesovi se zamlžilo svět, ale hned slzy příkře setřel hřbetem ruky. „K čertu,“ řekl rozechvělým hlasem. Nikdy si nepřipadal menší.

Otec se na něj nejistě podíval. „Já...“ začal. „Už kolik měsíců jeho život visel na vlásku, vždyť víš...“

A já ten vlásek včera přestříhl, pomyslel si Miles nešťastně. Je mi to líto... Ale nahlas řekl jen: „Ano, pane.“

Pohřeb starého hrdiny byl málem státní událostí. Tři dny oplakávání a šaškování, pomyslel si Miles, k čemu to všechno? Všichni rychle oprášili černé smuteční úbory. Vorkosiganské sídlo se stalo divadelním zákulisím. Rakev vystavená na zámku Vorhartung, kde se scházela Rada hrabat. Smuteční chvalořeči. Pohřební průvod vypadal spíš jako vojenská přehlídka, protože Gregor Vorbarra zapůjčil uniformovanou kapelu a oddíl své parádní jízdy. Pohřeb.

Miles si do té doby myslel, že dědeček byl poslední své generace. Asi ne, protože ze svých pelechů vylezly jako hejno vran davy rozvrzaných veteránů se svými babiznami. Miles musel s chladnou zdvořilostí snášet jejich šokované a soucitné pohledy, kdykoli byl představen jako vnuk zesnulého, i jejich nekonečné vyprávěnky o lidech, o nichž nikdy neslyšel, kteří zemřeli dávno předtím než se narodil, a o kterých, jak alespoň upřímně doufal, už nikdy neuslyší.

Neskončilo to ani když do hrobu padla poslední lopata hlíny. Dům Vorkosiganů celé odpoledne a večer obléhaly davy - gratulantů se asi nehodí, uvědomil si - tedy přátel, známých, vojenských pohlavárů, politiků, jejich manželek, kondolentů, zvědavců, a více příbuzných, než si kdy dokázal představit.

Hrabě Vorkosigan s hraběnkou museli zůstat dole v přízemí. Společenské povinnosti měl jeho otec vždy spojeny s politickým postavením a tím méně se jim mohl vyhnout. Ale když dorazil bratranec Ivan Vorpatril se svojí matkou, lady Vorpatrilovou, rozhodl se Miles zašít v poslední trucovně dosud neobsazené silami nepřítele. O tom, že Ivan udělal přijímací zkoušky, už slyšel; a o další podrobnosti nestál. Cestou vytáhl ze smuteční výzdoby několik pestrých květů a výtahem uprchl do svého exilu.

Miles zaklepal na vyřezávané dřevěné dveře. „Kdo je?“ ozval se Elenin hlas. Zkusil vzít za vykládanou kliku, zjistil, že je otevřeno a prostrčil dovnitř ruku s kyticí. „Pojď dál, Milesi,“ dodala Elena.

Protančil dveřmi, celý v černém, a nejistě se usmál. Seděla u okna v starožitné židli. „Jak jsi poznala, že jsem to já?“ zeptal se Miles.

„No, musels to být buď ty, nebo... na kolenou mi nikdo květiny nenosí.“ Sklouzla pohledem na kliku a naznačila tak, podle čeho odhadla jeho výšku.

Miles hbitě padl na kolena a dokolíbal se po koberci až k ní, aby dar předal s náležitým gestem. „Voila!“ zvolal. Překvapeně se rozesmála. Do nohou náhle dostal prudkou křeč. „Au...“ Odkášlal si a dodal o poznání méně teatrálně: „Mohla bys mi pomoci na nohy? Ty pitomé gravitační berle...“

„Jistě.“ Elena mu pomohla na postel, natáhla mu nohy a posadila se zpátky na židli. Miles se rozhlédl po její stísněné ložnici. „To ti nedokážeme dát nic většího?“

„Líbí se mi tady. Mám ráda okno do ulice,“ ujistila ho. „Stejně tu mám větší pokoj než otec.“ Přivoněla si ke květinám, ale páchly jako brčál. Miles hned zalitoval, že nevybral nějaké voňavější. Podezřívavě si ho změřila pohledem. „Milesi, kde jsi vzal ty kytky?“

Zčervenal. „Půjčil jsem si je od dědečka. Věř mi, nikomu scházet nebudou. Dole je hotová džungle.“

Bezmocně zakroutila hlavou. „Ty jsi nenapravitelný.“ Ale smála se.

„Nevadí ti to?“ zeptal se dychtivě. „Říkal jsem si, že ti za daného stavu věcí udělají větší radost než jemu.“

„Aby si někdo nemyslel, že jsem je ukradla já!“

„Sved' to na mě,“ nabídl jí velkoryse. Vystrčil bradu. Teď se na jemné květy dívala vážněji. „Na co myslíš? Je ti smutno?“

„Mohla bych mít místo obličejů okno, co?“

„Ani v nejmenším. Máš tvář spíš jako... vodu. Samý odraz a hra světél - nikdy nevím, co se děje u dna.“ Na konci věty snížil hlas, aby naznačil tajemnou hlubinu.

Elena se posměšně zakřenila, ale pak smutně povzdechla. „Jenom mě tak napadlo, že jsem nikdy nedala kytky na hrob své matky.“

V hlavě se mu hned zrodil plán. „A chceš? Vyklouzneme zadem, naložíme káru, nikdo si toho nevšimne...“

„To snad ne!“ rozhořčila se. „Tohle snad stačilo.“ Otočila květy na světlo k oknu, ojíněnému podmračeným podzimem. „Stejně nevím, kde to je.“

„Ale? To je divné. Při tom, jak je seržant na tvoji matku fixovaný, bych řekl, že chodí na její hrob dnes a denně. Třeba nechce myslet na její smrt.“

„To máš pravdu. Jednou jsem mu navrhla, ať se jdeme podívat, kde je pochovaná a tak, ale jako kdybych mluvila do zdi. Znáš ho.“

„Jo. Připomíná zeď. Zvlášť když na někoho spadne. Třeba má pocit viny,“ uvažoval Miles. „Možná byla jednou z těch mála žen, které umírají při porodu -umřela přece zhruba v době, kdy ses narodila, ne?“

„Říkal, že to bylo letecké neštěstí.“

„Aha.“

„Ale potom zas, že se utopila.“

„Hm?“ Úvahy teď běžely na plné obrátky. „Kdyby spadla s letadlem do řeky, mohla by být pravda obojí. Nebo s ním spadl on...“

Elena se otřásla. Miles si toho všiml a v duchu si vynadal za to, jaký je necitelný ťulpas. „Promiň. Nechtěl jsem... asi ta má dnešní nálada,“ omluvil se. „Všude ta pitomá černá.“ Zamával lokty jako mrchožravý pták.

Na chvíli se mlčky zamyslel nad pohřebními rituály. Elena se hloubavě zahleděla na leskle černý dav barrayarské vyšší třídy čtyři patra pod jejím oknem.

„Můžeme to vypátrat,“ začal tak náhle, až ji vylekal.

„Co?“

„Kde leží tvá matka. A ani se nemusíme nikoho ptát.“

„Jak?“

Zazubil se a vstal. „Neřeknu. Hned bys mi to chtěla rozmlouvat, jako když jsme tehdy jeskyňáři u Vorkosigan Surleau a našli tu skrýš partyzánských zbraní. Takovou příležitost projet se historickým tankem jsme už nikdy nemuseli mít.“

Zatvářila se pochybovačně. Na tu příhodu měla zjevně živou a nejspíš nepříjemnou vzpomínku, i když pod sesuvem pudy naštěstí neskončila. Ale šla za ním.

Opatrně vešli do potemnělé knihovny v přízemí. Miles se mnohoznačně zaculil na strážného u dveří a důvěrně mu pošeptal: „Mohl byste tu udělat trochu hluku, když sem někdo půjde, desátníku? Víte, ehm, raději bychom nebyli rušeni.“

Strážný se chápavě uculil stejným způsobem. „Jistě, pane Milorde Vorkosigane.“ Zamyšleně si prohlédl Elenu a povytáhl obočí.

„Milesi,“ rozčílila se Elena, jakmile za nimi zaklaply dveře a udusily mumlám hlasů, cinkot skla a stříbra i opatrné našlapování plaček v sousedních místnostech. „Uvědomuješ si, co si o nás bude myslet?“

„Ať každý soudí podle sebe,“ prohodil vesele. „Hlavně aby nikoho nenapadlo tohle...“ Dotkl se daktyloskopického zámku přísně zašifrovaného vojenského komunikačního terminálu spojeného s vojenským velením i císařským sídlem, nepatřičně usazeného hned u zdobeného mramorového krbu. Jakmile se silové pole stáhlo, Eleně údivem spadla čelist. Ještě několik úkonů a holografické displeje se rozsvítily.

„Myslela jsem, že je to tajná linka!“ vydechla úžasem.

„Taky že je. Ale kapitán Koudelka mě občas trochu učil, když jsem se...“ hořký úsměv, šklubnutí rukou, „připravoval na zkoušky. Vždycky se napíchl na bojové počítače - na skutečné v generálním štábu - a pouštěl mi simulace. Říkal jsem si, že asi zapomene zablokovat můj kód...“ už teď byl napolo ponořen do práce se zadáváním složitých pokynů.

„Co to děláš?“ optala se nejistě.

„Vkládám přístupový kód kapitána Koudelky. Musím do vojenských záznamů.“

„Proboha, Milesi!“

„Neměj strach.“ Pohládl ji po ruce. „Muchláme se tady, ne? Kromě kapitána Koudelky sem dneska stěží někdo zajde, a jemu by to stejně nevadilo. Nemůže se nic stát. Říkal jsem si, že začnu služebními záznamy tvého otce. Tady to máme...“ Holodisplej se zploštil a vychrlil obrazy psaných dokumentů. „Musí tu být i něco o tvé matce, a s tím pak rozluštíme,“ odmlčel se a nechápavě opřel do křesla, „tu záhadu...“ Zalistoval několika obrazovkami.

„Co je?“ povzbuzovala ho Elena.

„Chtěl jsem nakouknout zhruba do doby, kdy ses narodila. Armádu opustil těsně předtím, ne?“

„Ano.“

„Zmínil se někdy, že ho vyhodili ze zdravotních důvodů?“

„Ne...“ Nakoukla mu přes rameno. „To je divné. Nepíšíou proč.“

„Tohle je ještě divnější. Veškeré záznamy z předchozího roku jsou zapečetěné. Doba, kdy ses narodila. A na pečeti hodně složitý kód. Nerozluštím to, dokud neprojdou jeho poslední kontrolou... ano, tohle je značka kapitána Illyana. Tak na něj určitě narazit nechci.“ Když si pomyslel, že mohl nechtěně přitáhnout pozornost šéfa Barrayarské císařské bezpečnosti, ztratil odvahu.

„Určitě,“ pípla Elena, celá u vytržení.

„Tak se projedeme časem,“ pokračoval Miles. „Zpátky, zpátky... Zdá se, že tvůj otec nevycházel moc dobře s nějakým komodorem Vorrutyerem.“

Elena se zájmem vzhledla. „Nebyl z něj pak admirál Vorrutyer, co ho zabili u Escobaru?“

„Počkej... ano, Ges Vorrutyer. Hm.“ Vypadalo to, že mu Bothari dělal několik let pucfleka. Milese to překvapilo. Měl vždy dojem, že Bothari odjakživa sloužil pod jeho otcem v pozemním vojsku. Bothariho služba u Vorrutyera skončila souborem důtek, černých puntíků, disciplinárních trestů a zapečetěných lékařských hlášení. Miles je, s ohledem na Elenu šmírující přes jeho rameno, projel

rychle. Zvláštní. Pár vyložených drobností mělo za následek velice tvrdý trest. Jiné, velice vážné prohřešky (opravdu Bothari držel na záchodě strojníka šestnáct hodin na mušce plazmometu? a proboha proč?) končily lékařskou zprávou a zcela nepotrestané.

Dál v minulosti byly záznamy mírnější. Spousta bojování hned po dvacátém roce věku. Pochvaly, vyznamenání za utržené rány, další pochvaly. Skvělé výsledky v základním výcviku. Záznamy z odvodu. „Jít tehdy k vojsku bylo daleko jednodušší,“ poznamenal Miles závistivě.

„Je tam něco o mých prarodičích?“ nemohla se dočkat Elena. „O nich taky nikdy nemluví. Myslím, že mu matka zemřela ještě zamlada. Ani mi neřekl, jak se jmenovala.“

„Marusia,“ přečetl s obtížemi Miles. „Rozmazaná fotokopie.“

„Hezké jméno,“ řekla Elena. „A jeho otec?“

A hele, pomyslel si Miles. Nascanovaná fotokopie byla rozmazaná, ale přesto snadno přečetl rukopis nějakého zapomenutého úředníka: neznámý. Miles polkl a konečně si uvědomil, proč se jediná nadávka ze všech Botharimu tak zažírala pod kůži, když všechny ostatní nechával bez povšimnutí.

„Zkusím to přečíst,“ nabídla se Elena, která Milesovo mlčení nepochopila.

Jediným pohybem ruky zhasnul holodisplej. „Konstantin,“ prohlásil bez váhání. Jako on. Ale než vstoupil do armády, oba rodiče mu umřeli.“

„Konstantin Bothari junior,“ zamyslela se Elena. „Hm.“

Miles dál zíral na prázdnou obrazovku a přemáhal nutkání zařvat zoufalstvím. Další nesmyslný společenský klín mezi ním a Elenou. Otec z nemanželského lože byl pro barrayarskou nevěstu něco úplně nemyslitelného. Navíc to nebylo žádné tajemství-určitě o tom ví jeho otec a bůhví kolik set dalších lidí. Jen Elena nic netuší. Byla po právu hrdá na svého tatínka, jeho zodpovědné místo a elitní službu. Miles věděl, jak zoufale se občas snažila od té kamenné sochy získat trochu uznání. Ta bolest by ťala na obě strany - bál se snad i Bothari, že ztratí obdiv své dcery? Inu, vaše polotajemství je u mě v bezpečí, seržante.

Rychle se pustil vpřed Bothariho životem. „Po tvé matce ani stopy,“ oznámil Eleně. „Musí být někde pod tou pečetí. A to jsem si myslel, jak to půjde snadno.“ Zamyšleně hleděl před sebe. „Zkusíme nemocniční záznamy. Úmrtí, porody - určitě ses narodila tady, ve Vorbarr Sultaně?“

„Pokud vím, tak ano.“

Po pár minutách zdlouhavého hledání měli hezkých pár Bothariů, ale žádné příbuzné seržanta nebo Eleny. „Ahá!“ zvolal náhle Miles. „Ještě zkusíme jednu. Vojenskou!“

„Tam není porodnice,“ zapochybovala Elena.

„Ale jestli to bylo narychlo, nehoda, žena vojáka, hnali ji do nejbližší nemocnice, což byla Císařská vojenská...“ Tiše si nad terminálem broukal: „Hledá, hledá... ha!“

„Našel jsi mě?“ vyjekla.

„Ne, jenom sebe.“ Probíral jednu stránku po druhé. „To musela být mela, když vojenský výzkum léčil oběť vlastního výrobku. Ještě štěstí, že dovezli ty umělé dělohy - tady je máme - jinak by na mně nemohli zkoušet to léčení in vivo, zabili by matku. Á, starý dobrý doktor Vaagen - tak on byl předtím ve vojenském výzkumu! To dává smysl, asi odborník přes jedy. Kéž bych to věděl jako dítě, prosadil bych si dvoje narozeniny; jedny, když matce dělali císařský řez a druhé, když mě vyndali z umělé dělohy.“

„Které ti vybrali?“

„Ty císařské. Jsem rád, díky tomu jsi jen o půl roku starší. Jinak by to byl skoro rok a mě před staršími ženami varovali...“ Konečně z ní vyloudil úsměv a trochu se uvolnil.

Zarazil se, chvíli mžoural na holodisplej a pak zadal další hledání. „To je divný,“ zabručel.

„Co?“

„Tajný vojenský výzkumný projekt - a vedl ho můj otec.“

„Nikdy jsem netušila, že byl i ve výzkumu,“ vydechla Elena, jako by to na ni udělalo neuvěřitelný dojem. „Vyznal se.“

„To je na tom divné. Byl štábním taktikem. Pokud vím, s výzkumem neměl nikdy nic společného.“ Další dotaz zablokovala známá pečeť. „K čertu! Zase kód. Polož prostou otázku, dostaneš prostou zeď... Tady je doktor Vaagen, s otcem jedna ruka. Vaagen tedy v tom projektu dělal skutečný výzkum. Tím se to vysvětluje. Já chci pod tu pečeť, hergot...“ Zahvízdl si, zabubnoval prsty, prohlédl zeď...

Elena začínala vypadat sklíčeně. „Zas máš ten paličatý pohled,“ poznamenala. „Nech to plavat. Ted' už na tom stejně nezáleží.“

„Tady Illyanova známka není. Můžu to zkusit...“

Elena se kousla do rtu. „Podívej, Milesi, vždyť to...“ ale Miles už byl uvnitř. „Co to děláš?“

„Zkousím starý otcův kód. Dobře si ho pamatuju, až na pár čísel.“

Elena polkla nasucho.

„Zásah!“ zvolal Miles, jakmile začal holodisplej chrlit data. Nenasytně četl. „Tak odtud měli ty umělé dělohy! Přivezli je z Escobaru, když invaze neuspěla. Válečná kořist, Bože. Sedmnáct kusů, funkčních a používaných. Svého času musely vypadat jako zázrak techniky. Zajímalo by mě, jestli je naši ukradli?“

Elena zbledla. „Milesi, nedělali pokusy na lidech, nebo něco takového, vid'?" Tvůj otec by přece neschválil...“

„Nevím. Doktor Vaagen dokáže být pěkně cílevědomý, když jde o jeho výzkum...“ Ulevilo se mu. „Podívej, už tomu rozumím...“ Holodisplej promítl do vzduchu další složku; strčil do ní prsty. „Všechny skončily v armádním sirotčinci. Musely to být děti našich mužů padlých u Escobaru.“

V Elenině hlase bylo slyšet napětí. „Děti mužů z Escobaru? Ale kde jsou jejich matky?“

Podívali se na sebe. „Až na pár civilních sester v armádě ženy nebyly,“ začal Miles.

Elena náhle dlouhými prsty stiskla Milesovo rameno. „Podívej se na data.“

Ještě jednou zalistoval ve složce.

„Milesi,“ sykla.

„Ano, vidím to.“ Přestal listovat. „Dítě ženského pohlaví dáno do péče admirála Arala Vorkosigana. Nešla do sirotčince jako ostatní.“

„To datum, Milesi - tehdy jsem se narodila!“

Odstrčil z ramene její zaťaté prsty. „Ano, vím. Nerozmáčkni mi klíční kost, prosím.“

„Můžu to být já? Jsem to já?“ Zděšením i nadějí byla celá napjatá.

„Já... jsou to přece jen čísla,“ řekl opatrně. „Ale je tu spousta lékařských údajů - otisky chodidel, sítnice, krevní skupina - dej sem nohu.“

Elena začala poskakovat kolem a sundávat si boty a punčochy. Miles jí pomohl zvednout chodidlo na holodisplej. Jen s nesmírným úsilím ovládl touhu sklouznout po celé neuvěřitelné délce hedvábného stehna, odhaleného vyhrnutou sukní. Pleť jako okvětní lístek orchideje. Kousl se do rtu; bolest, bolest mu pomůže se soustředit. Svinsky těsné kalhoty. Doufal, že si toho nevšimne...

Seřizování čtecího laseru ho vrátilo do reality. Blikavé červené světlo Eleně pár vteřin jezdilo po chodidle. Nařídil stroji srovnat záhyby a čáry. „Když vezmeme v úvahu změny od kojence do dospělosti, Bože, Eleno, jsi to ty!“ Zářil. Když už nemůže být vojákem, mohl by se stát detektivem.

Elena ho probodla pohledem. „Ale co to znamená?“ Najednou jí ztuhly rysy. „To nemám... udělali... to jsem naklonovaná, nebo mě vyrobili?“ Zamrkala, aby potlačila slzy, a hlas se jí roztřásl. „To nemám matku? Nemám matku a všechno to je...“

Radost, že ji objevil, zahnala její náhlá úzkost. Blbe! Ted' jsi z její vysněné matky udělal noční můru - ne, to z ní udělala její fantazie. „Ale, ehm, to přece ne! To je mi nápad! Je přece jasné, že jsi dcera svého otce -bez urážky -, jen tvoje matka pravděpodobně zemřela na Escobaru a ne tady. Ba co víc,“ vyskočil a dramaticky zadeklamoval, „jseš díky tomu mou dlouho ztracenou sestrou!“

„Cože?“ nechápala Elena.

„No jasně. Přinejmenším tu je šance jedna ze sedmnácti, že jsme se narodili ze stejné dělohy.“ Točil se kolem ní a snažil se zahnat její strach šaškováním. „Jsi z jedné sedmnáctiny mé dvojče! To

musí být páté dějství! Hlavu vzhůru, v další scéně si určitě vezmeš prince!“

Rozesmála se přes slzy. Dveře zlověstně zarachotily. Desátník za nimi přehnaně nahlas hulákal: „Dobrý večer, pane!“

„Boty! Boty! Vrať mi punčochy!“ sykla Elena.

Miles jí je hodil, vypnul komunikační terminál a jediným plynulým pohybem zamkl víko. Skočil na kanape, Elenu přitom cestou chytil kolem pasu a strhl ji s sebou. Hihňala se a nadávala zároveň, protože nemohla nazout druhou botu. Po tváři jí stále tekla slza.

Vjel jí rukou do vlasů a sehnul k ní tvář. „Tak ať to vypadá věrohodně. Nechci, aby kapitán Koudelka přemýšlel nad tím, co jsme tu dělali doopravdy.“ Na chvíli zaváhal a přestal se smát. Její rty se vpily do jeho.

Rozsvítilo se; rychle od sebe odskočili. Vykoukl jí přes rameno a na chvíli zapomněl vydechnout.

Kapitán Koudelka. Seržant Bothari. A hrabě Vorkosigan.

Kapitán Koudelka vypadal, že každou chvíli vybuchne smíchy, jak mu cukalo v koutcích. Když se ale podíval po svých společnících, ovládl se. Seržant se tvářil jako kus ledovce. Hrabě rychle rudnul.

Miles konečně přišel na to, co udělat se vzduchem v plicích. „Dobře,“ pravil přísným tónem mentora, „a až řeknu ‚Bud‘te tak šlechetná‘, přijde tvoje replika ‚Z celého srdce a s potěšením, neb jste se tolik kál‘.“ Velice nekajícně vzhlédl k hraběti. „Dobrý večer, otče. Překážíme vám tu? Můžeme jít zkoušet jinam-“

„Ano, jdeme,“ vykvikla Elena, která se velmi rychle vžila do role. Když ji Miles táhl ven, obdařila trojici mužů přihlouplým úsměvem. Kapitán Koudelka jí úsměv z celého srdce oplatil. Hraběti se nějak podařilo zároveň na ni usmát a na Milese výhruzně zamračit. Seržant se demokraticky šklebil na všechny kolem. Když prošli dveřmi, strážný se přestal culit a rovnou se rozesmál.

„Nemůže se nic stát, že ne?“ přecedila přes zuby Elena, když stoupali výtahem vzhůru.

Miles udělal v beztíži piruetu. „Strategický ústup jako z učebnice. Co bys chtěla dělat, když jsou v přesile, mají víc zbraní a vyšší hodnosti? Jenom jsme zkoušeli tu starou hru. Velice kultivované. Kdo může mít něco proti kultuře? Myslím, že jsem génus.“

„Spíš blbeček,“ odsekla. „Mou druhou punčochu máš ještě přes rameno.“

„Aj-“, Podíval se a stáhl s ramene tenoučkou tkaninu. S omluvným úsměvem ji podal majitelce. „To asi nevypadalo moc dobře.“

Vyškubla mu punčochu z ruky. „Tak teď si vyslechnu pár přednášek - pro něj je stejně každý chlap potenciální násilník - a asi mi zakáže s tebou mluvit. Nebo mě navždycky pošle zpátky na venkov...“ Oči jí zalily slzy. Došli ke dveřím. „A co je nejhorší, lhal mi o mé matce...“

Vběhla do své ložnice a práskla dveřmi tak rezolutně, že málem připravila Milese o pár prstů na ruce, již zvedal v protestu. Opřel se o vyřezávané dveře a zoufale přes ně volal. „To nemůžeš vědět! Určitě existuje nějaké logické vysvětlení... já na to přijdu...“

„VYPADNI!“ ozvalo se zevnitř.

Pár minut se nejistě šoural po předsíni v naději, že si to ještě rozmyslí, ale dveře zůstaly nekompromisně zticha. Za chvíli si všiml mlčenlivé stráže na konci

chodby. Voják se zdvořile díval jinam. Garda ministerského předsedy se koneckonců vybírala z co nejdiskrétnějších, nejen co nejpozornějších mužů. Miles tiše zaklel a odšoural zpět k výtahu.

KAPITOLA 4

Dole v zadní chodbě narazil Miles na matku.

„Neviděls teď někde otce, zlatíčko?“ zeptala se ho hraběnka Vorkosiganová.

„Ano,“ bohužel, „šel do knihovny s kapitánem Koudelkou a seržantem.“

„Vytratil se dát si skleničku,“ odhadla situaci suše matka, „se starými kumpány. Nemůžu mu to vyčítat. Je tak unavený. Byl to hrozný den. A určitě se ani pořádně nevyspal.“ Zkoumavě si ho prohlédla. „Jak jsi spal ty?“

Miles pokrčil rameny. „Dobře.“

„Hm. Asi bych ho měla najít dřív, než si stihne dát druhou sklenku - po etanolu bývá moc upřímný, a právě dorazila ta pijavice hrabě Vordrozda s admirálem Hessmanem. Jestli se ti dva sčuchnou, bude mít problémy.“

„Neřekl bych, že krajní pravice získá velkou podporu, když za otcem stojí vojáci.“

„Vordrozda není v jádru pravičák. Je jen velmi ctižádostivý a nasedne na každý vlak, který jede jeho směrem. Už měsíce se motá kolem Gregora...“ V šedých očích jí probleskl hněv. „Pochlebuje a vnucuje se, podráývá a pořád hraje na nejistotu toho kluka -viděla jsem ho při práci. Nemám ho ráda,“ prohlásila přesvědčivě.

Miles se zazubil. „To bych nikdy neřekl. Ale o Gregora nemusíš mít strach.“ Vždy mu trochu vadilo, že o císaři mluví, jako kdyby to bylo její opožděné adoptivní dítě. Ale něco pravdy na tom bylo, protože někdejší regent byl panovníkovi v dětství politickým i osobním poručníkem.

Ušklíbla se. „Vordrozda není jediný, kdo by neváhal toho kluka zkorumpovat- morálně, politicky, jakkoli - zatne drápy kam může, když cítí, že postoupí byť o jediný centimetr kupředu. A na dlouhodobý prospěch Barrayaru nebo Gregora kašle.“ Miles v té větě okamžitě poznal citát matčina jediného politického vzoru, otce. „Nechápu, proč ti lidé nezaloží ústavu. Zvykové právo - opravdu skvělý způsob, jak řídit mezihvězdnou mocnost.“ Tohle byl její vlastní názor, čistě beřanský.

„Otec je u moci tak dlouho,“ řekl Miles nevzrušeně, „že ho může z funkce vyrazit tak leda gravitační torpédo.“

„Už to zkusili,“ poznamenala zamyšleně hraběnka Vorkosiganová. „Kéž by už začal myslet na důchod. Zatím jsme měli štěstí,“ podívala se na něj, „...většinou.“

Je taky unavená, pomyslel si Miles.

„To politikaření nikdy neskončí,“ dodala s pohledem upřeným na podlahu. „Dokonce ani na pohřbu jeho otce.“ Škodolibě se usmála. „Ani mezi příbuznými. Jestli ho potkáš dřív než já, řekni mu, že ho hledá Alys Vorpatrilová. To mu dodá... ne, radši ne. To bychom ho pak už nenašli.“

Miles povytáhl obočí. „Co po něm může teta chtít zrovna teď?“

„No, od té doby, co lord Vorpatril zemřel, čeká, že bude dělat otce tomu pitomci Ivanovi, což je vcelku pochopitelné. Ale když nemohla najít Arala, odchytila mě. Vypadá to, že chce, aby si Aral toho kluka zatahl někam do rohu a vynadal mu, že, hm, pomuchlal nějakou služku, což je oba maximálně ztrapní. Nikdy jsem nepochopila, proč prostě jako normální lidi nepodvážou dětem ve dvanácti pohlavní žlázy a nenechají je hřešit na vlastní účet. Tohle je jako chytat písečnou bouři do pytle...“ Vyrazila ke knihovně a cestou si tiše opakovala svoji oblíbenou nadávku: „Barrayarané!“ ||

Venku padla vlhká tma, která proměnila okna v matná zrcadla odrážející tichou a kultivovanou zábavu v domě Vorkosiganů. Miles, procházející kolem jednoho z nich, se zadíval na svůj odraz: tmavé vlasy, šedé oči, bledá propadlá tvář, rysy podle estetických norem příliš ostré a výrazné. A ještě k tomu pitomec.

Pozdní hodina mu připomněla, že je čas na večeři, zřejmě odloženou kvůli návalu událostí. Rozhodl se, že vyplení tácy jednohubek a s dostatečnou kořistí se pak na zbytek večera strategicky stáhne do ložnice. Rozhlédl se klenutou halou, zda není v okolí nikdo z obávané garnitury starců, ale byli tu jen nějakí neznámí lidé středního věku. Připlížil se k jednomu ze stolů a začal cpát chlebíčky do ubrousku z jemného plátna.

„Bacha na ty červený sajrajty,“ varoval ho šepem známý přátelský hlas. „Řekl bych, že jsou to

nějaké mořské řasy. To má tvoje matka zas záchvat zdravý výživy?“

Miles vzhledl k bezelstné, znepokojivě hezké tváři svého bratrance z druhého kolena Ivana Vorpatriila. I Ivan měl v ruce uzlíček nacpaný k prasknutí. Vypadal trochu uštvaně. Rovné linie jeho nové uniformy kadeta narušovala nápadná boule.

Miles na ni ukázal a užasl. „To tě už nechávají nosit zbraň?“

„K čertu, to ne.“ Ivan se spiklenecky rozhlédl, nejspíš po lady Vorpatriilové, a pak rozeplnul sako. „Flaška vína tvého otce. Vyrazil jsem ji z číšníka, než ji stačil rozlít do těch prťavých panáků. Můžeš mi udělat domorodého průvodce a ukázat mi v tomhle mauzoleu cestu do nějakého zapadlého kouta? Ochranka mě nahoru samotného nepustí. Víno je dobré, jídlo taky, až na ty červený šmejdy, ale proboha, ta společnost!...“

Miles v podstatě souhlasil, i když v duchu do „té společnosti!“ zařadil i Ivana. „Dobrá. Sežeň ještě jednu láhev,“ to by ho mělo dost otupit, aby bratrance snesl, „a já tě schovám u sebe v pokoji. Stejně tam mám namířeno. Sejdeme se u výtahu.“

Miles si natáhl nohy na postel, Ivan zatím vybalil jednohubky a otevřel první láhev vína. Třetinu rozlil do dvou kelímků z koupelny a jeden hned podal svému zmrzačenému bratranci.

„Viděl jsem tehdy, jak tě starý Bothari odnáší pryč,“ ukázal Ivan na zlámané nohy a dal si posilující doušek. Dědeček, pomyslel si Miles, by měl záchvat, kdyby viděl, jak si někdo tak kavalírsky přihýbá zrovna tohohle archivního. Sám usrl o něco uctivěji, jako úlitbou starcovu duchovi, ač dědova kousavá poznámka, že Miles nepozná nejlepší víno od vody v dřezu, neměla daleko k pravdě. „Smůla,“ pokračoval vesele Ivan. „Ale stejně jsi měl kliku.“

„Cože?“ zamumlal Miles a snědl jednohubku.

„No jistě. Zítra začíná výcvik, chápeš...“

„Něco jsem zaslechl.“

„...a já se musím nejpozději o půlnoci hlásit na koleji. Chtěl jsem svoji poslední noc na svobodě pořádně proclastat jako svobodný člověk a teď zkysnu tady. To víš, matka. Ale zítra skládáme předběžnou přísahu císaři, a při všech svatých! Jestli se mnou bude dál jednat jako s klukem!“ Odmlčel se, aby snědl malý kousek sendviče. „Představ si to, já budu zítra ráno běhat někde v dešti a ty si tu budeš v klidu a v teple...“

„Jistě.“ Miles si dal ještě doušek, a pak ještě jeden.

„Jen dvoje prázdniny za tři roky,“ pokračoval Ivan mezi sousty. „Jako kdyby mě zavřeli do kriminálu. Není divu, že tomu říkají služba. Spíš galeje.“ Další lok, spláchnout chuťovku s masem. „Ale ty máš řádu času; můžeš si s ním dělat, co chceš.“

„S každou minutou,“ zacukroval Miles. O jeho služby nestál císař ani nikdo jiný. Nemůže svůj čas prodat, nemůže ho rozdávat...

Ivan naštěstí na pár minut zmlknul a jen nasával. Po chvíli se váhavě otázel: „Nedá se čekat, že by sem zašel tvůj otec, vid’?“

Miles vystrčil bradu. „Snad se ho nebojíš?“

Ivan zafuněl. „Ten člověk nadělá kaši i z Generálního štábu, proboha. Já jsem jenom poslední rekrut Jeho Veličenstva. Tebe neděsí?“

Miles nad tím vážně zapřemýšlel. „To zrovna ne. Ne tak, jak si myslíš.“

Ivan nevěřičně obrátil oči v sloup.

„Když o tom tak přemýšlím,“ napadlo Milese, když si připomněl scénu v knihovně, Jestli se mu chce vyhnout, tohle nemusí být nejbezpečnější úkryt.“

„Cože?“ Ivan zamíchal zbytkem vína na dně kelímku. „Vždycky jsem měl dojem, že mě nemá rád,“ dodal nevrle.

„Ne, nevadíš mu,“ slitoval se Miles. „Pokud si tě vůbec všimne. Ale já jsem, myslím někdy ve čtrnácti, pochopil, že Ivan není tvé prostřední jméno.“ Miles se zarazil. Ten-idiot-Ivan nastupoval zítra službu císaři. Klikař-Miles rozhodně ne. Dal si ještě loka a zatoužil po spánku. Dorazili jednohubky,

Ivan do sebe obrátil zbytek první lahve a otevřel druhou.

Ozvalo se dvojí autoritativní zaklepání na dveře. Ivan nadskočil. „K čertu, není to on, vid’?“

„Kadet,“ pravil Miles, „je při vstupu důstojníka vyšší hodnosti povinen postavit se do pozoru a salutovat. Ne se schovávat pod postel.“

„Ani mě nenapadlo schovávat se pod postelí,“ ohradil se dotčeně Ivan. „Jenom v koupelně.“

„Neobtěžuj se. Na mě se snese taková palba, že se stihneš nepozorovaně odplazit.“ Miles zvýšil hlas. „Vstupte!“

Opravdu to byl hrabě Vorkosigan. Probodl syna očima šedýma a mrazivýma jako ledovec, když je pod mrakem, a bez úvodu spustil: „Milesi, co jsi provedl, že to děvče plaka...“ Zarazil se, když si všiml Ivana, stojícího v pozoru jako vycpaný panák. Hrabě Vorkosigan pokračoval obvyklým vrčením: „Hergot, zrovna na tebe jsem dneska narazit nechtěl. Čekal jsem, že se někde v rohu tiše opiješ mým vínem...“

Ivan nervózně zasalutoval. „Pane. Strýčku Arale. Mluvila, ehm, mluvila s vámi moje matka, pane?“

„Ano,“ povzdechl si hrabě Vorkosigan. Ivan zbledl. Evidentně si, na rozdíl od Milese, nevšiml, že se hrabě navýsost baví.

Miles zamyšleně pohladil hrdlo prázdné láhve. „Ivan mě tu utěšoval v nemoci, otče.“ Ivan rychle přikývl.

„Chápu,“ poznamenal suše hrabě Vorkosigan a Miles věděl, že to myslí vážně. Už nevypadal tak chladně. Ještě jednou si povzdechl, obrátil se k Ivanovi a mírným řečnickým tónem si postěžoval: „Padesát let se věnuji vojenství a politice - a jak jsem skončil? Jako strašák pro neposlušné chlapce, baba Jaga, co žere jen zlobivé děti.“ Zamával rukama zvolal: „Kšá! Jsi potrestán, zmiz. Běž, kluku!“

„Rozkaz, pane.“ Ivan znovu zasalutoval a ve tváři se mu zračila úleva.

„A přestaň mi salutovat,“ dodal hrabě Vorkosigan ostřeji. „Ještě nejsi voják.“ Poprvé si všiml Ivanovy uniformy. „A tohle ti taky ještě ne...“

„Ano pane. Ne pane.“ Ivan začal zase salutovat, pak přestal, vypadal zmateně a nakonec utekl. Hraběti zaškubalo v koutcích.

Nikdy jsem si nemyslel, že bych mohl někdy být Ivanovi za něco vděčný, pomyslel si Miles. „Nedomluvil jste, pane,“ napověděl otci.

Chvilí trvalo, než si hrabě Vorkosigan, rozptýlený svým mladým příbuzným, upořádal myšlenky. Tentokrát začal mírnějším hlasem: „Proč Elena plakala, synu? Doufám, žeš ji nějak neobtěžoval?“

„Ne, otče. Víím, že to tak vypadalo, ale o tohle nešlo. Mohu vám dát své slovo.“

„To není nutné.“ Hrabě Vorkosigan si přitáhl židli. „Nepředpokládám, že chceš být jako ten pitomec Ivan. Beťanské sexuální názory tvé matky jsou samozřejmě správné - ale na kolonii Beta. Jednou možná proniknou i sem. Rád bych ale zdůraznil, že na Eleně Bothariové by sis je zkoušet neměl.“

„Proč ne?“ vyrazil ze sebe Miles. Hrabě Vorkosigan povytáhl obočí. „Chci říct,“ objasnil rychle Miles, „proč musí být tak... upjatá? Z toho věčného hlídání

bude mít smrt. Mohla by to někam dotáhnout. Je bystrá a - a je pohledná, dovedla by ze mě udělat dva menší - proč například neplánuje žádné vyšší vzdělání? Seržant jí nechce žádné poskytnout. Všechno, co jí našetřil, je na věno. A nikdy ji nikam nepustí. Cestování by se jí... proboha, dalo by jí tisíckrát víc než každé jiné.“ Došel mu dech.

Hrabě Vorkosigan stiskl rty a zamyšleně si prohrábl vlasy. „To je všechno pravda, ale Elena znamená pro seržanta daleko víc, než si zřejmě uvědomuješ. Jsem mu zavázán. A jestliže ona dává jeho životu smysl, pak já musím ten smysl chránit.“

„Ano, ano, jak se sluší a patří, to už jsem slyšel,“ nevydržel to Miles. „Ale nemůžete mu být zavázán, aniž byste na ni bral ohled!“

Hrabě Vorkosigana to trochu rozladilo a začal znova. „Jsem mu zavázán za svůj život, Milesi. A za život tvé matky. Za všechno, co jsem pro Barrayar udělal za posledních osmnáct let, vděčím jemu.“

Dlužím mu za to, že ti už dvakrát zachránil život, a za svůj zdravý rozum - tedy to, co z něj zbylo, jak by řekla matka. Pokud bude chtít ten dluh splatit, ručím vším, co mám.“ Zamyšleně si promnul ret. „A zároveň nebude na škodu, když připomenu, že bych měl v tomto domě nerad jakýkoli skandál. Mí nepřátelé stále hledají způsob, jak mě dostat, nějakou hybnou páku, která by jim pomohla mě zničit. Nerad bych, aby ses jí stal zrovna ty.“

Ale co se to sakra tenhle týden děje ve vládě? přemýšlel znovu Miles. To mi asi nikdo neřekne. Lord Miles Naismith Vorkosigan. Povolám: nespolehlivý člověk. Koníčky: padání ze zdí, přivádění starců do hrobu, rozplakávání děvčat... Toužil se aspoň smířit s Elenou. Chtěl zahnat chmurné představy, které na ni padaly, ale nedokázal přijít na nic jiného, než skutečně najít ten pitomý hrob, nejspíš na Escobaru, někde mezi těmi šesti nebo sedmi tisíci hroby dávno padlých hrdinů.

V okamžiku, kdy se nadechl, aby promluvil, zrodil se mu v hlavě plán. Díky tomu zapomněl, co chtěl původně říci, a chvíli seděl s otevřenou pusou. Hrabě Vorkosigan ho tázavým pohledem vybídl k odpovědi. „Máme poslední dobou nějaké zprávy od babičky Naismithové?“ řekl Miles nakonec.

Hrabě Vorkosigan přimhouřil oči. „Zvláštní, že se na ni ptáš zrovna teď. Tvá matka o ní poslední dobou často mluví.“

„Za daných okolností není divu. I když je babička zdravá jako ryba. Všichni Beťané očekávají, že se dožijí aspoň sto dvaceti. Považují to za občanské právo.“

Milesova babička na Betě, sedm skoků červí dírou a tři neděle cesty daleko, nejkratší trasou přes Escobar. Pečlivě vybere obchodní loď s mezipřistáním na Escobaru. Čas na trochu turistiky - čas na trochu pátrání. Mělo by to být snadné, i když mu bude Bothari koukat přes rameno. Co je pro mladého milovníka vojenské historie přirozenější, než vykonat pouť na hroby císařských vojáků, možná dokonce zapálit oběť? „Otče, myslíte, že bych mohl...“

„Synu, nechtělo by se ti vyrazit místo matky...“ promluvil v téže chvíli hrabě Vorkosigan.

„Promiňte. Mluvte vy.“

„Chtěl jsem ti navrhnout,“ pokračoval hrabě, „že je příhodná doba, abys babičku Naismithovou navštívil. Už jsou to dva roky, co jsi byl na Kolonii Beta naposled, vid'. A i když Beťané počítají s tím, že se dožijí stodvacítky, člověk nikdy neví.“

Miles rozhýbal jazyk a pokusil se neomdlít. „Výborný nápad! Můžu vzít Elenu?“

Obočí zase povyskočilo. „Cože?“

Miles vstal a začal přecházet sem a tam po pokoji, neschopen přemýšlet o svých plánech v klidu. Vezme Elenu mimo planetu; to bude v jejích očích hrdinou, vysokým nejmín dva metry, jako Vorthalia Chrabrý. „Ano, samozřejmě, proč ne? Bothari stejně pojede se mnou, - a kdo by jí hlídal lépe než její otec? Může mít někdo něco proti?“

„Bothari,“ řekl bez okolků hrabě Vorkosigan. „Nedokážu si představit, že dobrovolně vystaví Elenu vlivu Kolonie Beta. On tam už byl. A po tom, co viděl v knihovně, mu asi pozvání od tebe nebude moc vonět.“

„Hm.“ Pět kroků, otočka, pět kroků. Zásah! „Tak ji zvat nebudu.“

„Ach.“ Hraběti Vorkosiganovi se ulevilo. „To je velice moudré...“

„Pozve ji matka. Ať si seržant zkusí něco namítat!“

Hrabě Vorkosigan se rozesmál. „To je podvod, chlapče!“ Ale souhlasil. Milesovi poskočilo srdce.

„Ten výlet stejně vymyslela ona, že, otče?“ zeptal se Miles.

„No, ano,“ připustil hrabě Vorkosigan. „Ale byl jsem opravdu rád, že to navrhla. Uleví se mi, když budeš pár měsíců v bezpečí na Kolonii Beta.“ Vstal. „Teď mě omluv, povinnosti volají. Musím proklepnout toho nezřízeně podlézavého Vordrozdu, pro větší slávu císaře.“ Popis jeho znechuceného výrazu by zabral několik knih. „Upřímně řečeno, skoro bych se radši někde opíjel s tím idiotem Ivanem, nebo si povídal s tebou.“ Otec na syna hleděl s neskrývanou láskou.

„Práce má přednost, otče. Chápu to.“

Hrabě Vorkosigan se odmlčel a tak zvláštně se na něj podíval. „Tak to nechápeš nic. Moje práce

byla od samého začátku tvým prokletím. Je mi moc líto, že tě tak poznamenala...“

Poznamenala, pomyslel si Miles. Řekni konečně, co tím opravdu myslíš.

„...Tohle jsem nikdy nechtěl.“ Pokývl na rozloučenou a odešel.

Zase se mi omlouvá, zazoufal si Miles. Za to, co jsem. Pořád říká, že jsem v pořádku, a pak se mi omlouvá. Nejste důsledný, otče.

Šoural se sem a tam po pokoji, až z bolesti vytryskla slova. Bezmocně křičel na hluché dveře: „Tu omluvu si vezmete zpátky! Jsem hergot v pořádku! Já vám ukážu. Budete na mě tak pyšný, že vám nezbude místo na nějaký pocit viny! Dávám slovo Vorkosigana. Přísahám, otče,“ ztlumil hlas v šepot, „dědečku. Jenom nevím jak...“

Ještě jednou se prošel tam a zpátky, uzavřený do sebe, prochladlý a zoufale unavený. Hromada drobků, jedna láhev prázdná, druhá otevřená. Ticho.

„Zase mluvíš sám pro sebe, co?“ zašeptal. „To není dobré znamení, víš.“

Nohy ho bolely. Popadl druhou láhev a vzal si ji s sebou do postele.

KAPITOLA 5

„Ale ale, copak to tu máme,“ pravil uhlažený beťanský celník žoviálně. „Snad ne seržanta Bothariho z Barrayaru? Tak co jste mi přivezl tentokrát, seržante? Pár protipěchotních jaderných min, zapomenutých v kapse? Maserový kanón nebo dva, omylem zamíchané v holení? Nebo do boty náhodou zapadl gravitační implodér?“

Seržant na jeho výstup odpověděl něčím mezi vrčením a funěním.

Miles se zakřenil a vylovil z paměti celníkovo jméno. „Dobré odpoledne, poručíku Timmons. Pořád v terénu? Čekal jsem, že touhle dobou už budete mít vlastní kancelář.“

Úředník na Milese kývl o něco zdvořileji: „Dobré odpoledne, lorde Vorkosigane. Státní správa, znáte to.“ Prolistoval jejich dokumenty a do čtecího přístroje zasunul disketu. „Zbrojní pasy na paralyzéry máte v pořádku. Mohli byste teď jeden po druhém projít tímto rámem?“

Seržant Bothari se na přístroj zlověstně zaškaredil a pohrdavě odfrkl. Miles se mu zkusil podívat do očí, ale voják soustředěně sledoval cosi ve vzduchu. „Půjďme s Elenou první,“ navrhl Miles prozíravě.

Elena prošla detektorem s nejistým úsměvem na rtech, jako by pózovala u fotografa, ale pak se hned začala zase rozhlížet kolem. I když to byla dost ponurá podzemní celnice, byla to jiná planeta. Miles doufal, že Kolonie Beta Eleně vynahradí zklamání z přestávky na Escobaru.

Dva dny prohledávali záznamy a v dešti se trmáceli zarostlými vojenskými hřbitovy, předstírajíce před Botharim vášnivý zájem o dějiny, ale nakonec nenašli hrob ani pomníček. Elena nevypadala zklamaně - spíš se jí ulevilo.

„Vidíš?“ pošeptala Milesovi. „Otec mi nelhal. Máš moc bujnou představivost.“

Ve prospěch této verze svědčila i nuda, již dával Bothari po celý výlet najevo. Ale stejně...

Možná je to jen bujná představivost. Miles byl čím dál nejistější. Hledali na nesprávném hřbitově? Mile-sova matka musela dezertovat, aby mohla za otcem na Barrayar; Bothariho romance asi neskončila tak šťastně. Ale pokud ano, mají vůbec hledat po hřbitovech? Třeba by se stačilo podívat do telefonního seznamu... Neodvážil se to navrhnout.

Teď si přál, aby se nebyl nechal odstrašit tajnostkářstvím panujícím okolo Elenina narození natolik, že se nezeptal hraběnky Vorkosiganové. Budiž, až se vrátí, sebere odvahu a dostane z ní pravdu, a nechá na jejím uvážení, kolik toho říct Bothariho dceři..

Teď ale vstupoval po Eleně do detektoru, radoval se z jejího údivu a nemohl se dočkat, až pro její potěšení vytáhne Kolonii Beta jako kouzelník z klobouku.

Do rámu vstoupil seržant Bothari. Detektor ostře zaprotestoval.

Agent Timmons zakroutil hlavou a povzdechl: „Vy to nikdy nevzdáte, co, seržante?“

„Můžu vyrušit,“ vstoupil do rozhovoru Miles, „dáma je odbavena a já také, že?“ Úředník přikývl a Miles sebral jejich paralyzéry a své cestovní doklady. „Než proberete vzájemné, ehm, neshody, provedu Elenu po letišti. Až vás odbaví, můžete vzít zavazadla, seržante. Sejdeme se v centrální hale.“

„Nemůžete...“ začal Bothari.

„Postaráme se o sebe,“ ujistil ho bezstarostně Miles. Vzal Elenu pod paží a vykormidloval s ní pryč dřív, než se jeho osobní strážce zmohl na další protesty.

Elena se ohlédla přes rameno. „To chce tatínek opravdu propašovat nepovolenou zbraň?“

„Spíš zbraně. Pravděpodobně,“ řekl Miles omluvně. „Nedávám k tomu svolení - a nikdy to není nic platné. Ale řekl bych, že bez smrtící mašinérie by se cítil jako nahý. Pokud Beťané prohledávají každého tak poctivě jako nás, nemáme se tu čeho bát.“

Když přišli do velké haly, po očku ji pozoroval, a byl spokojený, když viděl, jak lapá po dechu. Z vysoké klenby zářilo jasné a příjemné zlaté světlo na velikou tropickou zahradu, plnou stinného listoví, překypující květy a ptáky a šumícími fontánami.

„To je jako veliké terárium,“ zvolala Elena. „Připadám si tady jako saranče.“

„Ano,“ přisvědčil. „Patří to k silikánské zoo. Ohromný prostor.“

Popošli k letištním krámkům. Opatrně Elenu postrkoval směrem, kde by se jí mohlo líbit, a snažil se ji ušetřit katastrofálního kulturního šoku. Například sex shopy by na ni během první hodiny na

planetě byly možná trochu moc, i když jí slušelo, když se červenala. Několik příjemných minut strávili v úžasném obchůdku s domácím zvířectvem. Jen tak tak jí nekoupil velkého, jako drahokamy lesklého ještěra korálového z Tau Ceti, který se jí zalíbil. Měl poněkud výstřední jídelníček a Miles si navíc nebyl jistý, zda se dá půlmetrákový plaz chovat v bytě. Místo toho na balkóně nad zahradou koupil makrobiotickou zmrzlinu. Posadili se s ní na lavičku hned u zábradlí.

„Všechno tu vypadá tak svobodně,“ řekla Elena, olízla si prsty a rozzářenýma očima dál sledovala všechno kolem. „Nevidíš tu žádné vojáky ani strážce. Žena... žena tu může být čímkoli.“

„Jde o to, jak definuješ svobodu,“ upřesnil Miles. „Svazují je pravidla, jaká bychom doma nikdy nesnesli. Kdyby vyhlásili poplach kvůli písečné bouři nebo energetická omezení, viděla bys, jak jsou všichni ukáznění. Nemají zde žádný prostor pro - nevím, jak to nazvat - společenské problémy.“

Elena se na něj nechápavě usmála. „Ale každý si tu vlastní sňatek dohaduje sám.“

„Ano, jenže musíš mít třeba povolení na dítě. První je zdarma, ale potom...“

„To je nesmysl,“ opáčila roztržitě. „Jak by to dokázali ohlídat?“ Asi se jí ta otázka zdála být příliš troufalá, protože se rychle rozhlédla, jestli někde blízko nenaslouchá otec.

Miles se rozhlédl také. „Permanentní antikoncepční implantáty pro ženy a hermafrodity. Na odstranění potřebuješ povolení. Je tu zvykem, že děvče v pubertě dostane antikoncepční implantát, propíchnou jí uši a, ehm...“ Miles zjistil, že i on snadno zrudne, tak zbytek vychrlil co nejrychleji, „naříznou panenskou blánu, všechno při jedné návštěvě u doktora. Většinou se to pak v rodině oslaví, takový obřad dospělosti. Podle uší se pak pozná, zda je dívka k maní...“

Ted' mu věnovala veškerou pozornost. Zvedla ruce k náušnicím, a nejen že zčervenala, ale úplně zrudla. „Milesi! Oni si budou myslet, že jsem...“

„No, jenom... kdyby tě tu někdo obtěžoval, myslím když s tebou zrovna nebude tvůj otec ani já, prostě mu řekni, ať vypadne. Udělá to. Tady to není urážka. Ale říkal jsem si, že bych tě měl předem varovat.“ Zakousl se do nehtu a uhnul pohledem. „Podívej, jestli tu chceš šest neděl chodit s rukama na uších...“

Rychle složila ruce do klína a zamračila se na něj.

„Je to tu hodně divné, já vím,“ dodal omluvně. Na chvíli ho potrápila vzpomínka, jak moc divné to tu může být.

Když tu byl v patnácti rok na studijním pobytu, poprvé v životě mu připadalo, že má volné pole sexuální působnosti. Iluze se velice rychle rozpadla, protože nejpůsobnější děvčata už byla dávno zadaná. Zbytek se dělil do zhruba stejně velkých skupin milosrdných samaritánek, zvědavých zvrhlic, hermafroditů a hochů.

Obětí milosrdenství se stát nechtěl a na poslední dvě skupiny byl z Barrayaru příliš konzervativní, ač dost beťansky demokratický, než aby mu toto potěšení vadilo u ostatních. Krátký románek s dívkou z druhé kategorie mu stačil. Nezdoby jeho těla ji fascinovaly tak, že se za ně nakonec styděl víc, než když mu na Barrayaru dávali otevřeně najevo odpor. Když ale dívka zjistila, že sexuální orgány má, bohužel, úplně normální, ztratila zájem.

Pro Milese aférka vyústila v několikátýdenní hlubokou depresi a skončila dobře tajenou scénou, v níž mu seržant potřetí zachránil život. V boji o nůž Bothariho dvakrát řízl a zuřivě bojoval ze všech sil proti seržantovi, vyděšenému, že by si mohl zlámat kosti. Nakonec se vysokému muži podařilo jej přemoci a držet - a držel jej tak dlouho, až se Miles zhroutil, a dokud ho nezmohla únava, vyplakával se na seržantových zkrvavených prsou z nenávisť k sobě samému. Strážce ho jako kdysi v dětství, než začal ve čtyřech letech chodit, vzal do náruče a odnesl do postele. Pak si ošetřil rány a o scéně se už nikdy nezmínil.

Jeho patnáct let - to nebyl dobrý rok. Miles se rozhodl, že se už nebude opakovat. Rozhodně sevřel madlo balustrády. Rozhodnost bez cíle, stejně zbytečná, jako on sám. Zamračil se při té myšlence a na chvíli mu i Kolonie Beta přišla nudná a šedá.

Nedaleko stáli čtyři Beťané a zuřivě se o něčem dohadovali. Miles se potočil, aby na ně přes

Elenino rameno lépe viděl. Elena se ho zeptala, proč je tak zamyšlený. Zavrtěl hlavou a zvedl ruku, aby ji umlčel. Zmlkla a dál ho jen zvědavě sledovala.

„Krucinál,“ nadával zrovna obtloustlý muž v zeleném sarongu, „nezajímá mě, jak to uděláte, ale toho psychopata dostanete z mé lodi. Copak tam na něj nemůžete vlítnout?“

Žena v uniformě beťanské bezpečnosti zakroutila hlavou. „Podívejte, pane Calhoun, proč bych měla riskovat životy svých lidí kvůli lodi, která jde beztak do šrotu? Kdyby držel rukojmí, bylo by to něco jiného.“

„Mám tým odklízečů vraků, kteří čekají - a počítají si padesátiprocentní přírážku za přesčasy. Ten chlap už tam sedí tři dny - musí někdy spát, nebo si odskočit nebo co já hergot vím,“ argumentoval civilista.

„Pokud je tak šílený, jak tvrdíte, jakékoli násilí pravděpodobně způsobí, že to tam vyhodí do povětří. Počkejte si na něj venku.“ Žena od bezpečnosti se obrátila na muže v šedočerné uniformě jedné z velkých společností obchodních kosmických linek. Jeho prošedivělé skráně ladily s trojicí stříbrných kroužků - pilotských implantátů uprostřed čela a na spáncích. „Nebo ho přemluvte, ať jde ven. Znáte ho, je ve vašich odborech, to s ním nemůžete něco udělat?“

„Tak to ne,“ protestoval pilot. „Mě tam nenastrčíte. Stejně se mnou nechce mluvit, to řekl jasně.“

„Letos jste v předsednictvu, měl byste mít nějakou autoritu - zkuste mu třeba pohrozit zabavením pilotního průkazu.“

„Arde Mayhew je sice stále členem Bratrstva, ale už dva roky neplatí příspěvky a licence mu stejně dlouho nevydrží a upřímně řečeno, myslím, že tohle ho vyřídí definitivně. Navíc tu jde o to, že jakmile skončí ve šrotu poslední loď třídy RG,“ pilot přitom pokynul směrem k tělnatému civilistovi, „skončí s lítáním i on. Doktoři mu odmítli dát nový implantát, nepomohl by mu, ani kdyby na něj měl. A to teda sakra nemá. Minulý týden si ode mě chtěl půjčit na činži. Aspoň tvrdil, že je to na činži. Ale spíš chtěl na tu břечku, co pije.“

„Půjčil jste mu?“ zeptala se žena v modré uniformě správy kosmodromu.

„No... ano,“ přiznal pilot mrzutě. „Ale řekl jsem mu, že je to rozhodně naposled. Stejně...“ zakabonil se na své boty a pak spustil: „Radši ať si tam s velkou slávou vybuchne, než aby se uchlastal k smrti! Dokážu si představit, jak bych se cítil, kdybych věděl, že už nikdy v životě nemůžu provést skok...“ Stiskl rty a obranně i útočně zároveň se podíval na úřednici.

„Všichni piloti jsou magoři,“ poznamenala žena od bezpečnosti. „To mají z těch drátů v hlavě.“

Fascinovaný Miles potichu naslouchal. Vypadalo to, že pilot, o němž se mluví, je také nějaký mrzák, ubožák v nesnázích. Pilot s čipy na skoky červími děrami v hlavě, beznadějně zastaralými čipy, zabarikádovaný v poslední lodi, na kterou stačí. Brání se před zřízenci z vrakoviště -jak? Přemýšlel Miles.

„Nevybuchne tam sám,“ poznamenala úřednice. „Pokud své hrozby splní, pár dní budou vnitřní oběžné dráhy plné sajraju. Museli bychom zavřít kosmodrom, uklidit tam,“ teď se otočila k civilovi, „a věřte mi, že moje oddělení to platit nebude! Pošlu vám účet, i kdybych to měla hnát na ministerstvo spravedlnosti!“

Provozovatel vrakoviště zbledl a vzápětí zrudnul. „Vaše oddělení především pustilo tu dubovou palici na mou loď!“

„Říkal, že si tam něco zapomněl,“ bránila se správcová. „Netušili jsme, co má za lubem.“

Miles si pilota představil schouleného někde v temném koutě kajuty, bez přátel, posledního přeživšího v beznadějném obklíčení. Mimoděk sevřel ruku v pěst. Jeden z jeho předků, generál hrabě Selig Vorkosigan, slavně prorazil z obklíčení Vorkosigan Surleau jen s hrstkou přívrženců a jednou lstí.

„Eleno,“ zašeptal vzrušeně, právě když jí docházela trpělivost, „pojď za mnou a nic neříkej.“

„Hm?“ zabručela poplašeně.

„Vida, slečna Bothariová, tak už jste tady,“ zahalekal, jako kdyby zrovna přišel. Nabídl jí rámě a odvedl ji k hloučku Beťanů.

Věděl, že cizí lidé špatně odhadují jeho věk. Na první pohled mu ubírali léta kvůli malému vzrůstu. A pak mu zase přidali, protože v obličeji předčasně dospěl díky dlouhodobým bolestem a navíc se už často holil, protože mu divoce rostly tmavé vousy. Naučil se pouhou změnou chování přiklonit vážky na jednu či na druhou stranu. Zavolal na pomoc předchozích deset generací válečníků a nasadil svůj nejsušší úsměv.

„Dobré odpoledne, dámy a pánové,“ pozdravil halasně. Čtyři páry očí se na něj rozpačitě obrátily. Málem se pod jejich pohledy přestal ovládat, ale nakonec vydržel. „Říkali mi, že se u vás dozvím, kde najdu pilota Arda Mayhewa.“

„Co jste k čertu zač?“ zavrčel za všechny majitel vrakoviště.

Miles se elegantně uklonil, div že nesmekl neexistující klobouk. „Lord Miles Vorkosigan z Barrayeru, k vašim službám. Tohle je má společnice, slečna Bothariová. Zaslechl jsem něco z vašeho rozhovoru a věřím, že vám mohu být nápomocen, pokud dovolíte.“ Elena vedle něj tázavě povytáhla obočí nad svým novým titulem.

„Podívejte, mladíku,“ začala paní ze správy. Miles na ni zpod obočí šlehl přesnou napodobeninu zabijáckého pohledu generála hraběte Pjotra Vorkosigana.

„...pane,“ opravila se. „Co pilotovi Mayhewovi vůbec chcete?“

Miles vystrčil bradu. „Jsem pověřen splatit mu dluh.“ Pověřil jsem se sám, asi před deseti vteřinami.

„Arдови někdo dluží peníze!“ nevěřil svým uším majitel lodi.

Miles nasadil uražený výraz. „Nejde o peníze,“ ohradil se s takovým odporem, jako by se něčeho podobného nikdy nedotkl. „Je to čestný dluh.“

Na vedoucí správy to udělalo trochu dojem; pilot si viditelně oddechl. Žena od bezpečnosti neskrývala pochybnosti, stejně jako tlustý majitel vraku. „A k čemu mi to asi bude dobré?“ zeptal se neomaleně.

„Dostanu pana Mayhewa z vaší lodi,“ odpověděl

Miles a viděl, jak se mu otvírá cesta, „pokud mi ovšem umožníte promluvit s ním tváří v tvář.“ Elena polkla. Uсадil ji jediným pohledem.

Čtyři Beťané po sobě pokukovali, jako by pohledem mohli přenést odpovědnost jeden na druhého. Nakonec promluvil pilot. „No co, hergot. Má snad někdo lepší nápad?“

Z kapitánského křesla osobního raketoplánu zavolal prošedivělý pilot ještě jednou přes komunikační terminál: „Arde? Arde, tady Van. Odpověz. Někdo si tu s tebou chce promluvit. Jde na palubu. V pořádku, Arde? Nedělej, prosím tě, žádné nesmysly.“

Jedinou odpovědí mu bylo ticho. „Je na příjmu?“ zeptal se Miles.

„Přinejmenším jeho terminál. Jestli má zapnutý reproduktor, jestli tam vůbec je, jestli nespí nebo není mrtvý, to už nevím.“

„Jsem naživu,“ ozval se najednou z reproduktoru zastřený hlas a oba je vylekal. Obrazovka zůstala černá. „Ale ty dlouho nebudeš, Vane, jestli mi zkusíš vlízt na loď, ty proradná kryso.“

„Nezkusím,“ slíbil starší pilot. „Jenom tady pan, ehm, lord Vorkosigan.“

Rozhostilo se tíživé ticho, pokud tak lze nazývat praskání a šum v reproduktoru. „Nedělá snad pro tu pijavici Calhouna, že ne?“ zeptal se Mayhew podezíravě.

„Nepracuje pro nikoho,“ uklidnil ho Van.

„Ani pro Výbor duševního zdraví? S uspávačkou se ke mně nikdo nepřiblíží. To bych dřív spustil ohňostroj...“

„Není ani Beťan. Je z Barrayeru. Říká, že tě hledal.“

Opět ticho. Mrzutý, váhavý hlas: „Žádnému Barrayerci nic nedlužím - myslím... Vlastně ani žádného neznám.“

Pocítili lehký tlak a slabý náraz, když se spojili se starou nákladní lodí. Pilot pokynul Milesovi, aby zabezpečil přechodovou komoru. „Hotovo!“ zavolal Miles.

„Opravdu se vám do toho chce?“ zašeptal pilot.

Miles přikývl. Zázrak byl už to, že unikl Bothariho ochraně. Olízl si rty a užaslý ze stavu beztlíže a pocitu nebezpečí se zazubil. Doufal, že Elena zabrání každému zbytečnému poplachu dole na planetě.

Miles otevřel průlez. Pocítil lehký závan, jak se vyrovnával tlak v obou lodích. Pohlédl do černočerné chodby. „Nemáte baterku?“

„Tamhle na polici,“ ukázal pilot.

Miles se svítilnou opatrně vklouzl do přechodového tunelu. Tma před světlem ustupovala a zalézala do výklenků a bočních chodeb, a pak se za ním zase zavřela. Soukal se k můstku, kde, jak předpokládal, byla zalezlá jeho kořist. Nebylo to daleko - obytná část pro posádku byla malá, většinu lodi zabíral nákladový prostor - ale naprosté ticho jako by cestu protahovalo. Nulová gravitace ho jako obvykle donutila ožet poslední jídlo. Měl jsem si dát vanilkovou, pomyslel si.

Vpředu pronikalo průlezem do chodby slabé světlo. Miles si hlasitě odkašlal. Když zvážil všechny okolnosti, bude lepší pilota nevylekat.

„Pane Mayhewe?“ zavolal a přitáhl se ke dveřím. „Jmenuji se Miles Vorkosigan a hledám... hledám...“ co to k čertu hledá? Jasně, máme to. „Hledám zoufalé muže,“ dopověděl stejným tónem.

Pilot Mayhew byl připásaný v kapitánském křesle jako hromádka neštěstí. V klíně svíral leteckou přílbu, zpola vypitou litrovou plastovou láhev bublinkové, jedovatě zelené tekutiny a krabičku ledabyle připojenou klubkem drátů k napůl vykuchanému řídicímu panelu, navrchu opatřenou červeným knoflíkem. Stejně fascinující jako krabička byla i černá, štíhlá a podle be'anských zákonů naprosto nepřipustná jehlová pistole, krátce jehlovka. Mayhew na přízrak na prahu vykulil opuchlé zrudlé oči, a rukou s jehlovkou se podrbal v třídením strništi. „Fakt?“ odvětil neurčitě.

Zbraň Milese znervózňovala: „Jak jste dostal tohle přes be'anskou celní kontrolu?“ zeptal se s nelíčeným obdivem v hlase. „Nikdy jsem nepronесl ani prak.“

Mayhew civěl na jehlovku, jako by ji až teď zaregistroval, jako kdyby mu v dlani nepozorovaně narostla bradavice. „Koupil jsem ji na Jacksonu. Vždycky jsem ji nechával na lodi. Kdybych ji zkusil vzít dolů, asi by mi ji vzali. Dole tě oberou o všechno.“ Povzdechl si.

Miles vplul do místnosti a zůstal viset kus nad podlahou s nohama křížem pod sebou, což považoval za velice přátelskou, neagresivní pozici. „Jak jste se dostal do téhle bryndy?“ zeptal se a kývnutím hlavy přitom ukázal na loď, místnost, situaci i pilotův klín plný věcí.

Mayhew pokrčil rameny. „Zatracená smůla. Vždycky se na mě lepila. Ta nehoda s RG 88. Díky prasklému potrubí na kapaliny bylo takové vlhko, že prosáklo až dolů k pytlům, ty nabobtnaly tak, že praskly lodní přepážky a bylo to. Se správcem nákladu se pak v přístavu nikdo ani nebavil. Hergot, jestli jsem pil nebo ne s tím nemá vůbec co dělat!“ Nadechl se a utřel si nos do rukávu, jako by mu bylo do pláče. K chlapovi (v této situaci) se to příliš nehodilo, zvlášť když mu bylo -jak Miles odhadoval, kolem čtyřiceti. Mayhew si raději mocně přihnul z lahve a zřejmě ze zvyku slušně nabídl Milesovi.

Miles se zdvořile usmál a láhev si od něj vzal. Má se chopit příležitosti a vylít ji, aby Mayhew konečně vystřízlivěl? Ve stavu beztlíže by to asi nebylo to pravé. Pokud nechce po zbytek návštěvy kličkovat mezi kapkami bůhvíčeho, bude se tekutiny muset zbavit jinak. A stěží to bude vypadat jako nehoda. Zatímco přemýšlel, z čistě vědeckého zájmu trochu ochutnal.

Stěží se udržel, aby tu břечku hned nevyprskal a nerozprášil do prostoru kolem. Hustá, zelená, bylinková, sladká jako sirup - ten cukr mu málem slepil ústa - tak 60% čistého etanolu. Ale co byl ten zbytek? Jícnem mu projel oheň, až se chvíli cítil jako názorné schéma trávicího systému, v němž se postupně rozsvěčují všechny části. Uctivě otřel hrdlo lahve rukávem a vrátil ji majiteli, který ji zas hned strčil pod paži.

„Díky,“ zalapal Miles po dechu.

Mayhew přikývl.

„Takže jak,“ sípal Miles dál, pak si odkašlal a pokračoval už skoro normálním hlasem, „co máte teď v úmyslu? Jaké máte požadavky?“

„Požadavky?“ opakoval nevěřicně Mayhew. „V úmyslu? Nemám... jen nedovolím tomu

lidožroutovi Calhounovi zničit tuhle loď. Nemám žádný úmysl.“ Pochoval krabičku se spínačem v náručí jako hodně nešťastná Madona. „Byls někdy rudej?“ zeptal se z ničeho nic.

Miles si matně vzpomínal na politickou scénu staré Země. „Ne, já jsem Vor,“ řekl, ale nebyl si odpovědí příliš jist. Na tom teď stejně nezáleželo.

Mayhew pokračoval v samomluvě. „Rudej. Tmavě červený barvy. Jednou jsem byl čirý světlo, při skoku do nějaký díry jménem Hespári II. Na světě není nic tak krásného jako skok. Když tvým mozkem nikdy neprojelo světlo - barvy, které nemají jméno - nejde to popsat. Lepší než sny, noční můry, lepší než ženská, než jídlo, pití, spaní nebo dýchání, a oni nám za to ještě platějí! Omezený chudáci, nemaj v lebce nic než tu protoplazmu...“ Nejistě se podíval na Milese. „Hele, promiň. Nic osobního. Ale ty nejseš pilot. Na Hespári už jsem pak neletěl.“ Tentokrát se mu podařilo zaostřit na Milese o něco lépe. „Ty ses teda mamince povedl, jen co je pravda.“

„O nic míň než vy,“ opáčil Miles popuzeně.

„Hm,“ souhlasil pilot a znovu mu nabídl láhev.

Divné pití, pomyslel si Miles. Ať v tom je cokoli, má to na něj přesně opačný účinek, než na něj mívá etanol obvykle. Zatímco jindy by hned usnul, teď měl spoustu energie a cítil příjemné teplo proudící až ke konečkům prstů a špičkám u nohou. Asi proto vydržel Mayhew v téhle opuštěné plechovce tři dny vzhůru.

„Takže,“ pokračoval opovržlivě Miles, „nemáte ani válečný plán. Nepožadujete milion bet'anských dolarů v malých neoznačených bankovkách, nevyhrožujete, že s lodí proletíte střechou kosmodromu, nevzal jste rukojmí, neudělal jste vůbec nic konstruktivního. Jenom tu sedíte, zabíjíte čas s láhvou a z nedostatku rozhodnosti, fantazie nebo bůhvíčeho si necháváte utéct všechny příležitosti.“

Mayhew zamrkal překvapením nad nečekanou kritikou. „Při všech svatých, Van konečně jednou nelhal. Opravdu nejseš z Výboru duševního zdraví... Můžu tě vzít jako rukojmí,“ navrhl smířlivě a pokusil se na Milese namířit jehlovku.

„Ne, to nedělejte,“ rozmlouval mu to rychle Miles.

„Nemohu teď vysvětlovat proč, ale byl by z toho dole příliš velký průšvih. Není to dobrý nápad.“

„Aha.“ Jehlovka namířila do zdi. „Ale stejně, nechápeš,“ zatůkal si na helmu, „že to, co chci, mi stejně dát nemůžou? Chci skákat. A to už teď nemůžu.“

„Pokud to chápu správně, tak jedině v této lodi.“

„Tahle loď půjde do šrotu,“ zazoufal si stoicky pilot, „hned jakmile tady usnu.“

„S takovým přístupem se nikam nedostanete,“ ušklíbl se Miles. „Zkuste uvažovat trochu logicky. Třeba takhle. Chcete být pilotem na skoky. Skákat můžete jen v lodi třídy RG. Tahle je poslední. To, co tedy potřebujete, je tahle loď. Kupte ji. Buďte zároveň pilotem i majitelem. Dopravujte vlastní zboží. Jak prosté. Mohl bych si dát ještě doušek?“ Miles zjistil, že si na tu strašnou chuť člověk zvykne velice rychle.

Mayhew zakroutil hlavou, zoufale sevřel sdrátovanou krabici a přitáhl si ji k tělu, jako vyděšené dítě oblíbenou hračku. „Zkoušel jsem to. Zkusil jsem všechno. Chtěl jsem si vzít půjčku. Nedali mi ji, a stejně mě Calhoun přeplatil.“

„Aha.“ Miles vrátil láhev. Cítil se jako pták. Cívil na pilota, vůči němuž teď levitoval v pravém úhlu. „No, já vím jen tolik, že to nemůžeš vzdát, příteli. Kalapito-kapitoli- kapitulace pošpiní čest každého Vora.“ Začal si něco broukat, kousek polozapomenuté dětské písničky „Obléhání stříbrného měsíce“. Byl v ní nějaký Vor a krásná ježibaba s létajícím hmoždírem, nakonec v něm roztloukli kosti svých nepřátel. „Dej mi ještě loká, musím přemýšlet. „A když mi slíbíš věrnost věčnou / budu ti dobrý lenní pán...““

„Cože?“ ozval se Mayhew.

Miles si uvědomil, že zpívá nahlas, i když ještě příliš

neřval. „Nic. Promiň.“ Pár minut si mlčky levitoval. „Tohle je na Betě ten nejhorší problém,“ řekl po chvíli. „Nikdo tu nemá za nikoho osobní zodpovědnost. Samé fiktivní hromadné entity. Vláda

duchů. Potřebuješ lenního pána, který se za tebe pustí mečem do úředního šimla. Jako Vorthalia Chrabrý do šípkového křoví.“

„Já potřebuju napít,“ namítl smutně Mayhew.

„Hm? Aha, promiň,“ Miles vrátil láhev. Někde na dně vědomí se mu začal rodit nápad, asi jako když se mlhovina zrovna začíná smršťovat. Ještě trochu hmoty a vzplane prahvězda... „Mám to!“ zvolal, vymrštil se a nechtěně začal rotovat kolem.

Mayhew ucukl a málem vypálil do podlahy ránu z jehlovky. Nejistě pohlédl na plastovou láhev. „Ne, já to mám,“ opravil Milese.

Miles konečně zvládl rotaci. „Bude lepší, když to uděláme tady. První zásada strategie zní: nikdy se nevzdávej výhody. Můžu si od tebe půjčit komunikační terminál?“

„Na co?“

„Chystám se,“ pravil Miles vážně, „koupit tuto loď. A tebe pak najmu jako pilota.“

Mayhew nechápavě přeskakoval očima z Milese na láhev a zpátky. „Ty máš tolik peněz?“

„No... Mám určité jmění...“

Po pár minutách u terminálu se na obrazovce objevila tvář tlustého majitele vrakoviště. Miles v krátkosti vyslovil svůj návrh. Calhoun postupně měnil výraz od nevíry k vzteku.

„Tomu říkáte kompromis?“ řval. „Za cenu šrotu! A ta zástava... Nejsem žádný spekulant s pozemky!“

„Pane Calhoune,“ zacukroval Miles, „mohu vám připomenout, že nevolíte mezi mou směnkou a touto lodí? Vybíráte si mezi mojí směnkou a deštěm roztavené oceli.“

„Jestli se ukáže, že jste byl od začátku komplic toho...“

„Dnes jsem se s ním seznámil,“ ohradil se Miles.

„A co je s tím pozemkem?“ nedal se Calhoun. „Kromě toho, že je někde na Barrayaru.“

„Je to úrodná zemědělská oblast,“ vyhnul se Miles přímé odpovědi. „Zalesněná, 1000 milimetrů srážek ročně...“ to by mělo Beřana zaujmout, „...sotva tři sta kilometrů od hlavního města.“

Po větru, naštěstí pro město. „A jsem výhradním vlastníkem. Právě jsem ji zdědil po dědovi. Klidně si to ověřte na barrayarské ambasádě. I to počasí.“

„A srážky, jak jste říkal, nenaprší to třeba všechno v jeden den nebo tak, že ne?“

„Jistěže ne,“ napřímil se rozhořčeně Miles. V beztíži to nebylo snadné. „To panství je v naší rodině už po deset generací. Můžete mi věřit, že než bych nechal takovou zástavu propadnout, vynasnažím se ze všech sil směnku proplatit.“

Calhoun si zlostně promnul bradu. „Cena plus pětadvacet procent,“ navrhl.

„Deset procent.“

„Dvacet.“

„Deset, nebo budete dál jednat s pilotem Mayhewem.“

„Dobrá,“ zavrčel Calhoun, „deset procent.“

„Dohodnuto!“

Samozřejmě to nebylo zas tak jednoduché. Ale díky rychlosti beřanské planetární informační sítě byl obchod, jaký by na Barrayaru zabral několik dní, uzavřen přímo z Mayhewovy kajuty za necelou hodinu. Miles ve vyjednávání takticky využil toho, že má na palubě bombu a Mayhew, jakmile se vzpamatoval z počátečního úžasu, ztichl a nechtěl z lodi ven.

„Podívej, chlapče,“ promluvil náhle v půli dohadování. „Oceňuju, co se tu snažíš udělat, ale už je pozdě. Pochop, jakmile slezu dolů, nebude to taková sranda jako tady. Hned u mola na mě počkají bezpečáci a s nima hlídka od Výboru duševního zdraví. Hned na mě hoděj síť - a za měsíc tu budu korzovat s úsměvem na líci. Jakmile s tebou VDZ skončí, už se pořád jenom usmíváš...“ Bezmocně zakroutil hlavou. „Už je pozdě.“

„Dokud dýcháš, nikdy není pozdě,“ odsekl Miles. Pokusil se ve stavu beztíže napodobit přecházení po pokoji: Odrazil se od jedné stěny, v půli letu se otočil, odrazil od protější a cestou přemýšlel.

„Mám nápad,“ prohlásil po několika desítkách přeletů. „Vsadím se, že nám pomůže získat trochu času, než vymyslíme něco lepšího. Horší je, že nejsi z Barrayaru, takže asi nebudeš chápat, o co běží, ale je to vážná věc.“

Mayhew byl pořádně zmatený. „Co? Cože?“

„Jde o tohle.“ Odraz, let s otočkou, dopad, odraz. „Kdybys mi odpřisáhl věrnost jako prostý zbrojnoš, to je ten nejjednodušší lenní vztah, stal bych se tvým lenním pánem a mohla by se na tebe vztahovat moje diplomatická imunita třetího stupně. Šlo by to, kdybys byl barrayarský poddaný. Ty jsi ovšem občan Bety. Takže to rozhodně bude chtít pár právníků a několik dní, než vymyslí, čím zákony v tomhle případě mají platit. Já bych se ti musel ze zákona starat o byt, stravu, ošacení, zbroj - jako zbroj ti snad poslouží tahle loď - o ochranu, kdyby tě chtěl napadnout jiný vazal, což tady na Betě asi nehrozí, a tvou rodinu, alespoň v určitých ohledech a... máš vůbec rodinu?“

Mayhew zakroutil hlavou.

„Tím je to jednodušší.“ Odraz, let s otočkou, dopad, odraz. „A mezitím na tebe nemůžou bezpečáci ani VDZ, protože podle zákona budeš částí mého těla.“

Mayhew zamrkal. „To je děsnej úlet. Kde se mám podepsat? Jak mě zaregistruješ?“

„Stačí, když přede mnou poklekneš, vložíš ruce do mých a zopakuješ dvě věty. Nepotřebujeme ani svědky, i když je zvykem dva přizvat.“

Mayhew pokrčil rameny. „Jasně mladej. Tak do toho.“

Odraz, let s otočkou, dopad, odraz. „Jasně mladej, do toho. Věděl jsem, že mi nebudeš rozumět. Zatím jsem popsal jen zlomek celého problému, a to tvé výsady. Budeš mít také povinnosti a já nad tebou velkou moc. Například - to ale jen pro příklad -kdybys odmítl v bitvě uposlechnout můj rozkaz, mám právo ti na místě setnout hlavu.“

Mayhew otevřel ústa. „Uvědomuješ si,“ vypravil ze sebe nakonec, „že Výbor duševního zdraví teď hodí síť i na tebe...“

Miles se trpce usmál. „To nemůžou. Kdyby to zkusili, zavolám na pomoc svého lenního pána. A on mi pomůže. Dává pozor na to, co se děje s jeho poddanými. To je další věc. Jakmile se staneš mým vazalem, navazuješ i poměrně složitý vztah s mým pánem.“

„A s jeho pánem, a s jeho a s jeho, předpokládám,“ nadhodil Mayhew. „O subordinaci vím svoje.“

„Ne, ne, dál už to nejde. Přísahal jsem věrnost přímo Gregorovi Vorbarrovi, jako vasal secundus.“ Miles si uvědomil, že Mayhew by to nepochopil, ani kdyby mluvil jeho žargonem.

„Co je to za chlápka, ten od G?“ zeptal se pilot.

„Císař. Císař Barrayaru,“ dodal Miles, aby bylo všechno jasné.

„Aha.“

Typický Beřan, pomyslel si Miles. Studují jen dějiny Země a své vlastní. „V každém případě si to nech projít hlavou. Do toho nemůžeš skočit rovnýma nohama jen tak.“

Jakmile Miles nahrál poslední hlasový podpis, Mayhew opatrně odpojil spínač - Miles ani nedýchal - a starší pilot se vrátil, aby je odvezl zpět na planetu.

Cestou s Milesem mluvil o něco uctivěji. „Netušil jsem, že jste z tak bohaté rodiny, lorde Vorkosigane. Takový výsledek jsem v této záležitosti opravdu nečekal. Ale pro lorda z Barrayaru je kosmická loď zřejmě jen cetka.“

„Ne tak docela,“ upřesnil Miles. „Budu se muset hodně snažit, abych tu směnku pokryl. Přiznávám, že naše rodina bývala velice bohatá, ale to bylo ještě v časech Izolace. V době mezi ekonomickými krizemi na konci Izolace a První cetagandskou válkou jsme stačili značně zchudnout.“ Zlehka se usmál. „Vy z galaxie jste nás pěkně prohnali. Když přiletěli první obchodníci, usmyslel si můj praděd z otcovy strany, že vydělá jmění na drahém kamení - chápete, diamanty, rubíny, smaragdy - protože je prodávali tak lacino. Skoupil je za veškerou svoji hotovost a polovinu nemovitého majetku. Samozřejmě to byly falsifikáty, lepší než přírodní kameny a laciné jako hlína - tedy písek - a brzy úplně vypadly z trhu - i s pradědečkem. Prababička mu to prý nikdy neodpustila.“ Natáhl ruku směrem k Mayhewovi, který se už

vžíval do nové role a poslušně mu podal láhev. Miles ji nabídl staršímu pilotovi, ale ten ji znechuceně odstrčil. Miles pokrčil rameny a zhluboka si přihnul. Úžasně pití. Krevní oběh i trávicí systém mu plály všemi barvami duhy. Pripadalo mu, že by vydržel nespát několik dní.

„Bohužel většina půdy, kterou prodal, ležela kolem Vorkosigan Surleau, i když byla pěkně suchá - samozřejmě ne podle vašich měřítek - a nechal si úrodné pozemky kolem Vorkosigan Vashnoi.“

„Proč bohužel?“ zeptal se Mayhew.

„No protože tam bylo hlavní sídlo vorkosiganské správy, patřil nám tam každý kámen a bylo to velice důležité obchodní a průmyslové centrum. A protože Vorkosiganové hráli v Odboji vcelku důležitou roli, město obsadili Cetagand'ané. Pak se stala spousta věcí, ale nakonec tam všechno zničili. Teď je tam pod sklem akorát díra v zemi. Za hodně temné noci je slabé záření vidět ještě dnes na dvacet kilometrů daleko.“

Pilot s malým raketoplánem hladce přistál.

„Hele,“ ozval se náhle Mayhew. „Ty pozemky, cos měl kolem tamtoho...“

„Vashnoi. Ještě je mám. Stovky čtverečních kilometrů, většinou po větru.“

„Je to ta půda...“ po tváři se mu rozléval úsměv, jako když po dlouhé zamračené noci vychází slunce, „je to ta půda, cos dal jako zástavu...“ radostí se uchechtl. Vystoupili. „Tuhle půdu jsi dal tomu mrchožroutovi Calhounovi jako zástavu za mou loď?“

„Bez záruky,“ přikývl Miles. „Zkoumal počasí, ale nenapadlo ho omrknout radioaktivitu. Nejspíš se taky nezajímá o cizí historii.“

Mayhew se posadil na podlahu terminálu a smíchy se po ní málem vyválel. A nebylo to jen hysterií - koneckonců pár dní nespal... „Mladej,“ výskal radostí, „zvu tě na panáka!“

„Pochop, já mu ten dluh chci zaplatit,“ objasnil Miles. „Území, o které bych jinak přišel, by jednou na pozemkových mapách nějakého mého potomka dělalo ošklivou díru, tedy za pár set let, až to tam přestane zářit. Ale když bude na splátky moc spěchat, dostane, co si zaslouží.“

Po rampě se k nim hrnuly tři skupinky. Bothari zřejmě konečně prošel celnicí, protože šel v čele první z nich. Měl rozepnutý límeček a celkově působil neupraveně. A jeje, řekl si Miles, tak to se tam musel svléknout. Určitě nemá dobrou náladu. Za ním poskakoval další strážný od beťanské bezpečnosti a za nimi zuřivě gestikuloval nějaký kulhavý civilista, kterého Miles ještě neviděl. Na tváři měl čerstvou modřinu a pod monoklem mu otékalo víčko. Následovala je Elena se slzami na krajíčku.

Druhý hlouček vedla pracovnice správy kosmodromu, následovaná několika dalšími úředníky. A do třetice k nim mířila pracovnice bezpečnosti se dvěma udělanými členy ochranky a čtyřmi mediky v závěsu. Mayhew je přelétl očima a okamžitě vystřízlivěl. Beťanští bezpečáci měli v ruce paralyzéry.

„A hergot,“ zamumlal. Členové bezpečnosti je začali obklíčovat. Mayhew si klekl. „A hergot...“

„Je to na tobě, Arde,“ řekl tiše Miles.

„Dělej!“

Dorazili Bothariovi. Seržant se nadechl. Miles začal do vzrůstajícího halasu šeptat - Bože, to je opravdu účinný trik. „Prosím o pozornost seržante. Potřebuji vaše svědectví. Pilot Mayhew bude skládat přísahu.“

Seržant stiskl čelist jako svěrák, ale postavil se do pozoru.

„Dej mi ruce do dlaní, Arde, tak, a opakuj po mně. Já, Arde Mayhew - je to tvé plné jméno? Budiž - přísahám, že dosud nikomu nepatřím a vstupuji do služeb lorda Milese Naismithe Vorkosigana jako prostý zbrojnoš - dělej, řekni to.“ Mayhew větu zopakoval, ale celou dobu nervózně vyvaloval oči. „A budu jeho vazalem, dokud mě nevysvobodí má či jeho smrt.“

Jakmile to pilot zopakoval, Miles rychle odříkal svou část, protože se nebezpečně přibližovali další příchozí. „Já, Miles Naismith Vorkosigan, vasal secundus císaře Gregora Vorbarry, přijímám tvou přísahu a příslibuji ti ochranu lenního pána, na to máš mé slovo Vorkosigana. Hotovo, můžeš vstát.“

Přinejmenším se povedlo seržanta rozhodit natolik, že zapomněl, co chtěl říct, pomyslel si Miles. Bothari ale konečně popadl dech. „Pane,“ zasyčel, „nemůžete brát pod přísahu Beťana!“

„Právě jsem to udělal,“ podotkl vesele Miles. Poskočil na místě; měl ze sebe velikou radost. Seržant zahlédl Mayhewovu láhev a zabodl oči do Milese.

„Jak to, že nejste ospalý?“ zavrčel.

Beťanský bezpečák ukázal na Milese. „To je on?“

Dorazila ženská od bezpečnosti, kterou Miles už znal. Mayhew zůstával na kolenou, jako by plánoval únik plazením, krytý palbou. „Pilote Mayhewe,“ zaječela ženština, Jste zatčen. Seznámím vás s vašimi právy...“

Civilista s modřinou jí vpadl do projevu: „Vykašlete se na něj! Tahle ženská mě napadla! Mám spoustu svědků. Okamžitě ji zatkněte. Nemá to v hlavě v pořádku.“

Elena měla zase ruce na uších, třásla se jí brada. Milesovi to začínalo docházet. „Praštilas ho?“

Přikývla. „Ale řekl mi něco strašného...“

„Můj pane,“ řekl káravě Bothari, „bylo velice neslušné nechávat ji tu samotnou...“

Do hovoru zase vpadla žena od bezpečnosti. „Pilote Mayhewe, máte právo na...“

„Myslím, že mi zlomila nadočnicový oblouk,“ sténal zraněný muž. „Chci ji žalovat...“

Miles poslal Eleně uklidňující úsměv. „Neměj strach. Postarám se o to.“

„Máte právo...“ vrískala dál ženština.

„Promiňte, poručíku Brownellová,“ přerušil ji zdvořile Miles. „Pilot Mayhew je mým vazalem. Veškerá obvinění jeho osoby musí být adresována mně, jako jeho pánu. Pak je jen na mně posoudit jejich závažnost a vynést příslušný rozsudek. On má právo jediné přijmout výzvu na souboj, a to pouze za určitých urážlivých okolností, o nichž se nebudu šířit, protože jsou příliš složité.“ A taky zastaralé, protože souboje císař dávno zakázal zvláštním výnosem, ale to Beťané stejně nevědí. „Takže pokud u sebe zrovna nemáte dva meče a nechcete urazit, řekněme, matku mého vazala, budete to muset nechat, jak to je.“

Dobrá rada v pravý čas. Žena od bezpečnosti se tvářila, že každou chvíli vybuchne. Mayhew spokojeně přikývl a nejistě se usmál. Bothari zoufale hlídal situaci a počítal, kolik je kolem zbraní. Pěkně pomalu, pomyslel si Miles, pomalu a opatrně. „Vstaň, Arde...“

Po delším přesvědčování si žena od bezpečnosti u svých nadřízených ověřila, zda Milesova prapodivná ochrana Mayhewa skutečně platí. Jak Miles doufal a předpokládal, v tomto okamžiku případ zabředl do bažiny bezprecedentních meziplanetárních právních hypotéz, které pravděpodobně zaměstnají vyšší a vyšší úředníky na barrayarské ambasádě i ministerstvu zahraničí Kolonie Beta na hodně dlouho.

S Elenou to bylo jednodušší. Rozlíčeného Beťana odkázali osobně na barrayarské velvyslanectví. Jak Miles věděl, tam už ho pohltil nekonečná Möbiova páska dotazníků, formulářů a hlášení, vymyšlených zejména pro podobné případy velice schopnými úředníky. Mezi formuláři byly i některé mimořádně složité, které se musely poslat na Barrayar a zpátky, to zabralo šest týdnů, a pak je stejně někdo vrátil kvůli drobným formálním chybám.

„Klid,“ poradil Miles Eleně. „Zahrabou ho do papírů tak hluboko, že už ho nikdy neuvidíš. S Beťany to tak jde vždycky - jsou dokonale spokojení, protože si myslí, že pro tebe něco dělají. Hlavně nikoho nezabij. Tak daleko má diplomatická imunita nesahá.“

Než Beťané odešli, vyčerpaný Mayhew už stál nejistě na nohou. Miles, který se cítil jako starý pirát po úspěšném loupení, ho odvedl pryč.

„Dvě hodiny,“ zavrčel Bothari. „To jsme v téhle proklaté díře teprve ztracené dvě hodiny...“

KAPITOLA 6

„Milesi, drahoušku,“ přivítala ho babička a připojila letmou formální pusou na tvář. „Nějak jste se zdrželi. Měli jste zase problémy na celnici? Nejsi unavený?“

„Ani trochu.“ Stál ztěžka na patách, ještě ne úplně uvyklý gravitaci a přirozenému pohybu. Měl chuť si dát závod na padesát kilometrů, jít tancovat nebo něco takového. Bothariovi ale vypadali velice unaveně a pilot Mayhew byl skoro zelený. Jakmile byl představen, vyexpedovali ho do ložnice pro hosty, kde se umyl, vybral si mezi několika příliš velkými nebo příliš malými rezervními pyžamy a vzápětí padl v bezvědomí na postel, jako by ho praštili po hlavě.

Babička připravila večeři a Milese potěšilo, jaký na ni Elena udělala velký dojem. Ta sice v přítomnosti matky obdivované hraběny Vorkosiganové dostala záchvat stydlivosti, ale Miles si byl zcela jist, že ji z toho babička rychle dostane. Elena by se od ní mohla díky jejím tak odlišným beřanským názorům naučit trochu se povznést nad barrayarské třídní rozdíly. Snad by to pomohlo zmírnit napětí, které mezi ním a Elenou rostlo od doby, kdy přestali být dětmi. Může za to hlavně jeho šlechtická uniforma, pomyslel si Miles. Někdy mu připadala jako brnění: zastaralá, hlučná, tvrdá a pichlavá. Nosila se těžko, obejmout nešla vůbec. Dejte Eleně otvůrku na konzervy a ukažte

jí, jaký je uvnitř ubohý bledý slimák - ne že by byl méně odpuzivý - myšlenky mu sklouzly k černému vodopádu jejích vlasů a povzdechl si. Uvědomil si, že s ním babička mluví. „Promiňte, paní?“

„Říkala jsem,“ zopakovala trpělivě mezi dvěma sousty, „že jeden můj soused, pamatuješ se na něj, pan Hathaway, co pracuje v recyklačním středisku, setkal ses s ním, když jsi tu byl na studiích...“

„Ano, jistě. Ten.“

„Má drobný problém, s kterým bys mu jako Barrayaran mohl pomoci. Čeká s tím na tebe, protože jsme věděli, že přijedeš. Říkal si, pokud ovšem nejsi moc unavený, že bys s ním mohl jít už dnes večer, protože to začíná překračovat všechny meze...“

„Ani já vám o něm mnoho nepovím,“ řekl Hathaway a rozhlédl se po velké hale, kterou měl na starost. Miles přemýšlel, jak dlouho asi bude trvat, než si zvykne na smrad. „Až na to, že je údajně také z Barrayaru. Čas od času zmizí, ale vždycky se vrátí. Zkusil jsem ho přesvědčit, aby šel do útulku, ale jemu to nepřijde jako dobrý nápad. Poslední dobou se k němu ani nemůžu přiblížit. Pochopte, nikdy nechtěl nikomu ublížit nebo tak, ale nikdy nevíte, co je zač, když je z Barrayaru - já promiňte...“

Hathaway, Miles a Bothari se pomalu prodírali skládkou. Při neopatrných krocích se z hromad nečekaně kutálely staré krámy. Veškerý odpad špičkové technologie čekal na závěrečnou scénu, pro budoucí výtvary beřanské vynalézavosti teď ztrácel lesk mezi nejobyčejnějším harampádím.

„Krucinál!“ ulevil si Hathaway procítěně, „zase si rozdělal oheň.“ O pár set metrů dál stoupal ke stropu

tenký proužek kouře. „Doufám, že tentokrát aspoň nepálí dřevo. Nedokážu mu vysvětlit, jakou má cenu. Ale aspoň ho snadno najdeme...“

Jáma mezi hromadami vytvářela iluzi chráněného obydlí. Nad malým ohništěm pečlivě ohrazeným mělkým dnem disku parabolické antény se smutně hrbil hubený tmavovlasý muž, asi kolem třicítky. Provizorní stůl, zhotovený z vyhozeného počítače, sloužil za kuchyň, protože na něm leželo několik rádoby táců a talířů z kusů plechu a umělé hmoty. Mezi nimi byl vykuchaný tlustý kapr s rudozlatými šupinami.

Jakmile na sebe upozornili rachotem odpadu pod nohama, muž zvedl tmavé oči, pod kterými měl černé kruhy únavy. Ztěžka se postavil a popadl po domácku vyrobený nůž; Miles nepoznal, z čeho zbraň je, ale rybu rozhodně vykuchala dobře. Bothari mimoděk zkontroloval paralyzér.

„Řekl bych, že je opravdu z Barrayaru,“ zašeptal Miles Botharimu. „Podívejte se na ty pohyby.“

Bothari přikývl. Muž držel nůž jako správný voják, pravou ruku kryl levačkou, připravený na výpad. Vypadalo to, že si svůj postoj ani neuvědomuje.

Hathaway zavolal: „Hej, Bazi! Přivedl jsem ti návštěvu, co ty na to?“

„Nechci!“

„Podívej,“ Hathaway sešel o kousek níž, ale nešel moc blízko. „Nedělal jsem ti žádné potíže, že ne?“

Nechal jsem tě ve své hale dost dlouho, to je v pořádku, pokud nebudeš vynášet něco ven - tohle doufám není dřevo? Ale ale... no, tentokrát přivřu obě oči, ale chci, aby sis promluvil tady s pány. Řekl bych, že mi něco dlužíš. Dobře? A kromě toho jsou z Barrayaru.“

Baz si je prohlédl a bylo na něm vidět zároveň zděšení i hlad. Neslyšně artikuloval jediné slovo. Miles mu ho přečetl za rtů: Doma. Vidí mě proti obloze, uvědomil si Miles, musím dolů, aby mi viděl i do tváře. Obešel Hathawaye a sešel dolů.

Baz ho ostražitě sledoval. „Vy nejste Barrayaran,“ řekl rozhodně.

„Jsem napůl Beʿan,“ odpověděl Miles, protože se mu v danou chvíli nechtělo vysvětlovat příčinu svého postižení. „Ale vyrůstal jsem na Barrayaru. Tam jsem doma.“

„Doma,“ zašeptal stěží slyšitelně muž.

„Dostal jste se z domova pěkně daleko.“ Miles postavil jakousi neidentifikovatelnou plastovou krabici bůhví od čeho dnem vzhůru - čouhaly z ní dráty a dodávala celé situaci přidech beznaděje - a posadil se na ni. Bothari si stoupl kousek za něj, na hromadu sutě, odkud mohl v případě potřeby včas zasáhnout. „Uvázl jste tady- nebo co? Potřebujete pomoci zpátky domů?“

„Ne.“ Muž uhnul pohledem a zamračil se. Ohýnek vyhasl. Muž položil na disk antény mřížku z větráku a na ni jako na gril položil rybu.

Hathaway na něj fascinovaně zíral. „Co s tou mrtvou rybou chcete udělat?“

„Sníst ji.“

Hathawaye to šokovalo. „Podívejte, pane, stačí, když se přihlásíte do útulku, dostanete kartu a pak budete mít bílkovin, kolik budete chtít, a jakou budete chtít příchut', čisté a čerstvé, přímo z cisterny. Na téhle planetě opravdu nikdo nemusí jíst mrtvá zvířata. Kde jste tu rybu vlastně vzal?“

„Ve fontáně,“ odpověděl rozpačitě Baz

Hathaway hrůzou zalapal po dechu. „Ta patří silikánské zoo! Nemůžete přece sníst exponát!“

„Byla jich tam fůra. Řekl jsem si, že jednu nikdo postrádat nebude. Neukradl jsem ji, ale ulovil.“

Miles si zamyšleně promnul bradu, narovnal se a zpod saka vytáhl flašku pilota Mayhewa, kterou vzal z chvilkového popudu, když odcházeli. Baze ten pohyb polekal, ale když viděl, že Miles nevytahuje zbraň, uklidnil se. Podle barrayarské etikety se Miles napil jako první - tentokrát si dal jen velice sporý doušek - otřel hrdlo flašky rukávem a nabídl Bazovi. „Dáte si před večeří něco k pití? Je to dobré - zažene hlad a pročistí dutiny. Chutná to jako koňská moč s medem.“

Baz se zakabonil, ale láhev přijal. „Díky.“ Pořádně si lokl a ještě jednou zasípal: „Díky.“

Pak maso přendal na poklici z kola vagónu podzemky. Posadil se mezi odpadky, nohy zkřížil pod sebe a začal vybírat kosti. „Dáte si?“

„Ne, děkuji, zrovna jsem večeřel.“

„Dobrotivý Bože, já určitě ne!“ vykřikl Hathaway.

„Počkat,“ řekl Miles. „Rozmyslel jsem si to. Jen ochutnám...“

Baz mu kousek podal na špičce nože; Botharimu zaškubalo v rukou. Miles ústy sebral z nože nabídnuté sousto jako správný voják, spolkl ho a sarkasticky se usmál na Hathawaye. Baz ukázal lahví na Bothariho.

„Dá si váš přítel...?“

„Nesmí,“ omluvil seržanta Miles. „Je ve službě.“

„Gorila,“ zašeptal Baz. Znovu se na Milese podíval tím svým zvláštním pohledem, strach a ještě něco. „Co jste k čertu zač?“

„Nic, čeho byste se musel bát. Ať se schováváte před čímkoli, přede mnou nemusíte. Mohu vám na to dát slovo, jestli si to přejete.“

„Vor,“ vydechl Baz. „Vy jste Vor.“

„Ano. A co jste, k čertu, zač vy?“

„Nikdo.“ Hladově se pustil do ryby. Miles přemýšlel, jak dlouho asi ten člověk nejedl.

„Na téhle planetě je těžké být nikdo,“ poznamenal Miles. „Každý má číslo, každý je někde

přihlášený... jistě tu není snadné zůstat nikým. Žádá si to spoustu úsilí a důvtipu.“

„Svatá pravda,“ přitakal Baz s plnými ústy. „To je nejhorší místo, na jakém jsem kdy byl. V jednom kuse se musíte stěhovat.“

„Přece víte,“ zkusil Miles, „že pokud chcete domů, barrayarská ambasáda vám pomůže. Samozřejmě byste jim musel později zaplatit, protože na to přísně dohlíží - nejsou zrovna žhaví vozit zadarmo stopaře - ale pokud máte opravdu potíže...“

„Ne!“ Baz skoro vykřikl. Pod střešou haly ještě chvíli duněla ozvěna. Baz rozpačitě snížil hlas. „Ne, já domů nechci. Dřív nebo později si najdu práci na kosmodromu a odletím někam jinam. Už se brzy něco musí objevit.“

„Pokud chcete práci,“ přihlásil se s vervou Hathaway, „stačí se nahlásit a...“

„Seženu si něco podle svýho,“ skočil mu Baz do řeči.

Skládanka začínala dávat smysl. „Baz se nechce nikde nahlásit,“ vysvětlil Miles Hathawayovi tónem učitele. „Až doted jsem si myslel, že někdo jako Baz se na Betě nemůže vyskytnout. To je muž, který tady oficiálně není. Nepozorovaně prošel informační sítí. Nikdy nepřiletěl, nikdy neprošel celnicí, a vsadím se, že to byl slušný výkon, podle počítačů ani nejedl, nespál, nenakupoval, nikam se nezapsal a nedostal žádnou kartu, a raději by umřel hladu, než by to porušil.“

„Propánakrále proč?“ zeptal se Hathaway.

„Dezertér,“ poznamenal shora stručně Bothari. „Ten pohled znám.“

Miles přikývl. „Myslím, že jste na to kápl, seržante.“

Baz vyskočil. „Jste od vojenské policie! Ty prťavej hajzlíku...“

„Posad'te se,“ okřikl ho nevzrušeně Miles. „Nejsem nikdo. Jenom y tom nejsem tak dobrý, jako vy.“

Baz zaváhal. Miles si ho vážně prohlížel a pomalu ho opouštěla radost z výletu. „Nepředpokládám - svobodník? - ne. Poručík?“

„Ano,“ zavrčel Baz.

„Jistě. Důstojník.“ Miles se kousl do rtu. „Stalo se to v boji?“

Baz se neochotně zamračil. „Víceméně, ano.“

„Hm.“ Dezertér. Nepochopitelné, že někdo dokáže slavnou službu císaři vyměnit za červa strachu, usazeného v břiše jako parazit. Utíkal před nějakým zbabělým skutkem? Nebo jiným zločinem? Nebo chybou, nějakým strašným, krvavým omylem? Prakticky vzato byl Miles povinen muže nahlásit vojenské policii. Ale přišel mu sem pomoci, ne ho zničit...

„Nerozumím tomu,“ řekl Hathaway. „Spáchal nějaký zločin?“

„Ano. A velice těžký. Dezerci uprostřed boje,“ vysvětlil Miles. „Když ho někdo vydá domů, za trest bude rozčtvrcen...“

„To nezní tak špatně,“ pokrčil rameny Hathaway. „V recyklačním středisku bude rozčtvrcen během dvou měsíců. Ztěží by mohl dopadnout hůř, Tak o co jde?“

„Rozčtvrcen,“ řekl Miles. „Ne ubytován. Rozřezán na čtyři kusy.“

Šokovaný Hathaway vytřeštil oči. „Ale to ho zabije!“

Rozhlédl se kolem a pod zlověstnými pohledy trojice Barrayarců ztratil kuráž.

„Beťani,“ ulevil si Baz. „Nemůžu je vystát.“

Hathaway si něco zamumlal pod vousy. Miles zaslechl jen „...krvežízniví barbaři.“

„Tak když nejste od vojenské policie,“ dokončil Baz, když se znovu posadil, „můžete klidně vypadnout. Mně sotva nějak pomůžete.“

„Ale já vám teď musím pomoci,“ řekl Miles.

„Proč?“

„Obávám se, že jsem nechtěně ohrozil vaše bezpečí, pane, pane... teď už mi můžete klidně prozradit své jméno...“

„Jesek.“

„Pane Jeseke. Víte, já, ehm, mě samotného sleduje bezpečnost. Už tím, že jsem tady, jsem ohrozil váš úkryt. Je mi to líto.“

Jesek zbledl. „Proč vás sleduje vojenská policie?“

„Ta ne. Spíš císařská bezpečnost.“

Dezertér hekl, jako by ho někdo praštil do břicha, a z tváře mu zmizel i poslední zbytek krve. Zlomil se v pase a zabořil obličej mezi kolena. Zaštkal: „Bože...“ Podíval se na Milese. „Co jste provedl, chlapče?“

„Já se vás na to taky neptal, pane Jeseke!“ odsekl Miles ostře.

Dezertér zamumlal omluvu. Nemůžu mu odhalit, kdo jsem, pomyslel si Miles, nebo zdrhne a hned se chytí do sítě mých „ochránců“. A když mu to neřekne, stejně si ho podřízení poručíka Croye z velvyslanectví prověří a jakmile zjistí, že je úředně neviditelný, začnou jančit. Přijdou na to nejpozději zítra. Právě jsem ho zabil - ne! „Co jste dělal u armády?“ Miles se snažil získat čas a rychle něco vymyslet.

„Byl jsem pomocný palubní inženýr.“

„U ženistů? Zbraňové systémy?“

Baz se trochu uklidnil. „Ne, motory kosmických lodí určených na skoky. Trochu zbraně. Snažil jsem se dostat jako technik na soukromé loď, ale v tomhle sektoru je zařízení, na jakém jsem se učil, už dávno zastaralé. Impulsní motory, Necklinův barvomtor, to se už nevidí. Musím někam dál, mimo hlavní ekonomická centra.“

„Hm!“ vyklouzlo Milesovi nadšením. Vzápětí se zeptal: „Víte něco o nákladních lodích třídy RG?“

„Jasně. Na několika jsem dělal. Necklinův pohon. Dneska jsou všechny ve šrotu.“

„Všechny ne.“ Milesem cloumalo vzrušení. „O jedné bych věděl. Když sežene náklad a posádku, brzy vyrazí na cestu.“

Jesek si ho podezíravě prohlížel. „Poletí někam, odkud se nevydávají na Barrayar zločinci?“

„Možná.“

„Pane,“ ozval se rozčilený Bothari, „doufám, že nechcete ukrývat toho dezertéra!“

„No...“ odpověděl sladce Miles. „Technicky vzato nevím, že je dezertér. Zaslechl jsem jen nějaké narážky.“

„Sám to přiznal.“

„Přehání. Chvástá se.“

„Toužíte se stát druhým lordem Vorloupulousem?“ otázal se suše Bothari.

Miles se zasmál a povzdechl si, Bazovi zaškubalo v koutcích. Hathaway poprosil, ať mu vysvětlí pointu.

„Zase barrayarské právo,“ objasnil Miles. „Naše soudy nemají rády lidi, kteří sice jednají podle litery zákona, ale proti jeho duchu. Klasickým precedentem je případ lorda Vorloupulouse a jeho dvou tisíc kuchařů.“

„Měl snad řetěz restaurací?“ nechápal Hathaway. „Neříkejte mi, že se na Barrayaru nesmí ani tohle.“

„Ale ne. Bylo to koncem Izolace, skoro před sto lety. Císař Dorca Vorbarra centralizoval vládu a snažil se zlomit moc hrabat jako místních vládců - vedla se kvůli tomu občanská válka. Soustředil se hlavně na zrušení soukromých armád, jakým se kdysi na Zemi říkalo pomocné složky. Hrabatům nakonec zůstalo jen dvacet mužů ve zbroji, sotva osobní stráž.“

Lord Vorloupulous měl ale roztržku s několika sousedy a povolená armáda byla na vedení války trochu malá. Najal tedy dva tisíce takzvaných „kuchařů“, a poslal je proti nepřátelům. Dokonce je docela důmyslně vyzbrojil, dal jim řeznické nože místo krátkých mečů a tak. Tou dobou spousta čerstvě propuštěných veteránů hledala práci a rádi se převlékli i za kuchaře...“ Milesovi se pobaveně blýsklo v očích.

„Císař to samozřejmě viděl trochu jinak. „Vytáhl na Vorloupulouse s jediným povoleným vojskem

na Barrayaru a zatkl ho za zradu, která se trestala - stále trestá - vyhladověním na pranýři. Velitel dvou tisíc kuchařů tak byl odsouzen zemřít hlady na Velkém náměstí ve Vorbarr Sultaně. A to se o císaři Dorkovi tvrdilo, že nemá smysl pro humor...“

Bothari se chmurně pousmál a Baz se smíchy zakuckal. Hathaway se do smíchu trochu nutil. „Kouzelné,“ zabručel.

„Ale skončilo to šťastně,“ pokračoval Miles. Hathaway rozjasnil líc. „Zhruba tehdy nás přepadli Cetagand'ané a lord Vorloupulous byl propuštěn.“

„Pustili ho Cetagand'ané? To měl štěstí,“ poznamenal Hathaway.

„Ne, pustil ho císař, aby bojoval proti nepříteli. Pochopte, nedostal milost, jenom odklad rozsudku. Měl

se vrátit na pranýř, jakmile První cetagandská válka skončí. Ale zemřel v bitvě, takže se přece jen dočkal smrti se ctí.“

„A to je šťastný konec?“ oťrásl se Hathaway. „To pěkně děkuju.“

Miles si všiml, že Baz se zase stáhl do sebe. Zkusmo se na něj usmál; Baz mu úsměv nesměle vrátil a najednou vypadal daleko mladší. Miles se rozhodl.

„Pane Jeseku, hodlám vám něco navrhnout. Můžete mne odmítnout. Loď, o níž jsem se zmínil, je model RG 132. Pilot se jmenuje Arde Mayhew. Pokud se dokážete ztratit - mám na mysli skutečně zmizet - na pár dní a pak se s ním spojit na silikánském kosmodromu, zařídí vám místo na lodi.“

„Proč byste mi měl pomáhat, pane... lorde...“

„Pan Naismith, to bude stačit.“ Miles pokrčil rameny. „Řekněme, že rád vidím, když někdo dostane druhou šanci. U nás doma se to moc často nestává.“

Doma. Baz to slovo zopakoval. „No, prima, že jsem zase slyšel barrayarský přízvuk. Možná váš návrh přijmu,“ náhle si uvědomil, že by měl být ostražitější, „možná ne.“

Miles přikývl, vzal si zpátky láhev, pokynul Botharimu a odešel. S občasným tlumeným zařinčením odpadků se prodírali k východu ze sběrný. Když se Miles ohlédl, Jesek, už jako pouhý stín, mířil k druhému východu.

Miles si všiml, že se Bothari mračí. Zašklebil se a kopl do kontrolního panelu vyřazeného průmyslového robota, ležícího na hromadě dalšího harampádí. „Měl jsem ho snad udat?“ zeptal se. „Vy jste voják do morku kostí, vy byste to asi udělal. I můj otec by ho udal, dodržuje zákony přísně, bez ohledu na to, jaké to může mít následky.“ -

Bothari se zastavil. „Ne vždy, můj pane.“ Pak náhle zmlkl, jako by se ho to netýkalo.

„Milesi,“ zašeptala Elena. Cestou z koupelny do ložnice, kterou sdílela s paní Naismithovou, si trochu zašla. „Ty dneska nepůjdeš spát? Už je skoro ráno.“

„Nechce se mi.“ Na komunikačním terminálu, který si půjčil od babičky, zadal další dotaz. Nelhal; opravdu se necítil unavený. Naštěstí, protože právě prohledával neuvěřitelně složitou obchodní síť. Vypadalo to, že devadesát procent úspěchu spočívá ve správném zadání otázky. Nešlo to snadno, ale po pár hodinách pochopil, jak na to. „A mimoto, když je v ložnici pro hosty Mayhew, zbývá mi jen kanape.“

„Myslela jsem, že na něm spí tatínek.“

„S potěšením mi ho přenechal. On to kanape nesnáší. Spával na něm celou tu dobu, co jsem tady chodil do školy. A teď na to kanape svádí každé píchnutí, křeč a bolest v zádech, i když od té doby už uplynuly dva roky. Ale stárí na něj rozhodně neleze, to ne...“

Elena se zahihňala a podívala se mu přes rameno na obrazovku. Světlo postříbřilo její profil a Milesovi se zamotala hlava z vůně jejích vlasů. „Našels něco?“

Miles se třikrát za sebou dostal do slepé uličky, zaklel, a snažil se víc soustředit. „Ano, doufám. Musel jsem vzít v úvahu daleko víc faktorů, než jsem původně předpokládal. Ale myslím, že něco mám...“ Vyvolal označená data a začal šermovat prstem v holoobrazovce. „Tohle je můj první náklad.“

Na displej vyjel dlouhý seznam lodního nákladu. „Zemědělské nářadí,“ shrnula Elena. „Místo

určení... co je proboha Felicie?“

„Oblast kdesi na Tau Verde IV. Cesta na čtyři neděle.

Počítal jsem cenu paliva, zásob, kompletní logistiku -všechno od náhradních dílů po toaletní papír. Ale to na tom není to nejzajímavější. Hlavní věc je, že tenhle náklad zaplatí výlohy na cestu a navíc i Calhounovu směnku, dokonce v termínu.“ Ztišil hlas. „Myslím, že jsem původně trochu podcenil termín, kdy na sebe loď vydělá. Teda hodně. No, dost. Ta RG 132 má strašné provozní náklady.“ Ukázal na jednu cifru. „Ale tohle nabízejí za dopravu. Náklad je připravený k přepravě.“

Podezíravě stáhla obočí. „Jediná cesta zaplatí celou loď? To je skvělé! Ale...“

Zašklebil se. „Ale?“

„Ale proč už po té zásilce dávno nikdo neskočil? Vypadá to, že už je dost dlouho ve skladu.“

„Chytrá holka,“ zazpíval povzbudivě. „Pokračuj.“

„Píšu, že zaplatí až při doručení. Ale to je asi normální.“

„Ano...“ rozetřel to slovo jako máslo. „Ještě něco?“

Stiskla rty. „Něco tu nehraje.“

„Přesně.“ V očích mu zajiskřilo. „Něco tu, jak říkáš, nehraje.“

„Musím hádat? Jestli mi to neřekneš, jdu spát.“ Decentně si zívla.

„No dobře. Tau Verde IV je v současné době ve válečné zóně. Vypadá to na prohlubující se planetární konflikt. Jedna strana zablokovala konec červí díry, lépe řečeno najala si na to žoldáckou flotilu, protože jsou krapet zaostalí. A proč leží to zboží tak dlouho ve skladu? Žádná přepravní společnost nepoletí do válečné oblasti, protože tam neplatí pojištění. Totéž platí i o většině menších nezávislých společnostech. Ale vzhledem k tomu, že já pojištěný nejsem, netýká se mě to.“ Mlsně se olízl.

Elenu ale nepřesvědčil. „Není moc nebezpečné letět přes blokádu? Když tě zastaví a prohledají...“

„To nás asi čeká. Zásilka je určena druhé straně.“

„Mohli by ji žoldnéři zabavit? Automatický kombajn přece není žádný kontraband. Musí respektovat mezihvězdné dohody.“ Z pochyb se zrodilo podezření.

Miles zívá, ale nepřestal se usmívat. „Už to skoro máš. Co je hlavní položka beťanského exportu?“

„Přece vyspělá technika. Zbraně, zbraňové systémy...“ Podezření se změnilo v děs. „Milesi“

„Zemědělské nářadí“ zasmál se. „To zrovna! Je tu ale nějaký Felicián a tvrdí, že zastupuje zákazníka. Další stopa, když pošlou pro zboží vlastního člověka. Hned ráno za ním zajdu, jakmile se seržant probudí. A Mayhew, toho bych měl vzít s sebou...“

KAPITOLA 7

Než stiskl tlačítko zvonku u hotelového pokoje, provedl Miles přehlídku svého vojska. Byť byl seržant oblečen v civilu, nikdo nepochyboval, že je voják každým coulem. Mayhew, umytý, oholený, odpočatý, naježený a oblečený v čistých nových šatech, vypadal nesrovnatelně lépe než včera, ale přesto...

„Narovnej se, Arde,“ poradil mu Miles, „a snaž se tvářit jako profesionál. Tenhle náklad musíme dostat. Myslel jsem si, že beťanská medicína vyléčí sebevětší kocovinu. Jestli se budeš pořád držet za břicho, neuděláme moc dobrý dojem.“

„Grm,“ zavrčel Mayhew. Přesto srovnal ruce na boky a postavil se skoro do pozoru. „Však to poznáš, chlapče,“ dodal jako zlá sudička.

„A taky mi přestaň říkat chlapče,“ doplnil Miles. „Teď jsi můj zbrojnoš. Měl bys mě oslovovat ‚můj pane‘.“

„Ty to fakt bereš vážně?“

Pěkně pomalu. „Je to jako když salutuješ,“ vysvětloval Miles. „Vzdáváš poctu uniformě, ne člověku v ní. Vor jako by stále nosil neviditelnou uniformu, kterou nikdy neodkládá. Podívej na seržanta Bothariho. Říká mi pane od chvíle, kdy jsem se narodil. Když může on, tak ty taky. Teď jsi jeho bratr ve zbrani.“

Mayhew vzhlédl k seržantovi. Bothari se zachmuřenou tváří vypadal zamyšleně. Miles měl dojem, že být Bothari výmluvnější, okoření nápad s bratrem ve zbrani nějakou peprnou poznámkou. Mayhew měl evidentně stejný dojem, protože se trochu narovnal a vyštěkl: „Ano, pane.“

Miles přikývl a zazvonil.

Muž, který jim otevřel, měl tmavé mandlové oči, výrazné lícni kosti, pleť barvy kávy se smetanou a světlé měděné vlasy, pevné a zkroucené jako dráty, ostříhané těsně u hlavy. Vyjukaně hleděl na trojici před sebou, zvláště na Milese, z nějž viděl při ranním rozhovoru jen tvář. „Pan Naismith? Já jsem Carl Daum. Pojd'te dál.“

Rychle za nimi zavřel dveře a věnoval až přehnanou pozornost zámku na dveřích. Milese napadlo, že právě prošli detektorem zbraní a Daum se snaží zjistit výsledek prohlídky. Pak se Felicián nervózně otočil a ruka mu sklouzla k pravé kapse u kalhot. Na jiné místo v hotelovém pokoji se ani nepodíval. Botharimu uspokojením zacukalo v koutku. Teď věděl, kde má cizinec svou jedinou zbraň. Nejspíš legální paralyzér, pomyslel si Miles, ale jeden nikdy neví.

„Posad'te se, prosím,“ nabídl Felicián. Milesovi zněla jeho řeč velice měkce, bez těžkého nosového přízvuku a drnčivých „rr Beťanů i bez úsečných hrdelních souhlásek lidí z Barrayaru. Bothari naznačil, že raději postojí, zaujal stanoviště po Daumově pravé straně, mimo obzor jeho periferního vidění. Miles a Mayhew se posadili k nízkému stolu. Daum seděl naproti nim, zády k „oknu“ - ve skutečnosti to byla obrazovka s výjevem horského jezera z nějakého jiného světa. Vítr, který skučel vysoko nad nimi, by ve skutečnosti během jednoho dne z těch stromů nadělal sirky. Okno svítilo na návštěvníky, zatímco Daumova tvář zůstávala ve stínu; Miles cizincovu obezřetnost ocenil.

„Tak, pane Naismithi,“ začal Daum. „Řekněte mi něco o své lodi. Kolik nákladu uveze?“

„Je to nákladák třídy RG. Snadno zvládne dvojnásobek toho, co kupujete, pokud jste ovšem zadal do sítě správné údaje...“

Daum na první návnadu neskočil. Místo toho řekl: „Ve skokových lodích se moc nevyznám. Je rychlá?“

„Pilote Mayhewe?“ vyhnul se odpovědi Miles.

„Co? Jo. Máte na mysli zrychlení? Spolehlivá, velmi spolehlivá. Ze začátku jí to trochu trvá, ale nakonec to dožene.“

„Je dost obratná?“

Mayhew na něj vyvalil oči. „Pane Daume, je to nákladák.“

Daum podrážděně stiskl rty. „To vím. Ale jedná se o to...“

„Jedná se o to,“ přerušil ho Miles, „jestli se dokážeme vaší blokádě vyhnout, nebo jim utéct.“

Odpověď zní ne. Vidíte, doma jsem se připravoval.“

V Daumově tváři se objevilo zklamání. „V tom případě se jen navzájem obíráme o čas. Už jsme ho ztratili dost...“ Chtěl vstát.

„Další otázkou je, zda můžeme váš náklad dopravit na místo určení i tak. Věřím, že ano,“ řekl pevně Miles.

Daum se zase posadil, k prasknutí napjatý nadějí i nedůvěrou. „Pokračujte.“

„Ten trik jste už použil sám v beťanském komunikačním systému. Kamufláž. Věřím, že můžeme váš náklad zamaskovat tak dobře, aby prohlídkou žoldáků prošel. Ale budeme na tom muset spolupracovat a, upřímně řečeno, ehm...“ Miles vzal v úvahu Feliciánův věk i chování, „...majore Daume?“

Cizinec sebou škubl. A vida, pomyslel si Miles, zásah na první pokus. Své nadšení zamaskoval zdvořilým úsměvem.

„Jestli jste Peliánský špeh, nebo snad Oserovský žoldák, přísahám, že vás zabiju...“ spustil Daum. Bothari začal klamat tělem - přivřel oči, aby vypadal mírumilovně.

„Nejsem,“ odporoval Miles, „i když by to byl skvělý trik. Naložil bych vás i vaše zbraně, v půli cesty vás vystrčil ven - oceňuji vaši opatrnost.“

„Jaké zbraně?“ zkusil Daum marně zachránit své tajemství.

„Jaké zbraně?“ opakoval Mayhew vzrušeným šepem Milesovi do ucha.

„Tedy vaše pluhy a motyky,“ chlácholil ho Miles. „Ale raději s tou hrou skončíme a dáme se do práce. Jsem profesionál...“ a pokud zbaštíš tohle, ještě prodávám na Barrayaru kus úrodné půdy, „...a vy zjevně taky, protože jinak byste se nedostal tak daleko.“

Mayhew vykulil oči. Miles si jako by poposedl a přitom ho preventivně nakopl do kotníku. Zapiš si za uši; příště ho musíš vzbudit dřív, dát mu přesné informace. I když uvést pilota ráno do provozu bylo trochu jako křísit mrtvolu. Miles pochyboval, že by to snad mohl dokázat rychleji.

„Vy jste žoldák?“ zeptal se Daum.

„No...“ začal Miles. Původně se chtěl vydávat za kapitána obchodní lodi, ale nebude tohle pro Feliciána ještě zajímavější? „Co byste řekl, majore?“

Bothari na chvíli zatajil dech. Mayhew byl ale jednoznačně zklamaný. „Tak o tohle vám včera šlo,“ zabručel. „Verbujete.“

Miles sice svou hláškou o hledání zoufalých mužů nic zvláštního nemyslel, ale suše odpověděl: „Jistě. Snad jste si uvědomil...“

Daum pochybovačně pohlédl na Mayhewa, ale pak sklouzl pohledem k Botharimu. Seržant stál pořád v pozoru a na tváři měl dokonale prázdný výraz. Daum uvěřil. „Při Všemohoucím,“ zašeptal, „když si můžou galaktiky najmout Peliáni, proč ne my?“ Zvýšil hlas. „Kolik máte k dispozici mužů? A jaké lodě?“

A k čertu, co teď? Miles začal zuřivě improvizovat. „Majore Daume, nechtěl jsem vás mystifikovat...“ Koutkem oka zahlédl, jak Bothari úlevou vydechl. „Momentálně plní moje flotila jiné úkoly. Na Betě jsem jen, ehm, ze zdravotních důvodů, takže mám k dispozici jen loď s minimální posádkou, kterou vám mohu poskytnout. Jsme zvyklí pracovat nezávisle na sobě,“ vydechněte, seržante, prosím, vydechněte, „a tak se do doby, než se připojím k ostatním, mohu věnovat vaší, z taktického hlediska velice zajímavé záležitosti, a nabídnout vám své služby...“

Daum zvolna přikývl. „Chápu. Jakou hodnotí vás mám oslovovat?“

Miles se málem z fleku jmenoval admirálem. Kapitán? Četař? promýšlel rychle. „Prozatím zůstaneme u pana Naismithe,“ navrhl chladně. „Setník bez své stovky mužů je stejně jen prázdný titul. Teď bychom se měli věnovat konkrétním záležitostem.“ Už by bylo načase...

„Jak se jmenuje vaše armáda?“

Miles horečnatě zapřemýšlel. „Dendarijští žoldnéři.“ Aspoň to mělo pěkný zvuk.

Daum jej doslova hltal pohledem. „Dva měsíce sedím v téhle díře a čekám na někoho, kdo mě

odtud odveze a komu můžu věřit. Když budu čekat dál, zdržení mi zabrání dokončit misi stejně jistě jako případná zrada. Pane Naismithi, čekal jsem už dost dlouho - příliš dlouho. Zkusím to s vámi.“

Miles spokojeně přikývl, jako kdyby podobné transakce uzavíral celý život. „V tom případě vám, majore Daume, ručím za to, že vás dopravím na Tau Verde IV. Máte mé slovo. Teď potřebuji hlavně víc informací. Řekněte mi všechno, co víte o blokádě Oserovských žoldnéřů...“

„Domníval jsem se, můj pane,“ vyjel na Milese Bothari, jakmile vyšli z hotelu a nastoupili na pohyblivý chodník, „že váš náklad poveze tady pilot Mayhew. O tom, že pojedete sám, jste nic neříkal.“

Miles ledabyle pokrčil rameny. „Člověk nikdy neví, co všechno se může stát, v sázce je tolik, že u toho prostě musím být osobně. Nebylo by fér hodit všechno na Arda. Vy byste to udělal?“

Bothari nesouhlasil s plánem svého pána na rychlé zbohatnutí a zároveň nedůvěřoval pilotovi, takže jen nezávazně zabručel. Mayhew tomu raději nevěnoval pozornost.

Milesovi zajiskřilo v očích. „Kromě toho si aspoň konečně užijete trochu vzrušení, seržante. Věčně běhat za mnou musí být zoufalá nuda. Já bych z toho brečel.“

„Mám rád nudu,“ zavrčel Bothari.

Miles se usmál. V duchu se mu ulevilo, že nepřišla řeč na jeho Dendarijské žoldnéře. Ta chvilková inspirace zřejmě zas tak nevadila.

Když se trojice vrátila, Elena chodila jako tygr tam a zpátky po salonu paní Naismithové. Tváře jí hořely, chřípí se chvělo a sama pro sebe nadávala. Jakmile vešel Miles, probodla ho lýtým pohledem. „Beťani!“ vyštěkla opovržlivě.

Napůl si oddechl. „Co se stalo?“ vyzvídal opatrně.

Ještě jednou obešla pokoj s mocným dupáním, jako

by šlapala po tělech nepřátel. „Ta hrozná holovize,“ rozčilovala se dál. „Jak tam můžou... nemůžu o tom ani mluvit!“

Aha, narazila na pornografický kanál, pomyslel si Miles. No, jednou to přijít muselo. „Holovize?“ zeptal se chápavě.

„Jak můžou dovolit takové strašné urážení admirála Vorkosigana, prince Serga a našich vojsk? Toho producenta by měli vyhodit a zastřelit. A herce, a scenáristu, doma bychom to dávno udělali...“

Takže to nebyla pornografie. „Hele, Eleno, na co ses to dívala?“

Milesova babička seděla v levitačním křesle s nervózním úsměvem na rtech. „Snažila jsem se jí vysvětlit, že je to upravené, že se dějiny musí do holovize trochu zdramatizovat...“

Elena zlověstně zasyčela; Miles se na babičku prosebně podíval.

„Tenká modrá linie,“ vysvětlila stručně paní Naismithová.

„Ach tak, to jsem viděl,“ řekl Mayhew. „Asi to opakovali.“

I Miles si dramatický dokument živě vybavoval. Premiéru vysílali před dvěma lety a dílem přispěla k tomu, že tu Miles během svého studijního pobytu získal několik bizarních zkušeností. Milesův otec, tehdy ještě komodor Vorkosigan, před devatenácti lety vyrazil jako štábní důstojník na Escobar, spojence Bety, kvůli Barrayarské invazi, kterou pak odvolali. Když zahynuli jeho kolegové, admirál Vorrutyer a korunní princ Serg Vorbarra, skončil jako vrchní velitel celé armády. Ve vojenských análech na Barrayaru se od té doby jeho ústup uváděl jako ukázka brilantní strategie. Beťané na to měli přirozeně jiný pohled.

Modrá v názvu se vztahovala k barvě uniforem Beťanského expedičního sboru, v němž sloužila i kapitánka Cordelia Naismithová.

„To je... to přece,“ obrátila se Elena na Milese. „Přece to není pravda, vid’?“

„No,“ začal Miles, který si za dlouhá léta zvykl přistupovat k beťanské verzi dějin tolerantně, „něco málo. Ale matka mi říkala, že modré uniformy začali nosit prakticky až na konci války. A zapřísahala se, že admirála Vorrutyera nezabila ona, ale kdo to byl, to neprozradí. Podle mě se brání až moc. Můj otec o Vorrutyerovi řekne jen tolik, že byl geniální stratég obrany. Nikdy jsem nevěděl, co si o tom

mám myslet, protože Vorrutyer byl zodpovědný za útok. Má matka se vždy jen zmíní, že byl trochu divný, což nezní nijak strašně, pokud neberu v úvahu, že je Beťanka. Proti princovi Sergovi neřekli nikdy křivého slova, a vzhledem k tomu, že otec pracoval v jeho štábu a znal ho dost dobře, to, co o něm tvrdí Beťané, je nejspíš jen zbytek válečné propagandy.“ k

„Náš největší hrdina,“ zvolala Elena. „Císařův otec... jak si to vůbec můžou dovolit...“

„No, dokonce i u nás se všeobecně přiznává, že jsme si vzali příliš velké sousto, chtít ovládnout Escobar, když už jsme měli Komarr a Sergyar.“

Elena se obrátila na svého otce, jakožto jediného experta. „Vy jste přece s panem hrabětem také sloužil na Escobaru, pane! Řekněte jí,“ hlavou ukázala na paní Naismithovou, „že to není pravda!“

„Na Escobar se nepamatuji,“ odpověděl jí otec ještě chladněji, než bývalo jeho zvykem. „Na tohle zapomeň.“ Širokou rukou palcem dosud zaklesnutou za opasek kývnul k holovizi. „Neměla ses na to vůbec dívat.“

Milese zarazila seržantova nepřirozeně strnulá ramena a pohled, který u něj dosud nespátl. Zlost? Zlost na hloupý holofilm, který už jednou viděl a přešel ho stejně klidně jako Miles?

Eleny to zarazilo. „Nepamatujete? Ale...“

Miles zapátral v paměti. Že by to byla ta výslužba ze zdravotních důvodů? „Nevěděl jsem - byl jste u Escobaru zraněn, seržante?“ Není divu, že se k tomu nechce vracet.

Bothari šeptem zopakoval slovo zraněn. „Ano.“ Uhnul pohledem.

Miles se kousl do rtu. „Na hlavě?“ hádal dál.

Bothari na něj vrhl vražedný pohled. „Hm.“

Milese jeho pohled odradil. Chvilí uvažoval nad novou informací. Poranění hlavy by vysvětlovalo mnohé, co ho na strážci dlouho mátl.

Dovítil se, že má změnit téma. „At už to bylo jakkoli,“ vysekl Eleně dvornou poklonu - proč se už nenosí chocholaté klobouky? - „mám náklad.“

Elena okamžitě zapomněla na hněv. „To je skvělé! Už jsi vymyslel, jak se dostaneš přes blokádu?“

„Pracuju na tom. Mohla bys mi zařídit nějaké nákupy? Zásoby na cestu. Rozešli objednávky zásobovačům. Můžeš odsud z komunikačního terminálu, babička ti ukáže jak. Arde má běžný seznam. Potřebujeme všechno - potraviny, palivové články, nouzovou zásobu kyslíku, lékárníčky - a pokud možno co nejlevněji. Bude mě to stát všechny diety, takže se snaž co nejvíc ušetřit, hm?“ Povzbudil ji zářivým úsměvem, jako by dva dny bojů s elektronickým labyrintem beťanského obchodu měly být úžasným dobrodružstvím.

Elena si moc nevěřila. „Ještě nikdy jsem nezajišťovala kosmickou loď.“

„Bude to hračka,“ ujistil ji vesele. „S chutí do toho, ať ti to nezabere moc času. Když to dokážu já, tak to zvládneš taky.“ Rychle pokračoval, aby si nestačila uvědomit, že ani on nikdy nic podobného nedělal. „Počítej s pilotem, palubním inženýrem, seržantem, se mnou a s majorem Daumem, tak na osm týdnů. A také s malou rezervou, ale ne příliš velkou - pamatuj na rozpočet. Pozitíí vyrazíme.“

„Dobře. Kdy...?“ konečně jí to došlo a na čele se jí objevily vrásky. „A co já? Snad mě tu nechcete nechat, až...“

Miles se v legraci schoval za Bothariho a vytáhl bílou vlajku. „To záleží na tvém otci. A samozřejmě na babičce.“

„V mém domě je vítána,“ ozvala se nepřesvědčivě paní Naismithová. „Ale Milesi, právě jsi přijel...“

„Tu návštěvu jsem nezrušil, madam,“ ujistil ji Miles. „Musíme jen odložit návrat na Barrayar. Nemusím se přece vracet ani kvůli škole ani kvůli ničemu jinému.“

Elena v němé prosbě vzhlížela k otci. Bothari vydechl a začal přeskakovat očima z Eleny na paní Naismithovou, z ní na holovizi a pak kamsi dovnitř do sebe, ke vzpomínkám, o nichž Miles nevěděl zhora nic. Elena se stěží ovládla, aby vzrušením nehopsala po pokoji. „Milesi - můj pane - můžeš mu nařídit...“

Miles zvedl dlaň a lehce zavrtěl hlavou, aby počkala.

Paní Naismithová viděla, jak se Elena těší, a potutelně se usmála. „Drahoušku, bylo by krásné tě tu mít. Jako bych zase měla dceru. Mohla by ses stýkat s mládeží, chodit na večírky, mám pár přátel v Quartzu, mohli by tě vzít do pouště. Já už jsem na to stará, ale tobě by se to určitě líbilo...“

Bothari sebou škubl. Quartz byl největší kolonií hermafroditů na Betě. I když o nich paní Naismithová vždycky mluvila jako o lidech, kteří Jsou patologicky neschopní konečně se rozhodnout“, jako správný beťanský vlastenec je zuřivě bránila před Bothariho opovržením. A Bothari osobně nosil bezvládného Milese na zádech domů z nejednoho beťanského večírku. Co se týče Milesova výletu do pouště, který málem skončil špatně... Miles babičce poděkoval láskyplným pohledem. Čtverácky přikývla a pak se usmála na Bothariho.

Seržanta to moc nepobavilo. A ne že by se jen nebavil, tak jako kdysi při podobných slovních přestřelkách s paní Naismithovou, když se přetahovali o Milesovu výchovu. Tohle ho vyloženě rozlítlo. Milesovi se sevřel žaludek. Vrhł na svého strážce nejistý pohled.

„Poletí s námi,“ zavrčel Bothari. Elena radostí skoro zatleskala, i když babiččin výčet plánovaných radostí málem nahlodil její rozhodnutí nezůstat pozadu, když vojska vyrazí na pochod. Bothari se ale na dceru ani nepodíval, naposledy se zamračil na holovizi a skončil u Milesovy - přezky na opasku.

„Omluvte mě, pane. Budu... hlídat v hale, než někam půjdete.“ Prkenně odešel, veliké ruce, samý sval a šlachy, kloub a céva, měl na bocích napůl zaťaté v pěst.

Jen běžte, pomyslel si Miles, a zkuste tam nad sebou znovu získat kontrolu. Trochu neadekvátní reakce, nemyslíte? Budiž, nikdo nemá rád, když s ním zametají.

„Jejda,“ vydechl Mayhew, jakmile se za Botharim zavřely dveře. „Co ho žere?“

„Proboha,“ zhrozila se paní Naismithová. „Snad jsem se ho nějak nedotkla.“ Ale potichu dodala: „Panák jeden pokrytecká.“

„Za chvíli se vrátí,“ ujistil ji Miles. „Jen ho nechte chvíli o samotě. Zatím tu máme práce dost. Slyšela jsi, Eleno. Sežeň zásoby pro dvoučlennou posádku a čtyři pasažéry.“

Následujících čtyřicet osm hodin uteklo jako voda. I při běžném nákladu by byl úkol vybavit starou loď tak narychlo na osm neděl téměř nadlidský výkon, ale oni ještě potřebovali všechno zamaskovat. Narychlo proto nakoupili nejružnější zboží z Daumova falešného seznamu a náradí nezbytné na přestavbu příček v nákladním prostoru, kterou chtěli provést až za letu. Nejdůležitější, a podle toho také tak drahé, byly nejmodernější beťanské rušičky detektorů hmoty, napájené z lodního systému umělé gravitace, s nimiž měl Miles v úmyslu zmást oserovskou inspekci. Miles potřeboval veškerý svůj, víceméně vylhaný, politický vliv, vycházející většinou ze jména jeho otce, aby přesvědčil výrobce, že je zcela v pořádku prodat mu úplně nové a dosud ještě oficiálně neprodávané zařízení.

K rušičkám dostali neuvěřitelně rozvláčný návod k obsluze. Když ho Miles nějakou dobu nevěřičně studoval, začal mít pochybnosti, zda je Baz Jesek na tuhle loď dostatečně kvalifikovaný. Časem přišly další, ještě závažnější pochyby, zda se palubní inženýr vůbec ukáže. Hladina v Mayhewově lahvi, teď okupované pouze Milesem, vytrvale klesala a Miles se dál beze spánku potil nad přípravami.

Brzy zjistil, že vedení kosmodromu není platbám na dluh zrovna nakloněno. Přišel tak o všechny diety. Na Barrayaru ještě vypadaly úžasně velkoryse, ale pod tlakem nových okolností se rozkutálely doslova přes noc. Miles vynalézavě vyměnil svou letenku první

třídou na Barrayar u známé letecké společnosti za místo ve třetí. Pak seržantovu. Pak Eleninu. Pak vyměnil všechny tři za lístky na linku, o které nikdy neslyšel. Nakonec s provinilým „Všem koupím nové, až se vrátíme nebo s RG 132 vezmu na Barrayar nějaký náklad,“ prodal lístky úplně. Po dvou dnech balancoval na špici nepochopitelné finanční pyramidy vystavěné z pravd, lží, dluhů, nákupů v hotovosti, záloh na zálohy, klíček, trochy vydírání, klamavé reklamy a další hypotéky na svou zářnou ornici.

Zásoby byly naloženy. Pak naložili také Daumův náklad, úžasnou změť podivně tvarovaných plastických beden. Objevil se Jesek. Prověřili všechny systémy a Jesekovi nařídili okamžitě začít s

nezbytnými opravami. Zrovna vybalená zavazadla zase zabalili a vyměnili za jiná. S někým se rozloučili, s někým raději ne. Miles spořádaně nahlásil seržantu Botharimu, že mluvil s poručíkem Croyem; nebyla Milesova chyba, že se seržant nezeptal, o čem spolu mluvili. Konečně stanuli na silikánském kosmodromu, dok 27, připraveni vyrazit.

„Poplatky za práci s manipulátorem,“ ohlásil šéf nakládání zásilek na kosmodromu. „Tři sta deset beřanských dolarů, cizí měny nepřijímáme.“ Příjemně se usmál, jako slušně vychovaný žralok.

Miles si nervózně odkašlal a stáhl se mu žaludek. V duchu sečetl finance. Daumovi už peníze došly; pokud Miles slyšel dobře, Felicián dokonce plánoval opustit hotel bez placení. Mayhew už dávno všechny úspory vložil do nutných oprav lodi. Miles si dokonce dovolil půjčit od babičky. Ta to zdvořile nazvala „investicí“. Strašně se styděl, ale nemohl tu nabídku odmítnout.

Polkl - možná svoji pýchu - vzal si stranou seržanta

Bothariho a zašeptal: „Ehm, seržante, vím, že vám můj otec poskytl něco na cestu...“

Bothari se zamyslel a probodl Milese pronikavým pohledem. Ví, že může celý plán zarazit, uvědomil si Miles, a vrátit se ke své oblíbené nudě - Bůh ví, že by mu to otec schválil. Strašně nerad se Botharimu vmlouval, ale dodal: „Za osm týdnů vám vrátím dvojnásobek do levé kapsy. Mé čestné slovo.“

Bothari se zamračil. „Nemusíte mi splácet slovo, pane. To jste si dávno předplatil.“ Shlédl na svého lenního velitele, nepříjemně dlouho váhal, vzdychl, pak smutně vysypal obsah kapes Milesovi do dlaní.

„Díky.“ Miles se nejistě usmál, otočil se, a pak zase zpátky. „Ehm, mohlo by to zůstat mezi námi? Tedy, otec se o tom nemusí dozvědět.“

Seržant se mimoděk usmál. „Jistě, pokud mi ten dluh vrátíte.“

Konečně bylo všechno hotovo. O co by bylo lepší, pomyslel si Miles, být kapitánem válečné lodi - těm všechno platí císař. Oni se musí cítit jako kurtizána s otevřeným účtem. My, pracující děvčata, to máme horší.

Stál na můstku své lodi a sledoval Arda Mayhewa, daleko pozornějšího a soustředěnějšího, než ho kdy předtím viděl, jak hlásí kontrolní věži poslední údaje. Na obrazovce pod nimi ubíhal okrový srpek Kolonie Beta.

„Máte povolení opustit oběžnou dráhu,“ ozval se hlas z věže. Milesem proběhla vlna vzrušení. Oni snad konečně odletí...

, Ještě chvíli, RG132,“ dodal hlas. „Máte tu hovor.“

„Spojte nás,“ řekl Mayhew s helmou už skoro nasazenou.

Tentokrát se na obrazovce objevila značně rozčilená tvář. Jedna z těch, o které Miles rozhodně nestál. Zahnal pocit viny a připravil se.

Poručík Croye mluvil velice rozčileně. „Můj pane! Je tam s vámi seržant Bothari?“

„Teď zrovna ne. Proč?“ Seržant byl dole s Daumem, už začínali vytrhávat příčky v nákladovém prostoru.

„Kdo je s vámi?“

„Jen pilot Mayhew.“ Miles se přistihl, jak tají dech. Takový kousek...

Croye se maličko uvolnil. „Můj pane, nemohl jste to vědět, ale palubní inženýr, kterého jste si najal, je dezertér z císařské armády. Musíte ho hned pod nějakou záminkou odvézt raketoplánem dolů. Určitě s vámi musí letět i seržant - ten chlap je nebezpečný. Na přistávací ploše bude čekat beřanská policie. A ještě něco,“ podíval se stranou, mimo úhel kamery. „Co jste hergot provedl tomu Calhounovi? Je tady na ambasádě, dovolává se velvyslance...“

Mayhew vytřeštil oči.

„Uh...“ pravil Miles. Tachykardie, tak se tomu říká. Může dostat v sedmnácti infarkt? „Pane poručíku, mám strašně slabý příjem. Mohl byste to zopakovat?“ Vrhel k Mayhewovi prosebný pohled. Pilot ukázal na panel vysílačky. Croye, trochu vyveden z míry, zopakoval svoji zprávu. Miles otevřel víko a odhalil nepřehlednou změť drátů. Pomalu propadal panice. Takový kousek...

„Pořád je to mizerné, pane,“ řekl duchaplně. „Počkejte, opravím to. A hergot.“ Vytáhl šest drátů, které mu zrovna přišly pod ruku. Na obrazovce naskočila sněhová vánice. Croye skončil v půli věty.

„Startuj, Arde!“ zařval Miles. Mayhew nepotřeboval popohánět. Kolonie Beta se jim zhoupala před očima.

Zamotala se mu hlava. A udělalo špatně. Na zvracení. Do hnoje, tohle není stav beztlíže. Rychle se posadil, krůček od katastrofy. Ne, v tom bylo něco jiného. Chvíli v hrůze myslel na galaktické choroby, pak mu to došlo.

Mayhewa to zprvu polekalo, ale za chvíli také pochopil. „Však už bylo načase, aby vás to svinstvo dostalo,“ poznamenal a stiskl tlačítko palubního rozhlasu. „Seržant Bothari se dostaví na můstek. Váš pán vás bude potřebovat.“ Kysele se usmál na Milese. Ten už začínal litovat pár nepěkných věcí, které Ardovi řekl před třemi dny.

Objevil se seržant s dcerou. Elena zrovna říkala: „...všechno je tak špinavé. Dveře od marodky mi zůstaly v ruce a...“ Jakmile Bothari spatřil Milese složeného na zemi, zpozorněl a vrhl na Mayhewa tázavý pohled.

„První kocovina z crême de efedrin,“ vysvětlil pilot. „Jde to rychle, co, chlapče?“

Miles cosi nesrozumitelně zaskuhral. Bothari zabručel pod vousy cosi se slovem „zasloužil“, zvedl svého pána ze země a bezcitně si ho přehodil přes rameno.

„No, aspoň se tu přestane plácát o stěny a dá nám konečně pokoj,“ prohlásil bodře Mayhew. „Nikdy jsem neviděl, že by to svinstvo někoho tak vybudilo.“

„To byl v tom vašem likéru nějaký stimulant?“ zeptala se Elena. „Divila jsem se, že se mu nechce spát.“

„To jste nepoznala?“ zakuckal se Mayhew.

„Ani ne.“

Miles otáčel hlavu, dokud vzhůru nohama nespátřil Elenu, a pokusil se o optimistický úsměv. Před očima mu zatančily jiskry v černorudých vírech.

Mayhewovi ztuhl smích na rtech. „Proboha,“ řekl dutě. „Chcete říct, že je takový pořád?!“

KAPITOLA 8

Miles vypnul svářečku a zvedl na čelo černé brýle. Hotovo. S pýchou si prohlédl úhledný svár, jímž upevnil poslední falešnou přepážku. Když nemůžu být vojákem, pomyslel si, možná mě čeká budoucnost pomocného strojníka. Už je načase využít toho, jak jsem zakrslý... „Už mě můžete vytáhnout“ zavolal přes rameno.

Někdo ho chytil za kotníky a vyprostil z úzké štěrbiny. „Vyzkoušej tu černou skříňku, Bazi,“ navrhl, jakmile se posadil a protáhl ztuhlé svaly. Když inženýr znovu prováděl cvičnou prohlídku lodi, Daum se mu dychtivě díval přes rameno. Jesek chodil tam a zpátky podél přepážky s detektorem. Konečně, poprvé ze sedmi pokusů, zůstaly všechny kontrolky na sondě zelené.

Na jeho unavené tváři se rozlil úsměv. „Myslím, že to máme. Podle téhle krabičky není za přepážkou nic než další stěna.“

Miles se zazubil na Dauma. „Dal jsem vám slovo, že to zvládneme včas, nebo ne?“

Daum mu s úlevou úsměv oplatil. „Máte štěstí, že neletíme rychlejší lodí.“

V nákladním prostoru zabzučel palubní rozhlas. „Ehm, můj pane?“ ozval se Mayhewův hlas. Něco v jeho tónu přimělo Milese vyskočit na nohy.

„Problémy, Arde?“

„Tak za dvě hodiny nás čeká skok na Tau Verde. Mám tu něco, na co byste se měli s majorem podívat.“

„Blokáda? Na tomhle konci díry? Nemají sebemenší právo...“

„Ne, spíš nějaká bójka.“ Mayhew z toho byl vysloveně nešťastný. „Pokud jste to čekal, měl jste mi o ní říct.“

„Za chvíli jsem zpátky, Bazi,“ slíbil Miles, „a pak ti pomůžeme přerovnat náklad nějak dokonaleji. Možná bychom mohli narovnat hromadu k tomu sváru, co jsem dělal jako první.“

„Tak špatně nevypadá,“ ujistil ho Jesek. „Už jsem viděl horší i od profíka.“

Miles s Daumem našli na můstku zkormoučeného Mayhewa, jak civí na monitor.

„Co se děje, Arde?“ zeptal se Miles.

„Oserovská varovná bóje. Musí ji tu mít kvůli pravidelným obchodním linkám. Má předcházet nehodám a nedorozuměním v případě, že někdo neví, co se děje na druhé straně - ale teď je v tom háček. Poslechněte si to.“ Nahodil zvukový výstup.

„Pozor, pozor. Varování všem obchodním, vojenským i diplomatickým lodím na cestě do soustavy Tau Verde. Vstupujete do vojenského pásma. Všechny lodi bez výjimky budou prohledány a bude jim zabaven kontraband. Neochota ke spolupráci bude považována za projev nepřátelství a dotyčná loď může být bez dalšího varování zabavena či zničena. Pokračujete na vlastní nebezpečí.“

Po přiletu do systému Tau Verde IV bude na každou loď vyslána inspekční skupina. Ta zadrží všechny skokové piloty po dobu kontaktu lodi s Tau Verde IV a jejího návratu ke vstupu do červí díry. Pilotům bude povolen návrat na loď po prověření nákladu...“

„K čertu, rukojmí,“ zasténal Daum. „Teď už berou rukojmí.“

„A vybírají je velice chytře,“ dodal Miles. „Zvláště z takové slepé uličky jako Tau Verde IV se bez skokového pilota nikdy nikam nedostaneme. Když se člověk tam dole nechová jako hodný turista, nemusí se dostat domů. Říkáte, že je to novinka?“

„Před pěti měsíci to nedělali,“ řekl Daum. „Od té doby jsem nedostal z domova jedinou zprávu. Ale přinejmenším to znamená, že válka ještě neskončila.“ Upřeně zíral na obrazovku, jako by mohl neviditelnou branou dohlédnout až domů.

Zpráva pokračovala technickými detaily a končila slovy: „Z rozkazu admirála Yuana Osera, velitele Flotily svobodných Oserovských žoldnéřů, ve službách zákonné vlády Peliady, Tau Verde IV.“

„Zákonné vlády!“ odplivl si Daum. „Peliáni! Banda samozvaných kriminálníchků...“

Miles tiše zahvízdal a upřeně se zahleděl do zdi. Kdybych byl opravdu jen nervózní obchodníček a chtěl dole složit hromadu pluhů, jak bych se choval? přemýšlel Miles. Pilota bych vydat nechtěl, ale... určitě bych se nehádal s hlavní sonické pušky. Pokorně. „Budeme pokorní,“ prohlásil rozkazovacím

tónem.

Nedaleko vstupu do červí díry čekali ještě půl dne, aby věrohodně naaranžovali náklad a nacvičili své role. Miles si vzal stranou Mayhewa k rozhovoru „za zavřenými dveřmi“ -jen s Botharim. Upřel pohled na pilotovu nešťastnou tvář a rovnou spustil: „Tak co, Arde, chceš to vzdát?“

„Můžu?“ otázal se Mayhew plný naděje.

„Nebudu tě nutit dělat rukojmí. Pokud půjdeš dobrovolně, přísahám, že tě v tom nenechám. To ostatně ani nesmím, jako tvůj lenní pán, ale ty to nejspíš nevíš...“

„Co se stane, když nepůjdu dobrovolně?“

„Když už jednou budeme na druhé straně, stěží se jim dokážeme ubránit. Takže se asi omluvíme Daumovi, že zbytečně ztrácel čas a peníze, obrátíme loď a vyrazíme domů.“ Miles si povzdychl. „Pokud byl Calhoun na ambasádě z toho důvodu, který myslím, nejspíš už podal žalobu a bude se snažit získat loď zpátky.“ Zkusil mluvit trochu veseleji. „Skončíme tam, kde jsme začali, když jsem na tebe narazil, akorát bez peněz. Snad vymyslím, jak nahradit ztrátu Daumovi...“ Miles se kajícně zamyslel.

„Co kdyby...“ začal Mayhew. Zvědavě se podíval na Milese. „Co kdyby místo mě chtěli, řekněme, seržanta Bothariho? Co byste pak udělal?“

„Šel bych do toho,“ odvětil automaticky Miles a odmlčel se. Nastalo ticho. Čekání na vysvětlení. „To je něco jiného. Seržant je můj vazal.“

„A já snad ne?“ opáčil ironicky Mayhew. „Ministerstvu zahraničí se určitě uleví.“

Chvilí ticha. „Jsem tvůj lenní pán,“ řekl nakonec klidně Miles. „Co jseš ty, záleží jen na tobě.“

Mayhew se zadíval dolů a začal si unaveně mnout čelo. Jedním prstem mimovolně přejížděl stříbrný kulatý implantát. Pak se podíval na Milese a na chvíli mu svým hladovým pohledem připomněl nepříjemné chvíle s bezdomovcem Bazem Jesezem ve sběrně surovin. „Už nevím, co jsem,“ řekl nakonec. „Ale skočím tam. A dotáhnu to do konce.“

Chvilí se motala hlava - pár vteřin praskání výbojů v mysli - a skok na Tau Verde byl za nimi. Miles netrpělivě čekal v pilotní kabině, až Mayhew, jemuž se těch pár vteřin subjektivně protáhlo na několik hodin, vyleze zpod přilby. Zase přemýšlel, co vlastně piloti na rozdíl od pasažérů v průběhu skoku prožívají. A kam se dostane ta jedna loď z deseti tisíc, která se nevynoří na druhé straně. Starou nadávku „skoč červí dírou do pekel“ od pilota nikdy nikdo neslyšel.

Mayhew zvedl přilbu, protáhl se a vydechl. Tvář měl šedou a zvrásněnou vypětím ze skoku. „Tak to byl náhul,“ zamumlal, narovnal se a s úsměvem se podíval na Milese. „Tu cestu si nikdo nedá rád znovu, chlapče. Ale bylo to zajímavé.“

Miles se neobtěžoval opravovat nesprávný titul. Nechal Mayhewa odpočinout, sám sedl k terminálu a zapnul kamery. „No tak...“ zabručel za chvíli. „Kdepak jsou? Neříkej mi, že jsme připravili večírek a čestný host nikde. Jsme tu vůbec správně?1“ zeptal se Mayhewa.

Pilot povytáhl obočí. „Chlapče, na konci skoku jseš buď na správném místě, nebo kvark po kvarku rozprášenej od Antaru až do země Oz.“ Přesto polohu zkontroloval. „Vypadá to tak.“

Teprve za čtyři hodiny se přiblížila první žoldácká loď. Miles měl nervy napjaté k prasknutí. Blížila se pomalu - vypadalo to hrozivě, dokud nedostali spojení. Unavený hlas žoldnéřského spojaře ale všechno vysvětlil; byli prostě líní. Po nějaké době vypustili člun.

Miles se vznášel v přechodové komoře a hlavou se mu honily krizové scénáře. Dauma zradili. Válka skončila a ti, co nám mají zaplatit, prohráli. Žoldáci se dali na pirátství a ukradnou mi loď. Nějaký nešika rozbil detektor hmoty, a tak mi při prohlídce rozeberou celý náklad včetně přepážek... Jakmile ho tohle napadlo, připadlo mu to tak pravděpodobné, že tajil dech, dokud se ve skupince žoldáků neobjevil technik s dotyčným zařízením v ruce.

Bylo jich devět, samí muži, všichni větší než Miles a po zuby ozbrojení. Bothari, neozbrojený a díky tomu nešťastný, stál za Milesem a chladně si je prohlížel.

Bylo na nich něco lemplovského. Šedobílé uniformy? Nebyly zrovna staré, ale některé odřené, jiné

špinavé. Měli na takové detaily málo času, nebo na to byli příliš líní? Přinejmenším jeden z nich byl úplně mimo a opíral se o stěnu. Opilý ve službě? Nedoléčená zranění? Výzbroj měli velice různorodou, paralyzéry, sonické pušky, plazmometry, jehlovky. Miles je zkusil spočítat, stejně tak Bothari. Od pohledu mohli jen stěží odhadnout jejich stav a účinnost.

„No vida,“ prodral se partou mohutný šéf. „Kdo tomuhle vraku velí?“

Miles vystoupil. „Jsem majitel lodi, Naismith, pane,“ řekl co nejzdvořileji dokázal. Podle nárameníků byl vysoký muž určitě velitelem výsadku a možná kapitánem celé jejich lodi.

Žoldácký kapitán mrkl na Milese; škublo mu v obočí, pokrčil rameny, zjevně si řekl, že odtud nebezpečí nehrozí. Přesně to jsem chtěl, připomněl si přísně Miles. Výborně.

Žoldák byl evidentně znuděný. „Tak fajn, prcku, ať to máme za sebou. Tohle je celá posádka?“ Ukázal na Mayhewa, Dauma a Bothariho.

Miles přivřel oči, aby na něm nebyl poznat vztek. „Můj palubní inženýr je na svém stanovišti, pane,“ řekl a doufal, že se mu povedlo dobře zahrát pokorného mužíčka, který se chce zavděčit.

„Prohledejte je,“ rozkázal kapitán ostatním. Bothari ztuhl; Miles na jeho podrážděný pohled rychle zavrtěl hlavou. Bothari se osahávání podřídil s tak nepříjemným výrazem, že si ho všiml i žoldácký kapitán a kysele se usmál.

Pak rozdělil své muže na tři pátrací skupiny a popohnal Milese a jeho lidi na můstek. Dva žoldáci začali prohledávat všechno, co šlo rozebrat, včetně čalouněných křesel. Když všechno zanechali v neuvěřitelném zmatku, pokračovali v osobních kajutách, kde se prohlídka zvrhla v rabování. Když Milesovi vysypali věci a rozkopali je po podlaze, jen zatnul zuby a ponížene se culil.

„Nemají nic, co by za to stálo, pane Ausone,“ zavrčel jeden voják citelně zklamáný. „Moment, tady něco je...“

Miles ztuhl, zhrozen vlastní neopatrností. Když schovával zbraně, zapomněl na svou dýku po dědečkovi. Vzal si ji spíše jako památku než jako zbraň a pak ji nechal na dně kufru. Údajně ji nosil už sám hrabě Selig Vorkosigan a dědeček ji sřezil jako svatou relikvii. I když mohla stěží změnit rovnováhu sil ve válce na Tau Verde IV, na jílcí ji zdobil vykládaný vorkosiganský erb ve smaltu, zlatě a drahém kamení. Miles se modlil, ať jim znak nic neřekne.

Voják hodil dýku kapitánovi a ten ji vytáhl z pochvy z ještěřčí kůže. Obrátil ji proti světlu a prohlédl si podivný vzor na čepeli, která byla desetkrát cennější než zdobený jílec už za časů Izolace - teď díky kvalitě ruční práce mezi znalci nesmírně cenná.

Kapitán Auson mezi znalce zjevně nepatřil, protože řekl jen: „Hm. Pěkné,“ vrátil dýku do pochvy a strčil si ji za opasek.

„Hele!“ Miles se na poslední chvíli zarazil. Pokorně. Pokorně. Přízpůsobil hněv roli beťanského obchodníka. „Proti něčemu takovému nejsem pojištěný!“

Kapitán si odfrkl. „Smůla, prcku.“ Ale chvíli si Milese pochybovačně prohlížel.

Zpátečku, řekl si Miles. „Nedáte mi aspoň potvrzení?“ zkusil.

Kapitán vyprskl. „Potvrzení! To je dobrý.“ Vojáci se zlomyslně posmívali.

Miles stěží ovládal zrychlený dech. „Dobrá...“ vypravil ze sebe. „Aspoň ji nenechte zvlhnout. Když ji po každém použití pečlivě neосуšíte, zrezaví.“

„Laciný železo,“ zavrčel kapitán žoldáků. Cinkl o čepel nehtem; zazněla jako zvon. „Možná si na ten fešáckej jílec dám nějaký pěkný nerez ostří.“ Miles zezelenal.

Žoldněř poručil Botharimu: „Otevři ten kufr.“

Bothari se -jako vždy - otočil k Milesovi pro potvrzení rozkazu. Kapitán se zamračil. „Přestaň koukat na prcka. Teď ti rozkazuju já.“

Bothari se narovnal a povytáhl obočí. „Pane?“ otázal se slušně.

Pokorně, hergot, seržante, řekl si v duchu Miles a naznačil to Botharimu stisknutím rtů. „Poslechněte toho muže, pane Bothari,“ poručil možná moc tvrdě.

Bothari se zlehka usmál. „Rozkaz.“ Když se smířil s novým velením, schválně zvolna a pečlivě

konečně otevřel kufr. Kapitán tiše zaklel.

Nakonec všechny nahnali do místnosti, již Beťané říkají společenská místnost a Barrayarci salónek. „Ted’“ pravil, „vydáte všechny jinoplanetární peníze. Kontraband.“

„Cože?!“ rozzuřil se Mayhew. „Jak můžou být peníze kontraband?“

„Mlč, Arde,“ sykl Miles. „Poslechni ho.“ Uvědomil si, že kapitán na to má skoro právo. Právě cizí měnu Daumovi lidé potřebovali na nákup zahraniční vojenské techniky a válečných poradců. Nebo to je obyčejná krádež. To je jedno. Podle mizerné nálady žoldáků se dalo soudit, že Daumův náklad zůstal bezpečně skryt, a na ničem jiném teď nezáleželo. Miles v duchu jásal a obrátil kapsy.

„To je všechno?“ nevěřil Auson svým očím, když na stůl poskládali skrovnou hromádku.

„Zrovna jsme trochu v potíž... na mizině,“ vysvětlil Miles, „než na Tau Verde něco prodáme.“

„Sakra,“ děl Auson. Zoufale zíral na Milese, který bezmocně pokrčil rameny a obdařil ho tím nejnevinnějším úsměvem.

Dorazili další tři žoldáci s Bazem a Elenou.

„Máte strojníka?“ zeptal se unaveně kapitán. „Předpokládám, že je taky na miz... v potížích.“ Pak zvedl oči a spatřil Elenu. Nuda z něj okamžitě spadla a plavně se postavil. „No, tohle je lepší. Začínal jsem si myslet, že jste tu samý zrůdy a strašáci do zelí. Ale napřed práce, potom zábava. Máš u sebe nějakou mimoplanetární měnu, kotě?“

Elena vrhla nejistý pohled k Milesovi. „Něco mám,“ přiznala. „Proč?“

„Ven s tím.“

„Milesi?“

Miles rozhýbal zaťatou čelist. „Dej mu peníze, Eleno,“ nařídil polohlasně.

Auson se už neudržel. „Nejseš žádnéj můj tajemník, prcku. Nepotřebuju, abys opakoval můj rozkazy. A už žádný zbytečný řeči, jasný?“

Miles se usmál, poníženě přikývl a zpocenou rukou jezdil po švu kalhot, kde neměl pouzdro s pistolí.

Elena nechápavě vysázela na stůl pět set beťanských dolarů.

„Kdes to proboha sebrala?“ zašeptal Miles, když se vrátila do řady.

„Hraběnka... tvoje matka mi je dala,“ odpověděla šeptem. „Říkala, že bych měla mít na Betě nějaké vlastní kapesné. Nechtěla jsem tolik, ale trvala na tom.“

Auson spočítal peníze a tvář se mu rozjasnila. „Tak ty tu držíš kasu, kotě? Začíná se mi to líbit. Měl jsem dojem, že mě chcete ošidit.“ Pečlivě si Elenu prohlédl a nepěkně se usmál. „Kdo se mnou nehraje na rovinu, zplácě nad výdělkem.“ Peníze zmizely i s dalšími zabavenými cennostmi.

Ještě zkontroloval inventář. „Souhlasí to?“ zeptal se skupinky, která přivedla Elenu s Bazem.

„Všechny krabice, co jsme otevřeli, byly v pořádku,“ odpověděl voják.

„Udělali tam příšerný nepořádek,“ postěžovala si Elena šeptem Milesovi.

„Pst. To je jedno.“

Žoldácký kapitán začal probírat jejich osobní údaje. V jednu chvíli se zašklebil a podíval napřed na Bothariho, pak na Elenu. Miles se potil. Auson dočetl a s nepříjemným pohledem upřeným na Mayhewa se pohodlně rozvalil v křesle u počítače.

„Tak ty jseš pilot?“ ověřil si bez nadšení.

„Ano, pane,“ přitakal Mayhew, od Milese dobře vyškolený v poníženém chování.

„Beťan?“

„Ano, pane.“

„A jseš... to je jedno. Stačí, že jsi Beťan. Je tam na hlavu víc pošuků než kde jinde...“ Odmlčel se. „Tak jdeme?“

Mayhew se nejistě podíval na Milese.

„Do prdele!“ zařval Auson. „Ptal jsem se tebe, ne prcka! Jako by mi nestačilo, že teď budu muset pár neděl u snídaně civět na tvůj ksicht. Z něj bych měl zkažené zažívání. Jen se směj, ty zakrslej

mutante,“ to už platilo Milesovi, „vsadím se, že bys mě nejradši sežral zaživa.“

Miles rychle změnil výraz. Byl si tak jistý, že se tváří poníženě... Možná to byl Bothari. „Ne, pane,“ odvětil bystře a pokorně sklopil oči.

Žoldácký kapitán na něj chvíli nevěřicně zíral, pak zavrčel: „Že se na to nevybodnu.“ Vstal.

Jeho pohled padl znovu na Eleny - zamyšleně se usmál. Elena se zamračila. Auson se rozhlédl.

„Něco ti řeknu, prcku,“ pravil blahosklonným tónem. „Můžeš si nechat svého pilota. Bet'anů jsem měl v poslední době víc, než snesu.“

Mayhew si oddechl. Milesovi se konečně ulevilo.

Kapitán žoldáků ukázal na Eleny. „Vezmu si radši tuhle. Běž si zabalit, kotě.“

Mrazivé ticho.

Usmál se na ni. „Věř mi, na Tau Verde není nic k vidění. Když budeš hodná holčička, můžeš dostat zpátky i svoje peníze.“

Elena se prosebně podívala na Milese. „Můj pane...?“ hlesla zoufale. Nebylo to přehánění; měla právo dovolávat se u lenního pána ochrany. Nebyl rád, že místo toho raději neřekla: „Milesi.“ Bothari byl dokonale nehybný, tvář tvrdou a pevnou jako kámen.

Miles předstoupil před žoldáckého kapitána a jeho poníženost se začínala vytrácet. „Dohodli jsme se, že si vezmete našeho pilota,“ řekl bezbarvým hlasem.

Auson vycenil zuby. „Pravidla určuji já. Jde se mnou.“

„Ale ona nechce. Pokud nechcete pilota, vezměte si někoho jiného.“

„Nestarej se, prcku. Bude jí prima. Dokonce si ji můžete cestou zpátky vyzvednout -jestli k vám bude chtít.“

„Řekl jsem, že si máte vzít někoho jiného!“

Kapitán žoldáků se uchechtl a obrátil k odchodu. Miles ho chytil za paži. Přihlízející žoldáci se ani nenamáhali tasit zbraně. Auson se otočil zpět, tvář mu zářila štěstím. Po tomhle celou dobu toužil, uvědomil si Miles. Budiž, já taky...

Zápas byl nevyrovnaný a rychle skončil. Hmat, páka, rána pěstí, a Miles přistál nosem na palubě. V ústech ucítil kovovou pachutí krve. Vzápětí ho ještě v pase zlomil kopanec do žaludku „a zajistil, že se v nejbližší době asi nevydrápe na nohy.

Svinul se do klubička, s tváří přitlačenou na rohožce. Díky Bohu, že to nebylo do hrudního koše, pomyslel si přes vlnu vzteku, bolesti a nevolnosti. Zašilhal po botách, stojících mu výhruzně těsně u nosu. Určitě má vyztužené špičky...

Kapitán se rozhlédl kolem dokola, ruce v bok. „Tak co?“ zeptal se Milesovy posádky. Ticho a klid; všichni pokukovali po Botharim, který byl jako z kamene.

Zklamaný Auson si pohrdavě odplivl - buď nemířil na Milese, nebo se netrefil - a zavrčel: „Ale, k čertu s tím. Tahle plechovka stejně nestojí za konfiskací. Děsná spotřeba...“ Pozvedl hlas k posádce. „Tak alou, nakládat, jedeme. Šupej, kotě,“ dodal směrem k Eleně a pevně ji chytil za loket. Pětice žoldáků se beze spěchu odlepila od stěn, odhodlána následovat kapitána z lodi.

Elena se podívala přes rameno a setkala se s Milesovým planoucím pohledem. Pootevřela ústa a řekla jen: „Ach,“ jako že rozumí a pak provrtala Ausona mrazivým pohledem.

„Seržante, teď!“ zvolal Miles a skočil po jednom z žoldáků. Stále otřesený z kapitánovy nakládačky si moudře vybral toho, který se hned po příchodu musel opřít o zeď. Místnost jako by vybuchla.

Křeslo, jež seržant předtím nenápadně uvolnil od podlahy, proletělo místností a žoldáka se sonickou puškou narazilo na zeď dřív, než pro ni vůbec sáhl. Miles, příliš zaměstnaný svým soupeřem, slyšel, jak seržantova druhá oběť padá k zemi s hlasitým „Uh!“ I Daum reagoval okamžitě, hladce odzbrojil svého žoldáka a zabavený paralyzér hodil vyplašenému Mayhewovi. Pilot na něj chvíli nevěřicně civěl, pak se probral, namířil na dalšího nepřítele a stiskl spoušť. Zbraň bohužel nebyla nabitá.

Vyštěkla jehlovka a o protější stěnu se roztříštila střela. Miles vrazil ze všech sil loket do břicha střelce a jeho první dojem se potvrdil; muž se zlomil v pase a začal dávit. Bezpochyby opilý. Miles se vyhnul zvratkům a ještě trochu muže přiškrtil. Poprvé v životě do toho dal všechnu sílu. Muž sebou k Milesovu překvapení jen párkrát škubl a pak se přestal hýbat. Vzdává se? zamyslel se Miles, chytil ho za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu, aby se mu podíval do tváře. Byl v bezvědomí.

Když se jeden žoldák odrazil od Bothariho a do-potácel až k Mayhewovi, vymyslel konečně pilot, co s vybitým paralyzérem, a srazil muže jednou ranou na kolena. Pak ho ještě párkrát udeřil, jen tak zkusmo, dokud kolem neběžel Bothari, a se znechuceným „Takhle ne!“ nechtyl zbraň a neomráčil žoldáka jedinou dobře mířenou ranou.

Pak seržant ještě pomohl Daumovi s jeho druhým soupeřem a bylo by po legraci, nebýt nesnesitelného hluku a tlumeného praskání v přechodové komoře. Kapitán se svíjel pod Elenou a z nosu mu proudem tekla krev.

„To stačí, Eleno,“ řekl Bothari a přiložil zmlácenému veliteli ke spánku širokou hlaveň sonické pušky.

„To ne, seržante!“ zvolal Miles. Hluk utichl a Auson zvedl vyděšené oči k naleštěné zbrani.

„Musím mu zpřelámat i nohy!“ křičela nepřítelně Elena. „Zlámu mu všechny kosti v těle! Udělám prcka z něj! Až s ním skončím, nebude mít ani metr!“

„Později,“ slíbil Bothari. Daum našel fungující paralyzér a seržant kapitánovi načas ulevil od světského utrpení. Pak totéž provedl s ostatními. „Ještě tady někde máme tři, můj pane,“ připomněl Milesovi.

„Hm,“ odušil Miles a ztěžka se postavil. A zhruba jedenáct v jejich lodi. „Dokážete je s Daumem překvapit a omráčit?“

„Ano, ale...“ Bothari zhoupł v ruce zbraň. „Mohu podotknout, pane, že je lepší zabíjet vojáky v bitvě, než po ní zajatce?“

„K tomu nemusí dojít, seržante,“ odsekl Miles. Teprve mu začal docházet význam toho, co se stalo. „Omračte je. Pak je... pak vymyslíme, co s nimi.“

„Vymýšlejte rychle, pane,“ poznamenal Bothari a ďábelsky tiše zmizel za dveřmi. Daum se zakousl do rtu a vyrazil za ním.

Miles už přemýšlel, co dál. „Seržante,“ zavolal za nimi ještě polohlasem. „Nechte mi jednoho při vědomí.“

„Rozkaz, pane.“

Miles vykročil zpátky, málem uklouzl po kaluži krve z kapitánova nosu a zíral na ta nečekaná jatka. „Proboha. Co si s nimi teď počnu?“

KAPITOLA 9

Elena s Mayhewem čekali a netrpělivě na něj hleděli. Miles si najednou uvědomil, že v boji neviděl Baze Jeseke - počkat, támhle stojí, přilepený na protější stěnu. Dýchal přerývaně, jeho černé oči vypadaly v pobledlé tváři jako jámy.

„Jsi zraněný, Bazi?“ vykřikl Miles. Palubní inženýr zakroutil hlavou, ale nepromluvil. Jejich pohledy se setkaly a Jesek odvrátil zrak. Miles už pochopil, proč Jeseke nikdo neviděl.

Mají přesilu dvou nebo tří na jednoho, pomyslel si. Vycvičený voják se mi tu nemůže jen tak poflakovat. S tím se musí něco hned udělat... „Eleno, Arde, běžte na chodbu a zavřete za sebou dveře, dokud vás nezavolám.“ Tvářili se nechápavě, ale poslechli ho.

Miles došel k inženýrovi. Jak mu mám transplantovat srdce, potmě, po hmatu, bez anestetik? Olízl si rty a tiše na něj začal mluvit:

„Nemáme na výběr. Musíme zajmout jejich loď. Nejlepší bude vzít si jejich člun a přesvědčit je, že se vrací jejich výsadek. Musíme to zvládnout co nejdřív. Jestli se z toho chceme dostat, musíme to stihnout dřív, než zavolají posily. Pošlu k nim na můstek seržanta s Daumem, aby se o to postarali. Pak musíme ovládnout řízení a všechny systémy.“

Jesek odvrátil tvář, jako by trpěl žalem nebo bolestí.

Miles neúnavně pokračoval. „Na to jste ten nejlepší. Takže to svěřuji vám a...“ tady se zhluboka nadechl, „Eleně.“

Palubní inženýr k němu zas obrátil tvář, tentokrát ještě zelenější než předtím. „To ne...“

„Já s Mayhewem projdeme loď a omráčíme všechno, co se hýbe. Ať to dopadne jakkoli, do půl hodiny to máme za sebou.“

Jesek zakroutil hlavou. „Nemůžu,“ zašeptal

„Podívejte, nejste tu jediný, kdo má strach. Já jsem hrůzou bez sebe.“

Jesek stáhl koutky. „Nevypadáte na to. Neměl jste strach, ani když vás to hovado srazilo na zem. Vypadal jste jenom našťavaně.“

„To protože jsem rozjetý. Na tom není nic zvláštního. Prostě nemůžu zastavit, abych neztratil rovnováhu.“

Inženýr zase bezmocně zakroutil hlavou a procedil skrz zuby: „Nemůžu. Zkoušel jsem to.“

Miles se stěží udržel, aby na sobě nedal znát zoufalství. Hlavou mu prolétly ty nejhorší výhrůžky - ne, to by nebylo ono. Strach nevyžene dalším strachem.

„Přebírám vás,“ prohlásil náhle Miles.

„Cože?“

„Nárokuji si vaši osobu. Konfiskuji vás. Zabavuji váš majetek - tedy vojenský výcvik - pro účely války. Je to sice naprosto nezákonné, ale když jste stejně pod trestem smrti, koho to zajímá? Klekněte si a dejte ruce do mých dlaní.“

Jesek úžasem otevřel ústa. „To nemůžete - já nejsem - nikdo kromě určených císařských důstojníků nemůže vzít pod přísahu vazala a já už přísahal, když mě povýšili - a zase degradovali, takže ta přísaha...“ nedokázal to dopovědět.

„Nebo kromě hraběte a jeho dědice,“ přerušil ho

Miles. „Připouštím, že jste už přísahal věrnost Gregorovi jako důstojník a to trochu komplikuje situaci. Budeme jen muset trochu upravit slova.“

„Snad nejste...“ nevěřil Jesek. „Co jste hergot zač? Kdo vlastně jste?“

„O tom teď nechci mluvit. Ale jsem opravdu vasal secundus Gregora Vorbarry a mohu z vás udělat svého vazala, a taky to udělám, protože nemám moc času a detaily můžeme probrat později.“

„Vy jste se zbláznil! Čeho tím proboha chcete dosáhnout?“

Přivést vás na jiné myšlenky, pomyslel si Miles. Už to funguje. „Možná, jsem blázen ale s rodokmenem. Na kolena!“

Inženýr padl na zem, ale dál nevěřicně zíral na Milese. Ten ho chytil za ruce a spustil:

„Opakujte po mně. Já Basil Jesek, prohlašuji, že jsem, jsem, jsem bývalý vojenský vazal Gregora

Vorbarry, ale přesto vstupuji do služeb, do služeb..." Bothari bude nepřítel, když prozradím kdo jsem, „do služeb toho šílence, co stojí přede mnou - řekněme vorského šílence -jako prostý zbrojnoš a budu jeho vazalem, dokud mě nevysvobodí má či jeho smrt.“

Jesek jako zhypnotizovaný zopakoval přísahu slovo po slově.

Miles začal odříkávat svoji část: „Já, ehm - to radši přeskočím - vasal secundus císaře Gregora Vorbarry, přijímám váš slib a příslibuji vám ochranu lenního pána, na to máte mé slovo Vor- prostě máte mé slovo. Tak. Teď máte tu pochybnou výsadu plnit doslovně mé příkazy a oslovovat mě ‚můj pane‘, ale radši ne před Botharim, dokud nedostanu příležitost ho o tom nějak jemně spravit. A ještě něco..."

Inženýr se nemohl dočkat, co to bude.

„Vítejte doma. Alespoň provizorně.“

Jesek zmateně kývl a nejistě se postavil., Jako doopravdy?“

„No, je to trochu proti pravidlům. Ale podle toho, co jsem četl o naší historii, je to blíž skutečnosti než oficiální verze.“

Někdo zaklepal na dveře. Daum s Botharim vedli vězně s rukama svázanýma za zády. Podle stříbrných kroužků na spáncích a uprostřed čela to byl pilot. Miles hádal, že právě proto ho Bothari přivedl - měl by znát všechna poznávací hesla. Pilotův hrdý postoj dával tušit trouble.

„Bazi, vezmi Elenu a majora a odtáhejte zajatce do skladu číslo čtyři, ten je prázdný. Mohli by se probrat a začít si vymýšlet, tak za nimi zavařte dveře. Pak otevřete naši zbrojnici, vemte si paralyzéry a plazmometry a skočte zkontrolovat člun. Za pár minut tam přijdeme za vámi.“

Když Elena odtáhla za kotníky posledního omráčeného zajatce - byl to žoldácký kapitán a Elena si opravdu nedělala starosti, o co mu cestou omlátí hlavu - Miles zavřel dveře a obrátil se k vězni v zajetí Mayhewa a Bothariho.

„Jistě chápete,“ začal skoro omluvně, „že bych velice ocenil, kdybychom mohli přeskočit všechny formality a začali mluvit rovnou o kódech. Ušetří to spoustu nepříjemností.“

Žoldácký pilot se jen kysele zašklebil. „To jistě, ale vám. Nemáte sérum pravdy, co? Smůla, prcku, tak to ti nepomůže.“

Bothari ztuhl, v očích mu plály nepěkné ohníčky. Miles ho zarazil pouhým kývnutím prstu. „Ještě ne, seržante.“

Povzdychl si. „Máte pravdu. Drogy jsme nevzali,“ obrátil se zpátky k zajatci. „Je mi to líto. Ale stejně potřebujeme vaši spolupráci.“

Žoldák se ušklíbl. „Vlez mi na hrb, prcku.“

„Nechceme vaše přátele pozabíjet,“ zkusil Miles. „Jen ochromit.“

Vězeň hrdě vztyčil hlavu. „Čas hraje pro mě. Snesu cokoli, co na mně zkusíte. Když mě zabijete, nebudu mluvit.“

Miles si vzal Bothariho stranou. „Tohle je váš obor, seržante,“ řekl polohlasem. „Nejspíš má pravdu. Co kdybychom u nich zkusili přistát naslepo, bez kódů? Nebude to o nic horší, než kdyby nám dal špatné údaje. Necháme toho..." Mávnutím ruky ukázal na žoldáckého pilota.

„S kódy to bude lepší,“ prohlásil nesmlouvavě seržant. „Bezpečnější.“

„Nevím, jak bychom je mohli získat.“

„Nechte to na mně. S pilotem to je hračka. Jen mi nechte volnou ruku, pane.“

Výraz Bothariho tváře Milese trochu poděsil. Sebedůvěra by byla v pořádku, ale on vypadal, jako by se na to těšil.

„Musíte se rozhodnout rychle, můj pane.“

Miles pomyslel na Elenu, Mayhewa, Dauma a Jeseka, kteří za ním šli až sem... Bez něj by se tady nikdy neocitli... „Pusťte se do toho, seržante.“

„Možná byste raději počkal na chodbě.“

Milesovi se zvedl žaludek, ale zakroutil hlavou. „Ne. Já to nařídil, tak to musím vydržet.“

Bothari naklonil hlavu. „Jak si přejete. Potřebuji nůž.“ Ukázal na dýku, kterou si vzal Miles zpátky od žoldáckého kapitána, a pověsil si ji na opasek. Miles ji nerad vytáhl a podal seržantovi. Bothari si obdivně prohlédl krásnou čepel, pružnou, pevnou a neuvěřitelně ostrou. „Takové dýky se už nedělají,“ řekl spíš pro sebe.

Copak s ní chcete dělat, seržante? napadlo Milese, ale neodvážil se zeptat. Jestli mu poručíte stáhnout kalhoty, hned to zarazím, šifry nešifry... Vrátili se k vězni, stále ještě hrdě vzpřímenému.

Miles to naposledy zkusil po dobrém: „Žádám vás o spolupráci, pane.“

Pilot se zasmál. „Prostě tě nežeru, prcku. Trochy bolesti se nebojím.“

Právě toho se bojím, pomyslel si Miles. Stoupl si stranou. „Je váš, seržante.“

„Držte ho pevně,“ poručil Bothari. Miles vzal vězně pod levým ramenem, Mayhew, trochu vyvedený z míry, pod pravým. Žoldnér zpozoroval Bothariho výraz a přestal se šklebit. Bothari nasadil zlověstný úsměv, jaký u něj Miles ještě nikdy neviděl a doufal, že už neuvidí. Žoldák nasucho polkl.

Bothari přiložil špičku dýky k okraji stříbrné zdířky na pilotově pravém spánku a lehce zapáčil, aby se čepelí dostal pod ni. Žoldák vykroutil oči stranou a zezelenal. „To nemůžete...“ zašeptal. Zpod zdířky vytryskla kapka krve. Žoldák zalapal po dechu a vykřikl: „Počkejte!“

Bothari zapáčil čepelí, uchopil implantát mezi palec a ostatní prsty druhé ruky a škulbl. Šatnou zazněl zoufalý řev. V křeči se vyškubl Milesovi i Mayhewovi a padl na kolena, ústa dokořán, oči vyřeštěné hrůzou.

Bothari mu strčil implantát před oči. Ze stříbrného knoflíku visely jako polámané pavoučí nohy tenounké drátky. Zatřásl s ním, až z něj odletovala krev, a proměnil tak obvody a mikrochirurgické články za tisíce beťanských dolarů v kus plechu.

Mayhew měl z toho strašného vandalismu barvu ovesné kaše. Zoufale zasténal. Otočil se a rychle se opřel o zeď v rohu. Vzápětí už zlomený v pase zvracel.

Tohle neměl vidět, pomyslel si Miles. Měl jsem si tu nechat raději Dauma. Měl jsem...

Bothari se ohnul ke své oběti, tváří v tvář. Znovu pozvedl nůž, pilot ucukl, přepadl dozadu, narazil do zdi a zůstal sedět. Bothari mu přiložil dýku k implantátu na čele.

„O bolest přece nejde,“ zašeptal chraptivě. Po chvíli dodal ještě tišeji: „Spusť.“

Žoldnér v hrůze vyzradil, co mohl. V takovém stavu si asi nevymýšlel, řekl si Miles. Přemohl vlastní nevolnost a napjatě a pozorně poslouchal, aby nepřeslechl ani jedinou informaci. Taková oběť musí mít smysl.

Když se vězeň začal opakovat, Bothari ho zvedl za límec a dostrkal do průlezu. Elena s ostatními si žoldáka krvácejícího na spánku nevěřícně prohlíželi, ale na nic se neptali. Na téměř neslyšný dotaz vyklopil pilot Botharimu všechno, co o vnitřním uspořádání lehkého křížníku věděl. Bothari ho postrčil na palubu člunu, kde ho připoutal do křesla a nechal tiše štkát. Ostatní se vězni vyhýbali pohledem a usadili se co nejdál od něj.

Mayhew se opatrně posadil k ručnímu řízení člunu a protáhl si prsty.

Miles si sedl vedle něj. „Umíš to řídit?“

„Ano, pane.“

Miles si všiml, jak má pilot ztrhané rysy. „Vzpamatuješ se z toho?“

„Ano, můj pane.“ Člun nahodil trysky a záhy se odlepil od boku RG 132. „Věděl jste, co chce udělat?“

zašeptal náhle Mayhew. Ohlédl se přes rameno na Bothariho a jeho vězně.

„Přesně ne.“

Mayhew stiskl rty. „Je to zkurvenej šílenec.“

„Podívej, Arde, tohle si musíme vyjasnit,“ opáčil Miles. „Co dělá Bothari na můj rozkaz, jde na moje triko.“

„Nechte toho. Víím, jak se tvářil. Líbilo se mu to! Vám ne.“

Miles se zamyslel a pak zopakoval jinými slovy to, co už řekl, tak aby to Mayhew konečně

pochopil. „Za Bothariho činy nesu zodpovědnost já. Žiju s tím už dlouho, tak se nesnažím vymlouvat.“

„Takže je blázen!“ sykl Mayhew.

„Naopak, je velice vyrovnaný. A když s ním budeš mít problémy, přijď za mnou, rozumíš?“

Mayhew tiše zaklel. „Vy teda jste dvojka.“

Jak se blížili k žoldnéřské lodi, Miles si ji prohlížel na předních monitorech. Byla to malá válečná loď, hbitá a výkonná, těžce vyzbrojená, a její elegantní linie prozrazovaly illyrský původ. Jméno Ariel se k ní skvěle hodilo. S těžkou RG 132 by neměli sebemenší šanci uprchnout. Při pohledu na tu vražednou krásu Milese bodla závist, ale pak si uvědomil, že pokud všechno vyjde, bude za chvíli jeho. Radost mu ale kazil způsob, jakým se měl lodi zmocnit, takže nakonec byl zase jen nervózní.

Bez potíží se připojili na přechodovou komoru a Miles ve stavu beztlíže doplul k Jesekovi, aby mu pomohl zajistit přestup. Bothari přitáhl vězni pouta a vztyčil se hned za Milesem. Mladý Vorkosigan neměl náladu dohadovat se, kdo půjde první.

„No dobře,“ podřídil se Miles seržantovu bezeslovnému pokynu. „Tak běžte první. Ale já jdu hned po vás.“

„Budu reagovat rychleji, když se nebudu muset rozptylovat, můj pane.“

Miles rozhodl rukama. „No budiž. Napřed vy, pak D- ne, pak Baz.“ Inženýr se mu podíval do očí. „Po něm Daum, já, Elena a Mayhew.“

Bothari přikývl. Průlezový poklop člunu se zasyčením zajel. Bothari vystoupil, Jesek se nadechl a vyrazil za ním.

Miles se zastavil, jen aby stihl zašeptat: „Eleno, žeň Baze dopředu jak rychle to půjde. Nesmí se zastavit.“

Z válečné lodi zaslechl výkřik: „Kdo k čertu...!“ a tiché bzíknutí Bothariho paralyzéru. A pak byl uvnitř.

„Jenom jeden?“ zeptal se Bothariho, když uviděl na podlaze zkroucené tělo v šedobílé uniformě.

„Zatím,“ odušil seržant. „Zdá se, že jsme si podrželi výhodu překvapení.“

„Tak ať nám vydrží. Rozchod, a pohyb!“

Bothari s Daumem se ztratili v prvním koridoru. Jesek s Elenou vyrazili opačným směrem. Elena se ještě ohlédla, Jesek ne. Výtečně, pomyslel si Miles. S Mayhewem pak vyrazili třetí chodbou a zastavili se hned u prvních zavřených dveří. Mayhew měl bojový výraz.

„Jdu první, můj pane,“ pravil rázně.

Proboha, ono je to nakažlivé, lekl se Miles. „Do toho.“

Mayhew polkl a zvedl plazmomet.

„Hele, počkat, Arde.“ Miles položil dlaň na snímač. Dveře se tiše otevřely. „Když nejsou zamčené, mohl bys je tou plazmou zatavit...“ zašeptal omluvně.

„Aha,“ řekl Mayhew. Oklepal se, skočil průchodem na druhou stranu s jakýmsi válečným pokřikem ni rtech a přešel místnost paralyzérem. Zarazil se. Byl to sklad, až na pár umělých beden, přivázaných k podlaze, prázdný. Po nepříteli ani slechu.

Miles strčil hlavu dovnitř, rozhlédl se a zamyslel. „Víš,“ řekl, když se vraceli stejnou chodbou, „bude lepší, když nebudeme hulákat. Poplaší je to. Určitě je o moc jednodušší někoho trefit, když o tobě neví a neschovává se.“

„Ale takhle to dělají v holovizi,“ namítl Mayhew.

Miles si svůj útok ze stejného důvodu původně představoval velice podobně, ale teď řekl: „Asi nevypadá nijak hrdinsky, když se člověk za někoho připlíží a střílí ho do zad. Ale mám takový dojem, že to bude účinnější.“

Vyjeli výtahem nahoru a došli k dalším dveřím. Miles zkusil snímač, dveře se neslyšně otevřely a odhalily temnělou kajutu. Ložnici se čtyřmi kavalci a třemi spáči. Miles s Mayhewem se po špičkách vkradli dovnitř a zaujali pozice jako na střelnici. Na Milesovo znamení oba současně vypálili. Třetí postava už sahala po zbrani v pouzdru u postele, když ji Miles srazil druhým výstřelem.

„Ha!“ zvolal Mayhew. „Ženské! Ten kapitán byl pěkné prase.“

„Neřekl bych, že jsou to zajatkyně,“ podotkl Miles a rozsvítil. „Podívej na ty uniformy. Patří k posádce.“

Odešli a Miles se v duchu pokáral. Elena možná nebyla v takovém nebezpečí, jak to z vystupování žoldáckého kapitána vypadalo, No, stalo se...

Zpoza rohu se ozval nerudný hlas: „Zatraceně, já tomu čubčímu synovi říkal...“ Vzápětí se klusem vynořil zamračený žoldák s pouzdrem na zbraň v ruce a vrazil do nich.

Okamžitě zareagoval, náhodná srážka skončila rvačkou. Mayhew schytl kopanec do podbřišku. Miles odlétl s žoldákem ke stěně, kde se musel prát o vlastní arzenál.

„Uspi ho, Arde!“ vykřikl tlumeně, protože mu v zubech zrovna přistál loket. Mayhew se doplazel pro paralyzér, otočil se a vystřelil. Žoldák se složil a okraj paprsku srazil Milese na kolena.

„Je to rozhodně jednodušší, když je překvapíme ve spánku,“ zamumlal Miles. „Zajímalo by mě, jestli je jich tu víc jako tehle - tahle...“

„Tohle,“ rozhodl Mayhew a otočil hermafrodita tváří vzhůru. Byl to buď jemný mládenec nebo tvrdá žena. Z čela tomu padaly kadeře vlnitých hnědých vlasů. „Podle přízvuku je to Beʿan.“

„To by dávalo smysl,“ hekl Miles a s vypětím všech sil se zas postavil. „Myslím...“ Chytil se zdi, hlavu bolavou, barevná světýlka před očima. Ochromení nebylo tak bezbolestné, jak vypadalo. „Měli bychom jít dál...“ Vděčně se zavěsil do Mayhewa.

Zkontrolovali ještě dvanáct kajut, ale na kořist už nenarazili. Nakonec došli na můstek, kde na ně u dveří čekala dvě bezvědomá těla a Bothari s Daumem.

„Strojovna hlásí hotovo,“ vyhrkl Bothari, jakmile je uviděl. „Dostali čtyři. To je dohromady sedm.“

„My zvládli čtyři,“ vypravil ze sebe Miles. „Můžete nějak z počítače dostat soupis posádky, jestli už máme všechny?“

„To už jsem udělal, pane,“ pravil Bothari a trochu se uvolnil. „Vypadá to, že jsou všichni.“

„Prima.“ Miles se víceméně skácel do pilotního křesla a začal si mnout dvakrát otřiskanou bradu. Bothari přimhouřil oči. „Jste v pořádku, pane?“

„Schytl jsem kousek z paralyzéru. To bude dobrý.“ Miles se pokusil soustředit. Co teď? „Měli bychom je asi pozavírat, než se proberou.“

Bothari nasadil kamenný obličej. „Mají přesilu tří na jednoho a dobrý výcvik. Nechávat je zavřené je velice nebezpečné.“

Miles se podíval Botharimu zpřímá do očí. „Já něco vymyslím,“ řekl důrazně.

Mayhew zasténal. „A co byste chtěl dělat? Vystrčit je ven?“ Nastalé ticho ho naplnilo čirým zoufalstvím.

Miles se vyhoupl na nohy. „Jakmile budou zavření, poženeme obě lodi k našemu zákazníkovi. Oserovci se začnou co nejdřív shánět po ztraceném křižníku, pokud už nezachytili jejich volání o pomoc. Možná nám od zajatců uleví lidé majora Dauma, co?“

Daum jen pokrčil rameny, jakože „co já vím“. Miles se na nejistých nohou vypravil hledat strojovnu.

První, čeho si ve strojovně všiml, bylo prázdné místo na zdi, tam, kde měla být lékárnička. Dostal strach o Elenu a začal ji hledat. Bothari by přece ztráty nahlásil - počkat, tady je, a v roli ošetřovatelky.

Jesek ležel rozvalený v pilotním křesle a Elena mu cosi plácala na spáleninu na nadloktí. Inženýr se na ni trochu přihloupel (Milesův dojem) a vděčně usmíval.

Když spatřil Milese, roztáhl úsměv od ucha k uchu. Vstal - čímž našťval Elenu, protože mu zrovna ovazovala paži - a po barrayarsku Milesovi zasalutoval. „Strojovna zajištěna, pane,“ ohlásil a rychle zmlkl. Přemáhá hysterii, odhadl Miles. Elena ho nesmlouvavě srazila zpátky do křesla, a smích ho rázem přešel.

Miles zachytil Elenin pohled. „Tak jaká byla první bojová zkušenost? A co...“ kývl směrem k Jesekově ruce.

„Cestou dolů jsme na nikoho nenarazili. Asi jsme měli štěstí,“ dodala. „Překvapili jsme je dole ve dveřích a dva jsme rovnou uspali. Ale třetí měl plazmomet a schoval se támhle za vedením. Pak na mě skočila ta ženská,“ ukázala na postavu v šedobílé uniformě ležící na palubě, „což mi asi zachránilo život, protože ten s plazmometem nemohl střílet, když jsem se s ní prala o paralyzér.“ Obdivně se usmála na Je-seka. „Baz na něj vletěl a odrovnal ho. Já ji pak přidusila a Baz ji uspal. Zaútočit s paralyzérem proti plazmometu - to chtělo pevné nervy. Žoldák měl čas na jediný výstřel - odnesla to Bazova ruka. Já bych na to neměla odvahu, ty jo?“

Miles během jejího vyprávění obcházel místnost a v duchu si přehrával celou scénu. Špičkou boty strčil do bezvládného těla střelce a vzpomněl si na vlastní kořist - jeden opilec a dvě spící ženy. Zahryzla se do něj žárlivost. Zamyšleně si odkášlal a zvedl hlavu. „Ne. Spíš bych vzal svůj plazmomet a odpálil závěs toho osvětlovacího tělesa nad ním, tak, že by na něj spadlo, nebo bych ho střelil, jakmile vyskočí z úkrytu.“

„Ach,“ řekla Elena.

Ješek se přestal culit. „To mě nenapadlo.“

Miles si v duchu vypeskoval. Osle - který velitel se posmívá vojákovi s mizivým sebevědomím? Nejspíš jen velice krátkozraký velitel. Tímhle všechno teprve začíná. Rychle to napravil. „Pod palbou by to asi nenapadlo ani mě. Bylo by velice jednoduché někoho soudit až po bitvě. Vedl jste si například, pane Ješek.“

Ješek se uklidnil. Hysterické veselí opadlo, jen záda měl ještě trochu ztuhlá. „Děkuji, můj pane.“

Elena odešla prohledat jednoho ze spících žoldnéřů a Ješek šeptem dodal: „Jak jste to věděl? Jak jste věděl, že dokážu... hergot, sám jsem to nevěděl. Myslel jsem si, že už v bitvě nikdy neobstojím.“ Zíral na Milese, jako by byl nějaké orákulum nebo talisman.

„Věděl jsem to od začátku,“ zalhal spokojeně Miles. „Od první chvíle, co jsem vás spatřil. Víte, to mám v krvi. Být Vor je něco víc, než jen právo dát si před jméno legrační slabiku.“

„Vždycky jsem si myslel, že je to jenom šaškárna,“ přiznal Ješek. „Ale teď...“ nevěřicně zakroutil hlavou.

Miles pokrčil rameny, ač ve skrytu duše souhlasil. „No, teď kopete za mě, to už je sakra jasné. A když jsme u toho, měli bychom ty šašky někam zavřít, než se rozhodne, ehm, co s nimi. Co vaše zranění? Zvládnete řídit loď?“

Ješek se rozhlédl. „Mají tu pěkně moderní zařízení...“ začal nejistě. Podíval se na Milese, napřímeného v celé své výšce, a řekl pevným hlasem: „Ano, můj pane. Zvládnu to.“

Miles velitelsky přikývl, jak to odpozoval od otce na schůzkách štábu a u rodinného stolu. Zabrало to, protože Ješek hned začal prohlížet zařízení strojovny.

Ve dveřích se Miles ještě zastavil a zopakoval Eleně pokyny ohledně internace zajatců. Když skončil, zeptala se ho:

„A co tvá první zkušenost v boji?“

Mimoděk se usmál. „Poučná. Velice poučná. Ale když už o tom mluvíme, křičeli jste, když jste sem spadli?“

Zamrkala. „Jasně. Proč se ptáš?“

„Jenom taková teorie...“ Žertem jí vysekl poklonu a odkvačil.

V průlezu člunu bylo ticho a klid, až na hučení ventilátoru a dalších systémů. Miles proklouzl chodbou a vyplul z umělé gravitace křížníku do stavu beztlaku

v menší lodi. Žoldácký pilot seděl stále připoutaný tam, kde ho nechali, hlava a nohy mu bezvládně levitovaly nad palubní deskou. Miles začal mít strach, jak vysvětlí ostatním jeho zranění.

Jakmile Miles pohlédl pilotovi do tváře, hned zapomněl na starosti s jeho dopravou do cely. Žoldák měl oči v sloup, povolenou čelist, čelo i tváře rudé a horké. Ruce byly naopak ledové a bledé, nehty zarudlé, puls velice nepravidelný. Zhrožený Miles rychle začal uvolňovat uzly na poutech, ale byly tak

utažené, že brzy ztratil trpělivost a přeřezal je dýkou. Poplácal pilota po tváři, ale k vědomí ho nepřivedl. Tělo se náhle napjalo a začalo sebou škubat a trhat, až se Miles musel rychle skrčit, aby nedostal ránu. Zaklel, ale vyšlo z něj jen přiškrcené kvíknutí. Marodka, rychle s ním na marodku, najít medika a zkusit ho probrat, když se to nepovede, sehnat Bothariho, ten se v první pomoci vyzná nejlíp...

Miles protáhl pilota průlezem do lodi. Jakmile se ocitl v umělé gravitaci, došlo mu, jak je vězeň těžký. Miles si ho zkusil hodit přes rameno, i když riskoval, že si zláme kosti. Ušel sotva pár kroků a musel ho složit na zem. Než ho zas odtáhl o kus dál, žoldákem začaly opět zmítat křeče. Miles to vzdal, rozběhl se na marodku pro antigravitační nosítka a celou cestu nadával a V jeho hlase zněly obavy...

Nějaký čas trvalo, než se tam dostal, chvíli hledal nosítka. Někou dobu sháněl interkomem Bothariho, aby mu úsečně nařídil okamžitě se hlásit na marodce s žoldáckým lékařem. Pár minut, než se prázdnou lodí vrátil k průlezu.

Když tam Miles dorazil, pilot už nedýchal. Obličej měl stejně bledý jako ruce, rty a nehty modré, jen po bílé tváři se táhl proužek zaschlé krve.

Milesovi se v zoufalém spěchu zdálo, že nešikovnými prsty žoldáka do antigravu nikdy nezabalí- odmítal na něj myslet jako na „mrtvolu“. Nakonec ho ale zvedl a když na marodku dorazil Bothari, Miles už pilota pokládal na operační stůl.

„Co je s ním, seržante?“ naléhal Miles.

Bothari přešel pohledem nehybné tělo, „Je mrtvý,“ odvětil suše a odvrátil se.

„Ještě ne, hergot!“ zvolal Miles. „Musíme ho přece nějak oživit! Stimulanty, srdeční masáž, kryostáze, našel jste lékaře?“

„Ano, lékařku, ale dostala příliš velkou dávku z paralyzéru.“

Miles znovu zaklel a začal v zásuvkách hledat známé léky a nástroje. Všechno bylo přeházené a popisky šuplat zdaleka neodpovídaly jejich obsahu.

„To není k ničemu, pane,“ podotkl nevzrušeně Bothari. „Potřebujete chirurga. Mrtvice.“

Miles konečně pochopil, co se stalo. Představil si, jak tenké drátky implantátu procházejí pilotovým mozkem, krájí tkáň a čistě řezou pružnou stěnu jedné z artérií. S každým úderem srdce se krev rozlévá mozkem, až se tkáň ucpe vražednou sraženinou.

Má vůbec tahle marodka kryobox? Miles proběhl místnost a vyrazil do další. Zmrazování musí hned začít, jinak se rozloží příliš mnoho mozkových buněk. Nevadilo mu, že vůbec netušil, jak připravit pacienta na zmrazování nebo jak obsluhovat kryobox, nebo...

Tady je! Přenosná mraznička z lesklého kovu na levitačním podvozku, ze všeho nejvíc připomínající podmořskou sondu. Milesovi radostí poskočilo srdce. Dorazil k boxu. Baterie byly vybité, zásobníky plynu prázdné, řídicí počítač otevřený a vybrakovaný jako špatně vyvržená kořist. Mimo provoz.

Miles do plechu uhodil pěstmi, opřel se o chladivý povrch čelem a naposledy procítěně zaklel. Pak počkal, až se mu zklidní dech, a beze spěchu se vrátil na marodku.

Bothari stál v pohovu a čekal na rozkazy. „Budete si přát ještě něco, pane? Raději bych osobně dohlížel na prohledávání zajatců.“ Nevzrušeně si prohlížel mrtvolu.

„Ano - ne...“ Miles velkým obloukem obešel operační stůl. Jeho pohled stále přitahoval černý otvor na pilotově pravém spánku. „Co jste udělal s jeho implantátem?“

Bothariho to trochu překvapilo, ale přesto prohledal kapsy. „Mám jej u sebe, pane.“

Miles nastavil ruku. Rozbitý stříbrný pavouk nevážil víc než obyčejný knoflík, a stejně tak vypadal, ač pod hladkým povrchem skrýval stovky kilometrů virových obvodů.

Bothari se trochu zamračil, když uviděl Milesův výraz. „Jeden mrtvý není na podobnou operaci žádná velká ztráta,“ nadhodil. „Svým životem zachránil mnoho dalších, a nejen na naší straně.“

„Aha,“ utrousil Miles. „Na to si vzpomenu, až budu otci vysvětlovat, proč jsme zajatce umučili k smrti.“

Bothari sebou cukl. Po chvíli mlčení znovu nadhodil otázku prohledávání zajatců a Miles ho unaveným kývnutím propustil. „Hned přijdu za vámi.“

Ještě pár minut chodil nepokojně po marodce a vyhýbal se pohledu na operační stůl. Pak z náhlého popudu donesl lavor, vodu a hadřík a umyl mrtvému žoldákovi zaschlou krev z obličeje.

Tak kvůli téhle hrůze se vraždí svědci, pomyslel si. Teď už to chápu. Nemohu z toho mít radost.

Vytáhl dýku, očesal ze stříbrného knoflíku dráty

a opatrně ho vložil zpět na místo v pilotově spánku. Dokud ho pak nevyrušil Daum, když si přišel pro další rozkazy, stál a přemýšlel nad ztuhlými voskovými rysy jejich obětí. Ale rozum jako by běžel pozpátku, následky se topily v příčinách a příčiny v tichu, dokud nezůstalo jen ticho a neřešitelná věc na stole.

KAPITOLA 10

Miles se sonickou puškou v ruce odvedl polámaného žoldáckého kapitána na marodku. Smrtelná zbraň mu připadala nepatřičně lehká a elegantní. Něco tak nebezpečného by mělo vážit víc, jako široký meč. Vraž-dění by nemělo být tak jednoduché - člověk by se u toho měl aspoň trochu zapotit.

S paralyzérem by se cítil lépe, ale Bothari trval na tom, že když už Miles vodí zajatce, měl by pro ně představovat maximální hrozbu. „Ušetříte si hádky,“ vysvětlil.

Zničený kapitán Auson s oběma rukama zlámanýma a nosem oteklým přes půl obličeje moc nebezpečně nevypadal. Ale kočičí pohyby a kradmé pohledy Ausonova prvního důstojníka, beřanského hermafrodita Thorneho, Milese přesvědčily o správnosti Bothariho teorie.

Bothari se s předstíranou nedbalostí opíral o stěnu marodky a nenápadně dohlížel na unavenou žoldáckou lékařku, která se připravovala na poslední pacienty. Miles si schválně nechal Ausona na konec a ještě si pohrával s lákavou myšlenkou zafixovat kapitánovy paže do nějaké anatomicky nepřírozené polohy.

Thorne se usadilo, aby mu zašili ránu nad okem a píchli injekci proti migréně po paralyze. Jakmile lék zabral, oddechlo si a zvědavě pohlédlo na Milese. „Co jste vlastně k čertu zač?“

Miles se pokusil odpověď odbýt rádoby záhadným úsměvem a dál mlčel.

„Co s námi chcete dělat?“ nedalo se Thorne.

Správná otázka, pomyslel si Miles. Když po boji přišel do skladu číslo čtyři na RG 132, vězni už napůl rozebrali příčku a chystali se utéct. Nic nenamítal, když je Bothari promptně znovu uspal, aby je mohli snadněji převézt na Ariel. Na křižníku se zatím hlavní palubní inženýrce a jejím asistentkám málem podařilo odstranit ze dveří cely magnetické zámky. Miles je musel zase paralyzovat.

Bothari měl pravdu; byla to skutečně neudržitelná situace. Miles mohl stěží držet zajatce v malé cele týden pod paralyzací, aniž by jim způsobil vážnou újmu na zdraví. Měl příliš málo lidí a ti už tak museli nepřetržitě hlídat zajatce a zároveň obsluhovat obě lodi - a únava brzy zvýší pravděpodobnost, že udělají nějakou chybu. Bothariho konečné řešení nepostrádalo jistou logiku. Ale když se podíval na mrtvého pilota pod plachtou v rohu, otřásl se. Už nikdy víc. Ovládl narůstající paniku a pokusil se získat čas.

„Kdybych vás vystrčil ven na mráz, udělal bych admirálu Oserovi laskavost,“ odpověděl Thornemu. „To jsou všichni jako vy?“

„Oserovci jsou svobodným sdružením nájemných vojáků. Většina kapitánů jsou zároveň majiteli lodí,“ chladně odpovědělo Thorne.

Miles nedokázal skrýt překvapení. „To ale není žádná subordonace. To je nějaký divný spolek.“

Zvědavě se podíval na Ausona. Kapitánovi konečně zabrala analgetika, takže přestal vnímat jen svou bolest. „Posádka tedy přísahala vám, nebo admirálu Oserovi?“ zeptal se ho Miles.

„Přísahala? Smlouvy s posádkou své lodě jsem podepisoval já, jestli se ptáte na tohle,“ zavrčel Auson. „Se všemi.“ Zamračil se na Thorneho.

„Mé lodě,“ opravil ho Miles. Auson zaťal zuby a pohlédl na sonickou pušku, ale nehádal se, jak Bothari předpokládal. Medička upevnila kapitánovu paži do držáku a začala ji natahovat chirurgickým šroubem. Auson zbledl a ztratil zájem o vnější svět. Milesovi ho bylo skoro líto.

„Bezpochyby jste ta nejubožejší sebranka vojáků, s jakou jsem se ve své kariéře setkal,“ prohlásil Miles a snažil se zachytit nějakou reakci. Botharimu zaškubalo v koutku, ale to ho nezajímalo. „Je až s podivem, že jste ještě naživu. Určitě si nepřátele vybíráte velice pečlivě.“ Podrbal se na bolavém břiše a pokrčil rameny. „Já to musím vědět.“

Auson zrudl a sklopil oči. „Jenom jsme chtěli, aby se něco dělo. Už se tady otravujeme celý podělanej rok.“

„Aby se něco dělo,“ ušklíblo se Thorne. „To jste celý vy.“

A mám vás. Ta jistota zaduněla Milesovi v hlavě jako zvon. V žáru nové úžasné perspektivy se vypařily jeho nesmyslné sny o pouhém ponížení žoldáckého kapitána. Zachytil Ausonův pohled a ostře vyštěkl: „Kdy tu byla naposled inspekce z velení flotily?“

Auson se zatvářil, jako by mu právě se zpožděním došlo, že by měl rozhovor držet v mezích jmen, hodností a identifikačních čísel, ale Thorne odpovědělo: „Před rokem a půl.“

Miles procítěně zaklel a útočně vystrčil bradu. „Tohle nehodlám dál snášet. Okamžitě provedu inspekci sám.“

Bothari u zdi obdivuhodně zachoval klid, ale Miles cítil, jak se mu do zad zavrtává jeho pohled typu „co to k čertu vyvádíte?“. Neotočil se.

„Co to k čertu,“ rozhorlil se Auson jakoby ozvěnou Bothariho myšlenek, „má znamenat? Kdo jste? Bylo mi jasné, že něco pašujete, když jste všichni tak krásně spolupracovali, ale že bych přehlíd...“ postavil se a hned měl na prsou hlaveň Bothariho sonické pušky. Hlas mu v zoufalství vyjel do výšky. „Jste přece hergot pašerák! Tak mimo být nemůžu. Pašoval jste tu loď? Kdo by ji chtěl? Tak co prokristapána pašujete?“ skoro zaštkal Auson.

Miles se chladně usmál. „Vojenské poradce.“

Bylo vidět, jak mu kapitán i první důstojník skočili na lep. Jen tak dál.

Miles s jistým požitkem začal inspekci přímo na marodce, kterou už docela dobře znal. Na mušce pušky medička vydala oficiální inventář a pod Milesovým pozorným pohledem prohrabávala jeden šuplík za druhým. Veden neomylným instinktem se Miles zaměřil napřed na zneužitelné drogy a záhy našel potěšitelné kvantum nesrovnalostí.

Následovalo vybavení. Miles se nemohl dočkat až přijde řada na kryogenní komoru, ale kvůli dramatickému efektu si ji nechal až na konec. Nebyla to jediná závada. Když se dostali ke zlatému hřebu, Miles medičku dokonale odrovnal několika pečlivě vybranými dědečkovými šťavnatými frázemi. Ke konci byla bílá jako křída.

„Jak dlouho už je toto zařízení mimo provoz?“

„Půl roku?“ zaváhala. „Údržbář pořád sliboval, že to opraví,“ dodala rychle, když viděla, jak se Miles mračí a zvedá obočí.

„A vás nenapadlo ho trochu popohnat? Nebo o to spíš požádat vyšší důstojníky?“

„Byla na to spousta času. Nepoužívali jsme...“

„A za ten půlrok tady nikdy neudělal prohlídku ani kapitán lodi?“

„Ne, pane.“

Miles sjel Ausona s Thornem pohledem jako studená sprcha a sklouzl k mrtvole pod plachtou. „Doplatil na to váš pilot.“

„Jak vlastně zemřel?“ zaútočilo náhle Thorne.

Miles předstíral, že ho nepochopil. „Statečně. Jako hrdina.“ Strašně. Jako zvíře na porážce, opravil se v duchu. Nesmí se to prozradit. „Je mi to líto,“ dodal z náhlého popudu. „Zasloužil si něco lepšího.“

Lékařka byla otřesena. Thorne ji ohleduplně uklidnilo: „Po zásahu sonickou puškou by mu kryokomora stejně nepomohla, Celo.“

„Další padlý,“ přerušil je Miles, „by ale mohl mít jiné zranění.“ Je výtečné, že si nepříjemně pozorný důstojník vytvořil vlastní teorii, jak mohl pilot zemřít bez jediné viditelné rány na těle. Miles si oddechl i proto, že nemusel dál na medičku házet vinu za cizí zločin. „Ještě dnes vám sem pošlu údržbáře,“ pokračoval. „Chci, aby to tady zítra všechno šlapalo jako hodinky. Mezitím se začněte snažit, ať to tu vypadá jako vojenská marodka a nějaká komora uklízeček. Rozumíte?“ Poslední slovo pronesl šeptem ostrým jako prásknutí biče.

Medička se postavila do pozoru a vykřikla: „Rozkaz, pane!“ Auson se červenal, Thorne se tvářilo téměř obdivně. Když odcházeli, rozklepanýma rukama horečnatě přehrabovala šuplíky.

Miles poslal zajatce napřed chodbou a počkal vzadu na Bothariho.

„To ji chcete nechat bez dohledu?“ zašeptal seržant nesouhlasně. „Šílenství.“

„Na nesmysly teď nemá čas. S trochou štěstí ho bude mít tak málo, že ani nestihne prohlédnout toho pilota. Rychle, seržante! Pokud si chci hrát na inspekci z flotily, kde bych měl začít?“

„Na téhle lodi? Kdekoli.“

„Ne, vážně. Další kontrola musí být drsná. Na techniku si netroufnu, musím počkat, až bude mít volno Baz.“

„V tom případě kajuty posádky,“ nadhodil Bothari. „Ale proč?“

„Chci, aby si ti dva mysleli, že jsme někdo shora. Mám nápad, jak je zaměstnat, aby neměli čas plánovat vzpouru.“

„Na to vám neskočí.“

„Ale skočí. A hrozně rádi. Sežerou mi to i s navijákem. Copak to nechápete? Jde jim o čest. Pro tentokrát jsme je porazili. Čemu myslíte, že raději uvěří, že my jsme velcí frajeři, nebo že oni jsou banda fušerů?“

„To je jasné.“

„Tak se dívejte!“ Poskočil si tanečním krokem, nasadil přísnou masku a začal dusat těsně za patami svých vězňů, jako by měl boty ze železa.

Na kajutách pro posádku si Miles pošmákl. Vlastní prohlídku vedl Bothari. Měl až d'ábelskou schopnost najít důkazy nedbalých zvyků a skrytých neřestí. Musel v tom mít velkou praxi. Když odhalil očekávané láhve místního alkoholika, Auson a Thorne to vzali jako samozřejmost - protože dotyčný zřejmě dokázal jakž takž odvádět svou práci, tolerovali ho. Objev dvou požívačů opojného býlí byl ale překvapením pro všechny. Miles drogu promptně zkonfiskoval. Úctyhodnou sbírku sexuálních pomůcek dalšího vojáka nechal na místě, jen se zeptal Ausona, jestli velí křižníku nebo výletnímu parníčku. Kapitán zrudl, ale zůstal zticha. Miles ze srdce doufal, že bude do večera přemítat, co mu na to měl odpovědět.

Ausonovu a Thorneho kajutu prohledal zvlášť pečlivě, aby zjistil, zda mu neprozradí něco o svých obyvatelích. Thorneho pokoj byl kupodivu ze všech nejlepší. Když nakonec dorazili do kajuty kapitána, Auson vypadal rozzuřeně. Miles se sladce usmál a nechal Bothariho po inspekci kajutu uklidit daleko lépe, než jak ji původně našli. Asi to bylo seržantovou dlouholetou praxí pucfleka; když odcházeli, místnost vypadala úplně jinak. Podle nalezených důkazů, či spíše jejich nepřítomnosti se zdálo, že Auson nepěstuje žádné neřesti krom přirozené nedbalosti, nudou proměněné v nebetyčnou lenost.

Sbírka exotických osobních zbraní vydala na úctyhodnou hromadu. Miles nechal Bothariho všechny prohlédnout a vyzkoušet. Teatrálně znamenal každou nevyhovující položku a našel si ji na seznamu majitelů. S rozkoší pronášel sarkastické poznámky a žoldáci se snažili vykroutit, jak jen to šlo.

Prohlédli zbrojnici. Miles zvedl ze zaprášené police plazmomet a sevřel pažbu s displejem.

„Zbraně skladujete nabitě nebo nenabitě?“

„Nenabitě,“ hlesl Auson a snažil se přecíst údaje na displeji.

Miles povytáhl obočí a s prstem na spoušti na něj namířil. Auson zbělal. Miles v poslední chvíli škubl zápěstím doleva a oblouk energie zasyčel Ausonovi kolem ucha. Mohutný kapitán uskočil a ze stěny za ním vystříkla sprška roztaveného plastu a kovu.

„Nenabitě?“ zacukroval Miles. „Aha. To je velice moudré.“

Oba důstojníci couvli. Na odchodu zaslechl Miles šeptat Thorneho: „Říkalo jsem to.“ Auson zavrčel něco nesrozumitelného.

Než začala inspekce strojního vybavení, Miles si vzal Baze stranou.

„Oted' jsi,“ poučil ho, „kapitán Bažil Jesek od Dendarijských žoldnéřů, vrchní palubní inženýr. Neznáš slitování, nedbalé údržbáře a strojníky si dáváš k snídani a jsi otřesen z toho, co provedli s tak krásnou lodí.“

„Z toho, co jsem viděl, to zas tak hrozné není,“ namítl Baz. „Já bych s takovým zařízením zacházet nedovedl. A jak mám dělat inspekci, když toho vědí víc než já? Hned jim to bude jasné.“

„Nebude. Pamatuj, ty se ptáš, oni odpovídají. Říkej jen „hmm“ a hodně se mrač. Hlavně to nesmí být naopak. Poslyš, neměls někdy opravdu nesnesitelného šéfa, kterého každý nenáviděl - ale on měl

vždycky pravdu?“

Baz zalovil v paměti. „Snad nadporučík Tarski. Často jsme přemýšleli, jak ho otrávit. Na nic šikovného jsme nepřišli.“

„Prima. Buď jako on.“

„Nikdy mi to neuvěří. Neumím... nikdy jsem... nemám ani doutník!“

Miles se na vteřinku zamyslel, odkvačil a záhy při-klusal zpátky s krabicí viržinek zabavených v kajutě jednoho z vojáků.

„Ale já neumím kouřit,“ zaváhal Baz.

„Tak ho jenom žvýkej. Možná to bude lepší, kdo ví, co v tom tabáku je.“

„Vida, takhle jsme mohli Tarského otrávit...“

Miles ho popostrčil. „Výborně. Jsi hajzl, znečišťovatel ovzduší, a ‚nevím‘ pro tebe není žádná odpověď.“

Když to dokážu já,“ vytáhl ze zoufalství starý argument, „tak ty taky.“

Baz zaváhal, narovnal se, ukousl špičku viržinka a bohatýrsky ji vyplivl na zem. Chvilí se na ni díval. „Po tomhle sajraju jsem jednou uklouzl a málem jsem si zlomil vaz. Tarski. Fajn.“ Vrazil si cigáro do pusy a vyrazil rázným krokem do strojovny.

Miles svolal veškerou posádku do zasedačky a začal řečnit. Bothari, Elena, Jesek a Daum hlídali se zbraněmi v rukou východy.

„Jmenuji se Miles Naismith a zastupuji Dendarijskou flotilu svobodných žoldnéřů.“

„To jsem nikdy neslyšel,“ houkl nějaký odvážný provokatér.

Miles se kysele usmál. „Kdyby ano, v mém bezpečnostním oddělení by padaly hlavy. Nedáváme inzeráty. Nováčky nabíráme teprve po osobním pohovoru. Upřímně řečeno,“ proletěl pohledem tvář po tváři a snažil se vybavit příslušné jméno a nálezy v kajutě, „pokud to, co jsem doposud viděl, představuje všeobecnou úroveň, nebýt našeho úkolu zde, už byste o nás neslyšeli.“

Auson, Thorne a hlavní inženýr, unavení a ponížení po čtrnáctihodinové inspekci všech svárů, zbraní, náradí, databanky a skladu, co jich na lodi bylo, se sotva přivlekli. Jen Auson vypadal zamyšleně.

Miles před svým publikem štrádoval tam a zpátky, plný energie jako tretka v kleci. „Normálně rekruty neverbujeme, zvláště ne z takového materiálu. Po tom, co jste předvedli včera, mám sto chutí s vámi co nejrychleji skoncovat a konečně tady zavést pořádek.“ Divoce se na ně zašklebil. Byli nejistí, nervózní;

styděli se aspoň trochu? Tak dál. „Ale lepší voják, než vy kdy vůbec můžete být, se za vás přimluvil...“ Významně pohlédl na Eleny a ta bystře vystrčila bradu, aby každý hned pochopil, kdo že je zdrojem té nesmírné milosti.

Miles si sice nebyl jistý, jestli by Elena z vlastní vůle ušetřila i Ausona, ale když už ji představil slovy: „Poručík Elena Bothariová, má pravá ruka a instruktor boje beze zbraně,“ uvědomil si, že spolu mohou krásně hrát padoucha a dobráka.

„...takže jsem s tímhle experimentem souhlasil. Abych vám to podal srozumitelně, bývalý kapitán Auson na mne přepsal vaše smlouvy.“

Tohle tak snadno nespokli. Ozval se neklidný šepot. Několik vojáků vstalo ze židlí; nebezpečný precedens. Naštěstí se chvíli rozmýšleli, zda mají skočit po krku Milesovi nebo raději kapitánu Ausonovi. Než stačil závan vzpoury přerůst v tornádo, Bothari zamířil zbraň a hlasitě o ni plácnul druhou dlaní. Vycenil zuby jako pes a z jeho světlých očí šlehaly plameny.

Žoldáci propásli příležitost. Šum ustal. Ti, kdo se postavili, si zase poslušně sedli a dlaně položili ukázněně na kolena.

Hergot, zasní se Miles, tohle bych chtěl umět... Vtip byl ale v tom, že v tom žádný vtip nebyl. Bothari byl opravdu tak krvežíznivý, jak se tvářil.

Elena svírala svou sonickou pušku křečovitě a neprofesionálně, ale díky zjevné nervozitě vypadala

přinejmenším stejně nebezpečně jako její otec. Pár vojáků sledovalo vedle seržanta i druhý možný zdroj křížové palby. Jeden žoldnér se pokusil o chápavý přátelský úsměv a zvedl k ní dlaně. Elena ho rychle zpacifikovala. Miles zvedl hlas, aby zarazil vzrušený šepot.

„Podle dendarijských regulí začínáte všichni na stejné, nejnižší hodnosti - vojín cvičenec. To není žádná urážka; začínal tak každý Dendarijec včetně mne. Povýšení si zasloužíte snahou a schopnostmi, pokud to uznám za vhodné. Díky vašim zkušenostem a momentálním potřebám to pravděpodobně půjde mnohem rychleji než obvykle. V praxi to znamená, že za pár týdnů už může být kterýkoli z vás kapitánem této lodě.“

Z jejich šepotu bylo znát, že zvažují situaci. Tímhle jsem prakticky postavil nižší hodnosti proti jejich bývalým velitelům, pomyslel si Miles. Málem se musel usmát, když na některých tvářích zpozoroval neskrývanou citižádost. Některé velitele to dokonce popudilo - Thorne s Ausonem se na sebe podívali velice podezíravě.

„Výcvik začne okamžitě. Na koho se nedostane tuto směnu, bude se věnovat svým běžným povinnostem. Nějaké dotazy?“ Zatajil dech. Celý plán balancoval na ostří nože. Teď se rozhodne...

„Jakou máte hodnost?“ zeptal se jeden z vojáků.

Miles se rozhodl odpověď odložit. „Oslovujte mě pane Naismithi.“ Ať si to přeberou, jak chtějí.

„Jak potom máme vědět, koho poslouchat?“ pokračoval provokatér.

Miles vycenil zuby v úsměvu jako šavle. „Když neuposlechnete mě, na místě vás zastřelím. Tak si to přeberete, že.“ Zlehka zabubnoval prsty na pouzdru se zbraní. Zdálo se, že na něj přešlo něco z Bothariho aury, protože provokatér zbledl.

Jakási vojanda zvedla ruku, vážně jako školní děčko.

„Ano, vojíne Quinnová?“

„Kdy dostaneme do ruky dendarijské regule?“

Milesovi se zastavilo srdce. Na tohle nepomyslel.

Byl to tak logický požadavek - typ důstojníka, za jakého se Miles snažil vydávat, by měl znát všechna pravidla zpaměti a v noci si je dávat pod polštář. Nesměle se usmál a drze vyuhlal: „Zítra. Každý dostane svůj výtisk.“ Výtisk čeho?! Něco už vymyslím...

Rozhostilo se ticho, které po chvíli zezadu prořízl další hlas. „Jaké poskytují ti, ti Dendarijci, pojištění? Máme placenou dovolenou?“

„Dostaneme příspěvky na vedlejší výdaje? Jaké jsou platové třídy?“

„Započítávají se nám do penze i předchozí smluvní úvazky? Jak to vlastně vypadá s důchodovým pojištěním?“

Pod lavinou praktických dotazů Miles málem utekl z místnosti. Čekal odpor, nedůvěru, vzpouru... V hrůze si představil Vorthaliu Chrabrého, jak při pasování dohaduje s císařem otázky sociálního zabezpečení.

Ztěžka polkl a pokračoval. „Rozdáme vám brožurky,“ - měl nejasnou představu, že podobné informace bývají v brožurách - „později. Co se týče ostatních výhod...“ taktak dokázal změnit skelný pohled na ledový, „...nechávám vás naživu. Další si budete muset zasloužit.“

Prozkoumal jejich tváře. Zmatek, ano, tak to chtěl. Zklamání, dohadování, nepozornost. Skvěle. Ať v tom zmatku pěkně zapomenou, že v první řadě měli vybojovat zpátky svoji loď. Ať zapomenou aspoň na týden, ať mají týden tolik práce, že nestihnou přemýšlet, týden mu stačí. Potom je dostane Daum. Přesto měli ve tvářích ještě něco, co nedokázal přesně určit. Nevadí, teď musí elegantně opustit scénu a všechny je zapráhnout. A promluvit si o samotě s Botharim...

„Poručík Elena Bothariová má soupis služeb. Cestou ven se u ní zastavte. Pozor!“ Poslední rozkaz ostře vyštěkl. Ztěžka se postavili, jako by už ten postoj dávno zapomněli. „Rozchod!“ Rychle, než vymyslí nějaké další otázky a mně úplně dojde fantazie.

Cestou ven zachytil útržek polohlasné konverzace.

„...trhlej zakrslej vrah...“

„Ano, ale s takovým velitelem mám šanci přežít příští bitvu...“

Náhle mu došlo, co se ještě skrývalo v jejich tvářích. Byl to stejný hlad, jaký už viděl u Mayhewa a u Jeseka. Po zádech mu přešel mráz.

Hned si vzal stranou seržanta Bothariho. „Máte u sebe pořád ty staré řady Barrayarské císařské armády, jak jste je všude tahal s sebou?“ Byla to Bothariho bible. Miles pochyboval, že by seržant kdy četl jinou knihu.

„Ano, pane.“ Bothariho tvář byla bez výrazu, jako by chtěl říct: No a?

Miles si oddechl úlevou. „Výborně. Chci je.“

„Na co?“

„Předpisy Dendarijské flotily.“

Bothari vypadal, že ho trefí šlak. „To si nikdy...“

„Proženu je počítačem, zkopíruju, vysekám všechny reálie, změním jména... to by nemělo trvat moc dlouho.“

„Ale pane! To jsou ty staré řady!“ V monotónním basu bylo málem slyšet vzrušení. „Jakmile si ta verbež přečte něco o disciplinárních trestech...“

Miles se usmál. „Jistě. Kdyby zahlídli parametry těch předpisových dlouhých nepromokavých podvlékaček pod rajtky, rovnou by se asi složili. Žádný strach, průběžně to zmodernizují.“

„Totéž dělal před patnácti lety váš otec s generálním štábem. Trvalo jim to dva roky.“

„To jsou ty výbory.“

Bothari zakroutil hlavou, ale řekl Milesovi, kde mezi jeho věcmi najde ten starý datadisk.

Připojila se k nim Elena, trochu nervózní. Ale vypadá majestátně, pomyslel si Miles, jako plnokrevný kůň. „Rozdělila jsem je podle tvého seznamu do skupin,“ ohlásila. „Co teď?“

„Vezmi svoji skupinu do tělocvičny a trochu je prožej. Napřed rozcvička, pak to, co tě učil otec.“

„V životě jsem nikoho nic neučila...“

Povzbudivě se na ni usmál. „Podívej, první dva dny můžeš prostě zabít tím, že je necháš předvádět, co už dovedou, a ty budeš jen stát a říkat ‚Ehm‘, ‚No‘, a ‚Bůh nám pomáhej‘. Není důležité je něco naučit, ale zaměstnat je, utahat, nedat jim čas přemýšlet, plánovat, nebo se proti nám spojit. Jenom týden. Když to zvládnu já,“ zakončil mužně, „zvládneš to taky.“

„To už jsem někde slyšela,“ zabručela Elena.

„A vy si, seržante, vezměte svoji skupinu a začněte s bojovým výcvikem. Když skončíte s barrayarským nácvikem, stáhněte si z počítače nějaká oserovská cvičení. Hoňte je. Baz zatím uštvete své lidi ve strojovně -jarní úklid, jaký ještě nezažili. A jakmile dodělám ty předpisy, začneme je honit i podle nich. Utaháme je.“

„Můj pane,“ pravil ostře seržant, Jejich dvacet, my jsme čtyři. Kdo myslíte, že bude koncem týdne unavenější?“ „V první řadě jsem hergot zodpovědný za vaši kůži!“ řekl důrazně.

„Na tu myslím sám, věřte mi! A vyjít nejlépe posloužíte, když je přesvědčíte, že jsem opravdu velitel žoldnérů.“

„Vy nejste žádný velitel,“ zabručel Bothari, „ale holovizní režisér.“

Úprava císařských řádů byla rozsáhlejší a obtížnější, než Miles čekal. Ani kompletní genocida čistě barrayarských kapitol typu „Přehlídka o císařských narozeninách“ materiál o mnoho nezkrátila. Miles škrtal skoro stejně rychle, jak stačil číst.

Poprvé se tak podrobně seznámil s vojenskými) předpisy a přemýšlel o nich dlouho do noci. Klíčem všeho byla organizace. Dostat masu vycvičených vojáků a zásob na správné místo ve správný čas v správném pořadí dost rychle, aby přežili, změnit komplikovanou a nejasnou skutečnost na vidinu vítězství, to chce organizační schopnost snad ještě víc než odvahu.

Vzpomněl si na poznámku svého děda: „O výsledku bitvy nerozhoduje generální štáb, ale provianták.“ Po ní vždy přišla stará historka o zásobovací, který poslal mladému partyzánskému generálovi špatnou munici. „Nechal jsem ho do večera pověsit za palce,“ vzpomínal děd, „ale princ

Xav mi ho přikázal sundat.“ Miles se bezděčně dotkl dýky u pasu a smazal pět stran o lodních plazmových dělech, zastaralých už za jeho otce.

Po noční službě měl zarudlé oči a tváře propadlé a zarostlé strništěm, ale svůj plagiát osekal do šikovné malé příručky, která už všechny zbraně namíří jedním směrem. Vtiskl ji do dlaní Eleně, ať ji nechá namnožit a rozdat, a pak se odpotácel umýt a převléknout, aby před svým „novým vojskem“ nevypadal jako vrabčák ale jako orel.

„Hotovo,“ obrátil se na Elenu. „Jsem teď pořádný vesmírný pirát?“

Jen si povzdechla.

Miles si dal záležet, aby ho bylo příští službu všude vidět. Znovu prohlédl marodku a tentokrát ji neochotně schválil. Navštívil Eleniny i seržantovy „kursy“ a snažil se tvářit, že si dobře všímá výkonu každého žoldnéře, ač ve skutečnosti málem usínal vestoje. Šetřil čas na soukromý rozhovor s Mayhewem, který teď byl sám na RG 132, aby ho informoval o vývoji událostí a získal ho pro svůj další plán se zajatci. Načrtl pár písemných testů podle „Dendarijských předpisů“ a předal je Eleně a seržantovi.

Odpoledne lodního času se konal pohřeb žoldácké-ho pilota. Miles toho využil k pečlivé inspekci uniformem a výstroje; pravá přehlídka. Aby šel příkladem, a také ze slušnosti, navlékl sebe i Bothariovy do nejlepších šatů - do těch, které měli na dědečkově pohřbu. Střízlivé barvy skvěle doplňovaly žoldnéřskou šedou a bílou.

Thorne, pobledlé a mlčenlivé, pozorovalo přísnou prohlídku skoro s povděkem. Ani Milesovi nebylo do řeči a jakmile pilotův popel vyletěl do vesmíru, tiše si oddechl. Obřadní řeč přenechal Ausonovi, protože se na to necítil být sám dostatečně velký pokrytec ani tragéd.

Po aktu se odebral do kajuty, kterou si přivlastnil, s tím, že si chce prostudovat oserovské předpisy. Pozornost ho kvapem opouštěla. Okrajem zorného pole se proháněly beztvaré stíny. Lehl si, ale nedokázal odpočívat. Vstal a dál svým kulhavým krokem štrádoval po místnosti a představy, jak nejlépe naložit se zajatci, jej rychle opouštěly. Když přišla Elena s hlášením, byl jí za to vyrušení vděčný.

Svěřil jí nesouvisle pár nových nápadů a pak se jí opatrně zeptal: „Vypadají, že nám to žerou? Netuším, jak na tom jsem. To si nechají poroučet od kluka?“

Usmála se. „O to už se postaral major Daum. Zřejmě ti na ten fígl skočil aspoň on.“

„Na jaký fígl? Co jsem mu řekl?“

„No o té omlazovací kůře.“

„Cože!?“

„Má za to, že tě Dendarijci poslali na Betu na omlazovací kůru. Copak to nemá od tebe?“

„Ani omylem!“ Miles zrychlil krok. „Řekl jsem mu, že jsem tam byl na léčení. Myslel jsem, že tím vysvětlím tohle,“ prstem ukázal na své pokroucené tělo, „řekněme zranění v boji. Ale žádná omlazovací kůra ani neexistuje! Obyčejná pověra. Průměrný věk na Betě dělá veřejné zdravotnictví, způsob života, genetické vlohy...“

„To víš ty, ale spousta nebeťanů ne. Daum si nemyslí, že jsi jen starší, ale že jsi o hodně starší.“

„No, jistěže tomu věří, když si to sám vymyslel.“ Miles se zarazil. „Ale Bel Thorne to muselo prokouknout.“

„Rozhodně to nevyvrací.“ Sladce se uculila. „Má na tebe zálsk.“

Miles si prohrábl vlasy a promnul unavenou tvář. „Bazovi je určitě taky jasné, že omlazovací kůra je nesmysl. Raději mu řekni, ať o tom mlčí, ta pověra hraje pro mě. Zajímalo by mě, co si myslí on, že jsem zač. Řekl bych, že už na to musel přijít.“

„Baz má vlastní teorii. Já... je to asi moje chyba. Otec má pořád takový strach z politických únosů, že jsem Baze raději trochu zmátla.“

„Prima. A jakou pohádkou jsi ho v tom případě nakrmila?“

„Myslím, máš pravdu v tom, že lidé věří svým představám. Přísahám, že jsem mu nic z toho

nenamluvila, ale ani jsem mu nic nevyvracela. Ví, že jsi hraběcí syn, protože jsi z něj udělal svého zbrojnoše - z toho snad problémy nebudou?“

Miles zakroutil hlavou. „Tím se budu trápit, až se z toho dostaneme. Hlavně aby nezjistil kterého hraběte.“

„Já myslím, že je dobré, žes to udělal. Ten svazek pro něj hodně znamená. Myslí si, že jste asi stejně staří. Tvůj otec, ať už je to kdokoli, tě vydědil a vyhnal z Barrayaru, aby...“ tady se trochu zajíkla, „tě neměl na očích,“ dokončila a hrdě zvedla bradu.

„Aha,“ přikývl Miles. „Rozumná teorie.“ Došel na konec místnosti a před otočkou zůstal soustředěně civět na stěnu před sebou.

„Nemůžeš se na něj zlobit...“

„Nezlobím se.“ Usmál se, aby ji o tom rychle ujistil, a pokračoval v pochodu.

„Máš mladšího bratra, který neprávem zaujal tvé místo...“

Miles se musel usmát. „Baz je romantik.“

„Je také vyhnanec, ne?“ zeptala se tiše. „Otec ho nemá rád, ale nechce říct proč...“ S očekáváním k němu zvedla oči.

„Ani já ti to neřeknu. Není to moje věc.“

„Ale teď je přece tvůj vazal.“

„Budiž, je to moje věc. Kéž by nebyla. Ale Baz by ti to měl povědět sám.“

Usmála se na něj. „Věděla jsem, že to řekneš.“ Kupodivu se zdálo, že ji vyhýbavá odpověď uspokojila.

„Jak dopadlo tvé poslední bojové cvičení? Doufám, že se na konci všichni plazili po čtyřech.“

Spokojeně se usmála. „Málem. Zdá se, že technický personál nikdy s podobným bojem nepočítal. Ale někteří jsou moc dobří, musím je nechat trénovat ta nemehla.“

„Správně,“ pochválil ji. „Šetři si energii, ať se uženou oni. Princip jsi už zvládla.“

Po takové pochvalě se začervenala. „Dělám teď díky tobě tolik nových věcí, poznala jsem tolik nových lidí, nikdy jsem ani nesnila o tom, že...“

„No...“ zarazil ji Miles. „Je mi líto, že jsem tě zatáhl do téhle hrůzy. Chci toho po tobě příliš, ale dostanu tě z toho. Čestné slovo. Neměj strach.“

Rozhořčeně stiskla rty. „Nemám strach! No, trochu. Ale připadá mi, že žiju víc naplno než kdy dřív. Zdá se, že s tebou je možné všechno.“

Vytoužený obdiv v jejích očích ho překvapivě znepokojil. Příliš připomínal hlad. „Eleno, tohle všechno je podvod. Když se ti hoši vzpamatují a zjistí, jakou mají přesilu, jsme v...“ zbytek polknul. Tohle slyšet nechtěla. Protřel si oči, prsty pevně promnul víčka, a vyrazil k protější stěně.

„Nezáleží na tom, že je to podvod,“ řekla procítěně. „Ale na tobě záleží, jak to dopadne.“

„Copak to neříkám?“ zasmál se.

Prohlédla si ho zpod přivřených víček. „Kdy jsi naposledy spal?“

„Nepamatuji se. Jak je na každé lodi jiný čas, mám v tom zmatek. Abych nezapomněl, musím je seřadit. Bude jednodušší přehodit RG 132 na oserovský čas. Ale bylo to někdy před skokem. Ano, spal jsem den před skokem.“

„Večeřel jsi něco?“

„Večeřel?“

„Obědval?“

„Obědval? Byl tady snad nějaký oběd? Myslím, že jsem tou dobou připravoval pohřeb.“

Teď už vypadala rozzlobeně. „Snídal?“

„Dal jsem si pár polních přidělů, když jsem v noci škrtal předpisy - podívej, jsem malej, nepotřebuju jíst tolik jako vy přerostlí...“

Dál štrádoval po kajutě. Zvážněla. „Milesi,“ řekla a na chvíli zaváhala, „jak zemřel ten pilot? Ještě v člunu byl naživu, i když nevypadal dobře. Napadl tě?“

Žaludek se mu zhoupł jak na horské dráze. „Proboha, to si myslíš, že jsem ho zabil...“ Ano, zabil, stejně jistě, jako kdyby ho střelil sonickou puškou do hlavy a pak spálil. Rozhodně neměl chuť Eleně podrobně líčit události v salónku RG132. Probíhaly mu paměti, jedna krvavá scéna za druhou, Bothariho zločin, jeho zločin, mlhavý celek...

„Milesi, není ti špatně?“ Byla vyplašená. Uvědomil si, že se zavřenýma očima stojí na místě. Zpod víček mu prýštily slzy.

„Milesi, posad' se! Jsi podvodník!“

„Nemůžu se posadit. Když zastavím, tak...“ Jako kulhavý stroj se vydal zpátky na své „kolečko“.

Chvíli na něj zírala s otevřenými ústy, pak rezolutně stiskla rty a vyběhla ze dveří.

Ted' ji polekal, urazil, možná i naboural její stěží nabyté sebevědomí... Bez servítků si vynadal. Zapadal do lepkavé černé bažiny, bezedné hrůzy vysávající nezbytnou energii. Poslepu se brodil dál.

Znovu se ozval Elenin hlas: „...naráží do zdí. Budete si na něj snad muset sednout. Nikdy jsem ho neviděla v tak strašném stavu...“

Miles nad sebou spatřil drahou šerednou tvář svého osobního zabijáka. Bothari sevřel rty a povzdechł si. „Dobrá. Postarám se o něj.“

Elena s očima široce rozevřenýma strachy ale mlčky, s důvěrou v otce, odešla z kajuty. Bothari chytil Milese za límec a za opasek, odvěkl k posteli a násilím ho posadil.

„Pijte.“

„Hergot, seržante, víte přece, že skotskou nesnáším. Chutná jako ředidlo.“

„Když budu muset,“ prohlásil trpělivě Bothari, „chytím vás za nos a naleju vám ji do hrdla.“

Miles si všimł seržantova kamenného výrazu a hned si lokł z láhve, jak si mlhavě uvědomil, zabavené v žoldáckém skladu. Bothari ho pak jednoduše svlékl a uložil do postele.

„Napijte se ještě.“

„Fuj.“ Kořalka ho pálila až v žaludku.

„Ted' spěte.“

„Nemůžu spát. Mám moc práce. Musím je udržet v pohybu. Myslíte, že nedokážu splichtit tu brožurku? Sbírky na pozůstalé jsou vlastně jako životní pojistka. Elena prostě nemůže mít o Thornem pravdu. Dej Bůh, ať se nedozví otec - seržante, vy na to ne...? Měli bychom secvičit vykládku RG 132...“ Protesty přešly v mumlání, Miles se otočil a prospal beze snů šestnáct hodin.

KAPITOLA 11

O týden později byl ještě pořád velitelem.

Jak se blížili k cíli, obsadil Miles velitelskou kabinu žoldnéřské lodi. K setkání s Daumovými lidmi mělo dojít u rafinerie vzácných kovů v místním pásmu asteroidů. Továrnu tvořila pojízdná zmrzlina staveb spojených nosníky a křídly slunečních kolektorů, připomínající smetištní umění. Ve zmatku pableskovalo pár poblikávajících reflektorů, zbytek milosrdně halila tma.

Příliš málo světla, uvědomil si Miles, když se přibližovali. Nejspíš to tu zavřeli. Noční pauza? Nesmysl, tak drahé zařízení nemá cenu odstavovat kvůli únavě správců. Hutě by měly šlapat bez přestávky na plný výkon, aby podpořily válečné úsilí. Remorkéry s rudou by se měly strkat u doků a nákladní lodě se zpracovaným materiálem by tančily menuet mezi ozbrojeným doprovodem.

„Odpovídají ještě správně na vaše kódy?“ zeptal se Miles Dauma. Stěží se držel, aby nepřeshlapoval z nohy na nohu.

„Ano.“ Ale Daum byl napjatý.

Ani jemu se to nechce líbit, pomyslel si Miles. „Neměl by takovou strategickou pozici někdo hlídat? Peliáni i Oserovci to tu určitě chtějí zničit. Kde máte hlídkové lodě?“

„Netuším.“ Daum si olízl rty a dál civěl na monitor.

„Máme tu hovor, pane,“ zahlásil žoldácký spojař.

Na obrazovce se objevil feliciánský plukovník.

„Fehune! Díky Bohu!“ zvolal Daum. Napětí z něj v okamžiku spadlo.

Miles si oddechl. Na chvíli podlehl příšerné představě, že nebude schopen předat vězně spolu s Daumovým nákladem, a co pak? Po týdnu byl přesně tak vyčerpaný, jak Bothari předpověděl, a hrozně se těšil, až to všechno skončí.

Poručík Thorne přišel na stanoviště, usmál se a zasalutoval. Miles si představil, jak se bude Thorne tvářit, až se ta zrada a celá maškaráda provalí. Od neblahé předtuchy se mu málem zvedl žaludek. Odpověděl na pozdrav a aby zamaskoval nevolnost, obrátil pozornost k Daumovu rozhovoru.

„...zvládli,“ říkal zrovna Daum. „Kde jsou všichni? Vypadá to tu prázdně.“

Spojení zapraskalo a voják na monitoru pokrčil rameny. „Před pár týdny jsme odrazili útok Peliánů. Poškodili nám sluneční baterie. Čekáme na opravářské čety.“

„A co doma? Už jsme osvobodili Barint?“

Další zajiskření. Plukovník, usazený za stolem, přikývl a řekl: „Válka se vyvíjí příznivě.“

Miles si na stole všiml drobné sošky koně, šikově sletované z vyřazených elektronických součástek, nejspíš dílo nějakého kutila z rafinerie. Vzpomněl si na dědečka a přemýšlel, jaké asi mají Feliciáni koně. Upadli snad někdy technologicky tak hluboko, že v boji použili kavalerii?

„To je výborné!“ rozesmál se Daum a ještě dychtivěji se vpil pohledem do krajanovy tváře na monitoru. „Na Betě jsem se zdržel tak dlouho, že jsem se bál... takže

ten obchod platí! Až nás pustíš dovnitř, pozvu tě na pivo, ty hade, a připijeme na zdraví premiéra. Co Miram?“

Zajiskření. „Rodina je v pořádku,“ odpověděl vážně plukovník. Zajiskření. „Zůstaňte na příjmu, navedeme vás k přistání.“

Miles přestal dýchat. Koník, předtím po plukovníkově pravici, byl teď vlevo.

„Výborně,“ přitakal vesele Daum, „a konečně si promluvíme bez těch šumů. To jde od vás?“

V signálu opět zasyčelo. „Naše vysílačka byla před několika týdny zasažena při peliánském útoku.“ Kůň skočil zpátky na pravou stranu. Rozmazaný obraz. „Zůstaňte na příjmu, navedeme vás k přistání.“ Ted' byl po levici. Milesovi se chtělo křičet.

Místo toho pokynul spojaři, aby zrušil kanál.

„Je to past,“ prohlásil pevně, jakmile bylo spojení přerušeno.

„Cože?“ nevěřil Daum. „Fehun Benar patří k mým nejlepším přátelům! Nezradil by...“

„Nemluvil jste s plukovníkem Benarem. Byl to syntetizovaný rozhovor s počítačem.“

„Ale hlas přesně...“

„Byl to Benar, ale předem nahanáný. Mezi těmi poruchami ve vysílání se tam něco měnilo. Ty šumy měly jen krýt střihy mezi jednotlivými záběry. Skoro se to povedlo. Někdo si nedal pozor. Pravděpodobně jeho odpovědi nahrávali na několikrát.“

„Peliáni,“ ušklíblo se Thorne. „Nic neudělají pořádně.“

Daum zesinal. „Nezradil by...“

„Zřejmě na to měli dost času. Existuje...“ Miles se zhluboka nadechl, „existuje fůra způsobů, jak někoho zlomit. Vsadím se, že před pár týdnů tu Peliáni opravdu zaútočili - a obránci neuspěli.“

Takže je konec, musíme se vzdát. RG 132 a její náklad zabaví, Dauma zatknou coby válečného zajatce, Milese a jeho vazaly zavřou, pokud je rovnou ne-postřílejí. Barrayarská tajná služba ho časem vykoupi nebo vymění i s celou tou ostudou. Pak přijde na přetřes ten Beťan Calhoun a jeho žaloby u civilních soudů, a nakonec ho pošlou domů, aby to všechno vysvětlil u nejvyšší instance, u vlastního otce. Miles přemýšlel, zda by ho nemohli zavřít na Betě, když se nebude ohánět svou diplomatickou imunitou třetí třídy. Vlastně ne, Beťané zločince nevěznili, ale léčili.

Daum stiskl rty a vytřeštil oči. Pochopil. „Tak co s tím budeme dělat, pane?“

To se ptáš ty mě? řekl si Miles. Pomoc, pomoc, pomoc... Kroužil pohledem po všech tvářích v kabině, Daum, Elena, Baz, technici od žoldnéřů, Thorne a Auson. Vraceli mu zvědavé pohledy plné důvěry, jako by byl slepice, která má právě snést zlaté vejce. Bothari se opíral o zeď a poprvé se tvářil jakoby nic.

„Chtějí vědět, proč jsme přerušili spojení,“ ohlásil naléhavě radista.

Miles nasucho polkl a začal kdákat, jako že vejce už je na cestě: „Pust'te jim nějakou muziku,“ nařídil, „a na obraz jim dejte ‚Porucha není na vašem přijímači‘.“

Spojař se ušklíbl a pustil se do práce.

Fajn, získal jsem devadesát sekund...

Auson vypadal s rukama v dlahách stejně tak mizerně, jak se Miles cítil. Určitě se netěšil, jak bude svému admirálovi vysvětlovat své ponižující zajetí. Thornem šhubalo potlačované vzrušení. Poručík se za ten týden pěkně pomstí, uvědomil si Miles, a je mu to jasné už teď.

Thorne se postavilo do pozoru. „Vaše rozkazy, pane?“

Proboha, pomyslel si Miles, copak jim nedošlo, že jsou volní? A pak naskočila jiná představa: Přišli se mnou domů, tatínku, můžu si je nechat?

Thorne mělo zkušenosti, důvěrně znalo loď, posádku i výzbroj nejen povrchně, ale dost detailně - ba co víc, bylo dost energické a zároveň ctižádostivé. Miles se v mezích možností napřímil a vyštěkl: „Takže vy si, vojíne Thorne, myslíte, že dokážete velet lodi?“

Thorne se vytáhlo ještě předpisověji a vystrčilo bradu. „Pane!“

„Máme tu velice zajímavé cvičení v taktice.“ Miles si uvědomil, že touto frází jeho otec popisoval dobytí Komarru. „Chci vám dát příležitost. Peliány udržíme ještě tak minutu. Jak byste se s touto situací vyrovnal?“ Miles založil ruce na prsou a nachýlil hlavu stranou, jak to viděl u jednoho zvláště nepřijemného zkoušejícího při přijímačkách.

„Trójský kůň,“ odpovědělo bez váhání Thorne. „Přelstíme jejich lest a zmocníme se stanice zevnitř. Chcete ji určitě dostat neporušenou!“

„Ach,“ vydechl Miles. „To by se hodilo.“ Zoufale lovil v paměti, co by asi řekl válečný poradce. „Ale oni mají určitě v dosahu dost lodí. Co byste s nimi dělal, jakmile byste musel zevnitř bránit nehybnou stanici? Má rafinerie vůbec nějakou výzbroj?“

„Za pár hodin ji mít může,“ ozval se Daum, „s těmi maserovými štíty, co vezeme v RG 132. Stáhneme energetické satelity, když bude čas, opravíme i sluneční kolektory, nabijeme štíty...“

„Maserové štíty?“ zabručel Auson. „Myslel jsem, že pašujete vojenské poradce.“

Miles rychle zvýšil hlas a zarazil ho. „Pamatujte, že lidí je málo a rozhodně je nesmíme jen tak ztrácet.“ Zvláště dendarijské důstojníky... Thorne se zamyslelo; Miles měl chvíli strach, že to s tou obranou přehnal a poručík hodí problém zpátky na něj. „Přesvědčte mne tedy, vojíne, že útok na

orbitální základnu není takticky předčasný," vyzval jej rychle.

„Rozkaz, pane. Lodě obránců budou s největší pravděpodobností patřit k Oserovské flotile. Peliánská technologie je velice zastaralá, nemají ani biotechnologie na skoky. A my známe všechny oserovské kódy a hesla, zatímco oni naše dendarijské ne. Myslím, že bych je dokázal... že je můžeme porazit.“

Naše dendarijské? zopakoval v duchu Miles. „Výborně, vojíne Thorne. Pusťte se do toho," rozkázal rozhodným hlasem. „Pokud nezačnete vyvádět nesmysly, máte volnou ruku." Hned strčil ruce do kapes, aby to zdůraznil, a aby si nezačal hryzat nehty.

„Naveďte nás do stanice a snažte se je nepoplašit," řeklo Thorne. „Já sestavím přepadovou jednotku. Mohu vzít poručíky Jeseke a Bothariovou?"

Miles přikývl. Seržant Bothari se nadechl, ale nic neřekl. Thorne, nadšené vyhlídkou na povýšení, vyrazilo z můstku s oběma „poradci" v zádech. Elena zářila vzrušením. Baz si mezi zuby vrazil oslintaného vajgla a vyběhl za ní s nevyzpytatelným výrazem v obličeji. Miles si všiml, že je úplně rudý.

Zkroušenému Ausonovi se ve tváři zračila zlost, hanba a nedůvěra. Tady je vzpoura už jen otázkou času, pomyslel si Miles. Zašeptal, aby ho slyšel jen mohutný kapitán:

„Asi bych vám měl připomenout, že ještě stále nejste schopni služby, vojíne Ausone.“

Auson zamával rukama. „Tohle jste mi mohli sundat už předevčírem, hergot.“

„Měl bych rovněž podotknout, že ač jsem vojínu Thornemu slíbil velení, neřekl jsem, které lodi. Důstojník musí umět poslouchat stejně jako poroučet. Každého čeká zkouška, každého odměna. Bedlivě vás sleduji.“

„Máte jen jednu loď.“

„A vy zas moc mylných předpokladů. To není pěkný zvyk.“

„Moc mylných..." Auson zavřel ústa a dlouze se na Milese podíval.

„Řekněte jim, že čekáme na pokyny k přistání," kývl Miles na Dauma.

Miles by se také rád zúčastnil útoku, ale žoldnéři pro něj bohužel neměli dost malý neprůstřelný skafandr. Bothari si upřímně oddechl. Milese pak napadlo, že by mohl alespoň do zadní linie v obyčejné kombinéze.

Bothariho to málem složilo. „Přisahám, že jakmile vás uvidím někde poblíž jakéhokoli skafandru, srazím vás k zemi a sednu si na vás.“

„To je porušení subordinace, seržante," sykl Miles.

Bothari se rozhlédl po zbrojnici, aby se ujistil, že ho žádný z oblékajících se žoldáků neuslyší. „Nehodlám se táhnout zpátky na Barrayar s vaší mrtvolou, abych ji pak hodil panu hraběti k nohám jako nějaká kočka chcíplou myš." Na Milesův úsklebek odpověděl divokým odhodlaným pohledem.

Miles si uvědomil, že seržanta víceméně přitlačil ke zdi, a nerad ustoupil. „Co kdybych udělal ty zkoušky na akademii?" zeptal se. „Tam byste mě nemohl chránit před podobným nebezpečím.“

„Odešel bych na penzi," zavrčel Bothari, „dřív než bych přišel o čest.“

Miles se mimovolně usmál a spokojil se alespoň s kontrolou výzbroje a výstroje vojáků v přepadové jednotce. Týden horečného zbrojení a výcviku se nečekaně vyplatil; útočníci působili dojmem všeho schopných bojovníků. Teď se ukáže, pomyslel si Miles, jak hluboko to pozlátka sahá.

Zvláštní péči věnoval Elenině skafandru. Než jí nasadil helmu, Bothari dlouho seřizoval interkom, aby jí stačil dát nezbytné pokyny, jak se v nezvyklé výstroji pohybovat.

„Proboha, drž se vzadu," naléhal Miles. „Stejně je máš jen sledovat v boji a všechno mi hlásit, tak se snaž, ať tě..." zbytek věty polkl a hlavou mu prolétly děsivé představy krásné ženy upravené bojem na tisíc způsobů, „ať tě nestrčí dopředu." Musel být úplně mimo, když Thornemu dovolil, ať ji tam vezme.

Obličej zarámovaný helmou, s vlasy staženými dozadu, patřil napůl jeptišce a napůl rytíři. Mikrofonky na tvářích zdůraznily její lícní kosti, sněhobílá plet' odrážela barevné poblikávání vnitřních

displejů. Pootevřená ústa prozrazovala rozjařenou náladu. Usmála se na něj. „Ano, můj pane.“ Oči jí plály beze stopy strachu. „Děkuji.“

A tišeji dodala, ač mu rukavicí pro větší důraz stiskla paži: „Děkuji, Milesi. Za tu poctu.“ Ještě přesně nezvládla manipulaci s posilovači a promáčkla mu ruku až na kost. Miles by ale nenarušil krásu okamžiku, ani kdyby mu omylem utrhla paži v rameni, tak se jen usmál, aniž by na sobě dal znát sebemenší bolest. Bože, co jsem to vyvedl? pomyslel si. Vypadá jako valkýra...

Ještě se rychle stavil za Bazem.

„Poručíku Jeseku, udělejte pro mě něco, prosím. Držte se blízko Eleny a dohlédněte, ať moc nevyvádí. Je trochu rozrušená.“

„Jistě, můj pane,“ přikývl chápavě Jesek. „Budu pořád jen s ní.“

„Ehm,“ pravil Miles. Zrovna o tohle mu tak úplně nešlo.

„Pane,“ dodal Baz, pak zaváhal a ztišil hlas. „To s tím poručíkem, to jste nemyslel jako opravdové povýšení, že ne? To bylo jenom pro ně, divadlo, ne?“ Bradou ukázal směrem k žoldněřům, které už Thorne před výsádkem počítalo.

„Je stejně opravdové jako Dendarijští žoldnéři,“ odvětil Miles, protože neměl nervy svému vazalovi lhát přímo.

Baz povytáhl obočí. „A to znamená co?“

„No... můj ot-jeden známý říkával, že význam je to, co věcem dáváme, a ne to, co si z nich bereme. V té chvíli mluvil o šlechtě.“ Miles se odmlčel a pak dodal: „Pokračujte, poručíku.“

Baze to pobavilo. Postavil se do pozoru a šaškovsky zasalutoval. „Podle rozkazu, admirále Naismithi.“

Miles se s Botharim v těsném závěsu vrátil do štábní kajuty, aby s Ausonem a žoldněrským spojařem sledoval průběh bitvy. Daum zůstal v pilotní kabině se strojníkem místo mrtvého pilota a řídil přistání na stanici. Miles si hryzal nehty. Auson nervózně bubnoval rukama o sebe, kam až mu plastové dlahy dovolily. Střetli se pohledem a oba současně sklopili zrak.

„Co byste za to dal, prcku, bejt tam venku?“

Miles si neuvědomil, že je to na něm tak vidět. Ani se neobtěžoval urazit kvůli oslovení. „Tak patnáct centimetrů výšky, kapitáne Ausone,“ odpověděl toužebně podle pravdy.

Žoldněrský kapitán neudržel tichý smích. „Jo,“ souhlasil. „To teda jo...“

Miles fascinovaně přihlížel, jak spojař navazuje

kontakt s čidly v neprůstřelných skafandrech útočné skupiny. Holodisplej se rozdělil na šestnáct polí zobrazujících všechny údaje o každém vojáku. Opatrně zformuloval otázku tak, aby neprozradil svou neznalost, a přitom se něco dozvěděl.

„Krása. Vidíme a slyšíme všechno, co moji muži.“ Miles spekuloval, které údaje jsou klíčové. Bylo mu jasné, že člověk s patřičným výcvikem to pozná na první pohled. „Čí je to výrobek? Nikdy jsem neviděl, ehm, tenhle model.“

„Illyrský,“ odpověděl hrdě Auson. „Koupil jsem ho už s lodí. Jeden z nejlepších na trhu.“

„Aha... Kde je poručík Bothariová?“

„Jaké má číslo skafandru?“

„Šest.“

„Vpravo nahoře. Vidíte, tady je číslo skafandru, spínače na obraz, zvuk, odposlechy jejich vysílaček, naše dálkové ovládání - dokážeme odtud dokonce řídit servomotory jejich skafandrů.“

Miles i Bothari pečlivě zkoumali displej. „Nebude pro vojáka trochu nepříjemné, když ho najednou někdo začne řídit?“ zeptal se Miles.

„Nedělá se to moc často. Dálkové ovládání je tu kvůli raněným, můžeme na dálku řídit jejich lékárníčky a dopravit je do bezpečí... Abych pravdu řekl, nejsem úplně přesvědčený, že to k něčemu je. Dělal jsem to jen jednou, a ten raněný měl tak potrháný skafandr, že skoro nefungoval. Neměl jsem od něj obraz ani zvuk. Když dorazil, zjistili jsme proč. Měl ustřelenou hlavu. Dvacet minut jsem vedl

mrtvolu na loď, a pak tohle.“

„Jak často jste ten systém používali?“ zajímal se Miles.

Auson si odkašlal. „No, vlastně dvakrát.“ Bothari se ušklíbl, Miles se zamračil. „Dělali jsme tak dlouho tu pitomou blokádu,“ objasnil rychle Auson. „Každej si někdy rád odpočine, to je jasný, ale... Možná to bylo moc dlouho.“

„Taky se mi zdá,“ utrousil Miles. Auson přešlápl z nohy na nohu a vrátil se ke sledování displejů.

Právě přistávali. Útočné skupiny byly připraveny. RG 132 o kousek zaostávala, ale mířila hned do vedlejšího doku. Peliáni nechali první přistát válečnou loď, zřejmě s tím, že neozbrojený nákladník vždycky snadno přemohou. Miles hořce litoval, že si s Mayhewem, jediným člověkem na RG 132, předem nedomluvil nějaké šifry, aby ho mohl upozornit na nenadálou situaci. Bez šifrované linky si ale nemohl nic takového dovolit, protože by varoval bedlivě naslouchající Peliány. Snad na sebe Thorneho útok stáhne veškerou pozornost.

Chvilku ticha se nesnesitelně natahovala. Milesovi se konečně povedlo dostat z počítače zdravotní údaje. Elena měla klidný tep - osmdesát úderů za minutu. Jesekovi vedle ní bušilo srdce na sto deseti. Miles si představil, jaký puls má asi on. Určitě nějaké astronomické číslo.

„Má protější strana něco podobného?“ zeptal se Miles znenadání a v hlavě už se mu rodil nápad. Možná bude víc než jen bezmocným pozorovatelem.

„Peliáni ne. Jen pár lepších lodí v naší... v oserovské flotile. Například ten kapesní bitevník kapitána Tunga. Beřanská výroba.“ Auson si závistivě povzdechl. „Ten má všechno.“

Miles se obrátil na spojaře. „Máte od nich nějaký podobný signál? Čeká tam někdo připravený v bojovém skafandru?“

„Nemám čistý příjem,“ odpověděl radista, „ale odhaduji, že jejich uvítací výbor má tak třicet lidí.“ Bothari zaťal zuby.

„Thorne o tom ví?“ zeptal se Miles.

„Zajisté.“

„Vidí oni naši jednotku?“

„Jen pokud po ní pátrají,“ odvětil spojař. „Pochybuji o tom. Pracujeme se směrovaným paprskem a signál je kódovaný.“

„Dva na jednoho,“ zahuhlal nešťastně Auson. „Hnusná přesila.“

„Tak zkusíme srovnat síly,“ prohlásil Miles. Obrátil se na radistu. „Dokážete rozlousknout jejich kódy a dostat se k ovládání? Předpokládám, že máte oserovské kódy, ne?“

Spojař se zamyslel. „Takhle to přesně nefunguje, ale...“ ani nedořekl a začal si hrát s přístroji.

Ausonova tvář se rozzářila. „Chcete ovládnout jejich skafandry? Poslat je proti zdi, nechat je střítet na sebe...“ najednou posmutněl. „K čertu, všichni mají ruční vypínač. Jakmile jim dojde, co děláme, odříznou nás. Ale nápad to byl pěkný.“

Miles se zazubil. „V tom případě je nenecháme, aby jim to došlo. Budeme nenápadní. Přemýšlíte příliš v mezích hrubé síly, vojíne Ausone. A vzhledem k tomu, že hrubá síla nebyla nikdy mou silnou...“

„Mám to!“ zvolal spojař. Holodisplej ukázal vedle první skupiny údajů ještě jednu. „Deset jich tam má plně řízené skafandry. Zbytek budou Peliáni - mají v helmách jen vysílačky. Ale máme aspoň těch deset.“

„Nádhera! Seržante, postarejte se o naše muže.“ Miles přešel k vedlejšímu terminálu a protáhl si prsty jako klavírista před koncertem. „Teď vám ukážu, co mám na mysli. Potřebujeme simulovat spoustu drobných, nenápadných poruch na skafandrech...“ vytáhl si jednoho vojáka. Zdravotní údaje, fyziologická podpora, tady. „Dívejte se.“

Ukázal na kontrolku močového vaku v jednom skafandru. Už byl zcela naplněný. „Tohle musí být nějaký nervózní typ.“ Zapnul čerpadlo na zpětný chod a pustil odposlech. Éter na chvíli zaplnily sprosté nadávky, rychle utnuté příkazem mlčet. „Tak, a jeden je pěkně namíchnutý. A nic s tím nemůže

dělat, dokud si nesundá skafandr.“

Auson se málem dusil smíchy. „Vy jste ale vyčůranej parchant! To je ono!“ Zadupal nohama, protože tleskat nemohl, a posadil se k dalšímu terminálu. Nechal si vyjet jiného vojáka a zvolna začal ťukat do klávesnice několika prsty, které neměl v dlazi.

„Pamatujte,“ připomněl Miles. „Nenápadně.“

Auson se smíchem odvětil: „Správně.“ Sehnul se nad svůj panel. Tak, tak... S úsměvem se narovnal. „Každý třetí servopříkaz jeho velitele přijde až s půl-vteřinovým zpožděním a zbraně mu budou střílet o deset stupňů doprava.“

„Výborně,“ pochválil ho Miles. „Zbytek si radši necháme, až budou v kritickém postavem, abychom je na sebe neupozornili příliš brzy.“

„Dobře.“

Lod' se přibližovala k doku. Nepřítel se chystal nalodit běžnými nástupními tunely.

Z přechodové komory náhle vylétla Thorneho jednotka. Na trup stanice se přilepily magnetické miny a začaly se propalovat kovem jako cigareta kobercem. Žoldnéři přeskočili zbývající vzdálenost a zmizeli uvnitř. Zlověstné ticho nepřítele se náhle změnilo ve zmatek a chaos.

Miles si pobrukoval nad displeji. Jedna nepřátelská důstojnice se podívala přes rameno, aby houkla rozkazy na svoji čet; Miles jí zablokoval helmu, takže nemohla pohnout hlavou. Vybral si dalšího vojáka v chodbě, do níž se Dendarijci ještě nedostali, a spustil plazmomet vestavěný v jeho skafandru na plný výkon. Voják instinktivně začal škubat rukou a pokropil plamenem podlahu, strop i kamarády.

Miles si vyšetřil chvíli na kontrolu Eleniných údajů. Kamera snímala rychle ubíhající chodbu. Obraz se roztočil, když zapnula brzdicí trysky skafandru. Umělá gravitace stanice byla teď zjevně vypnutá. Zaklaply bezpečnostní vzduchotěsné dveře a uzavřely chodbu. Elena se přestala točit, namířila a vypálila do nich díru plazmometem. Skočila do ní, ale v téže chvíli napadla stejná věc nepřátelského vojáka na druhé straně. Narazili do sebe a začali se rvát za kvílení přetížených servomechanismů.

Miles horečně hledal mezi svými deseti Oserovci Elenina soupeře, ale byl to Pelián a Miles jeho skafandr nemohl ovládat. Srdce mu bušilo až v uších. Na displejích byl ještě jeden pohled na rvačku Eleny s Peliánem. Miles měl nepříjemný pocit rozdvojenosti, jako by jeho duch už opustil tělo, ale pak mu došlo, že se na ně dívá kamerou skafandru jiného Oserovce. Žoldák už už zvedal zbraň - nemůže netrefit...

Miles se napíchl na jeho lékárníčku a v okamžiku mu do žil napumpoval všechny drogy, co v ní našel. Z reproduktoru se ozvalo lapání po dechu, puls chvíli šíleně poskakoval a pak ohlásil neovladatelné stahy. Dírou v bezpečnostních dveřích prolezla další postava - Baz? - ve skafandru Ariele a ještě v letu vypálila. Tumpachového Oserovce zalila plazma a přerušila Milesovi spojení.

„Hajzl jeden svinská!“ vykřikl znenadání Auson po Milesově boku. „Kde se tady kurva vzal?“

Miles si napřed myslel, že Auson nadává na peliánského vojáka, ale pak si všiml, že se dívá na monitor obrácený od stanice ven do vesmíru.

Přímo za nimi se tyčila velická oserovská válečná loď.

KAPITOLA 12

Miles bezmocně zaklel. No jistě! Na dálku řízené skafandry přece znamenají, že je někde nablízku oserovské řídicí středisko. Měl si to uvědomit hned. Byl blázen, když si myslel, že nepřítel má velení na stanici. Zlostí skřípal zuby. Samým vzrušením z útoku a starostí o Elenu úplně zapomněl na první pravidlo velení: nepodceňovat detaily. Nijak ho neutěšilo, že na něj zapomněl i Auson.

Radista rychle nechal hrátek s protivníkovými skafandry a vrátil se na místo. „Žádají naši kapitulaci, pane,“ ohlásil.

Miles olízl vyschlé rty a odkašlal si. „Aha. Nějaké návrhy, vojíne Ausone?“

Auson ho provrtal opovržlivým pohledem. „To je ten snob Tung. Pochází ze Země a nikdy to nezapomene připomenout. Má čtyřikrát silnější štíty a zbraně, třikrát vyšší akceleraci, třikrát víc lidí a třicet let zkušeností. Nepředpokládám, že byste se chtěl vzdát?“

„Máte pravdu,“ přitakal po chvíli Miles. „Nechce se mi.“

Útok na stanici byl skoro u konce. Thorne se svými vojáky čistilo zbylé prostory. To se vítězství tak snadno změní v prohru? Nesmysl. Miles marně lovil v hlubinách inspirace nějaký lepší nápad.

„Není to moc elegantní,“ řekl nakonec, „ale jsme tak blízko, že do nich můžeme zkusit vrazit.“

Auson bez hlesu zahýbal rty: moje loď... Pak se mu vrátil hlas. „Má loď! Nejlepší illyrská technologie a vy z ní chcete udělat nějaký středověký beranidlo? Nedáme vařit olej, abysme je mohli polejvat, když už jsme v tom? Hodit pár kamenů?“ Hlas mu vystoupal o oktávu výš a zlomil se.

„Vsadím se, že by to nečekali,“ prohodil už méně nadšený Miles.

„Zakroutím ti krkem, ty...“ Auson zvedl ruce a zjistil, že to nepůjde.

„Ehm, seržante,“ zavolal Miles a dal se před rozlíceným kapitánem na ústup.

Bothari se vysoukal ze židle. Štěrbínami očí chladně mapoval Ausona jako patolog mrtvolu před prvním řezem.

„Musíme to aspoň zkusit,“ nedal se Miles.

„S mojí lodí to zkoušet nebudeš, ty přřavej...“ Auson přešel na řeč těla. Přenesl váhu na jednu nohu, aby si druhou uvolnil ke karatistickému kopu.

„Proboha, podívejte se!“ zvolal spojař.

RG 132, tupá, masivní, vyjížděla ze svého doku. Motory pro pohon v normálním prostoru běžely na plný výkon a umožňovaly jí její obvyklé zrychlení slona plujícího v melase.

Miles úplně zapomněl na Ausona. „Naložená RG 132 váží čtyřikrát víc než ten kapesní bitevník,“ vydechl.

„Proto taky lítá jako vepř a žere za deset!“ zaječel Auson. „Ten váš pilot je blázen, když si myslí, že Tungovi uletí...“

„Do toho, Arde!“ křičel Miles a poskakoval na místě. „Přesně! Připíchneš ho přímo na tu vysokou pec!“

„Snad nechce...“ začal Auson. „Kurva pes! Chce!“

Tungovi, stejně jako Ausonovi, docházel záměr masivního nákladáku příliš pomalu. Pomocná raketa vzplála a začala válečnou loď otáčet přídíl do volného vesmíru. Velká bitevní loď jednou vystřelila, ale rána se ztratila někde v nákladovém prostoru.

Pak, skoro jako ve zpomaleném filmu, s nějakým druhem šílené vznešenosti, se RG 132 navezla do válečné lodi - a letěla dál. Válečná loď narazila do obrovské taviči pece rafinerie. Vyčnívající vybavení a povrchové stavby popraskaly a rozletěly se všemi směry.

Akce si žádá reakci; po chvíli napětí tavična klesla zpět a rozmetala přilehlé stavby stanice, jako když do nich někdo práskne obřím bičem. Pomačkaný bitevník se beznadějně zamotal do trosek továrny. Do vakua vyšlehly křiklavé plameny chemických ohňů.

RG 132 odplouvala. Miles, neschopen pohybu, na monitoru štábního počítače fascinovaně sledoval, jak se z mohutné nákladní lodi odlupuje potah trupu a ulétá do prostoru.

Rafinerii nakonec dobylo ergéčko. Thorneho bojovníci napřed vyhnali zbytek Oserovů ze zničené lodi a nakonec vyčistili zbytek hutě od odpůrců, kterým se povedlo uprchnout. Oddělili raněné od

mrtvých, k vězňům postavili stráž, zneškodnili narychlo uplácené pasti a v klíčových oblastech obnovili atmosféru. Teprve potom se našlo dost lidí a člunů, aby mohli starou nákladní loď zatáhnout do doku.

Z lodi vystoupila postava ve skafandru.

„Ohnuly se! Ohnuly se!“ zakřičel Mayhew na Milese, jakmile si sundal helmu. Vlasy měl natužené uschlým potem do všech směrů.

Baz a Elena k němu šli s helmami pod paží jako dva černí rytíři po turnaji. Elena ho vášnivým přivítáním málem porazila na zem. Z toho, jak zničeně se Mayhew zatvářil, Miles usoudil, že Elena má pořád problémy s posilovači. „To bylo úžasné, Arde!“ zvolala Elena.

„Gratuluji,“ dodal Baz. „Byl to nejkrásnější taktický manévř, jaký jsem kdy viděl. Skvěle propočítaná dráha - úhel dopadu naprosto přesný. Skvěle jsi ho připíchl a přitom ho úplně nezničil, právě jsem ho prohlížel. Pár oprav, a máme báječný bitevník!“

„Skvěle?“ opakoval Mayhew. „Propočítaná? Jsi stejný blázen jako on“ ukázal na Milese. „A co se tyče zničení, podívej se támhle!“ Ukázal dozadu na dok s RG 132.

„Baz říká, že tady na stanici mají vybavení na nejnutnější opravy,“ uklidňoval ho Miles. „Zdrží nás to sice dalších pár týdnů, což se mi nelíbí o nic víc než tobě, ale zvládneme to. Byl by sice průšvih, kdyby to chtěli zaplatit, ale s trochou štěstí to tady...“

„Vy to nechápete!“ Mayhew rozhodil rukama. „Ohnuly se! Ohnuly se Necklinovy tyče.“

Jako byl pilot se svými implantáty mozku lodi, Necklinovy generátorové tyče, natažené od jednoho konce lodi na druhý, byly jejími svaly. Miles si vzpomněl, že musí být vyrobeny s přesností na milióntiny.

„Jsi si jistý?“ zeptal se Baz. „Třeba se pouzdra...“

„Můžeš si do toho pouzdra vlézt a podívat se sám. To prohnutí je úplně vidět! Vypadají jako lyže!“ zavyl Mayhew.

Baz bezmocně zafuněl.

Miles se k němu otočil s otázkou, i když odpověď předem znal. „Nějaká šance, že bychom to opravili?“

Baz i Mayhew se na něj podívali úplně stejně.

„Vy byste to určitě zkusil, vidíte?“ řekl Mayhew. „Už vás vidím tam dole s kladivem v ruce...“

Jesek lítostivě zakroutil hlavou. „Ne, můj pane. Myslím, že Feliciáni nejsou na výrobu skokových lodí dost vyspělí ani po stránce biotechnologií, ani v pohonu. Náhradní pruty bychom si museli nechat dovézt, nejbližší asi z Bety, ale tenhle model se už nedělá. Museli by nám ho vyrobit na zakázku, poslat sem a... počítám, že by to spolklo tak rok a stálo by to několikrát víc než původní cena RG 132.“

„Aha,“ pravil Miles a tupě se přes plexisklo zahleděl na svou zničenou loď.

„Nemůžeme si vzít Ariel?“ začala Elena. „Probijeme se blokádou a...“ vtom se zarazila a trochu zrudla. „Promiňte.“

Milesovi zazněl v uchu studený smích mrtvého pilota. „Pilot bez lodi,“ zašeptal neslyšně, „loď bez pilota, náklad bez kupce, bez peněz, bez cesty zpátky...“ Zvědavě se otočil na pilota. „Pročpak jsi to udělal, Arde? Mohl ses prostě mírumilovně vzdát. Jsi Beťan, zacházeli by s tebou dobře...“

Mayhew se rozhlédl po doku, aby se vyhnul Milesovu pohledu. „Připadalo mi, že vás ten bitevník chce rozstřílet do jiného rozměru.“

„To je pravda. No a?“

„Tak jsem... no, zdálo se mi, že správný zbrojnoš by jen tak neseděl na prdeli. Neměl jsem jinou zbraň než tu loď. Tak jsem zamířil a...“ ukázal prstem, jak mačká spoušť.

Pak se nadechl a trochu energičtěji dodal: „Ale vy jste mě nevaroval, nedal jste mi instrukce... Přisahám, že jestli se to stane ještě jednou, tak, tak...“

Botharimu zahrál na rtech jedovatý úsměv. „Vítejte v službách mého pána, zbrojnoši.“

Na protějším konci doku se objevili Auson s Thornem. „A tady ho máme, v kruhu nejužšího

velení,“ poznamenal Auson. Došli k Milesovi.

Thorne zasalutovalo. „Mám všechna čísla, pane.“

„Ehm, dobře, pokračujte, vojíne.“ Miles zburcoval svou umdlévající pozornost.

„Na naší straně dva mrtví, pět raněných. Zranění nejsou vážná, až na jednu ošklivou popáleninu plazmometem - až seženeme nějakou pořádnou nemocnici, bude potřebovat kompletní regeneraci obličeje...“

Milesovi se stáhl žaludek. „Jména?“

„Mrtví jsou Deveraux a Kim. Spálená hlava je Elli, tedy vojín Quinnová.“

„Dál.“

„Nepřítel měl dohromady šedesát mužů na Triumfu, lodi kapitána Tunga - dvacet výsadkářů, zbytek technici - a osmdesát šest Peliánů na stanici, z toho čtyřicet vojáků a zbytek technici, kteří měli obnovit provoz rafinerie. Dvanáct mrtvých, dvacet šest středně až vážně raněných, kolem tuctu lehkých zraněm.

Materiální ztráty: dva neprůstřelné skafandry nezvratně poškozené, pět lze opravit. A RG132...“ Thorne vyhlédlo průzory ven, Mayhew tragicky vzdychl.

„Kromě rafinerie a Triumfu jsme ukořistili dvě peliánské osobní lodi s doletem v rámci soustavy, deset člunů, osm dvoulístných blech a dva prázdné transportéry na rudu zaparkované za místní ubytovnou. Zdá se, že jeden peliánský ozbrojený kurýr, ehm, unikl.“ Tady se Thorne odmlčelo a čekalo, jak Miles zareaguje na poslední novinku.

„Aha.“ Miles přemýšlel, jak dlouho ještě vydrží. Pomalu přestával vnímat. „Pokračujte.“

„Co se týče dobrých zpráv...“

Jak může mít dobré zprávy, pomyslel si Miles.

„...objevili jsme způsob, jak doplnit posádku. Osvobodili jsme třiadvacet feliciánských vězňů - pár vojáků, ale hlavně techniky, kteří tu museli pod dozorem pracovat, než dorazí peliánští dělníci. Pár jich nevypadá moc dobře...“

„Jak to?“ začal Miles, ale pak se zarazil. „Později. Provedu kompletní inspekci.“

„Ano, pane. Zbytek nám může pomáhat. Major Daum má velkou radost.“

„Povedlo se mu už spojit se svým velením?“

„Ne, pane.“

Miles si dvěma prsty promnul kořen nosu a stiskl víčka, aby zahnal pulsující bolest hlavy.

Kolem prošla hlídka Thornových utahaných bijců v roli doprovodu skupinky zajatců. Milesův pohled přitáhl drobný eurasiat kolem padesátky, oblečený do potřhané oserovské šedi a běli. Přes bledou omláčenou tvář a kulhavou chůzi byl dokonale ve střehu. Vypadá, že by dokázal projít zdí i bez obrněného skafandru, pomyslel si Miles.

Eurasiat se náhle zastavil. „Ausone!“ zavolal. „Myslel jsem, že jste mrtvý!“ Odtáhl své hlídače k Milesově skupině; Miles to Thornovým mužům kývnutím dovolil.

Auson si odkašlal. „Zdravíčko, Tungu.“

„Jak vám mohli vzít loď bez...“ začal zajatec, ale zarazil se, jakmile mu došlo, co znamená Thorneho skafandr, Ausonova - vzhledem k nehybným pažím čistě dekorativní - zbraň a nepřítomnost stráží. Údiv ve tváři se změnil v znechucení. Stěží hledal slova. „Měl jsem to vědět. Oser udělal dobře, když vás dva šašky poslal co nejdál od skutečného boje. Jenom slavný párek komiků Auson a Thorne dokáže zajmout sám sebe.“

Auson se pobouřeně zašklebil. Thorne naopak ukázalo zuby v úsměvu ostrém jako břitva. „Pozor na jazyk, Tungu,“ okřiklo ho a stranou pošeptalo Milesovi: „Nevíte, jak dlouho jsem čekal na tuhle příležitost...“

Tung zrudnul až do bronzova a zařval: „Myslíte na jazyk, Thorne? Však jste na to stavěné...“

Vrhli se na sebe oba současně. Tunga hned srazila na zem jeho stráž, Thorneho chytili Miles s Ausonem. Hermafrodit sice Milese zvedl ze země, ale společnými silami ho přesto udrželi.

Miles se vložil do hádky. „Mohu vám připomenout, kapitáne Tungu, že ti, ehm, komici, vás právě zajali?“

„Kdyby půlku mých vojáků nezablokovala ta promáčkнутá přepážka...“ nedal se Tung.

Auson se napřímil a olízl. Thorne přestalo přešlapovat, jako by se připravovalo ke skoku. Konečně je spojil společný nepřítel, pomyslel si Miles. Dokonce spokojeně zabručelo, když si uvědomilo, že mu teď podezíravý Auson konečně půjde na ruku.

„Kdo má být k čertu ten zakrslý mutant?“ zeptal se Tung tiše své stráže.

Miles o krok vystoupil. „Vojíne Thorne, vedlo jste si natolik dobře, že vás neváhám potvrdit ve vaší čestné hodnosti. Gratuluji, kapitáne Thorne.“

Thorne se nafouklo. Auson svěsil hlavu a do očí se mu vrátila všechna stará hanba a vztek. Miles se k němu otočil.

„I vy jste dobře vykonával službu, vojíne Ausone,“ řekl Miles a velkoryse se nezmínil o té malé vzpouře ve štábní kajutě, „i když jste byl boje neschopný. A pro ty, kdo byli dobří, mám také odměnu.“ Rozmáchlým gestem ukázal ven do prostoru, kde skupina údržbářů s autogeny vyprošťovala Triumf z pokrouceného železa. „Vaše nové velitelské působiště. Promiňte mi těch pár škrábanců.“ Ztlumil hlas. „A příště si snad odpustíte vlastní mylné předpoklady.“

Auson se otočil a ve tváři se mu střídal zmatek, údiv a radost. Bothari stiskl rty na znamení obdivu k Milesově feudální diplomacii. Kdyby Auson dostal velem na vlastní lodi, časem by mu došlo, že to byla vždycky jeho loď; kdyby zůstal podřízený Thornemu, stále by byl nespokojený. Ale jako velitel darované lodi se vlastně stal Milesovým mužem. Třebaže na Tungovu loď neměl nárok ani jeden z nich, takže to byla dost velká - a velkolepá - krádež...

Tungovi trvalo o něco déle než Ausonovi, než pochopil, jaký nabrala konverzace směr. Začal nadávat. Miles nerozuměl ani slovo, ale nadávky to byly určité. Do té doby vlastně neviděl nikoho s pěnou u huby.

„Dohlédněte, ať tento zajatec dostane něco na uklidnění,“ nařídil Miles laskavě, když Tunga vlekli pryč. Agresivní velitel, pomyslel si žádostivě Miles. Třicet let praxe... kdoví, jestli s ním vůbec zvládnou nějak pohnout.

Miles se rozhlédl kolem a dodal: „Zajděte na marodku, kapitáne Ausone, a nechte si sundat ty věci z rukou.“

„Rozkaz, pane!“ Auson místo nedokonalého salutování jen zprudka přikývl a s hlavou vzhůru odpochoval. Thorne vyšlo za ním, aby dohlédlo na výslechy zajatců a osvobozených Feliciánů.

Vzápětí se v kajutě zjevila strojnice, aby si odvedla Jeseka kvůli dozoru nad pracemi. Hrdě se na Milese usmála. „Myslíte, že jsme si dnes zasloužili bojový příplatek, pane?“

Bojový příplatek? nechápal Miles. Rozhlédl se po stanici. Kamkoli se otočil, lidé se pilně snažili uvést vše do původního stavu. „To bych řekl, vojíne Mynovová.“

„Pane,“ pokračovala, ale hned se stydlivě odmlčela. „Víte, tak jsme si říkali -jak často budeme dostávat žold? Dvakrát měsíčně nebo jen jednou?“

Výplata žoldu. Samozřejmě. Ta maškaráda musí pokračovat - ale jak dlouho? Podíval se ven na RG 132. Ohnuté pruty. Ohnuté, a loď je plná nedoručeného a nezaplaceného nákladu. Bude to muset nějak udržet, dokud se nespojí s Feliciány. „Měsíčně,“ odpověděl pevně.

„Ach,“ vydechla strojnice, zřejmě zklamaná. „Řeknu to ostatním, pane.“

„Co když tu ještě za měsíc budeme, pane?“ zeptal se Bothari, když žena s Jesekem odešla. „Mohlo by se to zvrtnout, žoldníci čekají výplatu.“

Miles si prohrábl vlasy a řekl rozechvělým hlasem: „Já něco vymyslím!“

„Dostaneme tu něco k jídlu?“ zakňoural žalostně Mayhew. Vypadal vyčerpaně.

Po Milesově boku se zase zjevilo Thorne. „Co se týče protiútoků, pane...“

Miles se otočil na patě. „Kde?!“ vykřikl a prohledával okolí.

Thorne to trochu zaskočilo. „Teď ještě ne, pane.“

Miles se s úlevou složil do křesla. „Tohle mi už, prosím, nedělejte, kapitáne. Protiútok?“

„Myslím, pane, že nějaký přijít musí. Přinejmenším díky tomu uprchlému kurýrovi. Neměli bychom se na něj začít připravovat?“

„To je samozřejmé. Připravovat. Ano. Vy asi máte nějaký návrh, že?“ naznačil Miles s nadějí v hlase.

„Několik, pane.“ Thorne se s vervou pustilo do jejich rozebírání. Miles si uvědomil, že vnímá tak jednu větu ze tří.

„Výborně, kapitáne,“ přerušil ho. „Budeme mít... po inspekci bude porada důstojníků, tam to budete moci říci všem.“

Thorne spokojeně přikývlo a vyrazilo pryč, cestou udílejíc rozkazy ohledně zápojem odposlechové stanice.

Milesovi se motala hlava. Pomotané linie rafinerie se stropy a podlahami vybíranými zřejmě zcela náhodně nijak nezměnily jeho smysl pro „dezorientaci“. A bylo to jeho, do posledního rezavého nýtu, mizerného sváru a ucpaného záchoda...

Elena ho sledovala s úzkostí. „Co je s tebou, Milesi? To nemáš radost? Vyhráli jsme!“

Pravý Vor, připomněl si přísně Miles, nepláče s obličejem zabořeným mezi prsy své poddané - ani když na to má správnou výšku.

KAPITOLA 13

Milesova první procházka po novém panství byla rychlá a vyčerpávající. Snad jedinou optimistickou zastávkou byl bitevník Triumf. Bothari chtěl prověřit zajištění vězňů, střežených přepracovanou hlídkou Thorneho bojovníků. Miles nikdy neviděl nikoho, kdo by tak vášnivě toužil mít dvě těla; napůl čekal, že se Bothari na místě rozmnoží mitózou. Seržant jen s nechutí nechal Elenu dělat Milesovi náhradní tělesnou stráž. Jakmile se mu ocitli z dohledu, Miles místo toho Elenu zapřáhl jako administrativní sílu a nechal ji všechno zapisovat. Při tolika novinkách nevěřil ani své spolehlivé paměti.

V ošetrovně rafinerie zřídili hlavní lazaret. Vzduch byl všude suchý, studený a zatuchlý, jako každý recyklovaný vzduch, sladká vůně dezinfekce přebíjela slabý pach potu, fekálií, spáleného masa a strachu. Ošetřováním raněných nepřátel Miles pověřil veškerý lékařský personál z řad zajatců, čímž se ovšem připravil o další nenahraditelné strážce. Ty pak byly nuceny pracovat i jako pomocní ošetřovatelé. Miles chvíli sledoval při práci Tungova šikovného chirurga s mediky a omezil se na upozornění strážím, co že je jejich hlavním úkolem. Dokud budou mít Tungovi lidé plné ruce práce, nebezpečí snad nehrozí.

Měl starost o bezvědomého plukovníka Benara a dva další feliciánské důstojníky, kteří přijali své osvobození naprosto netečně, stejně jako všechno ostatní. Takové drobné ranky, pomyslel si, když viděl oděrky na jejich zápěstích a kotnících a drobné modřinky pod kůží po injekcích. Takovými malými ranami zabíjíme... Duch mrtvého pilota, uhnízděný na Milesově rameni jako ochočený havran, se zavrtěl a načepýřil. .

Ausonova medička si vyžádala Tungova chirurga, aby spolu připevnili plastickou kůži na tvář Elli Quinnové, než se pacientka dostane - jak? kdy? - do pořádné nemocnice na regeneraci.

„Nemusíš se na to dívat,“ pošeptal Miles Eleně, když dorazili k oknu operačního sálu.

Elena zavrtěla hlavou. „Chci to vidět.“

„Proč?“

„A proč ty?“

„Nikdy jsem to neviděl. Navíc je to moje vina. Jako její velitel tu musím být.“

„Já v tom případě taky. Dělal jsem s ní celý týden.“

Medička odmotala dočasné obvazy. Kůže, nos, uši a rty byly pryč. Podkožní tuk se vyškvařil. Z důlků trčely bílé vytřeštěné bulvy, spálená hlava byla holá. Pokusila se promluvit, ale jen chrčela. Miles si připomněl, že díky zablokovaným nervům necítí bolest. Najednou se otočil zády, chytil se za ústa a ztěžka polkl.

„Myslím, že tu nemusíme zůstat. Nijak jim nepomůžeme.“ Podíval se na Elenu z profilu; byla bledá, ale klidná. „Jak dlouho se na to chceš dívat?“ zašeptal. A pro sebe dodal: proboha, Eleno, mohla jsi to být ty...

„Až do konce,“ zašeptala. „Dokud mě to za ni nepřestane bolet. Dokud se nezocelím jako pravý voják, jako můj otec. Když to dokážu překonat u kamarádky, určitě to pak dokážu u nepřítele...“

Miles s neovladatelným odporem zakroutil hlavou. „Podívej, můžeme to probrat cestou?“

Zamračila se, ale když se mu podívala do tváře, stiskla rty a bez dalšího přemlouvání ho následovala. V chodbě se opřel o stěnu, polykal sliny a zhluboka dýchal.

„Mám sehnat kýbl?“

„Ne. To se hned spraví.“ Doufám... Naštěstí se v nejbližší minutě neznemožnil. „Ženy by neměly bojovat,“ vypravil ze sebe nakonec.

„A proč?“ řekla Elena. „Proč by mělo být tohle,“ přitom ukázala bradou k ošetrovně, „horší pro ženu než pro muže?“

„Nevím,“ zatápal Miles. „Tvůj otec jednou řekl, že když si žena navlékne uniformu, říká si o to a ty nesmíš váhat vypálit. U něj je to nezvyklé rovnostářství. Ale já mám spíš sto chutí jí dát kabát pod nohy, než jí ustřelit hlavu, vyvádí mě z míry.“

„S rizikem přichází i sláva,“ podotkla Elena. „Upři někomu riziko a upřeš mu i slávu. Vždycky

jsem si myslela, že jsi jediný muž na Barrayaru, který uznává, že žena nemusí mít čest jenom mezi nohama.“

Miles sebou škubl. „Čest vojáka pramení z jeho služby vlasti, to...“

„Nebo její!“

„Nebo její, dobrá, ale tady nijak nesloužíme císaři! Všechno tu děláme kvůli deseti procentům zisku Tava Calhouna. Nebo jsme aspoň dělali...“

Trochu se uklidnil a po chvíli ticha řekl: „Víš, jak jsi mluvila o tom zocelování...“

Vystrčila bradu. „Ano?“

„Moje matka byla určitě také pravý voják. A řekl

bych, že nikdy nedokázala ignorovat něčí bolest. Ani u nepřítele.“ Po té větě byli oba hodně dlouho zticha.

Porada důstojníků ohledně protiútoků nebyla tak složitá, jak se Miles obával. Zabrali někdejší konferenční sál vedení rafinerie, poskytující díky panoramatickým oknům úžasný výhled na celou stanici. Miles zasténal a posadil se k průzorům zády.

Rychle zaujal roli rozhodčího, aby dokázal zároveň řídit diskusi a přitom skrýt svůj nedostatek informací. Založil ruce na prsou a říkal „Hmm,“ a „No,“ ale velice zřídka „Bůh nám pomáhej,“ protože z toho se Elena dusila smíchy. Zbytek zařídili Thorne, Auson, Daum a Jesek, plus tři nižší feliciánští důstojníci, kteří nebyli podrobeni vymývání mozků, i když jim Miles musel občas vymluvit nápad, který už předtím neúspěšně vyzkoušeli, když nechtěli spolupracovat s Peliány.

„Moc by nám pomohlo, majore Daume, kdybyste se dokázal spojit se svým velením,“ zakončil Miles schůzi a myslel si přitom: jak jste dokázali někam zastrčit celý stát, prokristapána? „V případě krajní nouze by snad dobrovolník v jednom z těch staničních člunů dokázal proklouznout na planetu, aby je našel a řekl jim, že jsme tu, ne?“

„Zkusíme to,“ slíbil Daum.

Nějaký nadšenec našel Milesovi ubytování v nejpřepychovější části rafinerie, dříve vyhrazené, stejně jako konferenční sál, vedení podniku. Posledních pár týdnů tu bohužel trochu váznul úklid. Miles se prodíral zbytky po posledním Peliánovi, který to tu obsadil,

a pod nimi nacházel další vrstvu osobního vlastnictví nějakého vypuzeného Feliciána. Nastlané oblečení, prázdné obaly od přídělů, datové disky, poloprázdné láhve, všechno pěkně pomíchané splašenou umělou gravitací za útoku. Datadisky, které zkontroloval, se do jednoho ukázaly být jen zábavou. Žádné tajné dokumenty, žádné geniální špionážní manévry.

Miles by odpřisáhl, že se pestré fleky na dlaždicích v koupelně pohybují, když se na ně zrovna nedívá. Možná to bylo vysílením. Dal si pozor, aby se jich při sprchování nedotkl. Když skončil, nastavil osvětlení na ultrafialové záření a rychle zabouchl dveře. Musel si přísně připomenout, že od seržanta žádal noční společnost kvůli strašidlům ve skříni naposledy ve čtyřech letech. Vlezl do čistého prádla, které si přinesl s sebou, a pak hned do postele.

Lůžko představovala bublina nulové gravitace, vyhřívaná infrazářičem. Miles slyšel, že sex ve stavu beztlíže je jednou ze světlých stránek kosmických cest. Nikdy neměl příležitost to zkusit. Když se snažil v bublině relaxovat už deset minut, řekl si, že on to ani zkoušet nebude, i když pronikavé pachy všude kolem naznačovaly, že už to tam v poslední době vyzkoušeli minimálně tři lidé. Rychle vylezl a posadil se na podlahu, dokud se jeho žaludek nepřestal snažit ukázat světu zevnitř. Požitek vítěze.

Z oken byl báječný výhled na potrhaný trup RG 132. Čas od času vločka zkrouceného kovu nevydržela napětí, odloupla se od lodi a rozmnožila mrak malých kousků, které se držely mohutného trupu jako lupy. Miles je chvíli pozoroval a pak se rozhodl podívat za seržantem Botharim, zda má ještě tu láhev skotské.

Chodba před jeho útočištěm končila vyhlídkovou terasou, bublinou z křišťálu a chrómu, obklopenou miliony rozprášených hvězd. Ba co víc, poskytovala výhled směrem od rafinerie. Miles k ní bez váhání vykročil.

Z náměsíčné chůze ho vytrhl Elenin hlas, či spíše výkřik. Přicházel z vyhlídkové terasy. Miles se kulhavě rozběhl.

Vylétl po schůdkách nahoru na vyhlídku a zabočil kolem sloupku. Tmavomodré sametové čalounění místnosti zářilo ve světle hvězd. Lenošivého požitkáře zvala k odpočinku nápaditě tvarovaná vodní lůžka a pohovky. Na jednom z nich ležel na lopatkách Baz Jesek a na něm seržant Bothari.

Seržant drtil koleny inženýrův žaludek a slabiny, zatímco mohutnými rukama mu tiskl krk. Baz měl nezdravou barvu obličeje a z posledních sil chrčel něco nesrozumitelného. Elena pobíhala s rozepnutou tunikou kolem nich a zoufale hledala odvahu postavit se Botharimu. „Otče, ne! Prosím vás!“

Napadl snad inženýr Elenu a Bothari ho při tom chytil? Milesem oťásla vlna žárlivého vzteku, ale vzápětí se roztříštila o chladný rozum. Právě Elena byla dokonale schopná ubránit se sama; o to se už Bothariho stihomam postaral. Znovu se ozvala jedovatá žárlivost. Mohl by Bothariho nechat, ať Baze zabije...

Elena si ho všimla. „Milesi, můj pane! Zastavte ho!“

Miles došel k zápasníkům. „Slezte z něj, seržante,“ poručil. Bothari, žlutý vzteky, se ohlédl a pak se otočil zpátky ke své oběti. Stisk nepovolil ani v nejmenším.

Miles poklekl a položil ruku na napjaté svaly Bothariho paže. Měl nepříjemný pocit, že nic nebezpečnějšího nikdy neudělal. Snížil hlas do důrazného šepotu. „Musím své rozkazy opakovat, zbrojnoši?“

Bothari mu nevěnoval pozornost.

Miles ho zlehka chytil za zápěstí.

„Na to, abyste mi odtrhl ruku, nemáte sílu,“ sykl Bothari koutkem úst.

„Ale mám jí dost, abych si při tom zlámal prsty,“ opáčil Miles a ze všech sil zabral. Nehty mu zběhly. Za vteřinku povolí křehké klouby...

Seržant stiskl víčka a začal supět. Pak s peprnou kletbou odskočil od Baze a setřásl Milese. Otočil se zády, udýchaný, pohled upřený do dálky.

Baz se odplazil z pohovky a s žuchnutím spadl na podlahu. Sípavě lapal po dechu a chrchlal krev. Elena k němu skočila a bez ohledu na tu špínu vzala jeho hlavu do klína.

Miles se s obtížemi postavil a popadl dech. „Tak to bysme měli,“ vypravil ze sebe nakonec. „Co se to tu děje?“

Baz zkusil promluvit, ale podařilo se mu jen zachrčít. Elena plakala, od ní se také nic nedozví. „Hergot, seržante...“

„Načapal jsem ji, jak se tu miliskuje s tím zbabělcem,“ zavrčel Bothari, stále otočený zády.

„Není žádný zbabělec!“ vrískla Elena. „Je stejně dobrý voják jako vy. Dnes mi zachránil život...“ Otočila se na Milese. „Musel jste to vidět na monitoru, pane. Jeden Oserovec na mě namířil, už jsem si myslela, že to mám za sebou, ale Baz ho střelil plazmo-metem. Řekněte mu, že je to pravda!“

Mluví o tom Oserovci, co jsem ho odrovnal jeho lékárníčkou, uvědomil si Miles. A Baz slíže smetanu. To já tě zachránil! vykřikl v duchu Miles. To já, já to byl... „Je to tak, seržante,“ zaslechl svůj hlas. „Měl byste být svému bratru zbrojnoši vděčný za její život.“

„Tohle není žádný můj bratr.“

„Na mou čest, je!“

„To není správné... to není slušné... musím to srovnat. Musí to být přesně jak má...“ Bothari se točil na místě a nekontrolované blábolil. Miles ho v životě neviděl tak rozrušeného. Poslední dobou jsem toho na něj nakládal moc, pomyslel si vyčítavě. Moc věcí, moc rychle, moc nepořádně...

Bazovi se podařilo zakrákorat: „Všechno... slušně!“ Elena ho umlčela, vyskočila na nohy a neohroženě se postavila proti Botharimu.

„Vy a ta vaše vojenská čest! Už jsem taky byla v boji, taky jsem zabila člověka, a je to obyčejná řezničina. Zvládnul by to každý robot. Nic na tom není. Je to všechno podvod, šaškárna, lež! Ta vaše

uniforma už mě neděsí, slyšíte?“

Bothari vypadal velice napjatě. Miles rychle naznačil Eleně, ať přestane. Neměl nic proti svobodné vůli a nezávislosti ducha, ale proboha, horší okamžik si nemohla vybrat. Copak to nechápe? Ne, je zaslepená vlastní bolestí a hanbou, a novými zkušenostmi. Předtím se mu nezmínila, že někoho zabila, ale Miles dobře věděl, že existují důvody, proč o tom člověk raději nemluví.

Potřeboval Baze, potřeboval Bothariho, potřeboval Elenu, a potřeboval, aby všichni spolupracovali, pokud je má někdy dostat živé zpátky domů. Nesmí tedy vykřičet svou vlastní úzkost a zlost, ale to, co chtějí slyšet oni.

Předně musel rozdělit Elenu a Bothariho, než si úplně rozdrásají srdce. A pokud šlo o Baze... „Eleno, doprovod Baze na ošetrovnu. Ať ho doktor prohlédne, jestli nemá vnitřní zranění.“

„Ano, pane,“ odpověděla a zdůraznila, zřejmě pro Bothariho uši, oficiální titul. Vytáhla Baze na nohy a s jedovatým pohledem směrem k otci ho podepřela rameny. Botharimu zaškubalo v rukou, ale zůstal zticha a ani se nehnul.

Miles je doprovodil pod schůdky. S úlevou si všiml, že Baz už dýchá trochu pravidelněji. „Mám dojem, že bych měl zůstat se seržantem,“ poznamenal. „Zvládnete to sami?“

„Díky tobě ano,“ řekla Elena. „Chtěla jsem ho zastavit, ale bála jsem se. Nedokázala jsem to.“ Zamrkala, aby vyhnala z očí slzy.

„Takhle je to lepší. Všichni jsou protivní, to je únavou. On taky.“ Už už jí chtěl požádat o vysvětlení onoho „miliskování“, ale včas se zarazil. Odtáhla Baze pryč a cestou ho utěšovala tak láskyplně, že Miles málem vyletěl z kůže.

Zahnal vztek a vylezl zpátky na pozorovací palubu. Bothari tu ještě stál, hrozivě netečný a uzavřený. Miles si povzdechl.

„Máte ještě tu skotskou, seržante?“

Bothari sebou škubl a zašátral v zadní kapse. Mlčky podal placatku Milesovi a ten pokynul na pohovku. Oba se posadili. Seržant sepal ruce mezi kolena a sehnul hlavu.

Miles polkl a vrátil láhev. „Napijte se.“

Bothari zavrtěl hlavou, ale pak poslechl. Po nějaké chvíli zašeptal: „Nikdy dřív jste mi neřekl ‚zbrojnoš‘.“

„Snažil jsem se získat vaši pozornost. Omlouvám se.“

Ticho, další lok. „Je to můj právoplatný titul.“

„Proč jste ho chtěl zabít? Víte, jak málo máme techniků.“

Dlouhá pomlka. „Není ten pravý. Pro ni ne. Dezertér...“

„Nechtěl ji přece znásilnit.“ Oznamovací věta.

„Ne,“ řekl tiše. „Ne, asi ne. Člověk nikdy neví.“

Miles kroužil pohledem po křišťálové komnatě, velkolepé svou trpytivou temnotou. Skvělé místo na miliskování, i na víc. Ale ty dlouhé bílé ruce teď dole na ošetrovně dávají studené obklady na Bazovo čelo. A on se tu zatím opíjí s nejošklivějším chlapem v soustavě. Takové plýtvání časem.

Placatka obešla další rundu. „Člověk nikdy neví,“ opakoval Bothari. „A ona musí mít všechno jak se sluší a patří. To přece chápete, můj pane. Copak to nevidíte?“

„Ale jistě. Jenže mi kvůli tomu nemusíte vraždit palubního inženýra. Potřebuju ho. Jasně?“

„Pitomí technici. Rozmazlení mazánci.“

Miles to nechal bez odpovědi jakožto běžnou vojenskou hlášku. Bothari vždycky dělal dojem, že patří do dědečkovy generace, i když byl ve skutečnosti o pár let mladší než Milesův otec. Miles rád slyšel, že se Botharimu vrací normální - no, obvyklá - nálada. Bothari sklouzl na podlahu, jen rameny se dál opíral o kanape.

„Pane,“ dodal po chvíli. „Kdybych měl umřít, dohlédnete, aby o ni bylo postaráno, ano? Věno. A důstojník, slušný důstojník. A pořádná dohazovačka, aby se dostalo zvyklostem...“

Zpozdlý sen, proběhlo Milesovi hlavou. „Díky vaší službě jsem její lenní pán,“ podotkl

ohleduplně. „Je to moje povinnost.“ Kdybych tak mohl tu povinnost skloubit se svými sny.

„Spousta lidí už dneska na povinnosti nedbá,“ zamumlal Bothari. „Ale Vorkosigan, Vorkosigan nezklame.“

„To jste uhodl,“ přitakal nejistě Miles.

„Hm,“ řekl Bothari a sklouzl ještě o kousek.

Po dlouhé odmlce seržant znovu prolomil ticho:

„Kdyby mě zabili, nenechal byste mě tam venku, vidíte, pane?“

„Co?“ Miles odvrátil pozornost od pojmenovávání nových souhvězdí. Právě spojil několik jiskřiček do podoby jezdce.

„Někdy nechávají těla ve vesmíru. Je tam zima jako v pekle... Bůh je tam nenajde. Nikdo je nenajde.“

Miles si protřel oči. Nikdy netušil, že má seržant náboženské sklony. „Podívejte, co to máte najednou s tím zabíjením? Přece nechcete...“

„Váš hraběcí otec mi slíbil,“ Bothari lehce zvýšil hlas, když Milesovi skákal do řeči, „že mne pohřbí u nohou vaší matky na Vorkosigan Surleau. Slíbil to. Neřekl vám o tom?“

„Ehm... Nikdy jsme o tom nemluvili.“

„Dal mi slovo Vorkosigana. I vaše slovo.“

„Tak dobrá.“ Miles zíral průzračným oknem ven. Někdo vidí hvězdy, a někdo asi tmou mezi nimi. Zima... „Chystáte se do nebe, seržante?“

„Jako pes mé paní. Krev smývá hříchy. Slíbila mi to...“ Hlas se vytratil, jen pohled dál mizel v hlubinách. Za chvíli mu láhev vyklouzla z prstů a seržant začal chrápat. Miles nad ním seděl s nohama zkříženýma pod sebou, maličká postavička v prádle proti černému nekonečnu, tak strašně daleko od domova.

Baz se naštěstí rychle vzpamatoval a druhý den se už objevil v práci - s tuhým límcem na pohmožděném krku. K Eleně se v Milesově přítomnosti choval bolestně obezřetně, takže mu nedával další důvody k žárlivosti, ale možná to bylo tím, že kde byl Miles, byl samozřejmě i Bothari. Miles využil všech svých hubených prostředků k zprovoznění Triumfu, navenek kvůli boji proti Peliánům. Ve skutečnosti to ale byla jediná loď dost velká a rychlá na to, aby se do ní všichni naskládali a při první příležitosti zmizeli. Tung měl dva skokové piloty; přinejmenším jeden se určitě nechá přesvědčit, aby s nimi opustil Tau Verde. Miles si představoval, jak se objeví na Betě v ukradené válečné lodi s uneseným pilotem, dvacítkou nezaměstnaných žoldnéřů, tlupou osvobozených dělníků a bez peněz pro Tava Calhouna, dokonce bez peněz na přístávací poplatky. Celta jeho diplomatické imunity třetí třídy se smrškla na velikost fíkového listu.

Zoufalý pokus přemístit a zprovoznit část zbraní z nákladového prostoru RG 132 neustále narušovali lidé chtiví rozkazů, pokynů, instrukcí, velení, nebo nejčastěji povolení použít nějaké zařízení ze slévárny, ze skladu nebo ze zapomenutých vojenských zásob. Miles šmahem povoloval všechno, s čím za ním kdo přišel, a získal tak pověst rozhodného velitele. Jeho podpis „Naismith“ se vyvinul v roztomile nečitelnou kudrlinku.

Nedostatek lidí se bohužel tak snadno vyřešit nedal. Zdvojené směny se časem ztrojily a pracovní výkonnost díky únavě povážlivě poklesla. Miles to tedy zkusil jinak.

Dvě láhve feliciánského vína neznámé kvality. Láhev likéru z Tau Ceti, naštěstí ne zeleného, ale světle oranžového. Dvě umělohmotné skládací stoličky, malý chatrný kempový stolek. Půltucet feliciánských pochoutek v alobalu - alespoň Miles doufal, že jsou to pochoutky- záhadného složení. Poslední paběrky dosud jakž takž čerstvého ovoce z místní porouchané hydroponické zahrady. To by mělo stačit. Miles naložil nakradený piknik Botharimu do náruče, posbíral zbytky a rázně vykročil k oddělení se zajatci.

Když je na chodbě potkal Mayhew, podivil se. „Co chcete s tím vším dělat?“

„Jdeme na námluvy, Arde,“ usmál se Miles. „Na námluvy.“

Po Peliánech tu zbylo provizorní vězení, sklad s narychlo zavedeným větráním, vodovody a přepážkami mezi skrovnými celami. Kdyby nešlo o bývalé vězňatele, Miles by se do těch klecí lidské bytosti zdráhal zavírat.

Kapitána Tunga překvapili zrovna když se za pomoci přezky z uniformy zatím marně snažil zavěšený na jedné ruce odmontovat ze stropu kryt osvětlení.

„Dobré odpoledne, kapitáne,“ oslovil Miles vesele pohupující se kotníky. Tung se na něj z výšky zamračil a změřil ho pohledem. Pak odhadl i Bothari-ho, a když zjistil, že součet pro něj nevypadá příznivě, skočil na zem. Stráž za nimi zamkla dveře.

„Co jste s tím chtěl dělat, kdybyste to rozebral?“ vyzvídál Miles.

Tung si ulevil nadávkou a dál vzpurně mlčel. Bothari rozestavil stolec a židle, vysypal potraviny a se skeptickým výrazem se postavil ke stěně u dveří. Miles se posadil a otevřel láhev vína. Tung zůstal stát.

„Posaďte se, kapitáne,“ vyzval ho Miles srdečně. „Vím, že jste ještě nevečeřel. Chtěl jsem si s vámi trochu poklábosit.“

„Jsem Ky Tung, kapitán Oserovské flotily svobodných žoldnéřů. Jsem občanem Jihoamerické lidově demokratické republiky, Země. Číslo mého sociálního pojištění je T275-389-42-1535-1742. Doklábosili jsme.“ Tung stiskl rty jako žulová socha.

„Toto není výslech,“ zdůraznil Miles, „protože o ten by se beztak daleko lépe postarali naši medicci. Vidíte, sám vám dám nějaké informace.“ Vstal a formálně se uklonil. „Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Miles Naismith.“ Ukázal na druhou stoličku. „Posaďte se, prosím. Už tak se musím dost zaklánět.“

Tung zaváhal, ale nakonec udělal kompromis - usadil se na kraj židličky.

Miles nalil víno a usrkl. Zapátral v paměti po nějaké dědečkově znalecké frázi, aby začal rozhovor, ale vzpomněl si jen na „chutná to jak chcanky,“ což neznělo moc lákavě. Místo toho otřel rukávem okraj plastického kelímku a přisunul ho k Tungovi. „Vidíte? Žádný jed, žádné drogy.“

Tung založil ruce na prsou. „To je starý trik. Než jste vešel, vzal jste si protilátku.“

„Ach,“ řekl Miles. „Ano, to jsem klidně mohl.“ Vysypal na stůl balík nepoddajné bílkovinné stravy a chvíli jeho obsah pozoroval stejně nedůvěřivě jako Tung. „Asi maso.“ Strčil si jednu kostku do úst a snaživě ji rozžvýkal. „No tak, ptejte se mě, na co chcete,“ dodal s plnou pusou.

Tung chvíli bojoval se svým předsevzetím, ale pak to nevydržel a vybuchl: „Co je s mou posádkou?“

Miles hbitě vyjmenoval všechny mrtvé a raněné. „Zbytek je pod zámkem, stejně jako vy. Promiňte, že vám neřeknu, kde přesně, čistě pro případ, že byste s tím světlem dokázal udělat víc, než myslím, že dokážete.“

Tung si povzdychl smutkem i úlevou zároveň a mimoděk sáhl po jedné bílkovinné kostce.

„Je mi líto, že se to tak zvrtilo,“ omluvil se Miles. „Uvědomuji si, jak vás musí bolet, že vás nepřítel porazil v podstatě díky svým omylům. Sám bych dal přednost čistší a taktičtější akci, třeba jako u Komarru, ale musel jsem se zařídit podle situace.“

Tung se ušklíbl, „A kdo ne? Kdo si myslíte, že jste? Lord Vorkosigan?“

Miles natáhl do plic pořádný lok vína. Bothari k němu rychle přiskočil a praštil ho nepříteliš účinně do zad, přičemž si podezíravě prohlížel Tunga. Než Miles dokuckal, už se vzpamatoval z šoku. Ohrnul spodní ret.

„Ach tak. Myslíte admirála Arala Vorkosigana z Barraryaru. Trochu jste mě zmátl - admirál už není lord, ale hrabě Vorkosigan.“

„Opravdu? On je ještě naživu?“ zajímal se Tung.

„Živý a zdravý.“

„Četl jste někdy jeho knihu o Komarru?“

„Knihu? Aha, myslíte hlášení z Komarru. Ano, slyšel jsem, že se dostalo na pár vojenských škol

mimo planetu, tedy mimo Barrayar.“

„Četl jsem ji jedenáctkrát,“ prohlásil Tung hrdě. „Nejobsáhlejší vojenské paměti, jaké jsem kdy viděl. Nejsložitější strategie vyložená logicky jak elektrické schéma - politika, ekonomika, prostě všechno - ten chlap musí myslet v pěti rozměrech. A přesto o jeho knize většina lidí ani neslyšela. Měla by to být povinná četba. Zkousím z ní všechny své důstojníky.“

„No, jednou řekl, že válka je selhání politiky. Asi to vždycky byla součást jeho strategického myšlení.“

„Jistě, když je někdo natolik na výši...“ Tung málem zastříhal ušima. „Řekl? Nevěděl jsem, že poskytuje rozhovory. Nepamatujete se, kde jste to interview viděl? Jdou sehnat kopie?“

„Ehm...“ Miles se vypravil na tenký led. „Bylo to v osobním rozhovoru.“

„Vy jste s ním mluvil?“

Miles měl nepříjemný pocit, že v Tungových očích náhle vyrostl o půl metru. „No, mluvil,“ připustil opatrně.

„A nevíte... nenapsal něco jako Hlášení z Komarru i o invazi na Escobar?“ vyzvídá nadšený Tung. „Vždycky jsem si říkal, že by měly vycházet v jednom svazku - obranná strategie spolu s útočnou - abychom se mohli seznámit i s druhou půlkou jeho myšlení. Jako Šrí Simkovy knihy o Walshea a Skye IV.“

Miles Tunga konečně zařadil; blázen do vojenské historie. Tenhle typ znal až moc dobře. Potlačil vítězný úsměv.

„Neřekl bych. Escobar přeci jen skončil porážkou. Nikdy o něm moc nemluví, jak jsem slyšel. Možná trochu z ješitnosti.“

„Hm,“ připustil Tung. „Stejně to je skvělá kniha. Všechno to tehdy vypadalo tak zmateně, a pak se ukáže tak jasný vnitřní řád - samozřejmě, když prohráváte, všechno je vždycky hrozně zamotané.“

Ted' bylo na Milesovi, aby zastříhal ušima. „Tehdy? Vy jste byl u Komarru?“

„Ano, byl jsem podporučíkem v Selbyské flotile, kterou si najali Komařané. Úžasná zkušenost. Už je to třicet let. Vypadalo to, že nám vybuchly všechny slabé články ve vztahu žoldnéř - zákazník, a to ještě nepadl jediný výstřel. Pak jsme se dozvěděli, že to zařídili Vorkosiganovi špióni.“

Miles něco povzbudivě zahuhlal, rozhodnut vytěžit z tohoto nečekaného zdroje informací, co se dá. Kousky ovoce se proměnily v planety a družice, rozličně tvarované proteinové kostky v křížníky, kurýry, naváděné střely a vojenské transporty. Sestřelené lodě snědli. S druhou lahví vína se pustili do dalších známých žoldnéřských bitev. Miles hltal Tungova slova a úplně zapomněl na obvyklou uzavřenost.

Tung konečně zvedl zrak od stolu, vyčerpaný vyprávěním, ale plný jídla a vína. Miles, vědom si své bídné výdrže, upíjel jen tolik, kolik mu prikazovala zdvořilost. Poválel poslední kapku po dně kelímku a vyslal zkusnou sondu.

„Připadá mi velká škoda, že důstojník s vašimi zkušenostmi tráví takovouhle pěknou válku zavřený v kleci.“

Tung se usmál. „Rozhodně tu nemíním zůstat.“

„Aha, pravda. Ale odtud nevede jen jedna cesta. Dendarijští žoldnéři se rozrůstají. Na vrcholu je spousta místa pro opravdový talent.“

Tungův úsměv zkysnul. „Vzal jste mi loď.“

„Vzal jsem loď i kapitánu Ausonovi. Zeptejte se ho, jestli ho to mrzí.“

„Hezký pokus, pane Naismithi. Ale já mám smlouvu. Na rozdíl od někoho ji dodržuji. Žoldnéř, který nedokáže ctít smlouvu, když jde do tuhého, je obyčejný gangster, a ne voják.“

Miles málem omdlel neopětovanou přízní. „To vás jedině ctí, pane.“

Tung ho shovívavě sledoval. „Podívejte, nehleďte na to, co si možná ten osel Auson namlouvá, vidím ve vás mladého horlivého důstojníka, co má potíží až nad hlavu a rychle se potápí. Mám dojem, že ne já, ale vy si budete muset brzy hledat nové místo. Připadá mi, že máte alespoň hrubé ponětí o

taktice, četl jste Vorkosiganovu knihu o Komarru a podařilo se vám zapřáhnout Ausona s Thornem do spolupráce, takže umíte zacházet s lidmi. Pokud se z toho dostanete živý, mohl bych vám najít místo na štábu.“

Miles obdivem k tak neuvěřitelné drzosti otevřel ústa. Ten návrh se mu dokonce zamlouval. Bohužel musel odmítnout. „Je to pro mě čest, kapitáne Tungu, ale naneštěstí mě také váže smlouva.“

„Prdlajz.“

„Promiňte?“

„Pokud máte kontrakt s Felicií, zajímalo by mě, kde jste ho dostal. Pochybuji, že by Daum měl k něčemu takovému oprávnění. Feliciáni jsou stejná sebranka jako jejich nepřátelé Peliáni. Kdyby byli ochotni to zaplatit, tahle válka by byla už půl roku vyhraná. Ale to oni ne - rozhodli se ‚omezit výdaje‘ a koupit si jenom blokádu a pár zařízení jako tohle. Ještě se tváří, že nám dělají laskavost. Cha!“ V hlase se ozvala nespokojenost a pohrdání.

„Neřekl jsem, že mám smlouvu s Feliciány,“ podotkl klidně Miles. Tung nechápavě přimhouřil oči; výborně. Začal se ve svých dohadách nepříjemně blížit pravdě.

„Přesto se držte zpátky, synku,“ poradil kapitán. „Dlouhodobě vzato, hodně žoldnéřů si nechalo rozstřílet prdel od vlastních zákazníků víc než od nepřátel.“

Miles se zdvořile rozloučil. Tung ho šel jako správný hostitel vyprovodit ke dveřím.

„Mohu vám tu ještě něčím posloužit?“ zeptal se Miles na odchodu.

„Šroubovákem,“ opáčil hbitě Tung.

Venku Miles zavrtěl hlavou a lítostivě se usmál na zavřené dveře. „Mám sto chutí mu ho poslat,“ řekl Botharimu. „Strašně rád bych viděl, co chce s tím světlem dělat.“

„Byla ta návštěva k něčemu?“ zeptal se Bothari. „Obral vás o čas povídkami a přitom jsme z něj nic nedostali.“

Miles se usmál. „Spoustu věcí.“

KAPITOLA 14

Peliáni zaútočili z ekliptiky, proti slunci, využívajíce jako úkrytu pásu asteroidů. Cestou brzdili a oznamovali tak svůj úmysl stanici ovládnout a ne zničit; navíc přiletěli sami, bez svých oserovských zaměstnanců.

Když se Miles belhal sročením vojáků a výzbroje po chodbách továrních přistávacích ploch, tiše se smál. I kdyby Peliánům velel sám, stěží by se chovali tak přesně podle jeho plánu. Když prosazoval umístění předsunutých hlídek a nejtěžších zbraní na stranu k asteroidům a nikoli k planetě, narazil na odpor. Ale jinak to nešlo. Pokud vynecháme trójského koně, který nejde použít dvakrát, přilet z asteroidů byl jedinou peliánskou šancí obránce překvapit. Ještě před týdnem by jim to bylo něco platné.

Miles uhnul klusající jednotce svých mužů. Kéž by nikdy nemusel utíkat po vlastních. To se mohl rovnou přihlásit na zadní hlídku a vyhnout se rozdupání nejen nepřítelem, ale i vlastními lidmi.

Prohnal se přechodovým tunelem na palubu Triumfu. Čekající voják za ním zabouchl uzávěr a přechodový tunel odpojil. Miles dorazil poslední, jak se dalo čekat. Když loď manévrovala ven z doku, došel do štábní kajuty.

Štáb byl na Triumfu prostornější než na Arielu, ale stejně úpravný. Když viděl, kolik polstrovaných křesel

že je prázdnotou, málem ztratil odvahu. Polovička Ausonovy staré posádky, posílená několika dobrovolníky z řad hutních dělníků, byla na nové lodi jen minimálním nezbytným osazenstvem.

Prostorem vesele poblikávaly holografické displeje. Auson, který se snažil obsluhovat dvě stanoviště najednou, vzhledl tedy k Milesovi s úlevou ve tváři.

„Jsem rád, že jste to stihl, můj pane.“

Miles vklouzl do křesla. „Já taky. Ale prosím vás, propříště jen ‚pane Naismithi,‘ ne ‚můj pane‘.“

Ausona to vyvedlo z konceptu. „Ale všichni ostatní vám tak říkají.“

„Ano, ale, ehm, není to jen z úcty. Ten titul vyjadřuje jistý zákonný vztah. Neříkal byste mi přece ‚drahý choti‘, i kdyby mi tak říkala manželka, ne? Tak co to tady máme?“

„Vypadá to tak na deset malých lodí - všechno místní peliánská výroba.“ Auson přečetl údaje na displejích a tvář mu zbrázdily obavy. „Nevím, kde jsou naši. Něco takovýho si přece nenechají ujít.“

Miles si správně přeložil „naše“ jako Ausonovy bývalé spolubojovníky, Oserovské žoldnéře. To přeřeknutí ho nijak nevzrušilo; Auson už je zajištěný. Miles se na kapitána úkosem podíval a napadlo ho, proč Peliáni nepřitáhli i s nájemnými pistolníky. Museli si myslet, že se proti nim obrátila oserovská loď. Miles se usmál při představě, jaké zděšení a nedůvěra teď panují mezi peliánskými veliteli.

Vysokým obloukem nalétli nad útočníky. Miles zavolal pilotní kajutu.

„Všechno v pořádku, Arde?“

„Na to, že letím slepý, hluchý, němý a omráčený, to není špatný,“ ohlásil Mayhew. „Manuální řízení je hnus. Jako by ta mašina řídila mě. Svinskej pocit.“

„Tak s chutí do práce,“ povzbudil ho Miles. „A pamatuj, chceme je spíš dostat na dostřel zbraní na stanici, než je postřílet sami.“

Miles se opřel a zahleděl se do neustále se měnících obrazů na holodisplejích. „Zřejmě si neuvědomují, jaký arzenál Daum přivezl. Opakují stejnou taktiku jako posledně, když tu útočili na Feliciány. Jistě, jednou to fungovalo...“

První peliánské lodi se právě přiblížily na dostřel rafinerie. Miles zatajil dech, jako by tím dokázal pozdržet první výstřel. Měl málo lidí a ti byli navíc nervózní. Měl více zbraní než střelců a bojových počítačů, zvláště když se většina systémů při instalaci nahrála s chybami, které ještě nikdo nevychytil. Baz se dřel do poslední chvíle - vlastně se dře ještě teď, pomyslel si Miles - a Elena s ním. Miles by byl raději, kdyby byl vymyslel nějaký rozumný důvod a nechal si ji u sebe.

Vedoucí peliánská loď vyprskla směrem ke slunečním kolektorům lesklý řetěz pampeliškových pum. Už ne, zasténal v duchu Miles, když si vzpomněl na dva týdny perných Oprav. Bomby se rozprskly na tisíce drobných jehliček. Vesmír protkaly ohnivé čáry obranného dělostřelectva, které se

je snažilo zlikvidovat. Měli vystřelit o něco dřív. Sama peliánská loď vybuchla a roztrhla se na kusy, když ji někdo na Milesově straně - možná dílem náhody - zasáhl. Několik trosek pokračovalo původním směrem a rychlostí, což bylo při jejich váze možná stejně nebezpečné jako chytré řízené střely.

Další lodi se začaly odchylovat od původního kursu a přesná formace se začala pomalu rozpadávat. Auson a Thorne, každý ve své lodi, je teď sevřeli ze stran jako hlídací psi, kteří zešílejí a napadnou své stádo.

Miles bušil pěstí do ovládacího panelu z radosti nad tou krásou. Kdyby tak měl třetí loď, aby jim mohl úplně odříznout boční křídla, žádný Pelián by si doma už nepostěžoval. Takhle je aspoň zmáčkli do plochy, přesně vypočítané tak, aby poskytovala dělům na stanici co největší terč.

Auson vedle něj byl stejně nadšený. „No podívejte na ně! No jenom se koukněte! Přímo do chřtánu, přesně jak jste říkal! A Gamad tvrdil, že je nesmysl nechávat spodek odkrytý! Prcku, ty jsi zatracenej génius!“

Miles si představil, jaká jména by si asi vysloužil, kdyby neuspěl. Úlevou se mu zatočila hlava. Opřel se a zhluboka si oddechl.

Druhá peliánská loď se propadla do nicoty, pak třetí. Číslo v rohu Milesova displeje se tiše změnilo ze záporného na kladné. „Ha!“ Miles tam ukázal prstem. „Máme je! Začínají zase zrychlovat. Chtějí utéct.“

Setrvačnost nedávala Peliánům jinou možnost, než proletět těsně kolem rafinerie. Ale teď se snažili to provést co nejrychleji. Thorne s Ausonem jim vpadli do zad, aby je cestou ještě trochu popohnali.

Vedle stanice proletěla jedna peliánská loď a vypálila... co vlastně? Milesovy počítače neuvedly žádnou identifikaci. Nebyla to plazma, laser ani pevná hmota, proti kterým měla továrna své štíty, byť sluneční panely zůstaly bez ochrany. Nebylo hned vidět, co výstřel způsobil, a zda vůbec zasáhl. To je divné...

Miles ponořil ruku do holografického obrazu peliánské lodi, jako by chtěl čarovat. „Kapitáne Ausone. Zkuste chytit tuhle loď.“

„Na co? Stejně zdrhá domů...“

Miles snížil hlas do šepotu. „To je rozkaz.“

Auson se narovnal. „Jistě, pane!“

No, někdy to funguje, řekl si Miles.

Spojovací důstojník navázal plně kódované spojení s Arielem a sdělil nový cíl. Auson se zalykal nadšením, že může ukázat schopnosti své nové lodi. Zvláště užitečným se ukázal generátor klamných cílů; díky němu zjistili dostřel tajemného paprsku a dobu nezvykle dlouhé prodlevy mezi jednotlivými výstřely. Že by dobíjení? Nezadržitelně se blížili k prchající peliánské lodi.

„Jak to skouleme, pane Naismithi?“ otázal se Auson. „Zastavte nebo střelíme?“

Miles se zamyšleně zakousl do rtu. „To by asi nefungovalo. Řekl bych, že bude větší problém zabránit jim v autodestrukci. Bojím se, že hrozby by vyzněly naprázdno. Nejsou to žádní žoldáci.“

„Hm.“ Auson si odkašlal a dál se věnoval jen svým displejům.

Miles taktně potlačil úsměv a také se otočil k údajům. Počítače mu jasně předvedly, že Peliána dohánějí, a pak se zdvořile odmlčely v očekávání jeho pouze lidské inspirace. Miles se pokusil vžít do myšlení nepřátelského kapitána. Spočítal časovou prodlevu, dostřel a rychlost, s jakou Peliána doženou na nejvyšší výkon.

„Je to těsně,“ řekl s pohledem upřeným do hologramu. Stroj mu poskytl živý a hrůzostrašný obraz, jak by to vypadalo, kdyby načasování neklaplo přesně.

Auson zahlédl holografický ohňostroj přes rameno a zabrblal něco ve smyslu „...pitomý sebevrazi tu...“ což Miles raději ignoroval.

„Chci, aby byli všichni technici připraveni k okamžitému výsadku,“ poručil Miles nakonec. „Vědí, že nám neutečou; počítám, že nechají na palubě nějaký pekelný stroj, nacpou se do záchranného člunu

a zkusí nám odpálit loď do obličeje. Ale když nebudeme tím člunem ztrácet čas a vpadneme tam zadem, zrovna když budou hlavním vchodem utíkat, můžeme bombu zajistit a dostat tu věc - ať je to cokoliv - neporušenou.“

Auson nesouhlasně našpulil rty. „Chcete všechny moje strojníky? Můžeme jim prostě odstřelit člun z úchytů a chytit je všechny na palubě...“

„A pak dobýt loď plnou vojáků se čtyřmi techniky pod mým velením?“ přerušil ho Miles. „Ne, děkuji. Kromě toho, zahnat je do rohu by mohlo znamenat přesně tu sebevraždu, které se snažím předejít.“

„A co budu dělat, když tu jejich past neodstraníte dost rychle?“

Miles se zlověstně ušklíbl. „Improvizovat.“

Peliáni zřejmě nebyli dost odhodlané sebevražedné komando, aby pohrdli šancí na záchranu svých životů, kterou jim poskytly jejich záchranné čluny. Přesně v tu chvíli tam poněkud nevybíravě, byť účinně, vklouzl Miles se svými techniky. Kódový uzávěr přechodové komory prostě rozstříleli.

Miles cestou nadával na nepohodlný, příliš volný skafandr. Volné součásti mu škrábaly kůži. Zjistil, že „studený pot“ není jen literární klišé. Rozhlédl se po točitých chodbách neznámé tmavé lodi. Technici se rozběhli každý do svých přidělených kvadrantů.

Miles vyrazil pátou chodbou na rychlou kontrolu štábní kajuty, prostorů pro posádku a můstku, zda tu nezůstaly nějaké zajímavé informace nebo časované bomby. Všude nacházel jen rozmlácené ovládací panely a roztavené databanky. Zkontroloval čas; ani ne pět minut, a peliánský záchranný člun bude z dosahu, řekněme, radiace z implodovaných motorů.

Z interkomu v helmě skafandru se ozval ohlušující vítězný pokřik. „Mám to! Mám to!“ volal jeden z techniků. „Spustili tady implozi! Rozjeli řetězovou reakci. Hned to vypnu.“

Ze sluchátek zazněly gratulace. Miles se složil do velitelského křesla a srdce mu skákalo radostí. Najednou se zastavilo. Nastavil komunikační terminál na nejvyšší výkon a vysílání pro všechny. „Neměli bychom se spoléhat na to, že nám nechali jen jednu pastičku, ne? Hleďte ještě aspoň deset minut.“

Na rozkaz odpověděly zklamané povzdechy. Po tři minuty se éterem ozýval jen přerývaný dech. Miles při hledání kapitánovy kajuty probíhal kuchyní, když vtom zatajil dech. Mikrovlnná trouba, ovládaní vyrvané, dráty svázané, budiček spuštěný, uvnitř tlaková nádoba s kyslíkem. Zřejmě příspěvek proviantního důstojníka k válečnému úsilí. Ve dvou minutách by smetla kuchyni a většinu přilehlých prostor. Miles dráty odpojíl a běžel dál.

Z interkomu zasyčel hlas, jako by někdo natahoval moldánky. „Do prdele! Do hajzlu!“

„Kde jsi, Kat?“

„Ve zbrojnici. Je toho tu moc. Nezvládnou to všechno! Do hajzlu!“

„Pokračuj! Jsme na cestě.“ Miles riskl poslat zbytek týmu rovnou do zbrojnice a sám vyrazil za nimi. Ve skladu zbraní mu zhasnul infračervený obraz v helmě, protože tu svítilo světlo. Zoufalá inženýrka popocházela mezi řadami naleštěných zbraní.

„Všechny pampeliškové pumy jsou načasované!“ vykřikla, když ho zahlédla. Hlas se jí třásl, ale ruce nepřestávaly vytukávat rušící kódy. Miles, ústa pootevřená soustředěním, se jí chvíli díval přes rameno, a pak, v další řadě bomb, dělal totéž co ona. Objevil, že ve skafandru se nevyplácí plakat hrůzou, protože si člověk nemůže utřít tváře ani nos. Aspoň že hledí zevnitř od zamlžení chrání čističe. Kradmo popotáhl. Škytl a v ústech ucítil pálivou kyselinu. Prsty měl jako buřty. Teď jsem mohl být na Betě... mohl jsem být doma v posteli... mohl jsem být doma pod postelí...

Koutkem oka postřehl, že se k nim připojil další technik. Nikdo neplýtlval energií na společenskou konverzaci. Pracovali v tichu, rušeném jen nepravidelným tepem hyperventilace. Milesovi snížil skafandr obsah kyslíku, aby ho uklidnil. Bothari by mu nikdy nedovolil letět s invazní skupinou - možná ho neměl nechávat na stanici. Tak k další bombě, a k další, a k... další už tu nebyla. Hotovo.

Kat vstala a ukázala na jednu bombu. „Tři sekundy! Tři sekundy a...“ Propukla v pláč a padla na

Milese. Nemotorně ji poplácal po rameni.

„No tak, no tak, vyplač se. Zasloužíš si to...“ Na chvíli odpojl terminál a pořádně popotáhl.

Miles se vypotácel z čerstvě ukořistěné lodi na stanici s nečekanou výhrou v náruči - našel peliánský skafandr jen o trochu většího čísla, než potřeboval. Byl samozřejmě stavěný na ženu, ale Baz to určitě dokáže předělat. Jakmile v uvítacím výboru zahlédl Elenu, hrdě zvedl svou kořist. „Podívej, co jsem našel!“

Elena nechápavě pokrčila nos. „Tos honil celou loď kvůli jednomu skafandru?“

„Ne, ne! Kvůli té druhé věci. Té zbrani, ať už to bylo cokoli. Tahle loď vám prořízla štíty; zasáhla něco? Co se stalo?“

Jeden z Feliciánů se kupodivu zamračil na Elenu. „Udělalo to díru - no, díru tak docela ne - přímo skrz vězeňskou sekci. Začal unikat vzduch, a ona je všechny pustila ven.“

Miles si všiml, že jeho lidé chodí po stanici ve skupinách minimálně po třech.

„Nepochytali jsme ještě ani polovinu,“ stěžoval si dál Felicián. „Schovávají se po celé stanici.“

Elena vypadala utrápeně. „Je mi to líto, pane.“

Miles si promnul spánky. „Aha.. Asi bych měl nějakou dobu všude chodit se seržantem.“

„Až se probere.“

„Cože?“

Elena sklopila hlavu a zamračila se. „Při útoku hlídal sám vězení. Chtěl mě zastavit, abych je nepustila ven.“

„Chtěl? Nepovedlo se mu to?“

„Střelila jsem ho paralyzérem. Bojím se, že bude trochu naštvaný... můžu se nějakou dobu držet s tebou?“

Miles mimoděk potichu hvízdnu. „Samozřejmě. Přišli nějakí vězni o... ne, počkat.“ Zvedl hlas. „Poručíku Bothariová, oceňuji vaši iniciativu. Udělala jste správnou věc. Chceme tu dokončit jistý taktický úkol, ne páchat hromadné vraždění.“ Miles upřel zrak na feliciánského podporučíka, jak že se to jmenuje, Gamad, který byl pod jeho pohledem jakoby menší a menší. Tišeji dodal k Eleně: „Přišli nějakí vězni o život?“

„Dva byli v celách, které přímo zasáhla ta orbitální rušička...“

„Co?“

„Baz to nazval rušička elektronových orbitu. A udusilo se dalších jedenáct, ke kterým jsem se nedostala včas.“ Bolest v jejích očích bodla i jeho.

„Kolik by jich zemřelo, kdybys je nepustila?“

„Ztratili jsme vzduch v celé sekci.“

„A kapitán Tung?“

Elena rozhodila rukama. „Někde tu pobíhá. Mezi těmi třinácti nebyl. Zato to odnesl jeden z jeho skokových pilotů. A druhého jsme ještě nenašli. Je to důležité?“

Milesovi kleslo srdce až do rozbouřeného žaludku. Otočil se na nejbližší vojandu. „Okamžitě rozhlase tento rozkaz: Vězni budou pochytáni živí a pokud možno nezranění.“ Žena poslušně odběhla. „Pokud je Tung na svobodě, raději se drž u mě,“ řekl Miles Eleně. „Dobrotivý Bože. Asi bych se měl podívat na tu díru, co není díra. Jak Baz přišel na to hrozné jméno?“

„Říkal, že je to pár let starý beřanský vynález. Špatně se prodával, protože na obranu proti němu stačí přerazovat hmotový štít. Mám ti vyřídit, že už na tom pracuje a do večera to bude mít hotové.“

„Aha.“ Zdrčený Miles ztratil řeč. Tím skončily jeho sny, jak položí tajemný vysílač paprsků k nohám barrayarského císaře, kapitán Illyan bude celý divý a jeho otec mile překvapen. Představoval si to jako velkolepý dar, důkaz svých vojenských schopností. Spíš by to vypadalo, jako když kočka hrdě přivleče mrtvou žábu. Povzdechl si. Aspoň teď měl skafandr.

Miles, Elena, Gamad a jeden technik se vydali do vězeňské sekce o několik budov níž. Elena srovnala krok s Milesem.

„Vypadáš hrozně unaveně. Neměl by sis dát raději sprchu a trochu si odpočinout?“

„Aha, ještě je ze mě cítit hrůza.“ Usmál se na ni a rozhodně strčil přílbu pod paži jako bezhlavý rytíř. „Počkej, až uslyšíš, jaký jsem měl den. Co říká major

Daum na naši obranu teď? Měl bych si od něj vyžádat kompletní hlášení o bitvě. Aspoň on to tu má v hlavě v pořádku...“ Miles si zezadu pohrdavě měřil feliciánského důstojníka.

Poručík Gamad měl asi lepší sluch, než Miles předpokládal, protože se ohlédl přes rameno. „Major Daum padl, pane. S jedním strojníkem si střídali stanoviště a jejich letoun zasáhly rychle letící střepiny. Nic z něj nezbylo. Oni vám to neřekli?“

Miles se zastavil.

„Teď jsem tu velícím důstojníkem já,“ dodal Felicián.

Vyčmukat vězně v nejzapadlejších koutech rafinerie zabralo tri dny. Tungova pěchota byla nejhorší. Miles nakonec svolil, aby se podezřelé sekce uzavřely a napustily uspávacím plynem. Bothariho podrážděné argumenty, že vzduchoprázdno by bylo lacinější, prostě ignoroval. Zodpovědnost za valnou část štáry padla logicky, byť nespravedlivě, právě na seržanta, a ten byl celou dobu napjatý jako tětíva.

Když nakonec vězně sečetli, scházel Tung a jeho sedm mužů, včetně zbývajcího pilota. Zmizel i staniční člun.

Miles tiše zasténal. Teď mu nezbývalo než čekat, až si leženu Feliciáni přiletí vyzvednout náklad. Začínal pochybovat, že kurýrní člun, vyslaný na Tau Verde ještě před protiútokem, prorazil oserovskou blokádu. Možná by měli poslat ještě jeden. Tentokrát ale nepošle dobrovolníka; pilota už vybral.

Poručík Gamad, bez sebe ze svého nového postavení, měl sklony zpochybňovat Milesovo právo velet v rafinerii. V podstatě patřila pořád Feliciánům. Po rozvázném a věcném Daumovi jej Miles nemohl ani vystát. Gamada ale uzemnilo, když Milese jeden žoldnér oslovil „pane admirále Naismithi“. Miles měl takovou radost, když viděl, co to s Gamadem udělalo, že vojáka ani neopravil. Bohužel se to rychle rozšířilo a Miles už neměl možnost vrátit se k záměrně neutrálnímu „panu Naismithovi“.

Gamada zachránilo, že se osm dní po protiútku na monitorech objevil feliciánský křižník. Milesovi žoldnéri, už trochu nervózní z neustálých lstí a lécek, ho chtěli napřed rozstřílet a až potom prověřit, ale Miles nakonec prosadil určitou důvěru a Feliciáni hladce přistáli v továrním doku.

Hned když feliciánští důstojníci přišli do konferenčního sálu, Milesovu pozornost upoutaly dvě umělohmotné bedny na antigravitačních podnosech. Přinejmenším velikostí potěšitelně připomínaly pirátské truhly s pokladem. Miles se na chvíli zasníil při představě jiskrných diadémů, zlatých mincí a perlových šňůr. Škoda, že takové cetky už dávno nic nestojí. Muži této pokleslé epochy usilují o takové poklady, jako krystalizované virové mikroobvody, datapaky, vzorky DNA, bianko směnky na zemědělskou půdu a doly. Jistě, stále tu byla umělecká díla. Miles sáhl na dýku u pasu a zahřálo ho to, jako by mu jeden starý muž stiskl ruku. Rozhodl se, že zůstane u těch bianko šeků.

Ušlápnutý a sklíčený feliciánský pokladník právě říkal: „...nejdřív dostat potvrzení majora Dauma a osobně zkontrolovat všechny položky a poškození v průběhu cesty.“

Kapitán feliciánského křižníku unaveně přikývl. „Zajděte za mým inženýrem a vemte si lidi, kolik chcete. Ale rychle.“ Pak otočil krví podlité vzteklé oči na Gamada. „To potvrzení jste ještě nenašli? Nebo Daumovy doklady?“

„Obávám se, že je měl u sebe, když ho sestřelili, pane.“

Kapitán zavrčel a otočil se na Milese. „Tak vy jste ten šílený galaktický mutant, o kterém jsem tolik slyšel.“

Miles vypjal hrud'. „Nejsem žádný mutant, kapitáne!“ Poslední slovo protáhl nejsarkastičtějším tónem svého otce, pak se uklidnil. Felicián nejspíš pár dní nespál. „Myslím, že tu máme projednat nějaký obchod.“

„Jistě, předpokládám, že žoldáci musí dostat zapláceno,“ povzdechl si kapitán.

„A zkontrolovat všechny položky a hmotné škody v průběhu cesty,“ rýpl si Miles a připojil významný pohled na bedny.

„Zaříd'te to, pokladníku,“ nařídil kapitán a odkolébal se pryč. „Tak Gamade, předved'te mi tu svou strategii...“

Bazovi plály oči. „Promiňte, můj pane, ale myslím, že bych měl jít s nimi.“

„Půjdu s tebou,“ nabídl se Mayhew. Zlehka stiskl zuby, jako by kousal do krční tepny.

„Jak chcete.“ Miles se obrátil k pokladníkovi, ten vzdychl a vložil soubor dat do stolní čtečky.

„Tak, pane Naismithi -je to tak správně? Ukažte mi, prosím, svoji kopii smlouvy.“

Miles se nejistě zamračil. „Měli jsme s majorem Daumem ústní dohodu. Čtyřicet tisíc beťanských dolarů při odevzdání zásilky Felicii. Tato rafinerie je teď feliciánským územím.“

Pokladník úžasem vyvalil oči. „Ústní dohodu? Ústní dohoda ale není žádná smlouva!“

Miles skoro vyskočil. „Ústní dohoda je nejzávažnější ze všech smluv! V dechu a hlase se projevuje vaše duše. Slovo muže platí nade vše.“

„Mystika přece nepatří...“

„To není žádná mystika! Tohle je uznávaná právní teorie!“ Na Barrayaru, uvědomil si Miles.

„Já o ní tedy slyším poprvé.“

„Major Daum to chápal zcela přesně.“

„Major Daum byl členem tajné služby. Specializoval se na galaktické vztahy. Já jsem z účtárny...“

„Odmítáte uznat slovo svého padlého bratra ve zbrani? Jste přece opravdový voják, žádný žoldněř.“

Pokladník zavrtěl hlavou. „Vůbec nechápu, co to tu blábolíte. Ale jestli je náklad v pořádku, zaplatíme vám. Tohle není Jacksonovo Doupě.“

Miles se trochu uklidnil. „Tak dobře.“ Účetní nepřipomínal Vora ani vzdáleně. Tudíž ho nejspíš smrtelně neurazí, když si Miles peníze přepočítá přímo před ním. „Ukažte to.“

Účetní kývl na pomocníka a ten odkódoval zámky. Miles zatajil dech a těšil se, že teď uvidí pohromadě víc peněz než za celý život. Víka se zvedla a odhalila nespočet svazků těsně seštosovaných barevných papírků. Zavládlo dlouhé, opravdu dlouhé mlčení.

Miles sklouzl z kraje stolu, kde dosud seděl pohupuje nohou, a vytáhl jeden z balíčků. Obsahoval snad stovku identických, lesklých obrázků, čísel a neznámých kurzívních písmen. Papír byl tenký, málem průklepák. Jeden obrázek si přidržel proti světlu.

„Co to má být?“ zeptal se konečně.

Účetní povytáhl obočí. „Papírové oběživo. Na většině planet se ho běžně užívá jako peněz...“

„To vím taky! Co je to za měnu?!“

„Feliciánské milifeniky.“

„Milifeniky.“ Znělo to trochu jako nadávka. „Za co to stojí v opravdových penězích? Kolik je to beťanských dolarů, nebo, řekněme, barrayarských císařských marek?“

„Kdo počítá v barrayarských markách?“ vyjádřil svůj podiv účetníkův pomocník.

Účetní si odkašlal a rychle oddrmolil: „Ve výroční zprávě beťanské burzy je udán kurs sto padesát milifeniků za beťanský dolar.“

„Nebylo to už skoro před rokem? Jaký kurs je teď?“

Účetní zřejmě zahlédl něco zajímavého venku za oknem. „Oserovská blokáda nám brání zjistit aktuální údaje.“

„Ano? A jaké byly poslední zprávy z doby před blokádou?“

Účetní si znovu odkašlal a promluvil mnohem tišším hlasem. „Chápejte, díky té blokádě se ven dostaly jen informace od Peliánů.“

„Kurs, prosím.“

„Nevíme.“

„Poslední stav,“ sykl Miles.

Účetní vyskočil. „Opravdu nevíme, pane. Poslední zpráva uváděla, že feliciánská měna, se, ehm...“

už ho skoro nebylo slyšet, „na burze neobchoduje.“

Miles přejel prsty po jílcí své dýky. „A čím jsou ty vaše - milifeniky,“ bude muset dlouho experimentovat, než pro to slovo najde správně jedovatou výslovnost, „kryté?“

Účetní hrdě vztyčil hlavu. „Ručí za ně právoplatná vláda Felicie!“

„Ta, co prohrává válku?“

Účetní cosi nesrozumitelně zamumlal.

„Prohráváte snad, nebo ne?“

„Ztratili jsme jen vnější oběžné dráhy,“ vysvětloval zoufale účetní. „Stále máme pod kontrolou náš vzdušný prostor...“

„Milifeniky,“ zaštkal Miles. „Milifeniky... Ale já chci beťanské dolary!“ Provrtával účetního očima.

Úředník zaútočil, protože už neměl kam ustupovat. „Nemáme beťanské dolary! Do posledního centu jsme se s všemi ostatními měnami dali majoru Daumovi na nákup vašeho nákladu...“

„Který jsem s nasazením života dopravil adresátovi...“

„Za který major zaplatil životem!“

Miles pochopil, že tuhle hádku nevyhraje. Nijak nedokáže vymámit beťanské dolary z vlády, která žádné nemá. „Milifeniky,“ zavrčel.

„Musím jít,“ řekl účetní. „Musím podepsat seznam nákladu...“

Miles unaveně mávl rukou. „Jistě, běžte.“

Účetní i s asistentem prchli a nechali ho v přepychovém konferenčním sále o samotě s dvěma bednami peněz. Jejich bezcennost potvrzoval i fakt, že se účetní neobtěžoval nechat u nich stráž, vystavit si stvrzenku nebo je alespoň přepočítat.

Miles si na stole z papírků postavil pyramidu a složil vedle ní hlavu do dlaní. Milifeniky. Chvilí počítal, jakou plochu by pokryly, kdyby se v jedné vrstvě naskládaly vedle sebe. Určitě by si jimi mohl vytapetovat stěny i strop svého pokoje a většiny dalších komnat v sídle Vorkosiganů. Matce by se to asi nelíbilo.

Lhostejně zkusil, jak bankovky hoří, a jednu zapálil. Chtěl ji nechat dohořet až k prstům, aby zjistil, zda ho může něco bolet víc než břicho. Ale při prvním závanu kouře zaklaply dveře, spustila ochraptělá siréna a stěna vyplázla chemický hasicí přístroj. Oheň byl ve vesmíru nejhorším nepřítelem. Uvědomil si, že jako další krok protipožární poplach vysaje z místnosti vzduch. Rychle papírek uhasil. Milifeniky. Donutil se vstát a vypnout alarm.

Svou peněžní pyramidu přestavěl na čtvercovou pevnost s věžemi v rozích a palácem uprostřed. Překlad nad branou se hroutil při nepatrném zašustění. Možná by se mohl na běžné peliánské lince vydávat za retardovaného mutanta s Elenou jako ošetřovatelkou a Botharim jako poručíkem na cestě do nějaké cizokrajné nemocnice nebo zoologické zahrady. Při celní prohlídce by si stáhl ponožky a okusoval nehty na nohou... Ale jaké role vymyslí pro Mayhewa s Jesezem? A pro Elli Quinnovou? I když nebyla jeho vazalem, dlužil jí tvář. Ba co hůř, neměl tu žádné finanční zdroje a pochyboval, že by mu Peliáni za feliciánskou měnu nabídli výhodný kurs.

Dveře se s lehkým zasyčením otevřely. Miles rychle zbořil svoji pevnost a kvůli přichozímu žoldnéři se posadil rovně.

Rozpačitý voják se nesměle usmál. „Promiňte, pane. Zaslechl jsem, že dorazila naše výplata.“

Miles se mimoděk zašklebil, ale pak se ovládl. „Jak vidíte.“

Kdo může říci, jaký je skutečný kurs milifeniku? Kdo může vyvrátit informace, které mu dá? Dokud budou žoldnéři ve vesmíru, odříznutí od informací o volném trhu, nikdo. Samozřejmě, až se to dozvědí, může skončit v tolika kusech jako šílený císař Jurij po rozčtvrcení.

Při pohledu na tak velikou hromadu peněz žoldněř zalapal po dechu. „Neměl byste zavolat stráž, pane?“

„Přesně tak, vojíne Noute. Skvělý nápad. Proč vlastně někde neseženete antigrav a neodvezete

žoldy na, ehm, obvyklé místo? Vyberte si dva důvěryhodné kolegy a hlídejte čtyřicet hodin denně.“

„Já, pane?“ Žoldněř vykulil oči. „Vy mi svěříte takovou...“

A co bys mohl dělat? Ukrást to a koupit si pecen chleba? pomyslel si Miles. Nahlas odpověděl: „Ano, svěřím. Myslel jste si, že jsem vás posledních pár týdnů bedlivě nesledoval?“ Doufal, že si zapamatoval správně aspoň jeho jméno.

„Rozkaz, pane! Hned to bude, pane!“ Žoldněř mu vysekl naprosto zbytečnou poklonu a odtančil, jako by měl v botách gumové míčky.

Miles zabořil tvář do hromady milifeniků a s pláčem na krajíčku se bezmocně rozchechtal.

Dohlédl na ukládání milifeniků zpátky do beden a na jejich převoz, pak se vrátil do zasedačky. Bothari ho vyhledá, jakmile odevzdá posledního vězně Feliciánům.

RG 132 za oknem se konečně začala opravovat. Trup vypadal jako nedodělaná záplatovaná deka. Miles přemýšlel, zda kdy sebere odvahu v ní cestovat bez skafandru a helmy.

Jesek s Mayhewem našli Milese v zámyslem. „Ted' jsme jim ukázali,“ prohlásil inženýr, jakmile stanul před Milesem. Rozhořčení v jeho očích vystřídaloby kruté uspokojení.

„Hm?“ Miles se konečně probral ze zadumání. „Komu co ukázali?“

„Feliciánům a tomu slizounovi Gamadovi, oportunistovi jednomu.“

„Už bylo načase,“ souhlasil Miles, aniž by myslel na to, co říká. Přemýšlel, kolik by RG 132 hodila, kdyby ji prodal jako nákladník na dopravu v rámci soustavy. Pokud možno ne za milifeniky. Nebo do šrotu... Ne, to by Ardovi neudělal.

„Už je tu máme.“

„Koho?“

Feliciáni se vrátili, kapitán, účetní, většina důstojníků z křižníku a nějaký důstojník od hvězdné pěchoty, kterého Miles ještě neviděl. Podle úcty, jakou mu kapitán prokazoval, měl asi nejvyšší hodnost. Plukovník, možná i generálporučík. Gamad tu nebyl. Thorne s Ausonem hlídali u vstupu.

Kapitán se tentokrát postavil do pozoru a dokonce zasalutoval. „Dlužím vám omluvu, admirále Naismithi. Zřejmě jsem plně nepochopil zdejší situaci.“

Miles chytil Baze za ruku, vytáhl se na špičky a sykl mu do ucha: „Bazi, cos těm lidem probíha napovídá?“

„Jenom pravdu,“ začal Baz, ale nestihl mu to vysvětlit. Velící důstojník právě vykročil z řady a podal Milesovi ruku.

„Dobrý den, pane admirále. Jsem generál Halify. Mám rozkaz od nejvyššího velení ubránit tuto stanici s využitím všech prostředků.“

Potrásli si rukama a posadili se. Miles si jen tak na zkoušku zabral čelo stolu. Feliciánský generál zaujal bez námitek místo po jeho pravici. Dál podél stolu už byla docela zajímavá strkanice o židle.

„Vzhledem k tomu, že jsme cestou sem díky Peliánům přišli o druhou loď, musím se svého úkolu bohužel zhostit jen se dvěma stovkami mužů, tedy pouhou polovinou mužstva,“ pokračoval Halify.

„Já to zvládl se čtyřiceti,“ opáčil bez rozmyslu Miles. Kam tím ten Felicián míří?

„Rovněž mám za úkol zajistit beťanské vojsko a poslat je tady s kapitánem Sahlinem zpět na domácí frontu, aby tam pokračovali v boji.“

„To se vám pak bude těžko bránit,“ přitakal Miles.

„Dokud si Peliáni nenajali galaktické žoldněře, obě strany konfliktu měly vyrovnané síly. Chystali jsme se k mírovým jednáním. Oserovci tuto rovnováhu narušili.“

„To jsem si domyslel.“

„Co žoldněři způsobili, mohou jistě i odčinit. Chceme najmout Dendarijské žoldněře, aby prorazili oserovskou blokádu a vyčistili soustavu od veškerých mimoplanetárních plavidel. O Peliány,“ dokončil hrdě, „se postaráme sami.“

Příště Bothariho nechám, ať Baze zaškrtní... „To je zajímavá nabídka, generále. Rád bych vám

vyhověl. Ale jak asi víte, má flotila je bohužel jinde.“

Generál zoufale sepal ruce na desce stolu. „Věřím, že vydržíme dost dlouho, abyste pro ně stačil poslat.“

Miles sklouzl pohledem po vyleštěné desce až k Ausonovi a Thornemu. Asi není nejlepší chvíle vysvětlovat, jak dlouho by to bylo...

„Na to bychom museli napřed prorazit blokádu a v současnosti nemám k dispozici žádnou provozuschopnou skokovou loď.“

„Felicie vlastní tři obchodní skokové lodi kromě těch, které zůstaly venku, když začala blokáda. Jedna z nich je velmi rychlá. S podporou svých válečných lodí byste ji jistě dostal ven.“

Miles si chystal odmítavou odpověď, když mu to najednou došlo - nabízí se mu krásná možnost úniku. Naskládá své vazaly do obchodní lodi, Thorne s Ausonem mu prorazí cestu blokádou a pak může Tau Verde a všem jejím obyvatelům ukázat dlouhý nos. Bylo by to riskantní, ale proveditelné, vlastně nejlepší nápad, jaký dneska měl. Narovnal se a mile se usmál.

„To je zajímavý návrh, generále.“ Nesmí projevit nadšení. „Jak mi chcete za mé služby zaplatit? Dendarijci nejsou laciní.“

„Mám oprávněm přistoupit na jakékoli požadavky. Samozřejmě v rozumných mezích,“ dodal generál rozšafně.

„Bez obalu, generále, mluvíte o hromadě milifeniků. Pokud neměl major Daum právo najímat žoldnéře, nemáte ho ani vy.“

„Řekli, že mohu užít jakýchkoli prostředků.“ Generál zaťal zuby. „Stojí za mnou vláda.“

„Chci písemnou smlouvu, podepsanou někým, kdo se za ni může zaručit. Důchody generálů ve výslužbě nejsou, jak známo, nijak vysoké.“

Halily se letmo usmál a přikývl. „Máte ji mít.“

„Bereme jen beťanské dolary. Slyšel jsem, že vám došly.“

„Jakmile skončí blokáda, budeme mít zase dostatek cizí měny. Dostanete, co chcete.“

Miles stiskl rty. Teď se nesmí rozesmát. Přesto tu sedí, velitel neexistující flotily, a prodává své služby muži s neexistujícím kontem. Cena rozhodně odpovídá.

Generál mu podal ruku. „Admirále Naismithi, máte mé slovo. Mohu i já mít vaše?“

Milesova nálada se rozlétla na tisíc mrazivých střípků, ztracených v moři prázdnoty, jež bylo kdysi jeho žaludkem. „Mé slovo?“

„Vyrozuměl jsem, že pro vás má určitý význam.“

Vyrozuměl jste sakra hodně... „Aha. Mé slovo.“ Ještě nikdy neporušil daný slib. Je mu skoro osmnáct, a v tomhle je ještě panic. No, všechno je jednou poprvé. Stiskl generálovu nabízenou ruku. „Generále Halify, udělám všechno, co je v mých silách. Máte na to mé slovo.“

KAPITOLA 15

Trojice lodí splétala složité vzory úhybných manévřů. Kolem nich se hnalo dvacet dalších, jako by jestřábi lovili v hejnu. Tři lodi zazářily modře, červeně a žlutě, a pak se rozprskly ve všech barvách duhy.

Miles se v štábním křesle na Triumfu pohodlněji usadil a protřel si zakalené oči. „Tenhle nápad škrtnout.“ Zhluboka si povzdechl. Když už nemůže být vojákem, možná ho čeká budoucnost návrháře ohňostrojů.

Elena vstoupila s ústy plnými svého přídělu. „To bylo pěkné. Co to je?“

Miles po učitelsku zvedl prst. „Právě jsem objevil v tomhle týdnu už triadvacátý způsob, jak se nechat zabít.“ Ukázal na holografický displej. „To byl on.“

Elena se podívala na svého otce, spícího na podlaze. „Kde jsou všichni?“

„Snaží se spát. Jsem rád, že tu nemám publikum, když se učím základy taktiky. Mohli by začít pochybovat o mé genialitě.“

Tázavě se na něj podívala. „Milesi, s tím prorážením blokády to myslíš vážně?“

Podíval se na monitory vnějších kamer, které od chvíle, kdy po protiútoky Triumf zaparkovali, ukazovaly stále zadek rafinerie. Triumf byl teď Milesovou vlajkovou lodí. Když dorazily feliciánské posily a obsadily nocležny místních dělníků, Miles se s úlevou odstěhoval ze sešlého přepychu ředitelského apartmá do pohodlnějšího, ač prostého Tungova příbytku.

„Nevím. Už jsou to dva týdny, co nám Feliciáni slíbili tu rychlou loď na cestu pryč, a skutek útek... Nakonec se budeme muset probít blokádou.“ Pospíšil zahnat chmury z její tváře. „Aspoň tu mám co dělat. S tímhle strojem je větší legrace než u šachů nebo u Strategie.“

Vyskočil a s dvornou úklonou jí nabídl vedlejší křeslo. „Podívej, naučím tě s tím zacházet. Půjde ti to.“

„No...“

Pod rouškou hry jí vysvětlil pár základních taktických schémat. „S kapitánem Koudelkou jsme hráli něco podobného.“ Chytila se rychle. Díky nějaké strašné nespravedlnosti se právě teď Ivan Vorpatril učí důstojníkem, zatímco Elena si o tom nemůže nechat ani zdát.

Automaticky odťukával svoje příkazy a myslel přitom na své skutečné vojenské problémy. S povzdechem si uvědomil, že právě tohle by se učil na císařské akademii. Zřejmě o tom existuje i kniha. Toužil jednu mít; už ho unavovalo každou čtvrt hodinu objevovat Ameriku. S největší pravděpodobností musel existovat nějaký způsob, jak dostat tři malé bitevníky a omlácený nákladník přes žoldáckou blokádu. Feliciáni mu alespoň poskytli svoji stanici jako základnu. Na druhou stranu, kdyby tu neměli jeho, měli by tu Peliány.

Podíval se na Eleny a zahnal myšlenky na problémy se strategií. Pod tlakem nových úkolů celá vykvetla do síly. Nejspíš potřebovala jen příležitost. Baz by to neměl mít tak jednoduché. Podíval se, jestli Bothari opravdu spí, a sebral odvahu. Štábní kajuta s otočnými křesly nebyla na miliskování zrovna ideální, ale zkusit to může. Nahnul se jí přes rameno, aby jí předvedl nějaký praktický postup.

„Pane Naismithi?“ zakuňkal interkom. Byl to kapitán Auson z pilotní kabiny. „Pusťte si příjem zvenčí, jdu dolů.“

Miles se se zaklením probral ze snění. „Co se děje?“

„Tung se vrátil.“

„Ehm, aha. Radši vyhlešte poplach.“

„Už se stalo.“

„S čím přiletěl? Dá se to už rozpoznat?“

„Ano, ale vypadá to divně. Drží se akorát mimo dostřel v něčem, co vypadá nejspíš jako peliánská vnitrosystémová osobní loď, možná vojenský transport, a říká, že s vámi chce mluvit. Nejspíš to bude past.“

Miles se nechápavě zmačkal. „No, tak mi ho přepojte. Ale poplach nerušit.“

Za chvíli se objevila eurasiatova známá tvář v nadživotní velikosti. Bothari už byl vzhůru, stál na

svém obvyklém místě u dveří, zamlklý jako vždy. Od toho incidentu ve vězeňské sekci s Elenou moc nemluvil. Ostatně jako vždycky předtím.

„Dobrý den, pane kapitáne. Jak vidím, znovu se setkáváme.“ Jemné vibrace lodi se změnily, jak vyplouvala do volného prostoru.

„To máte pravdu.“ Tung se dravě usmál. „Ta nabídka ještě trvá, synku?“

Dva čluny se spojily břicho na břicho jako párek přerostlých pijavic přesně v půli cesty mezi svými mateřskými loďmi. Tady se oba muži setkali o samotě, až na Bothariho, který diskrétně vyčkával těsně za hranicí doslechu, a Tungova stejně ohleduplného pilota, jenž zůstal na palubě jeho člunu.

„Mí lidé jsou mi věrní,“ řekl Tung. „Mohu je do jednoho svěřit vašemu velení.“

„Uvědomujete si,“ podotkl zdvořile Miles, „že to zní, jako byste chtěl získat zpět svou loď? Zamícháte své vojáky mezi moje muže a v příhodném okamžiku můžete zaútočit. Jak mi dokážete, že se mi nesnažíte vnutit trójského koně?“

Tung si souhlasně povzdechl. „Stejně, jako jste mi vy dokázal, že ta památná večere není otrávená. Snědl jsem ji.“

„Hmm.“ Miles se ve stavu beztlíže pevněji chytil křesla, jako by tím dokázal zorientovat v prostoru nejen tělo, ale také myšlenky. Nabídl Tungovi měch limonády a velitel bez váhání přijal. Oba se napili, Miles jen skrovně, protože žaludek mu už začal protestovat proti nulové gravitaci. „Také si jistě uvědomujete, že vám loď vrátit nemohu. V dané situaci vám mohu nabídnout jen zajatou peliánskou rachotinu a možná hodnost štábního důstojníka.“

„Ano, to si uvědomuji.“

„Budete muset pracovat s Ausonem a Thornem a nevytahovat přitom, ehm, staré spory.“

Tung se na to netvářil moc nadšeně, ale odpověděl: „Když budu muset, proč ne.“ Zachytil ze vzduchu pár bezprizorných kapek limonády. Praxe, pomyslel si závistivě Miles.

„Momentálně mohu platit jen ve feliciánských milifenicích. Slyšel jste o nich někdy?“

„Ne, ale vzhledem k vývoji války předpokládám, že je to něco jako hezky pomalovaný toaletní papír.“

„Přesně tak.“ Miles se zamračil. „Kapitáne Tungu. Před dvěma týdny jste se značnými obtížemi utekl, teď se se stejnými obtížemi vracíte, a to jen proto, abyste se přidal na stranu prohrávajících. Víte, že vám nemohu vrátit loď, víte, že s výplatou to bude přinejmenším problematické... Nemohu uvěřit, že to děláte pro mé krásné modré oči. Tak proč?“

„Takové obtíže to zase nebyly. Ta rozkošná mladá dáma - připomeňte mi, ať jí za to políbím ruku - mě pustila ven,“ namítl Tung.

„Ta rozkošná mladá dáma je pro vás poručík Bothariová, a za to, co pro vás udělala, jí budete sakra zdvořile salutovat a nic víc,“ odsekl k vlastnímu překvapení Miles. Aby zakryl rozpaky, nasál z měchu lok limonády.

Tung povytáhl obočí a usmál se. „Chápu.“

Miles se vrátil k původnímu tématu. „Tak ještě jednou: proč?“

Tungovi ztvrdly rysy. „Protože v této soustavě představujete jedinou sílu, která je schopna Oserovi nakopat prdel.“

„A o to vám jde odkdy?“

Ano, zatvrdlý a uzavřený. „Porušil podmínky naší smlouvy. Když v boji ztratím loď, mám nárok velet jinde.“

Miles tázavě vystrčil bradu, aby Tung mluvil dál.

Kapitán snížil hlas. „Měl právo mě za mé chyby pokárat, to jistě, ale ne mě ponižovat před mými lidmi...“ Ruce zaťal na opěrkách křesla, až mu zbělely klouby. Zapomenutý měch odplul vzduchem pryč.

Milesovi fantazie dokreslila celý obrázek. Admirál Oser, rozhněvaný a vyvedený z míry nečekanou porážkou po roce snadných vítězství, neodhadl Tungovu raněnou pýchu a obrátil ho proti sobě, i když

jí mohl tak snadno využít... Ano, znělo to pravděpodobně.

„A tak jste přiletěl za mnou. A... říkáte, že se všemi důstojníky? I se svým pilotem?“ Útěk, útěk v Tungově lodi je zase možný? Útěk od Peliánů a Oserovců, uvědomil si Miles. Od Dendarijských žoldnéřů se bude utíkat hůř.

„Se všemi. Samozřejmě kromě radisty.“

„Proč samozřejmě?“

„No jistě, vy nevíte o jeho dvojím životě. Je to vojenský agent, nasazený do oserovské flotily, aby špehoval pro svou vládu. Myslím, že sem chtěl - za těch šest let jsme se docela sblížili - ale musel se zařídit podle původních rozkazů.“ Tung mlaskl. „Dokonce se omluvil.“

Miles přimhouřil oči. „To je normální?“

„V každé žoldnéřské flotile je pár špehů.“ Tung si Milese ostře změřil. „Vy jste nikdy žádné neměl? Většina kapitánů je vyhodí hned, jak na ně přijdou, ale já je mám rád. Většinou mají vynikající výcvik, a dokud nevytáhnou proti někomu od nich, mohu se na ně plně spolehnout. Kdybych měl někdy bojovat s Barrayarci, chraň Pánbůh, nebo s jejich - no, Barrayar o spojence moc nestojí - musel bych ho napřed někde vysadit.“

„B-“, vykoktal Miles a zbytek spolknul. Bohové! Poznal ho ten člověk? Pokud to byl agent kapitána Illyana, nejspíš ano. A co musel podávat za zprávy, navíc z oserovského tábora! Před otcem už Miles svá dobrodružství asi neutají.

Ovocné pití se mu srazilo na stropě žaludku jako sliz. Pitomá beztíže. Měl by to rychle skončit. Jako žoldnéřský admirál se nepotřebuje proslavit náchylností ke kosmické nemoci. Na chvíli ho napadlo, kolik už historických rozhodnutí padlo pod tlakem podobných biologických potřeb.

Napřáhl ruku. „Kapitáne Tungu, přijímám vaše služby.“

Tung mu ji stiskl. „Pane admirále -jste teď admirál, jestli tomu dobře rozumím?“

Miles se zašklebil. „Vypadá to tak.“

Tungovi zaškubalo v koutku. „Aha. Bude mi ctí vám sloužit, synku.“

Když kapitán odešel, Miles si chvíli prohlížel svůj měch. Zmáčkl ho a zkusil limonádu nasát ze vzduchu. Světle červený nápoj mu zkropil obočí, bradu a hrud'. Tiše zaklel a odplul hledat ubrousek.

Ariel měl zpoždění. Thorne s Bazem a Ardem měli dopravit beťanské zbraně feliciánským letovým prostorem a vrátit se s rychlou kurýrní lodí, ale zdrželi se. Milesovi trvalo dva dny, než přesvědčil generála Halifyho, aby pustil Tungovu bývalou posádku z cel. Potom mu už nezbývalo než čekat a dělat si starosti.

S pětidenním zpožděním se na monitorech objevily obě lodi. Miles se spojil s Thornem a ostře požádal o vysvětlení.

Thorne se uculilo. „Mám překvápko. Bude se vám líbit. Můžeme se sejít hned v doku?“

Překvápko. Proboha, co to bude? Miles konečně začal chápat Bothariho lásku k nudě. Odplízl se do přístaviště a cestou spřádal plány, jak liknavé podřízené pokárá.

Vystoupil Arde, celý rozesmátý. „Počkejte tady, můj pane.“ Pozvedl hlas. „Tak jedem, Bazi!“

„Dup dup dup!“ Z přechodového tunelu se ozvalo šoupání podrážek. Ven vypochoďovala podivná směska mužů a žen. Někteří měli uniformy, vojenské i úřední, jiní civilní šaty střižené podle nejrozličnějších galaktických mód. Mayhew je postupně rovnal do útvaru, kde se stavěli víceméně do pozoru.

V pestrobarevném davu se zformoval černý ostrůvek asi tuctu kšatrijských císařských žoldnéřů. Při pozornější prohlídce se ukázalo, že jejich uniformy, ač čisté a spravené, mají daleko k úplnosti. Neladící knoflíky, ohlazené lokty a zadnice, ošlapané podpatky; bylo vidět, že to domů mají hodně daleko. Milesovu pozornost ale upoutaly dva tucty ghemských bojovníků z Cetagandy, různě oblečených, ale čerstvě nalíčených tradičními válečnými barvami, jako čínští démoni. Bothari při pohledu na ně zaklel a sáhl po plazmometu. Miles mu nenápadným gestem zavelel pohov.

Uniformy strojníků z nákladních i osobních lodí, muž s bílou kůží i vlasy, oděný pouze v opeřenou

bederní roušku (Miles zachoval kamennou tvář, když si prohlédl jeho nábojový pás a plazmovou pušku), černovlasá třicátnice téměř nadpřirozené krásy, plně zaměstnaná velením čtyřem technikům. Všimla si ho, chvíli si ho prohlížela a na tváři se jí objevil podivný výraz. Trochu se narovnal. Ne, nejsem mutant, madam, ohradil se v duchu. Když konečně vyšli všichni, stálo před ním snad sto lidí. Milesovi se zatočila hlava.

Vedle něj se postavili Thorne, Baz a Arde, velice spokojeni sami se sebou.

„Bazi...“ Miles bezmocně rozhodil rukama. „Co to má znamenat?“

Jesek se postavil do pozoru. „Dendarijští rekruti, můj pane!“

„Chtěl jsem snad, abyste verbovali rekruty?“ Tak opilý určitě nikdy nebyl...

„Říkal jste, že na obsluhu všeho zařízení nemáme dost lidí. Tak jsem dal věci trochu do pohybu a tady je máte.“

„Kde jste je propána všechny schrastil?“

„Ve Felicii. Ta blokáda tam zadržela dobré dva tisíce lidí zvenku. Personál obchodních lodí, pasažéry, obchodníky, techniky, od každého trošku. I vojáky. Samozřejmě to nejsou všechno vojáci. Ještě ne.“

„Aha.“ Miles si odkašlal. „Vybírali jste namátkou, co?“

„No...“ Baz zašoupal nohou po podlaze a pak si dlouho prohlížel botu, jestli není odřená. „Dal jsem jim pár zbraní, ať ukážou sborku a rozborku. Když necpali zásobník plazmometu do pažby sonické pušky, najal jsem je.“

Miles zadumaně procházel tam a zpátky podél vyrovnaných řad. „Ach tak. Velice vynalézavé. Pochybuji, že bych to sám zvládl lépe.“ Kývl směrem ke Kšatrijcům. „Kam měli namířeno?“

„To je zajímavý příběh,“ vložil se do hovoru Mayhew. „Nechytila je tady přímo blokáda. Myslím, že je před pár lety najal nějaký magnát stínové ekonomiky jako ochranu. Před půl rokem to zbabrali a od té doby jsou nezaměstnaní. Za cestu ven udělají cokoli. Sám jsem je našel,“ dodal hrdě.

„Aha. A Bazi, co ti Cetagand'ané?“ Bothari z jejich pomalovaných tváří nespustil zrak od chvíle, kdy vystoupili z přechodového tunelu.

Palubní inženýr rozhodil rukama. „Mají výcvik“

„Uvědomuji si, že někteří Dendarijci jsou z Barrayaru?“

„O mně to vědí, a o Dendarijských horách ví taky každý Cetagand'an. Za Veliké války na ně udělaly velký dojem. Ale taky se chtějí dostat pryč. Abych srazil žoldy, musel jsem jim slíbit, že je vysadíme, hned jak se dostaneme mimo Feliciánskou oblast.“

„To chápu,“ zamumlal Miles. Feliciánská kurýrní loď se vznášela nedaleko přístavu. Toužil si ji prohlednout zblízka. „Tak zajděte za kapitánem Tungem a dohodněte se s ním, kam je uložíme. A co se týče výcviku...“ Jistě, udržet je v pohybu, než se on stačí - vypařit?

„Kapitánem Tungem?“ nevěřilo Thorne.

„Ano, už je také Dendarijec. Neverbovali jste sami. Pro vás by to mělo být jako návrat ztraceného syna. A Bele,“ probodl Beřana ostrým pohledem, „teď jste bratři ve zbraní. Očekávám, že si to jako Dendarijec budete pamatovat.“

„Tung.“ Thorne to spíš překvapilo než našťvalo. „Oser pukne vzteky.“

Miles celý večer ručně přepisoval materiály čerstvých rekrutů do palubního počítače Triumfu, schválně sám, aby se s osudy svých poddaných lépe seznámil. Vlastně je vybrali dobře; většina měla vojenské zkušenosti a zbytek se honosil tajemnými a důležitými technickými schopnostmi.

Některé z nich byly vskutku tajemné. Zarazil se u tváře neobyčejně krásné ženy, která si ho tak prohlížela v doku. Co hegot Baze přimělo najmout specialistku na zabezpečení bankovních sítí do řad nájemných zabijáků? Jistě, možná se chtěla dostat z téhle planety. No vida. Záhada se rychle vysvětlila; kdysi byla praporčicí v escobarském hvězdném vojsku. Po válce s Barrayarem před devatenácti lety byla propuštěna ze zdravotních důvodů. Tahle zdravotní výslužba tehdy pěkně letěla, pomyslel si Miles, když si vzpomněl na Bothariho. Náhle ho smích přešel. Po zádech mu přeběhl mráz.

Velké tmavé oči, rovná linie čelisti - jmenovala se Viscontiová, typická Escobařanka. Křestním jménem Elena.

„Ne,“ zašeptal Miles. „To není možné.“ Trochu se mu ulevilo. „Přinejmenším nepravděpodobné.“

Ještě jednou si přečetl údaje, tentokrát pečlivěji. Escobařanka přiletěla na Tau Verde IV před rokem nainstalovat komunikační systém, který si u její firmy koupila jedna feliciánská banka. Musela dorazit pár dní před válkou. Zapsala se jako svobodná bez závazků. Za války Escobaru s Barrayarem byla na důstojnickou hodnost nezvykle mladá, asi velký talent. Miles si zkusil s hořkostí vzpomenout, kdy se začal cítit tak staře.

Ale pokud byla, čistě teoreticky, matkou jeho Eleny, jak se zapletla s Botharim? Seržantovi tehdy táhlo na čtyřicet a podle fotografií, které Miles znal z rodinného alba, vypadal stejně jako teď. Asi měla divný vkus.

Nespoutaná fantazie mu vykreslila dojemné shledání. Sehnat Eleně ne hrob, ale živou vytouženou matku, konečně nasytit ten letitý hlad, podobný jeho touze dělat radost otci, to by byl výkon hodný trochy námahy. Lepší dárek než všechny světské statky -když si představil, jak by ji to potěšilo, celý roztál.

Ale přesto, přesto to byla jen hypotéza. Ověřit ji by mohlo způsobit potíže. Už věděl, že seržant nemluvil tak docela pravdu, když říkal, že se na Escobar nepamatuje, ale možná úplně nelhal. Nebo je ta žena někdo úplně jiný. Prověří si to tedy zcela soukromě, a pokud se mylí, nic se neděje.

Nazítří Miles předsedal první schůzi důstojníků, zčásti aby se seznámil s novými podřízenými, ale hlavně aby přišel na nějaké nápady, jak prorazit blokádu. Ze všech těch současných i bývalých vojáků někdo musí vědět jak na to. Rozdal pár dalších výtisků „Dendarijských předpisů“ a odebral se do svých ukradených komnat na své ukradené vlajkové lodi, aby ještě jednou prohnal počítačem parametry feliciánské kurýrní lodi.

Nafoukl nejvyšší povolený počet pasažérů na dvoutýdenní cestu na kolonii Beta z namačkaných čtyř na slisovaných pět - omezením počtu zavazadel a snížením zásob tak drasticky, jak se jen odvážil. Určitě tam nějak nacpe i další dva. Zoufale se snažil zapomenout na své žoldnéře, kteří tu budou čekat na posily, a čekat, a čekat...

Nemohou si dovolit dlouho se zde zdržovat. Štábní počítač na Triumfu mu dokázal, že chtít s dvěma stovkami vojáků porazit Oserovce je čirá megalomanie. Ale přesto... Ne. Musí uvažovat rozumně.

Když přemýšlel, koho tu nechat, logicky se nabízela Elli Quinnová, žena bez tváře. Neměl k ní žádné lenní závazky. Pak si hodí korunou, jestli Baz nebo Arde. Inženýra by na Betě hned zatkli a vydali na Barrayar. Tím, že ho tady nechá, jen mu pomůže, jistě pane. Co na tom, že se už pár neděl může přetřhnout, aby vyhověl všem Milesovým výmyslům. Co na tom, že se Oserovci se svými bývalými spolubojovníky a jejich kamarády asi nebudou mazlit, až konečně dobudou stanici. Co na tom, že taky velice snadno skončí Bazův románek s Elenou, a není to vlastně hlavní důvod...?

Z logiky mě jen bolí břicho, řekl si Miles.

Stejně se teď nedokázal soustředit na práci. Podíval se na náramkový chronometr. Už jen pár minut. Přemýšlel, zda bylo tak hloupé zásobit se tou lahví děsného feliciánského vína. Stačí, když ji vytáhne z kredence, jen kdyby...

Vzdychl, opřel se a přes celou kajutu se usmál na Elenu. Seděla na posteli, pohroužená v taktní mlčení, a prohlížela si příručku cvičení se zbraněmi. Seržant Bothari čistil a dobíjel jejich osobní zbraně u skládacího stolku. Elena mu úsměv oplatila a vytáhla z ucha sluchátko.

„Vymyslela jsi už trénink pro naše, ehm, nové rekruty?“ zeptal se jí. „Někteří nevypadají, že by v poslední době často cvičili.“

„Všechno je připraveno,“ ujistila ho. „První velkou skupinu si беру hned na začátku denní služby. Generál Halify mi půjčí zdejší tělocvičnu.“ Odmlčela se, ale za chvíli dodala: „Když jsme u toho necvičení, nemyslíš, že bys tam taky měl zajít?“

„No...“ řekl Miles.

„Skvělý nápad,“ zahuhlal seržant, aniž by zvedl oči od práce.

„Bolí mě bři...“

„Bude to skvělý příklad pro vojáky,“ pokračovala Elena a nevinně na něj mrkla svýma hnědýma očima.

„Kdo jim řekne, ať mě nepřerazí v půli?“

V očích se jí zablýsklo. „Nechám tě předstírat, že je taky učíš.“

„Cvičební úbor,“ řekl seržant, sfoukl z široké stříbřité hlavně sonické pušky smítko prachu a pokynul hlavou nalevo, „máte ve spodním šuplíku.“

Miles to vzdal. „No tak dobře.“ Znovu zkontroloval čas. Musí tu být každou chvíli.

Dveře kajuty se otevřely. Byla to žena z Escobaru, přesně načas. „Dobrý den, techniku Viscontiová,“ zahlaholil vesele. Úsměv mu ztuhl na rtech, když inženýrka zvedla jehlovku a oběma rukama zamířila.

„Nikdo ani hnout!“

Zbytečný povel. Přinejmenším Miles šokem zkameněl s otevřenou pusou.

„Tak,“ řekla konečně. Hlas se jí trásl nenávistí, bolestí a únavou. „Jsi to ty. Nejdřív jsem si nebyla jistá.“

„Ty...“

Miles si domyslel, že mluví k Botharimu, protože právě na jeho prsa mířila. Ruce se jí tráslly, ale mířila přesně.

Když se otevřely dveře, seržant zvedl plazmomet. Teď mu - neuvěřitelně - ruka se zbraní poklesla. Z palebné polohy v podřepu se trochu narovnal.

Elena seděla na zkřížených nohou, takže mohla stěží vyskočit. Přenosnou prohlížečku upustila na postel. Z reproduktoru se do ticha ozýval slabý zvuk, jako by tu bzučel hmyz.

Escobařanka zalétla pohledem k Milesovi a hned zpátky na svůj cíl. „Myslím, že byste měl vědět, admirále Naismithi, koho jste si najal jako gorilu.“

„No... Co kdybyste mi dala tu zbraň a probereme si to v klidu...“ Zkusmo k ní natáhl otevřenou dlaň. Horko v žaludku se mu začalo rozlévat po těle; ruka se velice nevhod roztrásla. Takhle si rodinné setkám' nepředstavoval. Něco sykla a zamířila na něj jehlovku. Ustoupil, muška se vrátila na Bothariho hrud'.

„Tenhle,“ ukázala na seržanta, „je bývalý barrayarský voják. Není divu, že skončil u nějakých žoldáků. Ale když Barrayar zaútočil na Escobar, byl expertem přes mučení u admirála Vorrutyera. Ale to možná víte...“ stahovala Milese pohledem jako koželužským nožem. Kratičký okamžik trval celou celou věčnost.

„Já... já...“ koktal Miles. Podíval se na Eleny; měla vykulené oči a tělo napjaté ke skoku.

„Admirál své oběti nikdy neznásilňoval sám, raději se díval. Byl milencem prince Serga, možná by princ žárlil. Sám tedy prováděl rafinovanější mučení. Princ vždy čekal, protože jeho slabostí byly těhotné ženy, a Vorrutyer mu je zřejmě obstarával...“

Miles si představil stovky nechtěných styků a stovky křičících žen, ne, ne, ne... Tak podvědomé znalosti existují. Jak dlouho už umí nepokládat otázky, na něž nechce znát odpovědi? Elena odmítala uvěřit; byla vzteky bez sebe. Kéž by zůstalo jen u toho. Milesův paralyzér ležel u Bothariho na stolku, v palebné čáře obou. Má po něm skočit?

„Když jsem jim padla do rukou, bylo mi osmnáct. Právě jsem absolvovala, válka mě nelákala, ale chtěla jsem bránit svou vlast... To nebyla žádná válka, to bylo osobní peklo vymyšlené a uskutečněné s neomezenou mocí barrayarského velení...“ Byla na pokraji hysterie, jako by z ní staré hrůzy proudily s daleko ničivější silou, než sama chtěla. Musí ji nějak zarazit...

„A tenhle,“ prstem lehce stiskla spoušť jehlovky, „byl jejich nástrojem, nejvynalézavější kat, jejich mazlíček. Barrayarci odmítli vydat své válečné zločince a moje vláda raději zapomněla na

spravedlnost, aby snáze sjednala mír. A tak zůstal na svobodě a dvacet let je mou noční můrou. Ale žoldnéřské flotily mají vlastní spravedlnost. Admirále Naismithi, žádám, abyste tohoto muže uvěznil!“

„Já... to není...“ začal Miles. Otočil se na Bothariho a pohledem ho prosil o vysvětlení. Ať to není pravda! „Seržante?“

Slovní vodopád spláchl Bothariho jako kyselina. Tvář měl zbrázděnou bolestí, čelo vráscité úsilím - vzpomenout si? Očima těkal z dcery na Milese a na Escobařanku. Vzdychl. Stejný výraz ve tváři musí mít člověk na cestě do pekel, kterému povolí jediný pohled do ráje. „Paní...“ zašeptal. „Jste stále krásná.“

Proboha, nepopichujte ji, seržante! zařval v duchu Miles.

Ženina tvář se stáhla hněvem a strachem. Vzpamatovala se. Z hlavně roztřesené zbraně se zabzučením vytryskl proud stříbrných kapek. Roztočené, jako břitva ostré jehly se rozprskly o stěnu kolem Bothariho. Zbraň se zasekla. Žena zaklela a praštila do ní. Bothari, opřený o stěnu, zamumlal: „Jdi v pokoji.“ Miles nevěděl, komu to platí.

Elena skočila po Escobařance a Miles po svém paralyzéru. Elena ženě vyrazila jehlovku z ruky a než Miles stačil zamířit, zkroutila jí ruce za zády vši silou svého zděšení. Ale žena se už nepokoušela o odpor. Když se Miles otočil na seržanta, pochopil proč.

Bothari se složil jako zbouraná zeď, v kloubech rozpojený na kousky. Na košili měl čtyři nebo pět krvavých teček, pouhé kapky. Vzápětí je spojila krvavá povodeň z úst. Bothari v křeči dával a dusil se. Naposledy sebou na podlaze škubl, a když si k němu Miles klekl, Bothari ho pozvracel druhou krvavou lázní.

„Seržante?“

Bothari nehybně ležel, pozorné oči otevřené a upřené do prázdna, hlavu stočenou, jen z úst mu ještě vytékala krev na protiskluzový koberec. Vypadal jako nějaké zvíře přejeté na silnici. Miles mu zuřivě prohmatával hrudník, ale nedokázal najít ani otvory, jimiž jehly vlétly do těla. Pět zásahů: hrudní koš, břicho, orgány, ze všeho musí být uvnitř karbanátky.

„Proč nevystřelil?“ zavyla Elena. Zatřásla Escobařankou. „Neměl nabito?“

Miles se podíval na displej plazmometu v seržantově chladnoucí ruce. Čerstvě nabitý.

Elena se ještě jednou zoufale podívala na otce a pak ovinula ruku kolem hrdla vražednice. Stiskla jí hrtan.

Miles vyskočil, košili, kalhoty i rukávy nasáklé krví. „Eleno, ne! Nezapínej ji!“

„A proč? Proč ne?“ Po ztrhané tváři tekly slzy.

„Myslím, že je to tvá matka.“ Proboha, tohle říkat neměl...

„Ty věříš těm hrozným nesmyslům...“ vysoptila na něj. „Jsou to samé lži...“ Ale stisk povolila. „Milesi, já ani nevím, co to znamená...“

Escobařanka si sípavě odkašlala, pootočila hlavu a zděšeně si Elenu prohlížela. „To je spratek toho hajzla?“ zeptala se Milese.

„Jeho dcera.“

Očima přejela Eleninu tvář. Miles také. Připadalo -mu, že konečně našel původ Eleniných vlasů, očí, elegantních linií.

„Jsi celá po něm.“ V očích se jí pod slupkou odporu skrývalo moře hrůzy. „Slyšela jsem, že Barrayarci prováděli na lidských plodech vojenský výzkum.“ Zamyšleně se podívala na Milese. „Na vás taky? Ne, to by nešlo...“

Elena ji pustila a odstoupila. Na letním bytě ve Vor-kosigan Surleau Miles jednou viděl uhořet ve stáji koně. Přes plameny se k němu nikdo nemohl dostat. Měl za to, že žádný zvuk nemůže hůř bodat do srdce než vyděšené ržání umírajícího zvířete. Elenino mlčení to dokázalo. Už neplakala.

Miles sebral všechnu důstojnost. „Ne, paní. Admirál Vorkosigan jim všem zajistil místo v sirotčinci. Až na jeden...“

Elena bez hlesu zašeptala „lži,“ ale už si nebyla vůbec jistá. Očima se vpíjela do Escobařanky tak

dychtivě, že to Milese vyděsilo.

, Dveře kajuty se znovu otevřely. Dovnitř se vploužil Arde Mayhew a řekl: „Můj pane, chcete už ten soupis funkcí - dobrotivý Bože!“ Málem upadl, jak rychle se zastavil. „Seženu doktora, počkejte tady!“ Vyběhl ven.

Elena Viscontiová se přiblížila k Bothariho mrtvole tak opatrně, jako by to byl čerstvě zabitý jedovatý had. Zachytila přes tělo Milesův pohled. „Pane admirále, omlouvám se vám za způsobené problémy. Ale nebyla to vražda. Provedla jsem spravedlivou popravu válečného zločince. Jen spravedlnost,“ trvala na svém. „Spravedlnost.“ Její hlas se vytratil do ticha.

Nebyla to vražda, ale sebevražda, pomyslel si Miles. Byl dost rychlý na to, aby tě kdykoli zastřelil. „Ne...“

Zoufale stiskla rty. „Tak i podle vás jsem lhářka? Nebo mi chcete říct, že se mi to líbilo?“

„Ne...“ Podíval se na ni přes nepřekonatelnou, metr širokou propast. „Neposmívám se vám. Ale do čtyř, skoro do pěti let jsem nemohl chodit, jen jsem lezl. Většinu času jsem se díval lidem na kolena. Ale když byla přehlídka, nebo jiná podívaná, měl jsem nejlepší výhled ze všech, protože jsem seděl seržantovi na ramenou.“

Jako odpověď plivla na mrtvolu. Milesovi se vzteky zatmělo před očima. Od nepředloženosti ho zachránil Mayhew, který se vrátil s pomocí.

Medička hned běžela k Milesovi. „Pane admirále! Kde jste raněn?“

Chvilí na ni nechápavě civěl, pak se podíval na své oblečení a uvědomil si, co ji tak vyděsilo. „Já ne. Jde o seržanta.“ Bezúčelně se pokusil otřít stydnoucí lepkavou krev.

Klekla si k Botharimu. „Co se stalo? Byla to nehoda?“

Miles se podíval na Elenu. Jen stála na místě, ruce kolem těla, jako by jí byla zima. Pouze očima těkala z nehybného seržantova těla na vzpřímenou Escobařanku. Tam a zpátky, tam a zpátky.

Milesovi ztuhla ústa. Musel je rozhýbat silou vůle. „Nehoda. Čistil zbraně. Jehlovka byla nastavená na automatickou střelbu.“ Dvě pravdivá tvrzení ze tří.

Escobařanka se uvolnila, koutky zdvižené úlevou a vítězstvím. Myslí si, že jsem potvrdil její spravedlnost, uvědomil si Miles. Odpusťte...

Medická jezdila ruční prohlížečkou po Bothariho hrudníku a kroutila hlavou. „Panebože. To je hrůza.“

Miles náhle dostal spásný nápad. „Jak jsme na tom s kryoboxy?“

„Po protiútoky jsou všechny plné.“

„Podle čeho do nich vybíráte raněné?“

„Největší naději na oživení mají ti nejméně poničení. Jdou tam jako první. Poslední nepřátelé, pokud nám vyzvědači nedají tip.“

„Jak byste zhodnotila toto zranění?“

„Horší než všichni ostatní, tedy až na dva.“

„To je kdo?“

„Dva lidé od kapitána Tunga. Mám jednoho vyhodit?“

Miles se odmlčel, oči upřené na Eleninu tvář. Zírala na Bothariho tělo, jako kdyby to byl nějaký úplně cizí člověk, který si právě sundal otcovu masku. Oči měla černé a hluboké jako hroby; jeden pro Bothariho, jeden pro něj.

„Nesnášel zimu,“ vypravil ze sebe nakonec. „Připravte pytel a místo v márnici.“

„Rozkaz, pane.“ Medická beze spěchu odešla.

Mayhew se podíval do mrtvé tváře. „Je mi to líto, pane. Tak nějak divně jsem ho začínal mít rád.“

„Ano. Děkuji. Běžte pryč.“ Miles vzhlédl k Escobařance. „Běžte pryč,“ zašeptal.

Elena se střídavě dívala na mrtvého a na živé, jako když zvíře, právě zavřené do klece, zjišťuje, že chladné mříže pálí. „Matko?“ řekla nakonec cizím tenkým hláskem.

„Ty se ode mě drž dál,“ zavrčela bledá Escobařanka. „Hodně daleko.“ Podívala se na ni s odporem

a opovržením bolestivějším než facka a odkráčela.

„Hm,“ řekl Arde. „Možná byste si měla sednout, Eleno. Donesu vám, no, sklenici vody.“ Plný úzkosti s ní zacloumal. „No pojd'te, tak, hodná holčička.“

S posledním pohledem přes rameno se nechala odtáhnout. Její tvář Milesovi připomínala vybombardované město.

Miles držel stráž u svého prvního vazala a čekal na medičku. Měl strach, čím dál větší. Nezvyk. Vždycky se za něj bál Bothari. Dotkl se jeho tváře; holená brada ho škrábla do prstů.

„Co si teď počnu, seržante?“

KAPITOLA 16

Dlouhé tři dny se bál, že nedokáže plakat. Pak jednou, když byl v noci sám, to přišlo jako děsivý, nezvládnutelný příval, který trval několik hodin. Miles v tom viděl katarzi, ale opakovalo se to každou noc tak dlouho, až se začal bát, že to nikdy nepřestane. Žaludek ho teď bolel nepřetržitě, zvláště po jídle, kterého se tudíž sotva dotkl. Ostré rysy v obličejí vystoupily pod napjatou kůží ještě víc.

Dny ubíhaly jako v šedivé mlze. Tváře, známé i neznámé, se dožadovaly pokynů, na což odpovídal vždy jen: „Rozhodněte to vy.“ Elena se s ním vůbec nebavila. Bál se, že hledá útěchu v Bazově náruči. Starostlivě ji sledoval. Ale vypadalo to, že útěchu nenachází nikde.

Po jedné zvláště otupělé a nerozhodné štábní poradě si vzal Arde Mayhew Milese stranou. Miles celou dobu jen seděl v čele stolu, prohlížel si ruce a nechápal smysl pronášených slov.

„Bůh ví,“ zašeptal Arde, „že se ve velení moc nevyznám.“ Rozhodně nabral dech. „Ale vím, že s sebou nemůžete jen tak stáhnout dvě stě lidí a pak vytuhnout.“

„Máš pravdu,“ odsekl Miles, „moc se v tom nevyznáš.“

Prkenně odkulhal pryč, otřesen Mayhewovou spravedlivou výtkou. Dveře své kajuty zabouchl právě včas, aby se stačil nikým nerušen, už počtvrté tento týden, druhý od Bothariho smrti, vyzvracet. Přísně si poručil okamžitě se pustit do práce a padl na lůžko, kde ležel nehybně šest hodin.

Oblékal se. Všichni, kdo někdy žili osaměle, se shodují v tom, že když nedodržujete civilizační návyky, všechno se zhroutí. Miles už byl tři hodiny vzhůru a na sobě měl kalhoty. V další hodině se chystal zkusit buď ponožky, nebo holení, co bude jednodušší. Na chvíli se zamyslel nad tvrdohlavým masochismem Barrayarců, kteří si stále denně drásali brady břitvou, zatímco, řekněme na Betě, si dávali civilizovaně odstranit kořínky vousů. Nejspíš zkusí ponožky.

Zabzučel zvonek na dveřích. Nevěnoval mu pozornost. Pak se ozval interkom, Elenin hlas: „Milesi, pusť mě dál!“

S obtížemi se posadil, přičemž málem omdlel, a rychle zavolal: „Vstupte!“ čímž otevřel hlasový zámek.

Přebrodila bažinu rozházeného šatstva, zbraní, vybavení, vybitých zásobníků, obalů od proviantních tyčinek, nakrčila nos a rozhlédla se kolem. „Víš,“ řekla nakonec, „pokud si to nechceš uklízet sám, měl by sis aspoň opatřit nového sluhu.“

Miles se rozhlížel stejně nevěřícně. „Nikdy mě to nenapadlo,“ uznal pokorně. „Vždycky jsem si myslel, že jsem přehnaně pořádný. Všechno se hned uklidilo. Tobě by to nevadilo?“

„Co?“

„Kdybych měl nového sluhu?“

„Proč by mělo?“

Miles si to promyslel. „Možná Arde. Musím mu něco najít dřív nebo později, když už nemůže skákat.“

„Arde?“ opakovala pochybovačně.

„Už dávno není takový bordelář jako dřív.“

„Hm.“ Sebrala z podlahy převrácenou ruční čtečku a rozhlédla se, kam ji položit. Ale v kajutě bylo jen jedno rovné místo prosté prachu a harampádí. „Milesi, jak dlouho si tu hodláš tu rakev nechat?“

„Může být tady jako kdekoli jinde. V márnici je zima. Zimu neměl rád.“

„Lidé si začínají myslet, že jsi divný.“

„Ač si myslí, co chtějí. Jednou jsem mu slíbil, že když se mu venku něco stane, pohrbím ho na Barrayaru.“

Zlostně pokrčila rameny. „Proč bys měl dodržovat slovo dané mrtvole? Stejně to nepozná.“

„Já jsem naživu,“ řekl tiše Miles. „Já to poznám.“

Se stisknutými rty se prošla po kajutě. Napjatá tvář, celé tělo. „Už deset dní cvičím boj beze zbraně. Neukázal ses tam ani jednou.“

Přemýšlel, jestli jí má říci o tom, že zvrací krev. Ne, určitě by ho odtáhla na marodku. Nechtěl tam. Podrobnější prohlídka by odhalila příliš mnoho - jeho pravý věk, tajenou nemoc kostí...

Mluvila dál: „Baz se stará o vybavení na dvou směnách denně, Tung s Thornem a Ausonem se můžou ztrhat, jak dávají dohromady nové vojáky, ale stejně to je k ničemu. Každý se tu hádá s každým. Milesi, jestli tu zůstaneš zahrabaný ještě týden, Dendarijští žoldnéři budou vypadat jako tahle kajuta.“

„Já vím. Chodím na štábní porady. Když nic neříkám, neznamená to, že neposlouchám.“

„V tom případě je poslouchej, když říkají, že potřebují tvé vedení.“

„Přísahám Bohu, Eleno, nevím, k čemu by jim bylo.“ Prohrábl si vlasy a vysunul bradu. „Baz věci spravuje, Arde je řídí, Tung, Thorne a Auson se starají o boj, ty

je udržuješ ve formě -já jsem tu jediný, kdo ve skutečnosti nic nedělá.“ Odmlčel se. „Oni chtějí? Co chceš ty?“

„Co na tom záleží?“

„Přišla jsi...“

„Požádali mě o to. Nikoho jiného k sobě nepustíš. Otravují mě už týden. Chovají se jako kdysi křesťani, když prosili u Panenky Marie, aby se za ně přimluvila u Boha.“

Na rtech mu škubl stín jeho starého úsměvu. „Ne, - jen u Ježíše. Bůh zůstal na Barrayaru.“

Zakuckala se smíchy, pak ukryla tvář do dlaní. „V téhle situaci bys mě neměl rozesmívat.“

Vstal, vzal ji za ruce a posadil vedle sebe. „Proč by ses nesmála? Zasloužíš si to, a všechno příjemné k tomu.“

Neodpověděla, ale zahleděla se na podlouhlou stříbrnou truhlu v rohu, na otlučené průstřely na stěně. „Věřils jí všechno, co říkala,“ řekla nakonec. „Už od prvního slova.“

„Vídal jsem ho daleko víc než ty. Prakticky jsem ho sedmnáct let tahal s sebou v kapsičce.“

„Ano...“ sklouzla na neposedné ruce v klíně. „Neznala jsem z něj víc než okamžiky. Přijížděl jednou měsíčně do vesnice na Vorkosigan Surleau, aby zaplatil paní Hysopiové za péči, stěží se kdy zdržel víc jak hodinu. V té vaší stříbrohnědé livreji vypadal vysoký tři metry. Tolik jsem se těšila, že jsem noc předtím i potom nemohla spát. Léto bývalo jako ráj, protože mě tvoje maminka vždy pozvala na letní byt, aby sis měl s kým hrát, takže jsem ho vídala každý den.“ Zaťala ruce v pěst, hlas se jí zlomil. „A všechno to byly lži! Hraná sláva, a vespod tahle... špína.“

Promluvil něžněji, než by od sebe vůbec čekal. „Neřekl bych, že lhal, Eleno. Jen se snažil zfalšovat novou pravdu.“

Zaťala zuby. „Pravda je, že jsem nemanželská dcera šílence a moje znásilněná matka je vražednice, která nenávidí i můj stín. Nevěřím, že jsem po nich zdělila jen nos a oči.“

A bylo to tady, ten temný, utajený strach. Pustil se za ním jako rytíř do dračí sloje. „Ne! Nejsi jako oni. Jsi sama sebou, jiná, úplně samostatná, nevinná...“

„Od tebe to zní pěkně pokrytecky.“

„Jakže?“

„Co jsi jiného, než vrchol všech předchozích generací? Výkvět šlechty...“

„Já?“ Civěl na ni v nelíčeném úžasu. „Možná vrchol degenerace. Zakrslý plevel...“ Jeho úžas se jí zrcadlil ve tváři. „Přibývá jich, to je pravda. Dědeček měl na zádech devět generací. Otec už deset. Já jich nesu jedenáct, a přísahám, že ta poslední je těžší než všechny předchozí dohromady. Divím se, že mě nesmáčkly ještě víc. Právě teď se cítím tak na půl metru. Brzo se úplně vsáknou.“

Žvanil nesmysly a byl si toho vědom. Protrhla se v něm nějaká hráz. Poddal se proudu a nechal se unášet.

„Eleno, miluju tě, vždycky jsem tě miloval...“ Uskočila jako poplašená laň, Miles popadl dech a objal ji. „Ne, poslouchej! Miluji tě, nevím, co byl seržant zač, ale taky jsem ho miloval, a cokoli z něj je v tobě, vážím si toho celým srdcem, nevím, kde je pravda, ale je mi to úplně jedno, vymyslíme si nějakou, jako on, byl stejně skvělý, nemůžu bez vás žít, vezmi si mě!“ Poslední tři slova řekl ze zbytečku dechu a teď si musel odpočinout, aby se nadechl.

„Nemůžu si tě vzít! Genetické riziko...“

„Nejsem mutant! Podívej, nemám žábry...“ vrazil si prsty do koutků úst a doširoka je roztáhl, „ani

parohy.“ Zapíchl palce do lebky a zamával roztaženými prsty.

„Nemluvila jsem o tobě. To moje geny jsou rizikové. Jeho. Tvůj otec určitě věděl, co je ten můj zač. Nikdy by nepřipustil...“

„Moment, člověk, který má ze dvou stran geny šíleného císaře Jurije, může těžko někoho kritizovat.“

„Tvůj otec je oddaný své třídě, Milesi, stejně jako jeho otec, stejně jako lady Vorpatrilová - nikdy by mě nepřijali jako lady Vorkosiganovou.“

„Tak jim dám na výběr. Řeknu jim, že si vezmu Bel Thorneho. Obrátí tak rychle, že jeden o druhého zakopnou.“

Bezmocně se složila na postel a schovala tvář do polštáře. Škubalo jí v ramenou. Na chvíli se zděsil, že se kvůli němu dala do pláče. Nedala, spíš postupně nabírala a nabírala... Ale: „Hergot. V téhle situaci bys mě neměl rozesmívat! Hergot.“

S novou odvahou se pustil do dalších argumentů. „A s třídní oddaností svého otce bych to taky moc nepřeháněl. Sám si vzal koneckonců přesporní plebejku.“ Zvážněl. „A o mojí matce nepochybuj. Vždycky toužila mít dceru, samozřejmě to nikde nerozhlašovala, aby se nedotkla starého pána... nech ji, ať je ti skutečně matkou.“

„Ach,“ vyhrkla, jako kdyby ji bodl. „Ach...“

„Uvidíš, jakmile budeme na Barraryaru...“

„Modlím se,“ přerušila ho napjatým tónem, „abych tam už nikdy nevšlela.“

„Ach,“ řekl tentokrát on. Po delší odmlce navrhl: „Můžeme žít někde jinde. Na Betě. Trochu skromně, mé kapesné by po přepočtu dost zhublo - mohl bych

si najít práci, dělal bych třeba, třeba, prostě bych něco dělal.“

„A až tě císař povolá do Rady hrabat, zastupovat své kraje a všechny ty ubohé duše, co pak?“

Polkl, protože ho hned nic nenapadlo. „Mým případným dědicem je Ivan Vorpatril,“ řekl nakonec. „Ať si ten titul nechá.“

„Ivan Vorpatril je pošuk.“

„Tak strašné to není.“

„Když nebyl otec v dohledu, vždycky mě zatlačil do rohu a snažil se mě osahávat.“

„Cože! Nikdy jsi neřekla...“

„Nechtěla jsem to rozmazávat.“ Zamračila se do minulosti. „Skoro si přeju, aby se to vrátilo. Nakopala bych mu koule.“

Úkosem se na ni podíval, vyvedený z míry. „Ano, změnila ses,“ poznamenal zamyšleně.

„Už nevím, co jsem. Milesi, musíš mi věřit, miluju tě jako vlastní život...“

Jeho srdce se vzneslo.

„Ale nemůžu být tvůj doplněk.“

A spadlo. „Nechápu.“

„Nevím, jak už ti to mám říct jasněji. Polkl bys mě stejně, jako pohltní oceán vědro vody. Ztratila bych se v tobě. Miluji tě, ale bojím se tě, bojím se tvé budoucnosti.“

Ve zmatku hledal nějaké jednoduché řešení. „Baz. Je v tom Baz, že ano?“

„Kdyby se Baz nikdy nenarodil, odpověděla bych ti stejně. Ale když o tom mluvíš, zasnoubili jsme se.“

„Ty...“ O zbytek vzduchu v plicích přišel zalykavým smíchem. „Zruš to,“ nařídil.

Jen se na něj mlčky podívala. V okamžiku zrudl a zahanbeně sklopil oči.

„Ty máš cti celý oceán, můj pane“ zašeptala, „já jen to vědro. Nesmíš ho zvrhnout.“

Poražen padl na postel.

Vstala. „Půjdeš na štábní poradu?“

„Na co? Je to stejně jedno.“

Probodla ho pohledem, rty semknuté, a pak pohlédla do rohu na rakev. „Je načase, aby ses naučil

chodit po vlastních, mrzáku.“

Vyklouzla ze dveří právě včas, aby ji netrefil energicky vržený polštář. Maličko se usmála.

„Znáš mě až moc dobře,“ zašeptal Miles. „Měl bych si tě nechat už z bezpečnostních důvodů.“

Vyhrabal se na nohy a šel se oholit.

Štábní poradu stihl na poslední chvíli a hned se zhroutil do svého křesla v čele stolu. Přišli všichni, schůze se tedy konala v konferenčním sále rafinerie. Byl tu i generál Halify se svým zástupcem. Kolem stolu seděli Tung, Thorne, Auson, Arde, Baz a dalších pět důstojníků, zástupců čerstvých rekrutů. Kapitán z Cetagandy seděl naproti kšatrijskému poručíkovi, a jejich neshody hrozily přerůst v nepřátelství, jaké panovalo mezi Tungem, Ausonem a Thornem. Oba se shodli pouze v pohrdání Feliciány, nájemným vrahem z Jacksonova Doupěte a vysloužilým majorem výsadkářů z Tau Ceti, kteří se zas šklebili na bývalé Oserovce a tak kruh uzavírali.

Údajnou náplní tohoto cirkusu byla příprava definitivního plánu, jak prorazit oserovskou blokádu, což byl hlavní zájem generála Halifyho. V posledním týdnu přešel zájem ve zklamání a nudu. Miles se vyhýbal generálovu pohledu. To je obchod, generále, pomyslel si Miles. Máte, zač jste si zaplatil.

První půlhodinu strávili opětovným zamítáním tří neproveditelných návrhů, které jejich autoři přednesli už na minulých poradách. Jedna polovina Milesových lidí s gustem poukazovala na chyby v plánech druhé poloviny, zvláště na nesmyslné načasování, příliš vysoké požadavky na lidi i vybavení, plus, jako prémii, na duševní schopnosti navrhovatelů. Záhy se debata zvrhla v přehlídku invektiv. Tung podobný vývoj většinou potlačoval, ale tentokrát byl jednou ze zainteresovaných stran, a hádka tudíž hrozila pokračovat do nekonečna.

„Hergot,“ řval kšatrijský poručík a důrazně přitom mlátil pěstí do stolu, „všichni víme, že přímým útokem se do červí díry nedostaneme. Musíme se soustředit na něco, co zvládneme. Můžeme útočit na obchodní loď, zablokovat blokádu...“

„Útočit na neutrální plavidla?“ vyjekl Auson. „Chcete, aby nás všechny pověsili?“

„Postříleli,“ opravilo ho zbytečně Thorne a vysloužilo si za to nevďěčný pohled.

„Podívejte,“ pokračoval halasně Auson, „Peliáni mají po celé soustavě základny, které můžeme zkusit. Jako partyzáni, udeříme a zmizíme v lesích...“

„Jaké lesy máte na mysli?“ vyštěkl Tung. „Tady se nemáte kde schovat - Peliáni mají naši adresu. Je zázrak, že se ještě nevzdali naděje tuhle základnu dobýt a neposlali nám sem poloviční rychlostí světla rovnou pár meteoritů. Co nezvládneme rychle, nezvládneme vůbec...“

„A co bleskový útok na jejich hlavní město?“ navrhl kapitán Cetagand'anů. „Sebevražedné komando tam hodí atomovku...“

„Hlásíte se dobrovolně?“ ušklíbl se Kšatrijec. „To by možná stálo za to.“

„Peliáni mají na oběžné dráze u šesté planety překladiště,“ řekl Tau Cet'an. „Nálet by mohl...“

„...vezmeme rušičku elektronových orbitu a...“

„...u mě jste blbec...“

„...počínáme si na ztracené loď...“

V Milesovi se kroutila střeva jako párek pářících se hadů. Unaveně si promnul tvář a poprvé promluvil; díky momentu překvapení získal okamžitě pozornost.

„Znal jsem lidi, co takhle hrají šachy. Nedokáží domyslet hru až k matu, tak se snaží napřed odstranit drobné figury. Časem se hra tak zjednoduší, že už ji pochopí, a jsou šťastní. Nejlepší válka je jako mat druhým tahem.“

Zmlkl, lokty na stole, hlavu v dlaních. Po chvíli ticha, kdy se očekávání zvrhlo ve zklamání, se Kšatrijec vrátil k hádce s Cetagand'anem a všechno se rozjelo nanovo. Hlasy Milesovi duněly v hlavě. Generál Halify se pomalu odsunul od stolu.

Nikdo si nevšiml, jak Milesovi povolila čelist, jak vytřeštil oči a pak je přimhouřil. „Do prdele práce,“ zašeptal. Není to beznadějně.“

Vzpřímil se v křesle. „Všiml si tu už někdo, že k tomu problému přistupujeme ze špatného konce?“

Jeho slova se ztratila v halasu. Jen Elena, v protějším rohu místnosti, si všimla jeho výrazu. Otočila se k němu jako slunečnice. Rty vyslovila neslyšné: Milesi?

Žádný hanebný útěk do tmy, ale velkolepý pomník. To udělá z téhle války. Ano...

Vytáhl z pochvy dědečkovu dýku a vyhodil ji do vzduchu. S rozhodným zazvoněním se zabodla přímo doprostřed stolu. Vylezl na něj a došel si pro zbraň.

Ticho, které vzápětí zavládlo, by bylo dokonalé, nebýt Ausona, jemuž dýka přistála před nosem. „Netušil jsem, že jde ten plast propíchnout...“ mrmlal kapitán.

Miles vyškubl dýku ze stolu, uklidil ji do pochvy a jal se štrádovat po stole tam a zpátky. V dlaze mu začalo poslední dobou nepříjemně křupat, takže si ji chtěl nechat u Baze spravit. Teď se praskot rozléhal jako výstřely. Přitahoval pozornost. Výborně. Prasknutí, rána do hlavy, hlavně když to funguje. Už bylo načase získat jejich pozornost.

„Zdá se, že vám uniklo, pánové, dámy, i ostatní, že úkolem Dendarijců není Oserovce fyzicky zlikvidovat, ale pouze eliminovat jejich moc ve zdejší soustavě. Nepotřebujeme se ničit zbytečnými útoky na jejich vojenské síly.“

Sledovali ho a jejich tváře se za ním otáčely jako železné piliny za magnetem. Generál Halify se znovu posadil. Arde a Baz se rozzářili nadějí.

„Chci obrátit vaši pozornost k slabému článku řetězu, který nás svazuje - k spojení mezi Oserovci a jejich zaměstnavateli, Peliány. Tam musíme nasadit páku. Mé děti,“ stál na stole a zíral přes rafinerii do dalekého vesmíru, jako prorok pod vlivem vize, „zaútočíme na jejich výplaty.“

Napřed prádlo, měkké, padnouce, savé. Pak přípojky na rourky. Potom boty, piezoelektrické články přesně umístěné na špičkách, na patách. Baz na obměněném skafandru odvedl opravdu dobrou práci. Nohavice sedly na Milesovy nesouměrné nohy jako druhá kůže. Líp než kůže, jako vnější kostra, se kterou se při svých lámavých kostech konečně vyrovná ostatním.

Miles si přál, aby u něj teď byl Baz a mohl se pokochat svým dílem, i když Arde Milesovi pomáhal s oblékáním ze všech sil. Ještě víc si ale přál být na Bazově místě.

Feliciánská špionáž hlásila na Peliánské domácí frontě klid. Baz s partou vybraných techniků, v hlavní roli Elena Viscontiová, už určitě překročili planetární hranice a teď zaujímají útočné pozice. Pozice ke klíčovému úderu Milesovy strategie. Základní kámen jeho nadějí. Srdce mu málem puklo, když je posílal pryč, ale rozum zvítězil. Tak nápadné a nešikovné zavazadlo, jakým bezesporu byl, by se v přepadovém komandu, které by mělo být jemné, technické, neviditelné, uplatnilo jen stěží. Užitečnější bude tady, s ostatními pěšáky.

Přejel pohledem dlouhou zbrojnicí své vlajkové lodi. Atmosféra tu připomínala částečně šatnu, přístaviště a operační sál - na operační sály myslet nechtěl. V žaludku ho bodalo, první sonda bolesti. Teď ne, okřikl ho. Potom. Když budeš hodný, slibuju, že tě vezmu na marodku.

Ostatní členové útočné skupiny se stejně jako on oblékali a vyzbrojovali. Technici za pomoci barevných kontrol a pípajících sluchátek prověřovali systémy; tichý bzukot hlasů zněl vážně, pozorně, soustředěně, skoro meditativně, jako kdysi v kostele před začátkem bohoslužby. To bylo dobře. O dva vojáky dál stála Elena. Zachytil její pohled a otcovsky se usmál, jako by veterán nebyla ona, ale on. Úsměv mu neoplatila.

Prověřil strategii stejně jako technici prověřovali své systémy. Oserovci dostávali zapláceno dvěma způsoby. První spočíval v elektronickém převodu prostředků peliánské vlády na oserovský účet v hlavním městě. Z něj flotila hradila místní nákupy. Miles měl pro tento účet zvláštní plán. Druhou polovinu dostávali hotově v různých cizích měnách, především beťanských dolarech. Hotovost se měla rozdělit mezi kapitány poté, co jim skončí smlouva a oni opustí soustavu Tau Verde. Peníze se doručovaly jednou měsíčně na Oserovu vlajkovou loď v blokádě. Kdysi, zazubil se Miles.

První zásilku peněz ukořistili v půli cesty až neskutečně snadno. Milesovi lidé byli přeci jen zpola bývalí Oserovci; několik z nich dokonce s výplatami létalo. Peliánskému kurýrovi se po drobné změně kódů představili jako oserovský kontakt. Než dorazili praví Oserovci, byli už dávno z dostřelu. Přepis

následné konverzace mezi peliánským kurýrem a Oserovou lodí byl pro Milese rajskou hudbou. Uložil jej do své kajuty na Bothariho rakev, hned vedle dědečkovy dýky. Bude toho víc, seržante, řekl v duchu. Přísahám.

Druhá operace o čtrnáct dní později byla ve srovnání s první dost nešikovná - neohrabaný souboj lépe vyzbrojeného peliánského kurýra s třemi bitevníky na Milesově straně. Miles zůstal rozšafně stranou a velení svěřil Tungovi, jehož výkony ohodnotil jen občasným „hm“. Nestihli ani vyzvednout zásilku, protože se objevily čtyři oserovské lodě. Admirál už zřejmě nechtěl riskovat.

Dendarijci tedy rozstříleli kurýra i se zbožím na atomy a zdrhli. Peliáni se hrdinně bránili. Miles za ně té noci o samotě zapálil oběť.

Arde připojil Milesovi v rameni levý rukáv a začal prověřovat všechny pohyblivé části od ramene až po články prstů. Prsteníček táhl jen na osmdesát procent. Arde otevřel víko na Milesově zápěstí a seřídil posilovač.

Strategie... Při třetím pokusu bylo jasné, že se nepřítel rychle učí. Oser tentokrát poslal konvoj skoro až do atmosféry a Milesovy lodi se k nim vůbec nemohly přiblížit. Miles musel vytáhnout z rukávu eso.

Tung byl překvapený, když ho Miles požádal, aby poslal svému bývalému spojaři obyčejný papírový dopis. „Prosím, plňte všechny požadavky Dendarijců,“ psalo se v něm, jen místo podpisu byla vorkosiganská pečeť z dědečkovy dýky, pro Tunga samozřejmě zcela nepochopitelná. Spojář byl od té doby cenným zdrojem informací. Bylo pochybné takhle ohrožovat jednoho z Illyanových- agentů, a ještě horší riskovat jediného zvěda v Oserovské flotile. Kdyby Oserovci zjistili, kdo zpopelnil jejich peníze, ten člověk by se nedožil rána. Doposud však dostali jen čtyři kufry popela a hádanku.

Miles ucítil změnu gravitace a chvění lodi; zaujímají útočné postavení. Načase nasadit helmu a spojit se s Tungem a Ausonem na štábu. Eleně nasadila přílbu technicka. Elena ještě zvedla hledí, aby se domluvily na nějaké drobné úpravě.

Pokud se Baz drží plánu, má s ní Miles poslední šanci. Jakmile se palubní inženýr uklidí z cesty, nikdo už Milesovi roli hrdiny nevyfoukne. Příště jí život zachrání on. Představil si to zcela jasně - střílí napravo nalevo po nebezpečných Peliánech, vytáhne ji z nějaké pasti - detaily si nepromýšlel. To už uvěří, jak ji miluje. Jazyk se mu kouzlem rozváže, konečně přijde po tolika zklamáních na ta správná slova, pod jeho zápallem roztaje i její sněhobílá kůže a znovu rozkvetě...

Její tvář pod hledím byla chladná a přísná, stále stejná zimní krajina v profilu, kterou od Bothariho smrti ukazovala světu. Milesovi dělalo starosti, jak málo emocí dává najevo. Pravda, měla své povinnosti a byla stále v pohybu - ne jako on ve svém luxusním doupěti. A když je konečně pryč Elena Viscontiová, alespoň je ušetřena nepříjemných setkání na chodbách a poradách, kdy obě ženy předstíraly chladnou věčnost.

Elena se ve skafandru protáhla a zamyšleně se zahleděla do černé hlavně plazmometu, vestavěné v pravém předloktí. Natáhla si rukavice a skryla žily jako modré ledové řeky. Její oči Milesovi připomínaly žiletky.

Došel k ní a technicku poslal pryč. To, co pak řekl, nebyla žádná z připravených frází. Ztlumil hlas do šepotu.

„O sebevraždě vím všechno. Nemysli si, že to nepoznám.“

Škubla sebou a zrudla. Pohrdavě se zamračila. Sklopila si hledí.

Promiň, zašeptal v duchu. Muselo to být.

Arde nasadil Milesovi helmu na hlavu, propojil dráty, zkontroloval kontakty. Milesovi se v žaludku utkala, zapletla a utáhla pavučina bolesti. Hergot, nebylo jednoduché ji ignorovat.

Zkontroloval spojem se štábem. „Komodor Tung? Tady Naismith. Hod'te mi sem obraz.“ Vnitřek hledí se rozzářil pestrými barvami kopie štábního monitoru. Pouze komunikace, tentokrát bez dálkového ovládání servomotory. Ukořistěný peliánský skafandr žádné neměl a oserovské skafandry měly ovládat vypnuté. Jen pro případ, že se nepřítel poučil i z jiných chyb.

„Máte poslední možnost si to rozmyslet,“ řekl Tung přes interkom a otevřel tak starou hádku. „Opravdu na Oserovce raději nezaútočíme až vyzvednou peníze, dál od peliánských základen? Máme o nich daleko víc informací...“

„Ne! Musíme se jejich žoldů zmocnit, nebo je zničit, ještě než budou doručené. Potom by to nemělo žádný strategický význam.“

„Ne tak docela. Ty peníze by se nám hodily stejně.“

A na co, pomyslel si Miles. Jeho dluh vůči Dendarijcům se bude brzy zapisovat v exponenciálním tvaru. Stěží by potřeboval víc peněz, i kdyby celá flotila jezdila na páru a v kotli by se topilo bankovkami. Nikdo tak malý nedlužil nikdy tolika lidem tolik peněz. Žaludek mu cestoval břišní dutinou jako zmučená améba, vystřeloval panožky bolesti a vakuoly žaludečních šťáv. Jseš jenom psychosomatická iluze, ujistil ho Miles.

Útočná skupina se seřadila a nastoupila do připravených člunů. Miles se snažil každého oslovit jménem, dotknout se ho, říci mu něco osobního; vojáky to viditelně potěšilo. V duchu si je seřadil do šiku a představil si, kolik jich bude chybět, než den skončí. Odpusťte... Elegantní řešení mu došla. Teď to budeme muset udělat postaru, rovnou po hlavě.

Prošli přechodovou komorou do svého člunu. Tohle je určitě to nejhorší, bezmocně čekat, až si je Tung přitáhne jako plata vajíček. Čluny jsou stejně křehké a když prasknou, nadělají stejně sajrajtů. Zhluboka se nadechl a obrnil proti stavu beztlíže.

Náhle bez varování udeřila křeč, zlomila ho v pase, vyrazila mu dech, z bledé tváře vysála všechnu krev. Takhle ne, takhle to ještě nikdy nebolelo... Zkroutil se do klubíčka, zalapal po dechu, pustil se madla, odplul do prostoru. Bože, tak to konečně přišlo, nejhorší ponížení, teď se pozvrací do skafandru. Za chvíli budou všichni znát jeho komickou slabinu. Málem císařský důstojník, a má kosmickou nemoc. K smíchu. Vždycky byl jenom k smíchu. Měl sotva tolik rozumu,

aby bradou spustil ventilaci na plný výkon a vypnul vysílačku. Není nutné, aby jeho žoldnéři naslouchali nemilým zvukům dávícího velitele.

„Admirále Naismithi?“ ozvalo se ze štábní kajuty. „Máme nějaké divné údaje z vaší lékárničky. Můžeme prověřit spojení?“

Vesmír se mu smrsknul do břicha. Žaludek se zvedl, nádech, křeč, kašel, křeč, kašel. Ventilátor to už nestíhal. Od včerejška přece nic nejedl, kde se to v něm bere?

Jeden žoldněř ho stáhl na podlahu a pokusil se mu narovnat křečovitě stažené končetiny. „Pane admirále, není vám špatně?“

Jakmile Milesovi otevřel hledí, ozvalo se jen: „Ne! Tady ne...“

„Do prdele!“ Voják rychle uskočil a pronikavě zakřičel: „Doktora!“

Přeháníš, zkusil říci Miles, to uklidím sám... Tmavé chuchvalce, šarlatové kapičky, rozechvělé karmínové bubliny, celé jeho tajemství mu teď před očima plulo přechodovou komorou. Byla to samá krev. „Ne,“ zasténal, nebo se o to alespoň pokusil. „Teď ne...“

Chytily ho něčí ruce a protáhly ho zpátky k východu, kterým před chvílí prošel. Gravitace ho přimáčkla k podlaze - kdo ji k čertu nastavil na tři gé? - něčí ruce mu stáhly helmu a pustily se do pečlivě navlečeného krunýře. Cítil se jako humr k večeři. Žaludek se mu znovu obrátil naruby.

Kolem kroužila Elenina tvář, teď skoro stejně bílá jako ta jeho. Klekla si, strhla z ruky servorukavici a konečně mu stiskla ruku „kůže na kůži“. „Milesi!“

Každý si tvoří svoji pravdu... „Poručíku Bothariová!“ zasípal co nejhlasitěji dovedl. Obklopil ho kruh vyděšených obličejů. Jeho Dendarijci. Jeho lidé. Tak tedy pro ně. Všechno jen pro ně. Všechno. „Přebíráte velení.“

„To nemůžu!“ Byla ještě v šoku. Proboha, napadlo Milese, určitě vypadám jako Bothari, když chrílil krev. Není to tak strašné, snažil se jí říct. Její tvář se mu ztratila v stříbročerných vírech. Ne! Ještě ne...

„Jsi moje poddaná. Můžeš. Musíš. Budu s tebou.“ Zkroutil se v dlani nějakého sadistického obra.

„Ty jsi pravý Vor, ne já... Museli nás vyměnit, tenkrát v umělých dělohách.“ Zazubil se na nijako lebka na pirátské vlajce. „Když se rozjedeš...“

Vstala, rozhodnost jí zahнала z tváře hrůzu, led se změnil na mramor.

„Rozkaz, můj pane,“ zašeptala. A hlasitěji dodala: „Rozkaz! Uhněte stranou, ať se sem dostanou medicí...“ Milesovi obdivovatelé se ztratili. Někdo ho šikovně uložil na antigravitační nosítka.

Díval se na své boty, černé vrcholky v dálce. Nohama napřed, musí jít nohama napřed. Píchnutí první injekce do žíly skoro necítil. Za sebou slyšel roztřesený Elenin hlas.

„Tak pohyb, čeládko! Zábava skončila. Tuhle bitvu admirálovi vyhrájeme!“

Hrdinové. Vyrůstali kolem něj jak plevel. Jako přenašeč byl vůči téhle chorobě zřejmě imunní.

„Do hajzlu,“ sténal. „Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu...“ Opakoval tu litanii jako mantru, dokud ho druhá dávka sedativ nepřipravila o bolest, zoufalství i vědomí.

KAPITOLA 17

Putoval do skutečnosti a zase zpátky, jako když se kdysi ztratil v císařském paláci, zkoušel všechny dveře, některé vedly k pokladům, za jinými našel jen harampádí, ale za žádnými cestu domů. Když se pak jednou probudil, vyplašilo ho, že u něj sedí Tung; neměl by teď být na štábu?

Tung na něj hleděl s nelíbenou starostí. „Víte, synku, jestli chcete v tomhle oboru vydržet, budete se muset naučit šetřit silami. Málem jsme o vás přišli.“

Znělo to jako dobrá rada. Možná by si ji měl nechat ozdobně napsat nad postel.

Jindy se objevila Elena. Co dělá na marodce? Nechal ji přece ve člunu. Nic nezůstane na svém místě...

„Hergot,“ omlouval se Miles, „Vorthaliovi Chrabrému se nikdy nic takového nestalo.“

„Jak to víš? V té době zapisovali dějiny jen potulní zpěváci. Zkus vymyslet nějaký rým na prasklý vřed,“ řekla zamyšleně.

Poctivě se o to snažil, dokud ho zase nepohltila šedivá tma.

Jednou se probudil o samotě a volal pořád dokola seržanta Bothariho, ale seržant nepřicházel. To je mu podobné, zavrčel v duchu Miles. Pořád se motá pod nohy, ale když ho člověk potřebuje, zmizí. Tenhle zápas s vědomím opět vyhrála uklidňující injekce.

Lékař mu později vysvětlil, že to byly všechno alergické reakce na sedativa. Přišel za ním dědeček, udusil ho polštářem a pak se ho snažil schovat pod postel. Všemuh přihlížel Bothari s krvavou hrudí a žoldnéřský pilot s implantovanými dráty, které se nějak obrátily naruby a povlávaly mu kolem hlavy jako nějaký podivný koral. Nakonec přišla jeho matka a zahнала duchy mrtvých jako selka kuřata. „Rychle,“ poradila Milesovi. „Když řekneš hodnotu e na všechna desetinná místa, kletba bude zlomena. Pokud jsi v jádru Be'an, zvládneš to z hlavy.“

Miles mezi halucinacemi celý den čekal na svého otce; udělal totiž něco moc chytrého, zrovna si nevzpomínal co, a chtěl se hraběti konečně něčím pochlubit. Ale otec nepřišel. Miles se z toho rozplakal.

Objevovaly se další stíny, medička, lékař, Elena a Tung, Auson a Thorne, Arde Mayhew, ale byly daleko, jen se odrážely v olověném skle. Když se vyplakal, usnul.

Jakmile se probudil, zjistil, že vidí svůj soukromý pokoj na marodce Triumfu jasně a zřetelně, ale u postele mu sedí Ivan Vorpatril.

„Ostatní,“ zasténal Miles, „mají v halucinacích orgie nebo obří mšice. A co já? Příbuzné. Příbuzenstva si užiju dost i při vědomí. To není fér.“

Ivan se ohlédl po Eleně, sedící na konci postele. „Měl jsem dojem, že podle toho, co říkal doktor, už měla ta protilátka zabrat.“

Elena vstala, starostlivě se sehnula nad Milese a položila mu dlouhé bílé prsty na čelo. „Milesi, slyšíš mě?“

„Proč bych tě neslyšel?“ Náhle si uvědomil, že jednu věc stále necítí. „Hele, mě nebolí břicho.“

„Ano, doktor ti při operaci umrtvil pár nervů. Za pár neděl budeš úplně v pořádku.“

„Při operaci?“ Zkusil se pokradmu mrknout pod neforemný nemocniční hábit. Tělo měl hladké, či snad faldovité, jako dřív, žádné důležité orgány nepadly za oběť skalpelu. „Nemám žádné stehy.“

„Neřezal tě. Dělal to zvenčí jícnem, kromě toho biočipu na desátém nervu. Vypadalo to komicky, ale je to moc šikovná věc.“

„Jak dlouho jsem o sobě nevěděl?“

„Tři dny. Byl jsi...“

„Tři dny! Nálet na výplatu... Baz...“ křečovitě se posadil; Elena ho nesmlouvavě srazila zpátky na lůžko.

„Výplatu jsme dostali. Baz je zpátky i s celou četou. Všechno je v pohodě, jen tys nám málem vykrvácel.“

„Na vředy se neumírá. Baz se vrátil? Kde to vlastně jsme?“

„Kotvíme u rafinerie. Taky jsem si myslela, že na vředy se neumírá, ale doktor povídal, že díry do

těla vyjdou nastejno, ať jsou zvenčí nebo zevnitř. Tak asi umírá. Dostaneš kompletní hlášení,“ popuzeně ho zamáčkla zpátky do peřin, „ale říkala jsem si, že bys měl Ivana vidět napřed o samotě, než se sem nahnou Dendarijci.“

„Hm, dobře.“ Nechápatě zíral na svého urostlého bratrance. Ivan byl oblečený do civilu-barrayarských kalhot a beťanské košile, jen na nohou měl císařské vojenské boty.

„Chceš si na mě šáhnout, jestli jsem skutečný?“ zeptal se vesele.

„To by nepomohlo, halucinace zkresluje i hmat. Hmat, čich, sluch...“ Miles se otrásl. „Spolehnu se na tvoje slovo. Ale Ivane - co tu děláš?“

„Hledám tě.“

„Poslal tě můj otec?“

„Nevím.“

„Jak to, že nevíš?“

„No, nemluvil se mnou osobně... Podívej, víš jistě, že kapitán Dimir ještě nedorazil, nebo neposlal nějakou zprávu? Měl u sebe všechny depeše, tajný rozkazy a tak.“ . „Kdo?“

„Kapitán Dimir. Je to můj velitel.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel. Neozval se.“

„Myslím, že pracuje pro oddělení kapitána Illyana,“ snažil se napovědět Ivan. „Elena si myslela, žeš třeba zaslechl něco, o čems neměl čas se zmínit.“

„Ne...“

„Nechápu to,“ povzdechl si Ivan. „Z Bety letěli den přede mnou v císařské kurýrní lodi. Měli tu být už před týdnem.“

„Jak to, že jsi cestoval sám?“

Ivan si odkašlal. „No, na Betě byla taková holka. Pozvala mě k sobě - Milesi, byla to Beťanka! Narazil jsem na ni hned na kosmodromu. Měla na sobě jenom takovou tu sportovní sukýnku, jinak nic...“ Ivan začal rukama mávat v zasněných křivkách; Miles ho hned přerušil; věděl, že by to bylo dlouhé odbočení.

„Nejspíš lovila cizince. Některé Beťanky je sbírají. Jako když Barrayarec shání vlajky všech provincií.“ Miles si vzpomněl, že i Ivan má podobnou sbírku. „Tak co se stalo s tím kapitánem Dimirem?“

„Odletěli beze mě.“ Ivan se ukřivděně zašklebil. „A to jsem ani nepřišel pozdě!“

„Jak ses dostal sem?“

„Poručík Croye ohlásil, že jsi letěl na Tau Verde IV. Tak jsem stopnul obchodní loď, co mířila do jedny neutrální země tady dole. Kapitánka mě vysadila tady na rafinerii.“

Milesovi povolila čelist. „Stopnul - vysadila tě - uvědomuješ si, jak nebezpečné...“

Ivan zamrkal „Byla moc milá. Taková mateřská, chápeš?“

Elena si pohrdavě prohlížela strop. „Při výstupu z člunu tě neplácla přes zadek zrovna mateřsky.“

Ivan zrudl. „Tak jako tak, jsem tady.“ Rozveselil se. „A dřív než starej Dimir! Možná nedopadnu tak špatně, jak jsem se bál.“

Miles si prohrábl vlasy. „Ivane, nevadilo by ti, kdybys začal od začátku? Pokud to nějaký začátek má.“

„No jasně. Počítám, žeš asi neslyšel o tom velkém poprasku.“

„Poprasku? Ivane, jseš první z domova, koho vidíme od chvíle, co jsme odletěli z Bety. Chápeš, blokáda - i když ty sis jí ani nevšiml, co?“

„Kapitánka byla pěkně mazaná, to se musí nechat. Nikdy bych neřekl, že starší žena dovede takové...“

„Poprask,“ připomněl mu naléhavě Miles.

„Jo. Dobře. První zpráva z Bety, co jsme dostali, říkala, že tě unesl nějaký dezertér z císařské armády...“

„Bohové! Matka... co otec...“

„Řekl bych, že měli docela strach, ale tvoje matka pořád tvrdila, že je s tebou Bothari, a pak někoho na ambasádě konečně napadlo zavolat babičce Naismithový a ta vůbec neměla dojem, že by tě někdo unesl. To matku hodně uklidnilo, tak pokročila i pana hraběte... No, tak jako tak, rozhodli se, že počkají na další zprávy.“

„Díky Bohu.“

„No, další zprávy přišly od nějakého agenta tady na Tau Verde. Nikdo mi nechtěl říct, co v nich bylo - no, nikdo to nechtěl říct mojí matce, což dává smysl. Ale kapitán Illyan pak pár dní kroutil šestadvacet hodin denně na trase Vorkosiganské sídlo, generální štáb, císařský palác a hrad Vorhartung. Nezáleželo ani na tom, že měli ty informace tři neděle staré...“

„Hrad Vorhartung?“ zabručel Miles překvapeně. „Co s tím má společného Rada hrabat?“

„Na to jsem taky nepřišel. Ale hraběte Henriho Vorvolka třikrát vytáhli z hodiny na Akademii, aby šel na tajné zasedání Rady, tak jsem ho trochu přitlačil ke zdi - zřejmě kolovala nějaká fantastická pověst, že si tu prý stavíš žoldnéřskou flotilu, i když nikdo nevěděl proč, ale aspoň to byla dobrá historka...“ Ivan se rozhlédl po nemocničním pokoji a obrazně po celé lodi. „Tak jako tak, tvůj otec se s kapitánem Illyanem rozhodli poslat to prošetřit spěšného kurýra.“

„Vyrozuměl jsem, že letěl přes Betu. Ehm, nenarazili jste tam na chlapíka jménem Tav Calhoun?“

„No jasně, ten šilenej Beťan. Opruzuje kolem barrayarský ambasády, má na tebe zatykač a každému, koho chytí u vchodu, s ním mává před nosem. Ostraha už ho ani nepouští dovnitř.“

„Mluvil jsi s ním?“

„Jen krátce. Řekl jsem mu, že se proslýchá, žes odletěl na Kštarii.“

„Opravdu se to říkalo?“

„Jistěže ne. Ale žádná zakopanější díra mě nenapadla. Rodina,“ utrousil Ivan spokojeně, „musí držet pohromadě.“

„Díky...“ řekl sladce Miles, „snad.“ Povzdechl. „Nejlepší teď asi bude počkat na toho tvého kapitána Dimira. Přinejmenším by nás mohl vzít domů, což by vyřešilo jeden problém.“ Vzhlédl k svému bratranci. „Vysvětlím ti to později, ale něco musíš vědět hned - dokážeš nějaký čas držet zobák? Nikdo tu nesmí vědět, kdo ve skutečnosti jsem.“ Miles se otrásl při hrozné představě. „Nehledal jsi mě tady pod pravým jménem?“

„Ne, ne, jenom Miles Naismith,“ ujistil ho Ivan. „Věděli jsme, že cestuješ na beťanský pas. Tak jako tak, dorazil jsem až včera v noci a prakticky hned jsem narazil na Elenou.“

Miles si oddechl a otočil se k ní. „Říkala jsi, že venku čeká Baz? Musím s ním mluvit.“

Přikývla a cestou ven velkým obloukem obešla Ivana.

„Je mi líto, co se stalo se starým Botharim,“ nadhodil Ivan, jakmile odešla. „Kdo by si pomyslel, že se po všech těch letech oddělá při čištění zbraní? No, k něčemu to bylo, ne? Konečně si můžeš užít s Elenou, aniž by ti funěl za krk. Takže to není tak děsný.“

Miles opatrně vydechl, zesláblý vztekem a smutkem. On to nemůže vědět... „Ivane, jednou na tebe někdo zamíří, vypálí, a ty budeš umírat a nechápavě chroptět: Co jsem řekl? Co jsem řekl?“

„A co jsem řekl?“ rozhořčil se Ivan.

Než mu to Miles mohl vysvětlit, vešel Baz, po stranách s Tungem a Ausonem, s Elenou v závěsu. Pokoj byl nacpaný k prasknutí. Všichni se culili jak idioti. Baz vítězně mával nějakými průklepáky. Pýchou svítil jako maják, s těžší podobný muži, kterého Miles před pěti měsíci našel na smetišti.

„Doktor říkal, že se zde nemáme zdržovat dlouho, můj pane,“ omluvil se, „ale myslím, že tohle vám jako dárek k uzdravení bude stačit.“

Ivan natáhl uši, když zaslechl, jak Baz Milese oslovuje, a nenápadně po inženýrovi pošilhával.

Miles si vzal popsané papíry. „Co vaše mise - zvládli jste to?“

„Jako hodinky. No, ne tak docela, pár problémů jsme měli na nádraží - měl jste vidět ty jejich vlaky. Úžasná mechanická práce. Barrayar o mnoho přišel, když přeskočil z kom přímo na letadla...“

„Ta mise, Bazi!“

Inženýr, zazářil. „Podívejte se na to. Jsou to zápisy posledních hovorů mezi admirálem Oserem a peliánským velením.“

Miles se pustil do čtení. Za chvíli se usmíval. „Ano... Už jsem slyšel, že admirál Oser má slušnou zásobu invektiv, když ho něco, ehm, rozčílí...“ Na chvíli se střetl s Tungovým pohledem. Kapitán zářil štěstím.

Ivan natáhl krk. „Kdo to je? Elena mi říkala o těch nájezdech na žoldy, takže chápu, že ses jim podíval i do elektronických plateb. Ale nechápu, proč Peliáni prostě nepošlou další peníze, když zjistí, že je Oserovci nedostali?“

Miles se zazubil. „Ale Oserovcům přišly peníze na účet, dokonce osmkrát víc. A teď, jak myslím kdysi řekl jeden pozemský generál, mi je Bůh vydal do rukou. Když se Peliánům čtyřikrát za sebou nepovedlo doručit hotovost, chtěli zpátky alespoň přebytek peněz na oserovském účtě. A Oser,“ Miles nahlédl do průklepáků, „to odmítl. Velice rozhodně. Nejtěžší bylo odhadnout, o kolik jim vlastně poslat víc. Kdyby to bylo moc málo, Peliáni by to nechali plavat. Kdyby moc, i Oser by peníze vrátil. Ale když se to povedlo přesně...“ vzdechl a spokojeně se zavrtal zpátky do polštáře. Bude se muset naučit některé Oserovy obraty. Byly jedinečné.

„Tohle se vám bude líbit, pane admirále,“ nevydržel už mlčet Auson. „Za poslední dva dny čtyři z Oserových nezávislých kapitánů vzali lodě a zmizeli ze soustavy. Ze zachycených depeší to vypadá, že rozhodně nemají v úmyslu se vrátit.“

„Úžasné,“ vydechl Miles. „Skvělá práce...“

Podíval se na Elenu. V očích jí také svítila pýcha, dost silná na to, aby alespoň částečně zahнала její bolest. Jak jsem předpokládal, zachycení čtvrté zásilky bylo strategicky nejdůležitější. Skvělá práce, poručíku Bothariová.“

Začervenala se. „Scházel jsi nám. Utrpěli jsme velké ztráty.“

„To jsem čekal. Peliáni se na nás tou dobou už museli připravit.“ Podíval se na Tunga, který se Elenu snažil nenápadně umlčet. „Bylo to o hodně horší, než jsme počítali?“

Tung zavrtěl hlavou. „Chvilími bych přísahal, že Elena neví, že prohrává. V jistých situacích už nemůžete čekat, že žoldnéři půjdou za vámi.“

„Nikoho jsem nenutila, aby mě následoval,“ řekla Elena. „Šli z vlastní vůle.“ Šeptem dodala: „Myslela jsem si, že výsadky takhle mají vypadat. Netušila jsem, že to nemá být tak strašné.“

Tung se to pokusil vyžehlit. „Ale kdyby tolik netrvala na tom, že jste jí opravdu svěřil velení, a neodmítla můj rozkaz k ústupu, zaplatili bychom mnohem vyšší cenu. Pak bychom dali hodně za nic, a takový poměr je myslím nekonečně vysoký.“ Tung na Elenu pochvalně kývl a ta mu gesto oplátila. Ivan byl úplně mimo.

Z chodby se ozvaly hádavé tlumené hlasy; Thorne a lékař. Thorne právě říkalo: „Musíte mě pustit. Je to důležité!“ Vtom se i s doktorem vmáčklo do kajuty. „Pane admirále! Komodore Tungu! Oser je tu!“

„Cože?“

„S celou flotilou, tedy s tím, co z ní zbylo, jsou těsně za hranicí dostřelu. Žádá o povolení přistát tu s vlajkovou lodí.“

„To není možné!“ řekl Tung. „Kdo hlídá červí díru?“

„Přesně tak!“ zvolalo Thorne. „Kdo?“ Samou radostí na sebe jen mlčky zírali.

Miles vyskočil na nohy, překonal náhlou závrať a chopil se županu. „Doneste mi oblečení,“ poručil nesmlouvavě.

Admirál Oser Milesovi připomínal jestřába. Prošedivělé vlasy, zoban místo nosu, jasné pronikavé oči, teď upřené na Milese. Zvládl ten pohled, pod kterým nižším důstojníkům kolabuje sebevědomí. Miles ho vydržel a ještě se na pravého admirála usmál. Ostrý chladný recyklovaný vzduch ho škrábal na chřípí jako droga. Určitě by se na něm dalo pěkně sjet.

Oserův doprovod tvořili tři podřízení a dva smluvní kapitáni se svými zástupci. Miles si za zády seřadil celý Dendarijský štáb, po pravici Elenu, po levici Baze.

Oser si ho prohlédl od hlavy k patě. „Hergot,“ mumlal. „Hergot...“ Ruku mu nepodal a rovnou začal mluvit kontrolovaným cvičeným hlasem. „Ode dne, kdy jste se objevil v soustavě Tau Verde, jsem cítil vaši přítomnost. V chování Feliciánů, v taktické situaci, ve tvářích vlastních mužů,“ sklouzl pohledem na Tunga, který se sladce uculil, „dokonce v chování Peliánů. Oba jsme už dost dlouho tápali ve tmě.“

Miles vyvalil oči. Proboha, chce mě snad Oser vyzvat na osobní souboj? Seržante, pomoc! Vystrčil bradu a zůstal zticha.

„Nemám rád zdlouhavé umírání,“ řekl Oser. „Než by k vám mí lidé utíkali muž po muži - dokud mám ještě flotilu - vyrozuměl jsem, že Dendarijci stále hledají lidi.“

Milesovi chvíli docházelo, že právě vyslechl jednu z nejhrdějších kapitulací v historii lidstva. Budeme hodní Budeme pekelně vlídní... Natáhl ruku, Oser ji stiskl.

„Admirále Osere, rozuměl jste správně. Detaily bych rád probral v soukromé kajutě...“

Generál Halify s několika Feliciány přihlížel scéně z balkónu nad přístavištěm. Miles zachytil jeho pohled. A tak jsem splnil dané slovo, pane generále, pomyslel si Miles.

Pochodoval přes rozlehlou přistávací plochu, za sebou velkou armádu, samé Dendarijce. Tak uvidíme, řekl si v duchu. Krysař Hammelnský zavedl všechny krysy do řeky - ohlédl se - a děti k zlaté hoře. Co by dělal, kdyby se mu děti nezvratně smíchaly s krysami?

KAPITOLA 18

Miles si hověl na vodní pohovce ve vyhlídkové kajutě rafinerie, ruce za hlavou, a upíral pohled do vesmíru, který už nebyl tak prázdný. Dendarijská flotila poblíkala nocí, zakotvená ve vakuu jako souhvězdí lodí a lidí.

V ložnici na letním bytě ve Vorkosigan Surleau měl několik modelů barrayarských válečných lodí na téměř neviditelných vlascích. Neviditelné nitky. Našpulil rty a foukl proti průzračnému oknu, jako by dokázal uvést lodě do pohybu.

Devatenáct válečných plavidel a přes tři tisíce vojáků a techniků. „Moje,“ řekl zkusmo. „Všechno je to moje.“ Necítil se zrovna vítězně. Připadal si spíš jako terč.

V první řadě to nebyla pravda. Skutečné vlastnické vztahy k vybavení za miliony beřanských dolarů byly neuvěřitelně složité. Nad těmi „detaily“, které v přístavišti přešel tak lehkomyšlně, strávili čtyři perné dny. Kromě Osera, vlastníka osmi lodí, tu bylo dalších osm nezávislých kapitánů. Skoro všichni byli zadlužení. Nejméně deset procent Jeho“ flotily patřilo První Jacksonské bance, známé svými tajnými konty a diskrétními službami. Pokud tušil správně, právě teď přispívá na podporu hráčských doupat, průmyslové špionáže a obchodu s bílým masem od jednoho

konce vesmíru na druhý. Vypadalo to, že není ani tak vlastníkem Dendarijských žoldnéřů, jako spíš jejich hlavním zaměstnancem.

Vlastnictví Ariele a Trumfu se zkomplikovalo zvláště faktem, že je Miles ukořistil v bitvě. Tung svoji loď vlastnil sám, ale Auson ručil Arielem ještě další finanční instituci z Jacksonova Doupěte. Oser, když ještě pracoval pro Peliány, přestal dluh po ztrátě lodi splácet a nechal, jak se jen jmenovala? - Finanční holdingovou společnost Luigi Bharaputra a synové s ručením omezeným, Jackson -, ať si vybere případné pojištění. Kapitán Auson zbledl, když se dozvěděl, že jednatel řečené společnosti se má záhy dostavit ohledně vyšetření pojistné události.

Pouhý neživý inventář dokázal Milesovi pěkně zamotat hlavu, ale když došlo na vojáky, rozbolelo by ho břicho, kdyby ještě mohlo. Než se připojil Oser, Dendarijci mohli od Feliciánů počítat se slušným ziskem. Teď se musí výplata dvou set lidí rozdělit mezi tři tisíce.

Nebo dokonce víc. Dendarijci se stále rozrůstali. Zrovna včera dorazila červí dírou svobodná loď plná nadšených dobrodruhů, a s každou planetární zásilkou přilétala i skupina odhodlaných rekrutů z Felicie. Jakmile Feliciáni ovládli i vesmírný prostor, pustili se do dobývání peliánských družic a znovu spustili rafinerii.

Mluvalo se i o další smlouvě s Felicií, tentokrát o blokadě na druhou stranu. Kdykoli toto téma někdo nadhodil, Milesovi vytanulo na mysli pravidlo „v nejlepším přestat“; návrh ho navíc v hloubi duše odpuzoval. Toužil odtud vypadnout, než se jeho domeček z karet definitivně zhroutí. Přinejmenším ve vlastní hlavě by měl přesně oddělovat fantazii a skutečnost, když už je tak pečlivě míchal v hlavách všech ostatních.

K Milesovi se hříčkou ozvěny donesly hlasy z lávky pod vyhlídkou. Když poznal Elenin alt, zbystřil pozornost.

„Nemusíš se ho ptát. Nejsme na Barrayaru, nikdy se tam nevrátíme...“

„Ale bude to, jako bychom si kousek Barrayaru vzali s sebou,“ přerušil ji Bazův hlas, něžný a veselý, jak ho Miles nikdy neslyšel. „Závan domova v prázdném nekonečnu. Bůh ví, že ti nemůžu dát tolik, jak se ‚sluší a patří‘, ale všechny mé skrovné příjmy budou jen tvoje.“

„Hm.“ Odpověděla bez nadšení, skoro našťavaně. Veškeré nářky na Bothariho na ni dopadaly jako rány kladivem na mrtvolu. Sama nijak nezareagovala, ale Milesovi se z těch ran dělalo špatně.

Objevili se na schůdcích, Baz hned za Elenou. Usmál se na svého pána stydlivě a triumfálně zároveň. Elena se také usmívala, ale nějak chladně.

„Medituješ?“ zavtipkovala na úvod. „Spíš to vypadá, že civíš ven a koušeš si nehty.“

S námahou se posadil rovně, až se pod ním zhoupla stolička. „No tak, právě jsem nařídil stráž, ať sem žádné turisty nepouští. Chtěl jsem si dát dvacet,“ odpověděl ji stejným tónem.

Baz se zazubil. „Můj pane. Předpokládám, že z nedostatku jiných příbuzných na vás přešlo

poručnictví nad Elenou.“

„No, to asi ano. Abych pravdu řekl, zatím jsem o tom nepřemýšlel.“ Rozhovor vzal nečekaný směr a Miles nevěděl, co se z něj vyklube.

„Dobře. V tom případě vás jako Elenina lenního pána a poručníka formálně žádám o její ruku. Nemluvě o zbytku.“ Miles měl sto chutí ho do toho pitomého

úsměvu kopnout. „A jako svého pána a velitele vás prosím o povolení k svatbě, aby vám mohli moji synové věrně sloužit, můj pane.“ Baz ve zkratce vcelku vystihl ducha starodávné fráze.

Žádný syny mít nebudeš, protože ti urážku koule, ty hnusáku, zrádče, podrazáku... Miles se ovládl, než se mu vztek stačil projevit ve tváři víc než jen stisknutými rty. „Aha. Ale tak jednoduché to není.“ Před pichlavým pohledem dvou párů upřímných hnědých očí zakrýval svůj zbabělý vztek ochrannou hradbou logiky.

„Elena je přeci jen trochu mladá...“ zasekl se hned, jak ho Elena probodla vražedným pohledem a na rtech se jí už začalo chystat bezhlesé „Ty...!“

„Důležitější ale je, že jsem seržantovi slíbil dohlédnout na tři věci. Aby byl pohřben na Barrayaru, aby se Elena zasnoubila a vdala se všemi příslušnými formalitami, a za slušného důstojníka císařské armády. Chcete, abych porušil své slovo?“

Baz vypadal stejně ochromeně, jako kdyby ho Miles opravdu kopnul do zubů. Otevřel ústa, zavřel, znovu otevřel. „Ale... nejsem snad váš přísežný lenní zbrojnoš? To je určitě stejně dobré jako císařský důstojník. Hergot, i seržant byl váš zbrojnoš! Nesloužil jsem vám snad uspokojivě? Řekněte mi, pane, v čem jsem vás zklamal, a já to napravím!“ Z údivu se vyklubala čirá hrůza.

„Nezklamal jsi mě.“ Miles ustoupil hlasu svědomí. „Ale, jak víš, sloužíš mi jen čtyři měsíce. Je to příliš krátká doba, i když chápu, že se za tu dobu hodně událo...“ Miles se teď cítil hůř než mrzák; jako úplně bez nohou. Elena mu je svým vražedným pohledem odřízla v kolenou. O kolik se může ještě v jejích očích smrsknout? Z posledních sil ustoupil. „Je to všechno tak najednou...“

Elena předvedla ten nejhorší hněv ze svého rejstříku. „Jak si vůbec můžeš dovolit...“ zajíkla se a s další vlnou vzteku ze sebe vypravila: „Co hergot dlužíš -co může kdokoli dlužit tamtomu?“ Miles si uvědomil, že mluví o seržantovi. „Nebyla jsem jeho majetek a nejsem ani tvůj. Nikomu nic nepřeješ...“

Baz ji úzkostlivě vzal za ruku a zastavil tak ohlušující vlnobití, které se přehnalo přes Milese. „Eleno, teď na to není ta nejlepší chvíle. Někdy to probereme.“ Podíval se na Milesovu kamennou tvář a polekaně odvrátil pohled.

„Bazi, přeci nebudeš tohle brát vážně.“

„Pojď pryč. Promluvíme si.“

Donutila se mluvit normálním hlasem. „Za minutu se sejdem dole na lávce.“

Miles Baze kývnutím propustil, aby to bylo jasnější.

„No dobrá...“ Inženýr loudavě odešel, ale cestou se starostlivě ohlížel přes rameno.

Počkali, až lehké kroky ztichnou, jako by se na tom mlčky domluvili. Když se otočila, v očích měla namísto strachu prosbu.

„Milesi, copak to nechápeš? Konečně mám šanci od toho všeho utéct. Začít úplně znova někde jinde. Co nejdál to půjde.“

Zavrtěl hlavou. Padl by na kolena, kdyby věřil, že to bude k něčemu dobré. „Jak bych se tě mohl vzdát? Jsi pro mě hory a jezero, vzpomínky - ve všech jsi ty. Když jsem s tebou, jsem všude doma.“

„Kdyby moje pravá ruka byla Barrayar, vzala bych plazmomet a spálila si ji. Tví rodiče celou dobu věděli, co je zač, a přesto ho kryli. Co jsou pak oni?“

„Seržant si vedl dobře, vlastně výborně, dokud... To nechápeš, že byla jeho pokání?“

„Co, oběť za odpuštění hříchů? Mám se proměnit

v dokonalou barrayarskou pannu, abych mu vyčarovala rozhřešení? To bych se taky mohla snažit celej pitomej život!“

„Ne oběť,“ zkusil ji přerušit. „Spíš oltář.“

„Cha!“ Začala chodit ode zdi ke zdi jako lvice na krátkém řetězu. Její rány na duši se mu otvíraly a krvácely před očima. Toužil je zahojit.

„To nechápeš,“ rozjel se znovu, hnán nezvratným přesvědčením, „že ti bude líp se mnou? Vždycky bude někde blízko, ať uděláme cokoli. Nemůžeš mu utéct o nic víc než já. Cestuj si kam chceš, vždycky tě bude řídit. Vždycky bude barevným zvlněným sklem, přes které uvidíš všechny nové věci. Já to musím vědět, taky mám velkého otce.“

Byla otřesena a celá se chvěla. „Je mi z tebe,“ prohlásila, „úplně nanic.“

Jakmile se odšourala, objevil se na lávce Ivan Vorpatril. „Tak tady jseš.“

Když míjel Elenu, vyhnul se jí uctivým obloukem a mimoděk si zakryl slabiny. Elena se jedovatě ušklíbala, ale zdvořile kývla na pozdrav. Ivan se nervózně usmál. Miles si smutně pomyslel, že tím jeho rytířské plány, jak bude chránit Elenu před Ivanovou nevídanou pozorností, končí.

Ivan se s povzdechem uhnízdil vedle Milese. „Kapitán Dimir se ještě neobjevil?“

„Ani vidu. Jseš si jistý, že opravdu letěl na Tau Verde a nedostal na poslední chvíli jiný rozkaz? Nechápu, jak by se mohl rychlý kurýr zdržet čtrnáct dní.“

„Proboha,“ lamentoval Ivan, „to přece nemohli udělat. Z toho bude takový průšvih...“

„Nevím,“ pokusil se Miles bratrance uklidnit. „Podle původních rozkazů jste mě měli najít a ty jsi je zatím jako jediný splnil. Připomeň to otci, až ho budeš prosit o přímluvu.“

„Ha,“ zamumlal Ivan. „Jaký má smysl žít ve světě s dědičnou mocí, když se nemůžeš čas od času ohánět protekcí? Tvůj otec nikdy nikomu neudělal laskavost.“ Zahleděl se oknem na Dendarijskou flotilu a se zřejmou souvislostí dodal: „Pěkný pohled, to ti řeknu.“

Milese to potěšilo. „Opravdu?“ Pak čtverácky dodal: „Nechceš se přidat? Tady je to velká móda.“

Ivan se* zahihňal. „Ne, díky. Nechci se postit pro slávu císaře. Chápeš, Vorloupulousův zákon.“

Milesovi zamrzl úsměv na rtech. Ivanovo hihňání skončilo zvukem, jako by jej někdo spláchl do výlevky. Mlčky zírali jeden na druhého.

„Do hajzlu,“ prohlásil po chvíli Miles. „Úplně jsem na něj zapomněl. Ani mě to nenapadlo.“

„Tohle rozhodně nevypadá jako sbírání soukromé armády,“ pokusil se ho chabě uklidnit Ivan. „Nemají pořádné uniformy ani podporu. Tedy, nepřísahali ti doufám věrnost nebo něco takovýho?“

„Jenom Baz a Arde,“ odpověděl Miles. „Nevím, jak barrayarské právo hodnotí žoldnéřskou smlouvu. Nejsou na doživotí - pokud nezemřeš ve službě...“

„Co je vůbec zač ten Baz?“ zeptal se Ivan. „Vypadá jako tvoje pravá ruka.“

„Bez něj bych tohle nezvládl. Byl strojníkem v císařské službě, ale pak...“ Miles se včas zarazil, „odešel.“ Zkusil si vzpomenout, jaké zákony se týkají napomáhání dezertérům. Původně ho při tom vůbec neměli nachytat. Uvědomil si, že když plánoval, jak se vrátí domů s Bazem a uprosí otce, aby dezertérovi vymohl milost, připomínal onoho člověka, který se, když vypadnul z letadla, chystal přistát na tom pěkném naducaném mráčku. Co na dálku vypadá tak pevně, může být zblízka jen stín a mlha.

Miles se podíval na Ivana. Pak na něj upřel zrak. Potom na něj už neomaleně civěl. Ivan nechápavě zamrkal. Při pohledu na tu veselou upřímnou tvář byl Miles nepříjemně nesvůj.

„Víš,“ řekl nakonec, „čím víc přemýšlím, co tu děláš, tím divnější mi to připadá.“

„Nevěř tomu,“ nepochopil Ivan. „Musel jsem si cestu tvrdě odpracovat. Ta ženská byla nejnenasytnější...“

„Nemám na mysli, jak ses sem dostal, ale že tě vůbec poslali. Odkdy posílají na výpravy vojenské policie prváky z akademie?“

„Netuším. Počítám potřebovali někoho, kdo identifikuje tvé tělo, nebo tak něco.“

„To těžko. Mají o mně tolik zdravotních údajů, že by mi málem dokázali sestrojít dvojníka. Ten tvůj nápad dává smysl, ale nesmíš o něm moc přemýšlet.“

„Koukni se, když vprostřed noci zavolá kadetovi admirál z generálního štábu a řekne běž, jdu. Nebudu se s ním přece dohadovat. Asi by to neoceníl.“

„A cos měl napsáno v rozkazu?“

„Když o tom tak mluvíš, svůj rozkaz jsem písemně nikdy neviděl. Počítám, že ho admirál Hessman dal přímo kapitánu Dimirovi.“

Miles si řekl, že jeho nejistota pramení hlavně z příliš častého opakování slova „počítám“ v Ivanových informacích. Muselo v tom být něco jiného, už to má na jazyku... „Hessman? Rozkaz ti dal Hessman?“

„Osobně,“ zapýřil se Ivan.

„Hessman nemá nic společného s výzvědnou službou ani s bezpečností. Šéfuje vojenskému zásobování. Ivane, nějak se nám to zamotává.“

„Admirál jako admirál.“

„Ale tenhle je na černé listině mého otce. Zprvu dělá na velení spojku hraběti Vordrozovi, a otec nesnáší, když se důstojníci pletou do politiky. Zadruhé ho otec podezírá ze zpronevěry a korupce při udělování armádních zakázek na lodě. Když jsem odjížděl, zrovna na to chtěl nasadit kapitána Illyana osobně, a víš, že by Illyanovým talentem jen tak neplýtl.“

„Tak vysoko já nevidím. Už tak mám dost práce s navigační matematikou.“

„Měl bys tam vidět. Jako kadet samozřejmě ne, ale jseš také lord Vorpatril. Kdyby se mi něco stalo, zdědíš hrabství a titul po mém otci.“

„Chraň pámbu, já chci být důstojník, cestovat, balit kočky. Nehodlám se někde honit po horách, vybírat daně od krvežíznivejch negramotů a hlídat, aby ukradený kuře nepřerostlo v partyzánskou válku. Nic ve zlém, ale vaše hrabství je nejhorší divočina na Barrayaru. Milesi, za Dendarijskou roklí dokonce žijou lidi v jeskyních.“ Ivan se otřásl. „A líbí se jim tam.“

„Jsou tam úžasné jeskyně,“ přisvědčil Miles. „Při správném osvětlení je tam plno barev.“ Zjhl steskem.

„No, kdybych měl někdy dědit hrabství, tak doufám, že to bude nějaké město,“ uzavřel Ivan téma.

„Na žádné město nejsi v následnické linii,“ zazubil se Miles. Zkusil si vzpomenout, o čem předtím mluvili, ale místo toho se mu hlavě rozvíjely kombinace dědiců a následníků. Sledoval vlastní rodokmen přes babičku Vorkosiganovou a prince Xava až k samotnému císaři Dorkovi Vorbarrovi. Tušil velký mocnář, když podepisoval zákon proti soukromým armádám, jaké problémy z něj vzejdou jeho prapravnukovi?

„Kdo po tobě dědí, Ivane?“ zeptal se Miles aby řeč nestála. Díval se ven na Dendarijské lodi a myslel přitom na Dendarijské hory. „Lord Vortaine, že ano?“

„Jo, ale toho staříka přežiju vždycky. Tuhle jsem slyšel, že ho zlobí zdraví. Smůla, že to následnictví nepřechází i opačně, byl bych v balíku.“

„A kdo bude v tom balíku?“

„Počítám, že jeho dcera. Tituly přejdou na, počkej, jo, hraběte Vordrozdu, ten je ani nepotřebuje. Z toho, co jsem o něm slyšel, by radši ty peníze. Nevím ale, jestli se kvůli tomu ožení s dcerou, už jí táhne na padesát.“

Oba se zahleděli do vesmíru.

„Proboha,“ řekl za chvíli Ivan, „doufám, že podle těch rozkazů, co Dimir dostal na Betě, neměl otočit a vrátit se. Budou si myslet, že jsem už tři neděle nezvěstný, navíc na vycházce - na tolik ostrejch nebudou mít ani dost chleba a vody. Díky Bohu, že už zrušili mrskání.“

„Tys byl u toho, když Dimir dostal rozkazy? A nezdržel ses ani tak dlouho, aby ses je dozvěděl?“ nevěřil Miles.

„Vyrazit z něj tu vycházku bylo jak trhat mu zuby. Nechtěl jsem riskovat. Navíc tam byla ta holka, chápeš... Měl jsem si vzít pípák.“

„Ty sis nevzal komunikační terminál?!?!“

„Byla tam ta holka, fakt jsem málem zapomněl. Ale Dimir zrovna rozbaloval rozkazy, tak jsem se nechtěl vracet, aby mě nenačapal.“

Miles beznadějně zakroutil hlavou. „Nevzpomeneš si ohledně těch rozkazů na něco neobvyklého?“

Něco zvláštního?“

, Jo, jasně. Byl to divnej balík V první řadě ho doručil císařskej kurýr v nablýskaný livreji. Jak to bylo..., čtyři disky, zelenej pro výzvědnou, dva červený pro bezpečnost, modrej pro velící štáb. A ten pergamen.“

Ivan měl aspoň rodinnou paměť. Jaké by to bylo, mít mozek, do kterého vlezle úplně všechno, ale nijak se to neseřadí? Přesně jako bydlet u Ivana v pokoji, odpověděl si Miles. „Pergamen? Pergamen?*.“

„Jo, říkal jsem si, že je to divný.“

„To nechápeš, jak neuvěřitelně...“ vyletěl, ale hned si zase sedl a zuřivě si promnul spánky, aby donutil mozek pracovat. Nejenže je Ivan idiot, ale vyzařuje telepatické savé pole, které dělá idioty i ze všech ostatních. Měl by na to upozornit zpravodajskou službu, ať z Ivana udělají tajnou zbraň, pokud ovšem najdou někoho, kdo si ještě v jeho blízkosti vzpomene, co s ním vlastně chtěl... „Ivane, na pergamen se dnes píšou jenom tři druhy dokumentů. Císařské edikty, originály oficiálních usnesení Rady hrabat nebo Rady ministrů a některé rozkazy Rady jejím členům.“

„Já vím.“

„Jako nástupník svého otce jsem v Radě mladším členem.“

„Upřímnou soustrast,“ řekl Ivan a pohledem zabloudil zpátky k oknu. „Která loď je tam nejrychlejší? Ten illyrský křižník nebo...“

„Ivane, jsem jasnovidec,“ prohlásil znenadání Miles. „Jsem tak velký jasnovidec, že ti řeknu přesně, jakou stuhu měl ten pergamen, aniž bych ho vůbec viděl.“

„Já to vím taky,“ odsekl Ivan. „Byla...“

„Černá,“ doplnil Miles. „Černá, ty pitomče! A tebe ani nenapadlo se o tom zmínit!“

„Podívej, toho mám dost od tvých rodičů, tak to nemusím poslouchat ještě od tebe.“ Ivan se zarazil. „Jak to víš?“

„Vím, jakou měla ta stužka barvu, protože vím, co se pod ní psalo.“ Miles vzrušením vstal a jal se rázovat po kajutě. „Ty to víš taky, nebo bys to věděl, kdybys chvíli myslel. Řeknu ti vtip. Je to bílé, převázané černou mašlí, pochází to z ovce, letí to tisíce světelných let a pak se to ztratí. Co to je?“

„No jestli ti tohle přijde vtipný, tak jseš ještě větší pošuk...“

„Smrt.“ Miles ztišil hlas do šepotu, až Ivan leknutím vyskočil. „Velezrada. Občanská válka. Podvod, sabotáž, skoro jistě vražda. Zlo...“

„Nedali ti zase to sedativum, co jsi na něj alergický, že ne?“ staral se Ivan.

Miles už štrádoval horečným tempem. Stěží ovládal touhu Ivana chytit za flígr a protřepat ho, aby mu v hlavě chaotické informace konečně zpolymerovaly do nějakého rozumného řetězce.

„Pokud někdo na Betě přihnul Necklinovy tyče v Dimirově lodi, začnou ji postrádat až za pár týdnů. Barrayarská ambasáda ví jen tolik, že kurýr skočil do červí díry, ale nijak se nedozví, že už z ní nevyletěl. Všechny důkazy se krásně ztratí.“ Miles si představil hrůzu a paniku na palubě, když se posádce začala roztékat těla jako vodovky v dešti - rychle se vrátil k logice.

„To nechápu. Kde si myslíš, že je teď Dimir?“ zeptal se Ivan.

„Je mrtvý. Úplně a dokonale. Tys měl být taky úplně a dokonale mrtvý, ale prošvihnul jsi odlet.“ Miles nezadržel sípavý hysterický smích. S obtížemi se ovládl. „Řekl bych, že když už si dali tolik práce, aby se zbavili toho pergamenu, chtěli přihodit i tebe. Je to přímé a elegantní, taky to vymyslel mozek zásobovače.“

„Moment,“ nechápal Ivan. „Co si vůbec myslíš, že bylo na tom pergamenu. A kdo jsou hergot ,oni? Mluvíš už jak ten paranoidní Bothari.“

„Černá stuha. Muselo to být obvinění z hrdelního zločinu. Císařský zatykač vydaný Radou hrabat. A obvinění? Sám jsi to řekl. Porušení Vorloupulousova zákona. Vlastizrada, Ivane! A teď přemýšlej, kdo by měl prospěch z mého odsouzení?“

„Nikdo,“ odušil hbitě Ivan.

„No dobře,“ Miles zvedl oči v sloup. „Zkusíme to jinak. Kdo by to odnesl, kdyby mě odsoudili za vlastizradu?“

„No, asi by to zničilo tvýho tatíka. Z kanceláře kouká přímo na náměstí. Celou pracovní dobu by se mohl dívat, jak hladovíš na pranýři.“ Ivan se zahanbeně zasmál. „Z toho by se zbláznil.“

Miles dál štrádoval. „Bud' mu vezmou dědice, - ať už ho popraví nebo vyhostí - zlomí ho, svrhne ho na zem a s ním i centristickou koalici, nebo ho donutí, aby se mě pokusil osvobodit, a pak ho také usvědčí ze zrady. Ďábelská past!“ Musel obdivovat prohnanost plánu, i když se mu nepředstavitelně hnusila jeho krutost.

Ivan zakroutil hlavou. „Jak by něco takového tak pokročilo, aniž by si toho všiml tvůj otec? Je známý nestranností, ale i on má své meze.“

„Viděls ten pergamen. Když dohnali k podezření i Gregora...“ Miles mluvil velmi pomalu. „U soudu mohou člověka osvobodit stejně snadno jako usvědčit. Kdybych se u něj objevil dobrovolně, stěží by dokázali, že jsem plánoval vlastizradu. Samozřejmě to funguje i obráceně - když se neukážu, svědčí to v můj neprospěch. Ale stěží mohu jít k soudu, když ani nevím, že se koná, že ano.“

„Rada hrabat je banda haštěřivých dědků,“ poznamenal Ivan. „Ti tví spiklenci hrozně riskují, když se je snaží přesvědčit. V takovém případě, nechce nikdo hlasovat pro slabší stranu. Tak jako tak, nakonec poteče krev.“

„Možná neměli na výběr. Můj otec s Illyanem si třeba konečně došlápli na Hessmana a ten si řekl, že nejlepší obrana je útok.“

„A co z toho má Vordrozda? Proč prostě nehodí Hessmana vlkům?“

„Hm,“ řekl Miles. „V tomhle jsem... No, nevím, jestli jsem trochu nepřestřelil, ale představ si tenhle postup. Hrabě Vordrozda, lord Vortaine, ty, já, můj otec -koho je můj otec nástupcem?“

„Tvého dědečka. Ten umřel, pamatuješ? Milesi, nepřesvědčíš mě, že hrabě Vordrozda odrovná pět lidí, aby zdědil hrabství Dendarie. Pro pána krále, je hrabě z Lorimelu! Boháč. Dendarie by mu vysála peněženku.“

„O mého dědečka nejde. Bavíme se o úplně jiném titulu. Ivane, spousta tradicionalistů vcelku rozumně tvrdí, že císařský titul by se měl dědit i po přeslici. Sám Dorca nastoupil díky své matce.“

„Jo, a tvůj otec by všechny takový nejradši poslal do, hm, letního tábora.“

„Kdo dědí po Gregorovi?“

„Teď nikdo, proto se ho všichni honem snaží nějak oženit, ať dělá děti.“

„Kdyby se mohlo nastupovat po přeslici, kdo by po něm nastoupil?“

Ivana to nerozhodilo. „Tvůj otec. To ví každý. A taky každý ví, že by na trůn nesáhl ani násadou od koštěte, tak co? Milesi, tohle je pěkně divoký.“

„Vymyslíš něco lepšího, aby to sedělo?“

„Jasně,“ prohlásil Ivan, spokojený v roli čertova advokáta. „V pohodě. Třeba byla ta listina pro někoho jinýho. Dimir mu ji musel doručit, tudíž nedoletěl sem. Milesi, slyšels někdy o Occamově břitvě?“

„Vypadá to jednodušší, dokud se nad tím nezamýšlíš. Ivane, teď dobře poslouvej. Vzpomeň si, jak tě o půlnoci vytáhli z akademie a před úsvitem vyexpedovali z planety. Kdo zapsal tvůj odchod? Kdo tě viděl jít? Kdo s jistotou ví, kde bys teď měl být? Proč mi po tobě můj otec něco nevzkázal, nebo matka či kapitán Illyan?“ Jeho hlas byl čím dál naléhavější. „Kdyby tě teď admirál Hessman pozval na nějaké tiché místo a vlastní rukou ti nalil sklenici vína, vypil bys ji?“

Ivan se dlouho mlčky díval ven na Dendarijskou žoldnéřskou flotilu. Když se otočil zpátky k Milesovi, už se netvářil ani trochu vesele. „Ne.“

KAPITOLA 19

Nakonec je našel v kantýně na Triumfu, teď zaparkovaném v doku číslo devět. Zrovna se nevažilo a jídelna byla prázdná, až na pár skalních kofeinistů, kteří tu nasávali nejrůznější odvary.

Seděli proti sobě, tmavovlasé hlavy skoro u sebe. Baz měl na stole otevřenou dlaň. Elena se hrbila a v klíně žmolala kapesník. Nevypadali šťastně.

Miles se zhluboka nadechl, nasadil výraz bodrého veselí a zvolna k nim vykročil. Doktor ho ujistil, že už uvnitř nekrvácí. Teď to není tak jisté. „Nazdar.“

Oba se lekli. Elena po něm střelila rozmrzelým pohledem. Baz odpověděl váhavým „Můj pane?“ a Miles se z toho cítil být ještě menší. Potlačil touhu stáhnout ocas a odplazit se pode dveřmi.

„Přemýšlel jsem o tom, co jste řekli,“ začal Miles, když se nonšalantně opřel o vedlejší stůl. „Probral jsem znovu vaše argumenty a zjistil jsem, že jsou velice rozumné. Rozmyslel jsem si to. Pokud o to stojíte, máte mé požehnání.“

Baz se rozzářil upřímnou radostí. Elena se rozvila jako lilie v poledne, ale hned se zase stáhla. Nedůvěřivě přivřela oči. Poprvé za posledních pár týdnů se na něj podívala přímo. „Opravdu?“

Obdařil ji veselým úsměvem. „Opravdu. A také dostojíme všem požadavkům etikety. Stačí trochu vynalézavosti.“

Z kapsy vytáhl barevný šátek, předem připravený pro tuto příležitost, a obešel stůl k Bazovi. „Tentokrát vykročíme správnou nohou. Představ si, že tenhle otřískaný stůl, přišroubovaný k podlaze, je ve skutečnosti balkón ve svitu hvězd, nad ním ozdobně mřížované okno porostlé těmi malými neřády, co tak strašně píchají, a za oknem se podle všech pravidel skrývá touha tvého srdce. Máš to? Tak teď, zbrojnoši Jeseku, jako tvůj pán mám dojem, že jsi mě chtěl o něco požádat.“

Inženýr Milesovu pantomimu záhy pochopil. S úsměvem se narovnal a zvedl hlavu.

„Můj pane, žádám o pomoc a dovolení pojmout za manželku první dceru zbrojnoše Konstantina Bothariho, aby vám mohli moji synové věrně sloužit.“

Miles vystrčil bradu a olízl si rty. „No dobrá, koukám, že jsme se všichni dívali na stejné holovizní inscenace. Ano, jistě, zbrojnoši, kéž mi slouží stejně věrně jako ty. Pošlu sem dohazovačku.“

Přeložil šátek do trojúhelníku a uvázal si ho na hlavu. S oporou imaginární hole se za hojného mrmlání chraplavou fistulí artriticky dobelhal k Eleně. Tady šátek stáhl a proměnil se zpátky v Elenina pána a poručníka, aby od báby vyzvěděl, co že to zastupuje za nápadníka. Dohazovačka musela dvakrát k Bazovu pánu osobně se ujistit, že ženich má a) dobré vyhlídky v zaměstnání a b) hygienické návyky a hlavu prostou vší.

Za notného nevrlého hudební se dohazovačka konečně vrátila k Eleně, aby uzavřela dohodu. Baz už se na celé kolo chechtal narážkám na barraryarské realie a Elena se alespoň usmívala.

Když šaškárna skončila a byla vyřčena poněkud popletená poslední formulka, Miles usadil do úchyty třetí židli a padl na ni.

„Fíha! Není divu, že tenhle zvyk vymírá. Sotva popadám dech.“

Elena se zazubila. „Vždycky jsem měla dojem, že chceš být tři lidi najednou. Třeba jsi konečně našel poslání.“

„Jako co, divadlo jednoho herce? Poslední dobou jsem si ho užil dost na celý život.“ Miles si povzdechl a zvažněl. „V každém případě jste oficiálně zasnoubení. Kdy plánujete zaregistrovat sňatek?“

„Brzy,“ řekl Baz, a Elena: „Ještě nevíme.“

„Mohu navrhnout dnešní večer?“

„Proč... co...“ koktal Baz. Zachytil pohled své snoubenky. „Eleno? Šlo by to?“

„Já...“ upřeně se podívala na Milese. „Proč, můj pane?“

„Protože si chci zatancovat na tvé svatbě a naplnit ti lože pohankovými kroupami, jestli se na téhle zaostalé stanici něco takového najde. Možná ti bude stačit struska, té mají spoustu. Zítra odlétám.“

Dvě slova by nemělo být tak těžké pochopit...

„Cože!?“ zvolal Baz.

„Proč?“ zopakovala nechápavě Elena.

„Musím splnit nějaké závazky,“ pokrčil Miles rameny. „Vyplatit Tava Calhouna a... pohřbít seržanta.“ A pravděpodobně i sebe.

„Přece tam nemusíš osobně, ne?“ namítla Elena. „Nemůžeš dát Calhounovi šek a tělo poslat? Proč se vracet? Co tam máš?“

„Dendarijští žoldnéři,“ řekl Baz. „Jak mohou fungovat bez vás?“

„Předpokládám, že docela dobře, protože ti, Bazi, svěřuji velení, a ty, Eleno, budeš jeho náčelník štábu - a učedník. Komodor Tung bude váš první důstojník. Chápeš to, Bazi? Tobě a Tungovi svěřuji její výcvik, tak doufám, že bude ten nejlepší.“

„Já... já...“ blekotal inženýr. „Můj pane, taková čest... nemohu...“

„Uvidíš, že můžeš, protože budeš muset. A mimoto, dáma by měla mít důstojné věno. Na to koneckonců věno je, aby zajistilo nevěstu. Ženich ho nesmí rozházet. A oba ostatně budete pořád pracovat pro mě.“

Bazovi se zjevně ulevilo. „Tak to se k nám ještě vrátíte. Myslel jsem... nechme toho. Kdy přiletíte, můj pane?“

„Někdy vás doženu,“ řekl Miles. Někdy, nikdy... „Další věc. Chci, abyste zmizeli ze soustavy Tau Verde. Namiřte si to kamkoli pryč od Barrary a leťte. Najděte tam nějakou práci, ale odsud rychle vypadněte. Dendarijští žoldnéři už měli dost téhle žabomyší války. Morálce moc nesvědčí, když musíte vzpomínat, pro kterou stranu bojujete tento týden. Další zakázka musí mít přesně určený cíl, který z téhle bandy udělá pod vaším velením jednotnou sílu. Už žádné výbory. Jejich slabost se snad projevila dostatečně...“

Miles pokračoval v poučování, dokud si sám nezačal připadat jako zaprdlý Polonius. Nemohl přece předvídat všechny možnosti. Když už přijde čas ke skoku, je jedno, jestli máte oči otevřené nebo zavřené a celou cestu dolů ječíte strachy.

Když ho nohy neochotně nesly na místo, kde směl proběhnout další rozhovor, byla v něm ještě menší dušička než před tím předchozím. Komunikační inženýrku našel u elektronového mikroskopu v dílně na Triumfu. Elena Viscontiová se na něj zamračila, ale předala práci pomocníkovi a líně se došourala k Milesovi.

„Pane?“

„Vojíne Viscontiová. Paní. Můžeme se projít?“

„Na co?“

„Trochu si promluvit.“

„Pokud jde o to, co si myslím, nemusíte plýtvat slovy. Nepůjdu za ní.“

„Nemám z toho rozhovoru o nic větší radost než vy, ale je to závazek, jakému se nemohu čestně vyhnout.“

„Osmnáct let jsem se snažila zapomenout na to, co se mi stalo na Escobaru. To mě do toho musíte zase zatahovat?“

„Je to naposledy, slibuji. Zítra odjíždím. Dendarijská flotila také brzy odletí. Vás, kteří máte krátké smlouvy, vyloží na Daltonu, odkud se létá na Tau Ceti nebo kamkoli jinam. Předpokládám, že chcete domů.“

Nerada s ním srovnala krok a vyrazili na procházku chodbami. „Ano, můj zaměstnavatel se bude určitě divit, kolik mi dluží na mzdě.“

„I já vám něco dlužím. Baz říkal, že dole jste byla skvělá.“

Pokrčila rameny. „Jednoduchá práce.“

„Nemyslel jen vaše pracovní nasazení. Ale stejně, nechci tu Elenu nechat - svoji Elenu - jen tak, chápete. Měla by mít aspoň něco, co jí tu ztrátu nahradí. Maličkou útěchu.“

„Ztratila jenom iluzi. A věřte mi, admirále Naismithi, nebo kdokoli jste, já bych jí mohla dát jen jinou iluzi. Snad kdyby mu nebyla tak podobná... No, rozhodně nechci, aby za mnou chodila nebo se

ukázala u mých dveří.“

„Ať se seržant Bothari provinil čím chtěl, ona je nevinná.“

Elena Viscontiová si unaveně promnula čelo. „Neříkám, že nemáte pravdu. Jen vím, že to nedokážu. Ona je pro mě ztělesněná noční můra.“

Miles se kousl do rtu. Vyšli z Triumfu do ztichlého doku. Jen několik techniků tu provádělo běžnou údržbu.

„Iluze...“ zamyslel se Miles. „Z iluzí se dá žít docela i dlouho,“ nadhodil. „Třeba celý život, když máte štěstí. Bylo by tak těžké pár dní, nebo jen pár minut, hrát? Stejně musím sáhnout do Dendarijských fondů, abych zaplatil rozbitou loď a jedné dámě koupil nový obličej. Nebudete škodná.“

Svých slov hned zalitoval. Obdařila ho zhnuseným pohledem, ale pak se zamyslela.

„Vám na té holce hodně záleží, vidíte?“

„Ano.“

„Měla jsem dojem, že chodí s vaším vrchním inženýrem.“

„To mi vyhovuje.“

„Promiňte, že jsem tak nechápavá, ale nějak tomu nerozumím.“

„Tam, kam teď letím, může být spojem se mnou nebezpečné. Budu raději, když poletí na opačnou stranu.“

V dalším doku bylo rušno, protože tu právě feliciánská loď nakládala ingoty vzácných kovů, nezbytných pro válečnou mašinerii. Obešli ho a našli si jinou tichou chodbu. Miles si uvědomil, že si hraje s šátkem v kapse.

„I jemu se o vás těch osmnáct let zdálo,“ řekl najednou, ani nevěděl jak. „Měl takový sen. Vy jste v něm byla jeho manželkou ve vši počestnosti. Držel se ho tak pevně, že pro něj, myslím, musel být někdy skutečný. Proto mu tak věřila i Elena. Na halucinace si můžete sáhnout. A ony se mohou dotknout vás.“

Pobledlá Escobařanka se opřela o stěnu a polkla. Miles vytáhl šátek z kapsy a začal ho muchlat v rukách; měl absurdní nutkání ho inženýrce nabídnout, bůhví na co -jako pytlík?

„Je mi líto,“ řekla nakonec Elena. „Ale je mi špatně už z té představy, že se po mně celou dobu sápal byt' ve svých představách.“

„Byla to složitá osobnost...“ začal hloupě Miles, ale včas se zarazil. Zoufale začal přecházet tam a zpátky. Pak si pořádně lokl vzduchu a padl před Escobařankou na koleno.

„Madam. Konstantin Bothari vás mým prostřednictvím prosí o odpuštění hříchů, jichž se na vás dopustil. Máte právo na spravedlivou pomstu, ale smiřte se s ním. Přinejmenším mi dejte něco na smuteční oběť. Zastupuji ho právem jeho lenního pána, jeho přítele, a vzhledem k tomu, že mne celý život chránil otcovskou rukou, i syna.“

Elena Viscontiová se tlačila na zeď, jako by neměla kam ustoupit. Miles, stále na jednom koleně, kousek ustoupil a ještě se přikrčil, jako by chtěl zadupat do paluby všechny náznaky pýchy a nátlaku.

„Pomalu začínám mít dojem, že jste stejný šílenec jako on. Rozhodně nejste Beťan,“ bručela Elena. „Tak vstaňte. Co když sem někdo přijde?“

„Nevstanu, dokud mi nedáte smuteční oběť,“ trval Miles na svém.

„Co po mně chcete? Co má být ta smuteční oběť?“

„Něco osobního, co spálíte k usmíření duchů mrtvých. Pálí se někdy za přátele, za příbuzné, někdy za duše zabitých nepřátel, aby se nevracely nás strašit. Stačí pramen vlasů.“ Prohrábl vlasy a ukázal v účesu čerstvý zub. „Tohle je za dvaadvacet mrtvých Peliánů.“

„Nějaká místní pověra, co?“

Bezmocně pokrčil rameny. „Pověra, zvyk... Vždycky jsem se považoval za agnostika. Teprve poslední dobou potřebuji, aby lidé měli duše. Prosím. Už vás nebudu obtěžovat.“

Popuzeně vydechla. „No dobrá. Tak mi půjčte ten nůž. Ale vstaňte.“

Postavil se a podal jí dědečkovu dýku. Uřízla si krátkou loknu. „Bude to stačit?“

„Ano, úplně.“ Vzal vlasy do dlaně, chladné a hedvábné jako voda, a sevřel pěst. „Děkuji.“

Zakroutila hlavou. „Blázní...“ Zamyšleně se usmála. „Má to uklidňovat duchy, vidíte?“

„Říká se to,“ odpověděl taktně Miles. „Zapálím z nich pravou oběť. Máte mé slovo.“ Přerývaně se nadechl. „A jak jsem slíbil, už vás nebudu obtěžovat. Omluvte mě, madam. Oba máme práci.“

„Ano, pane.“

Na palubě Triumfu se rozešli. Escobařanka se ale ještě ohlédla přes rameno.

„Mýlíte se, mužičku,“ zavolala na něj. „Myslím, že mě budete obtěžovat ještě hodně dlouho.“

Pak vyhledal Arda Mayhewa.

„Obávám se, že jsem ti nikdy neprospěl tolik, jak jsem chtěl,“ omluvil se Miles. „Našel jsem ve Felicii rejdaře, který koupí RG 132 jako vnitrosystémovou loď. Nabízí tak desetinu, ale platí hotově. Říkal jsem si, že bychom se rozdělili.“

„Aspoň je to důstojný odchod,“ vzdychl Mayhew. „Lepší, než kdyby ji Calhoun sešrotoval.“

„Zítřka letím přes Betu domů. Můžu tě tam vzít, jestli chceš.“

Mayhew pokrčil rameny. „Na Betě mě nic nečeká.“

Pak podezíravě zvedl zrak. „A co je s tím žoldněm a vazalem? Myslel jsem, že dělám pro vás.“

„No, myslím, že bys na Barrayar nezapadl,“ vysvětlil opatrně Miles. Pilot s ním domů nesmí. Beťan nebeťan, smrtící bahno barrayarské politiky by ho stáhlo bez jediné bublinky ke dnu, s jeho pánem. „Ale samozřejmě můžeš zůstat u Dendarijských žoldníků. Jaká hodnota by ti vyhovovala?“

„Nejsem voják.“

„Můžeš se přeškolit na něco z technické složky. A na podsvětelný let a do člunů budou určitě potřebovat náhradní piloty.“

Mayhew nakrčil čelo. „Já nevím. S člunem lítá vždycky jenom učedník, než ho pustí na skoky. Nevím, jestli chci vůbec létat. Bude to jako stát hladový za výlohou a nemít na kartě ani dolar,“ Vypadal, že je v hluboké depresi.

„Je tu ještě jedna možnost.“

Mayhew se na něj tázavě podíval.

„Dendarijští žoldníci budou působit hlavně na okraji spojeného vesmíru. Dokonalá evidence ergécek nikdy neexistovala; je možné, že někde v pohraničí jich pár zapomněli. Ten rejdař by byl ochotný si naše ergéčko pronajmout, i když za podstatně nižší cenu. Kdybys někde schrástl párek Necklinových tyčí do ergéčka...“

Mayhew se konečně narovnal.

„Nemám čas se honit po galaxii a shánět náhradní díly,“ pokračoval Miles. „Ale jestli mi chceš dělat nákupčího, řeknu Bazovi, ať uvolní prostředky na zakoupení prutů a jejich dopravu sem. Taková rytířská pout'. Jako když Vorthalia Chrabrý pátral po ztraceném žezle císaře Xiana Vorbarry.“ Jistě, podle legendy Vorthalia žezlo nikdy nenašel...

„Tak?“ Mayhew konečně dostal naději. „Jdu do toho, i když to půjde těžko...“ „To se mi líbí! Rozjed' se a s vytrvalostí to dokážeš.“ Mayhew pokrčil nos. „Vaše vytrvalost nás, všechny následovníky jednou zavede přes okraj srázu.“ Zarazil se a začal smát. „Cestou dolů všechny přesvědčíte, že umíte létat.“ Dal si pěsti do podpaží a zamával lokty. „Pokračujte dál, můj pane. Mávám ze všech sil.“

Dok, v němž byla každá druhá zářivka zhasnutá, vytvářel v neměnném čase vesmírného prostoru iluzi noci. Rozsvícená světla vypadala jako kapky rtuti, jasné a bezbarvé. Rozléhalo se tu dunění a zvonění nakládáných zavazadel, tlumeně zněly tiché hlasy.

Pilot feliciánské kurýrní lodě se zašklebil, když kolem něj pronesli Bothariho rakev a zmizeli s ní uvnitř. „Tohle mi připadá trochu nadbytečný, když se nám do báglu vejde sotva rezervní prádlo.“

„Každý průvod potřebuje prapor,“ poznamenal nepřítomně Miles, k pilotovu názoru zcela lhostejný. Důstojník byl i s lodí půjčený od generála Halifyho. Generál to původně nechtěl povolit, ale

Miles naznačil, že pokud se na jistou záhadnou schůzku na Betě nedostaví včas, Dendarijští žoldnéři budou možná nuceni příště tady na Tau Verde přijmout nejvyšší nabídku. Po krátké úvaze se ho pak Halify snažil vyexpedovat co nejrychleji.

Miles přešlápl z nohy na nohu, nervózní, zda se mu podaří odletět, ještě než začne rušná denní služba. Ivan Vorpatril se objevil s tornou stěží naplněnou oblečením. Na podlaze bledě světélkovaly rovnoběžky značek pro nakládání složitých zásilek. Ivan zamhouřil oči a zamířil k ostatním po jedné z nich, v mírném předklonu. Dorazil k Milesovi.

„Prima svatba,“ vydechl šťastně. „Na to, že improvizují v týhle díře, udělali Dendarijci slušnej mejdan. Kapitán Auson je výtečný chlap.“

Miles se suše usmál. „Čekal jsem, že si vy dva budete rozumět.“

„Vypařil ses v pülce. Museli jsme začít pít bez tebe.“

„Chtěl jsem přijít,“ namítl Miles podle pravdy, „ale musel jsem ještě na poslední chvíli projednat spoustu věcí s komodorem Tungem.“

„Smůla.“ Ivan potlačil říhnutí, rozhlédl po doku a řekl: „Chápu, že s sebou chceš mít ženskou, čtrnáct dní v ponorce a tak, ale musíš brát takovou, z jaký mám noční můry?“

Miles obrátil pohled stejným směrem. V doprovodu Tungova chirurga k nim tápavě kráčela Elli Quinnová. Atletické tělo obepínala po krk šedobílá uniforma, ale to nad ním byl vetřelec. Hladká růžová houbka místo hlavy měla jen černou jámu namísto pusy, nad ní dvě štěrbinu místo nosu a po stranách vývodu sluchového ústrojí namísto uší. Pravý dosud propouštěl zvuky do tmy. Ivan se ošil a uhnul pohledem.

Tungův lékař si vzal Milese stranou, aby mu řekl, jak se má během cesty starat o svůj nezahojený žaludek a Elli Quinnovou. Miles poklepal na placatku, teď plnou medicíny, a slíbil, že každé dvě hodiny vypije třicet mililitrů. Raněné žoldnéře nabídl rámě, natáhl se na špičky a zařval jí do ucha: „Všechno připraveno. Příští zastávka - Kolonie Beta.“

Volnou rukou zašátrala ve vzduchu, až našla jeho obličej. Popáleným jazykem se pokusila něco říci; Miles jí napodruhé porozuměl. „Děkuji, pane admirále.“

Kdyby byl ještě o něco vyčerpanější, rozplakal by se.

„Tak jdeme na to,“ začal Miles. „Vypadneme, než se vzbudí rozlučkový výbor a zdrží nás tu další dvě hodiny...“ ale už bylo pozdě. Koutkem oka zahlédl, jak se k němu žene štíhlá postava. Baz ji následoval o něco rozumnější rychlostí.

Elena sotva popadala dech. „Milesi!“ osopila se na něj. „Ty jsi chtěl odletět, aniž by ses s námi rozloučil!“

Povzdechl si a donutil se k úsměvu. „Zase jsem neuspěl.“ Tváře měla rudé a oči se jí leskly námahou. Tak žádoucí... na tohle těžké loučení se snažil připravit. Proč bolí ještě víc?

Dorazil Baz. Miles se oběma uklonil. „Poručíku Jeseková. Plukovníku Jeseku. Víš, Bazi, možná jsem tě měl jmenovat admirálem. Ty dvě hodnosti se v rádiu spletou.“

Baz s úsměvem zavrtěl hlavou. „Stačí, jaké pocty jste mi už vzdal, můj pane. Pocty, čest, a mnohem víc...“ očima našel Elenu. „Kdysi jsem si myslel, že jen zázrak dokáže udělat z nikoho zase někoho.“ Usmál se od ucha k uchu. „Měl jsem pravdu. A děkuji vám.“

„A já,“ dodala tiše Elena. „Za dar, jaký jsem nikdy nečekala.“

Miles se zatvářil nechápavě. Měla na mysli Baze? Hodnost? Únik z Barrayaru?

„Za sebe,“ vysvětlila.

Měl dojem, že se Elena v něčem mýlí, ale neměl čas to řešit. Dendarijci se hrnuli do doku z několika směrů, po dvojicích, po trojicích, pak nepřetržitým proudem. Světla naskočila na denní režim. Plány na elegantní ústup se mu rychle zhroutily.

„No dobrá,“ řekl zoufale, „tak tedy sbohem.“ Rychle stiskl Bazovi ruku. Elena ho s usazenými očima objala, až mu málem popraskaly kosti. Špičkami marně lovil podlahu. Pozdě...

Než ho postavila zpátky na zem, kolem se už tísnil dav, ruce se po něm natahovaly, aby se jej

dotkly, aby mu potřásly rukou, snad jen pro trochu tepla. Bothari by z toho měl mrtvici; Miles se seržantovi v duchu omluvil.

Dok teď připomínal lidské moře. Dav hučel, provolával slávu, tleskal a dupal. Výkřiky se brzy sešly v jediném rytmu. „Naismith! Naismith! Naismith...“

Miles útrpně zvedl ruce a tiše zaklel. V každém davu nějaký pitomec rozjede tyhle koniny. Elena s Bazem si ho vysadili na ramena, neměl jak zmizet. Teď bude muset odříkat nějaký debilní projev na rozloučenou. Spustil ruce; k jeho vlastnímu překvapení dav ztichl. Zvedl ruce, ozval se řev. Pomalu je spouštěl, jako dirigent. Zavládlo dokonalé ticho. Bylo to děsivé.

„Jak vidíte, jsem na koni, protože jste mě sem všichni vysadili,“ začal hlasem, jenž se nesl až do posledních řad. Zástupem proběhlo uznané hihňání. „Vyzvedli jste mne svojí odvahou, soudržností, poslušností a dalšími ctnostmi vojáka,“ správně, takhle do nich, dokud to dlabou - i když byl stejně vděčný za jejich nechápavost, nepřátelství, chtivost, ambice, lenost a důvěřivost, ale to teď nechme stranou. „Nemohu než vás také pozvednout. Tímto ruším váš provizorní status a prohlašuji vás za plnoprávné vojáky Dendarijské flotily.“

Pod dupotem, řevem a pískáním se otřásala celá základna. Spousta jich tu byla od Osera, málem nevěděli, o co jde, ale také tu byli skoro všichni z původní Ausonovy posádky. Miles zahlédl rozjařeného Ausona a dokonce plačící Thorne.

Znovu zvedl ruce a znovu ztichli. „Neodkladné záležitosti mě nutí na nějakou dobu odletět. Žádám vás a prosím, abyste poslouchali plukovníka Jeseka stejně jako byste poslouchali mne.“ Podíval se dolů, Bazovi do očí. „Nezradí vás.“

Cítil, jak se pod ním technicko rameno chvěje. Zvláštní, že je tak vzrušený, přinejmenším on od začátku věděl, že je Miles podvodník... „Všem vám děkuji a buďte sbohem.“

Sklouzl z ramen a s zuchnutím dopadl na zem. „A ať se nade mnou Bůh smiluje, amen,“ zavrčel tiše. Začal couvat ke vstupu do lodi, své únikové cestě, a na všechny se smál a mával.

Jesek ho před tlakem lidí bránil tělem. „Pane, odpusťte mi zvědavost, ale než odletíte, mohu vědět, kterému domu vlastně sloužím?“ zeptal se tiše.

„Cože, ty to ještě nevíš?“ Miles se udiveně podíval na Eleny.

Bothariho dcera pokrčila rameny. „Utajení.“

„No, v tomhle davu to vykřikovat nebudu, ale kdyby sis chtěl někdy kupovat livrej, což asi těžko, tak ber hnědou a stříbrnou.“

„Ale...“ Baz se zarazil, sám tichý a ztuhlý uprostřed nadšeného davu. „Ale to jsou barvy...“ Zbledl.

Miles se škodolibě usmál. „Opatrně mu to vysvětlí, Eleno.“

Ticho nástupní komory ho vcuclo, úkryt; dokem zase znělo ohlušující Naismith, Naismith, Naismith. Feliciánský pilot vedl na palubu Elli Quinnovou, Ivan šel za nimi. Poslední, koho Miles viděl, než zmizel v lodi, byla Elena. S vážnou zamyšlenou tváří se k ní prodírala Elena Viscontiová.

Feliciánský pilot uzavřel poklop, odpojil přechodovou komoru a odvedl je na můstek.

„Fíha,“ poznamenal uctivě Ivan. „Máš je pěkně srovnaný. Jenom z toho nadšení musíš být opilejší než já.“

„Ani ne,“ zašklebil se Miles.

„A proč? Já bych byl.“ V Ivanově hlase zazněla závist.

„Nejsem Naismith.“

Ivan otevřel ústa, zavřel je, prohlédl si Milese nejistým pohledem. Monitory na můstku ukazovaly rafinerii a okolní vesmír. Miles se pokusil udržet pohled na dok, z něhož vylétli, ale brzy se mu popletly; čtvrtý zleva, nebo pátý?

„Hergot.“ Ivan si zaháknul palce za očka na kalhotách a zhoupal se na paty. „Stejně jsem z toho paf. Přiletíš si sem s holou prdelí, za čtyři měsíce otočíš jejich válku vzhůru nohama a nakonec skončíš úplně nahoře s plnou rukou trumfů.“

„Nechci trumfy,“ odsekl Miles. „Nechci vůbec žádné karty. Pamatuješ, když mě chytnou s trumfy, jsem mrtvý.“

„Nechápu tě,“ stěžoval si Ivan. „Vždycky jsi chtěl být voják, ne? Tady jsi bojoval v opravdických bitvách, velel jsi celé flotile, vyčistil taktickou mapu skoro beze ztrát...“

„Tak to si myslíš? Že jsem si hrál na vojáčky? Cha!“ Miles začal štrádovat po kajutě. Po chvíli se zarazil a zahanbeně sklonil hlavu. „Možná máš pravdu. Možná v tom byl můj problém. Den po dni jsem si vykrmoval ego, zatímco Vordrozdovi psi doma štvou mého otce. Pět dní jsem jenom civěl z okna, a oni ho zatím zabíjejí...“

„Ale,“ řekl Ivan. „Tak to tě žere. Neměj strach,“ utěšoval ho, „vrátíme se v pohodě.“ Mrkl na něj. „Milesi, pokud máš pravdu, co budeme dělat, až doletíme domů?“ dodal už méně rozhodným tónem.

Miles vycenil zuby v neveselém úsměvu. „Něco vymyslím.“

Otočil se k monitorům a v duchu Ivana opravil: O těch ztrátách nic nevíš. Byly strašné.

Z rafinerie a lodí kolem ní už zbyly jen drobký, jiskřičky, smítka v slzách, a byly pryč.

KAPITOLA 20

Beťanská noc byla žhavá i pod silovým polem, chránícím silikánské předměstí. Miles si sáhl na stříbrné kroužky na čele a spáncích, zda se potom neodlepují. Celníci prošel na upravený pas feliciánského pilota; nebylo by nejlepším, kdyby mu falešný implantát sklouzl na nos.

Pěší vstup do domu jeho babičky, zastřešený nízkým dómem, lemovaly pečlivě zastříhané akácie a sukulenty. Stará budova zde stála dřív než obecní silové pole, byla tedy celá v podzemí. Miles nabídl rámě Elli Quinnové a pohladil jí ruku.

„Už tam budeme. Teď dva schody dolů. Moje babička se vám bude líbit. Šéfuje technikům přes zařízení na podporu životních funkcí v Silikánské fakultní nemocnici - bude přesně vědět, kdo je tam nejlepší. Pozor, dveře...“

Ivan, s tornou stále v náručí, vešel první. Milese po tváři pohladil chlazený vzduch a konečně ho zbavil starostí o trvanlivost falešných implantátů. Přecházet hranice na cizí pas bylo o nervy, ale kdyby se prokázal vlastním, bůhví na jak dlouho by ho spolkla beťanská soudní mašinerie. Čas mu bušil v hlavě.

„Tady je antigravitační výtah,“ začal Miles, ucukl a polkl kletbu. Ze šachty nahoru vyskočil právě ten, koho tu chtěl potkat ze všech nejmeně.

Tav Calhoun vytřeštil oči. Zrudnul jako neomítnutá cihlová stěna. „Vy!“ zvolal. „Vy, vy, vy...“ Zakoktal se, nafoukl jako krocan a vyrazil na Milese.

Miles se zkusil přátelsky usmívat. „Á, dobrý večer, pane Calhouně. Zrovna vás jsem hledal...“

Calhoun chytil Milese za klopy. „Kde je má loď?“

Milesovi se najednou zastesklo po seržantu Botharim. „No, měli jsme s ní drobný problém,“ začal konejšivě.

Calhoun s ním zatřásl. „Kde je? Co jste s ní, vy hňupové, provedli?“

„Obávám se, že z Tau Verde už neodletí. Porucha Necklinových tyčí. Ale mám pro vás peníze.“ Pokusil se na něj rádoby vesele pokývnout.

Calhoun svůj stisk nepovolil. „Na vaše peníze bych nesáhl ani násadou od koštěte!“ zavrčel. „Tahali mě za nos, lhali mi, sledovali, napíchli mi komunikační terminál, barrayarský agenti vyslyšeli mé zaměstnance, mou milenkou, její manželku, taky jsem se dozvěděl o té radioaktivní půdě, vy mutante... Chci krev. Půjďte na léčení, protože hned volám Bezpečnost!“

Elli Quinnová zasténala cosi, co Milesovo cvičené ucho přeložilo jako: „Co se děje?“

Calhoun si jí ve stínu všiml až teď, vyskočil, otřásl se, otočil a přes rameno křikl na Milese: „Ani hnout! Tohle je občanské zatčení!“ Vykročil k veřejnému komunikačnímu panelu.

„Ivane, ber ho!“ houkl Miles.

Calhoun se Ivanovi snadno vykroutil. Miles nečekal, že tak masité tělo bude mít tak hbité reflexy. Elli Quinnová mu ale dvěma ladnými úkroky zastoupila cestu. Rukama našla Calhounovu košili. Chvilí spolu kroužili jako pár tanečníků a vzápětí Calhoun udělal ukázkový přemet. Dopadl přímo na záda na podlahu předsíně a vyrazil si dech. Elli se vsedě otočila, jednou nohou mu přišlápla krk a nasadila páku na ruku.

Teď, když se jeho cíl už nehýbal, přišel Ivan a zkroutil mu druhou ruku. „Jak jste to dokázala?“ zeptal se Elli s obdivem a údivem v hlase.

Pokrčila rameny. „Cvičila jsem se zavřenýma očima, abych zdokonalila rovnováhu. Funguje to.“

„Co s ním uděláme, Milesi?“ zeptal se Ivan. „Opravdu tě může dát zavřít, i když mu zaplatíš?“

„Přepadení!“ krákal Calhoun. „Ublížení na zdraví!“

Miles si upravil sako. „Obávám se, že ano. V té smlouvě bylo pár klauzulí... Hele, v druhém patře je domovnická komora. Raději ho tam vezmeme, než někdo půjde kolem.“

„Únos,“ sípal Calhoun, když ho Ivan táhl k výtahové šachtě.

V prostorné komoře našli smotek drátu. „Vražda!“ vřískal Calhoun, když ho zahlédl. Miles mu zacpal pusku; Calhoun zvedl oči v sloup. Když utáhli pro všechny případy až nadbytečné množství smyček a uzlů, majitel vrakoviště připomínal světle oranžovou mumii.

„Ivane, tornu,“ přikázal Miles.

Bratranec otevřel své zavazadlo a z něj začali cpát Calhounovi za košili a za pásek balíčky beřanských dolarů.

„...třicet osm, třicet devět, čtyřicet tisíc,“ počítal Miles.

Ivan se podrbal na hlavě. „Hele, neděláme to obráceně?“

Calhoun kroutil očima a sténal. Miles mu na chvíli vytáhl roubík.

„...plus deset procent!“ vyhekl Calhoun.

Miles mu zase zacpal ústa a odpočítal ještě čtyři tisícovky. Brašna byla teď daleko lehčí. Komoru za sebou dobře zamkli.

„Milesi!“ Babička jej nedočkavě obejmula. „Díky Bohu, tak tě kapitán Dimir přece jen našel. Lidé z ambasády měli hrozný strach. Podle Cordelie tvůj otec už nevymůže třetí odklad soudu před Radou hrabat...“ zarazila se, když spatřila Elli Quinnovou. „Proboha.“

Miles představil Ivana a o Elli řekl jen tolik, že je to přítelkyně z jiné planety, která tu nemá známé ani možnost někde přenocovat. Stručně babičce naznačil, že ji chce nechat v její péči. Paní Naismithová se s tím smířila téměř okamžitě, jen poznamenala: „No jistě, další z tvých siroteků.“ Miles jí v duchu žehnal.

Babička je vyexpedovala do svého obývacího pokoje. Miles seděl na kanapi a s bolestí vzpomínal na Bothariho. Přemýšlel, jestli bude seržantova smrt jako stará rána bolet víc s každou změnou počasí.

Paní Naismithová jako by mu četla myšlenky. „Kde je seržant a Elena? Hlásí se na ambasádě? Překvapuje mě, že tě sem vůbec pustili samotného. Poručík Croye naznačil, že tě pošlou kurýrní lodí na Barrayar, hned jakmile se objevíš.“

„Na velvyslanectví jsme ještě nebyli,“ přiznal Miles. „Šli jsme rovnou sem.“

„Říkal jsem ti, že se máme napřed ohlásit,“ připomněl se Ivan. Miles ho mávnutím ruky umlčel.

Babička si ho zkoumavě prohlédla. „Co se stalo, Milesi? Kde je Elena?“

„V bezpečí,“ odpověděl Miles, „ale není tu s námi. Seržant zemřel před dvěma, skoro třemi měsíci. Nehoda.“

„Ach,“ řekla paní Naismithová. Chvíli byla zticha. „Přiznávám, že jsem nikdy nechápala, co tvoje matka na tom člověku má, ale vím, že vám bude scházet. Chceš zavolat poručíka Croye odsud?“ Naklonila k Milesovi hlavu a dodala: „Tak tohle jsi dělal těch pět měsíců? Učil ses na skokového pilota? Tos nemusel tak tajit, Cordelia by ti určitě pomohla...“

Miles rozpačitě sáhl na stříbrný kroužek. „To je falešné. Překročil jsem hranice na doklady jednoho pilota.“

„Milesi...“ Babička netrpělivě stiskla rty a starostí jí na čele naskočily vrásky. „Co se tu děje? Má to něco společného s tou děsnou barrayarskou politikou?“

„Bohužel. Rychle - co jste slyšela z domova potom, co odletěl Dimir?“

„Podle tvé matky tě má soudit Rada hrabat za vlastizradu, nebo co, a to velice brzy.“

Miles kývl na Ivana, jako by chtěl říci: Já to věděl. Ivan si začal hryzat nehet na palci.

„Musí v tom být spousta intrik, polovině disket vůbec nerozumím. Řekla bych, že vašemu systému vlády může rozumět jedině Barrayarec. Kdyby tam fungoval rozum, zhroutila by se už dávno. Zkrátka a dobře všechno se to točí kolem změny obvinění z velezrady narušením nějakého Vorloupulousova zákona na vlastizradu s úmyslem uchvácení císařského trůnu.“

„Cože!“ Miles vyskočil na nohy. Zalomcovala jím hrůza. „To je šílenství! Já o Gregorův flek nestojím! To mě mají za vola? Zaprvé bych napřed musel velet celé císařské armádě, a ne nějaké umouněné žoldácké flotile...“

„Chceš říct, že máš opravdu žoldnéřskou flotilu?“ Babička vytřeštila oči. „Považovala jsem to jen za drb. V tom případě mají ta obvinění, co o nich Cordelia mluvila, nějaký smysl.“

„Co matka říkala?“

„Že si tvůj otec dal velkou práci, aby zpracoval toho hraběte Vornevímktého, já se v té vaší

šlechtě nevyznám...“

„Vordrozdu?“

„Ano, toho.“

Miles s Ivanem se na sebe podívali.

„Aby ho přiměl změnit obvinění z toho lehčího na těžší, i když navenek chtěl pravý opak. Nechápu, jaký je v tom rozdíl, když je za obojí stejný trest.“

„Povedlo se mu to?“

„Zřejmě ano. Přinejmenším to platilo před čtrnácti dny, když z Barrayaru vyrazil ten kurýr, co včera přiletěl sem.“

„Hm.“ Miles se opět začal procházet po pokoji. „Hm. To je chytré, chytré, možná...“

„Já tomu taky nerozumím,“ ozval se Ivan. „Pokus o uchvácení trůnu je přece daleko horší zločin!“

„Ale já se jím neprovinil. Navíc je věcí úmyslu. Stačí, když se objevím a obhájím se. Vorloupulousův zákon je věcí faktů. A podle faktů, byť ne záměrně, jsem ho porušil. Když se objevím u soudu a budu mluvit pravdu, což musím, vykroutil bych se z něj daleko hůř.“

Ivan si dohryzal nehet na druhém palci. „Proč si myslíš, že rozsudek má co dělat s tvou vinou či nevinou?“

„Co prosím?“ nevěřila babička.

„Proto jsem řekl možná,“ vysvětlil Miles. „Je to všechno hrozně zpolitizované... Kolik myslíš, že má Vordrozda koupených hlasů, než vůbec vystoupí první svědek? Nějaké mít musí, jinak by si nikdy nedovolil s tím vůbec začít.“

„To se ptáš mě?“ zabědoval Ivan.

„Ty...“ Miles bratrance probodl pohledem. „Ty...“

Jsem si naprosto jistý, že jsi klíč k tomu všemu, jenom vědět, jak tě strčit do zámku.“

Na Ivanovi bylo vidět, jak se bezúspěšně snaží představit sebe sama jako klíč k čemukoli. „Proč?“

„Zaprvé, dokud se někde neohlásíme, budou tě Hessman a Vordrozda považovat za mrtvého.“

„Cože?“ zeptala se paní Naismithová.

Miles jí řekl o zmizení výpravy kapitána Dimira. Sáh si na čelo a dodal směrem k Ivanovi: „Proto mám tohle, a samozřejmě i kvůli Calhounovi.“

„Co se Calhouna týče,“ řekla babička, „pravidelně tě sem chodí hledat. „Měl by sis na něj dát pozor, pokud chceš opravdu zůstat inkognito.“

„Hm,“ řekl Miles, „díky. Ale zpátky k věci. Ivane, pokud Dimirovi poškodili loď, musel to udělat někdo zdejší. Když se objevíme na ambasádě, vydáme se jim do rukou, a co jim zabrání zkusit to znovu?“

„Milesi, ty jsi ještě větší mrzák na mozku než na tě- teda, víš jistě, že jsi od Bothariho něco nechtyl?“ zeptal se Ivan. „Cítím se díky tobě, jako bych měl na zádech namalovaný terč.“

Miles z toho měl povznesenou náladu. „To člověka probere, co?“ Málem slyšel, jak mu hlavě řinčí kolečka jeho vlastního mozku. Když znovu promluvil, měl zasněný hlas. „Víš, když chceš překvapit plnou místnost lidí, je daleko jednodušší někoho trefit, když ve dveřích neřeš.“

Zbytek návštěvy byl skoro tak krátký, jak Miles doufal. Tornu vysypali na podlahu a odpočítali hromádky beřanských dolarů na úhradu Milesových dluhů na Betě, včetně „investice“ jeho babičky. Nepříliš nadšeně souhlasila, že za něj vyřídí problémy s jejich rozdělením.

Největší díl měl padnout na novou tvář Elli Quinnové. Když mu babička řekla cenu za nejlepší práci, Miles jen nasucho polkl. Když skončil s dělením, v ruce mu zbyl hubený svazek bankovek.

Ivan se rozchechtal. „Proboha, Milesi, ty máš zisk. Jseš první Vorkosigan za posledních pět generací, kterému se něco takového povedlo. To musí být tou špatnou beřanskou krví.“

Miles smutně potěžkal své dolary. „Už je to taková rodinná tradice, co? Můj otec se zbavil dvou set pětasedmdesáti tisíc marek, když opouštěl post regenta, aby měl na účtě přesně tolik, co před šestnácti lety, když do funkce nastupoval.“

Ivan se podivil. „To jsem nevěděl.“

„Proč myslíš, že naše sídlo nedostalo loni novou střechu? Myslím, že matce bylo líto jen té střechy. Jinak byla docela legrace hledat, kam tolik peněz pohřbít. Hodně si vzal císařský armádní sirotčinec.“

Miles na komunikačním terminálu ze zvědavosti natákl kursovní lístek. S feliciánskými milifeniky se už zase obchodovalo. Kurs byl sice 1206 milifeniků za jeden beřanský dolar, ale aspoň je už uváděli. Minulý týden to bylo 1459.

Uvědomil si, jak tlačí čas.

„Když získáme ve feliciánském kurýrovi aspoň jednodenní náskok,“ řekl babičce, „mělo by to stačit. Pak můžete zavolat na ambasádu, že nemusí mít strach.“

„Dobře,“ usmála se. „Chudák poručík Croye se už bál, že zbytek služby stráví jako vojín na nějakém ošklivém místě.“

Miles se u dveří zarazil. „A co se týče Tava Calhouna...“

„Ano?“

„Pamatujete si na ten kumbál v druhém patře?“

„Zhruba.“ Babička znejistěla.

„Zaříd'te, ať se tam zítra ráno někdo podívá. Ale dřív tam nechod'te.“

„To mě ani nenapadne,“ ujistila ho slabým hlasem.

„Jdeme, Milesi,“ poháněl ho přes rameno Ivan.

„Jenom vteřinku.“

Miles skočil zpátky do obývacího pokoje, kde poslušně seděla Elli Quinnová. Vmáčkl jí zbytek peněz do dlaně a stiskl jí prsty.

„Bojová prémie,“ pošeptal jí do ucha. „Za tu akci teď nahoře. Zasloužila jste si ji.“

Políbil jí ruku a vyběhl za Ivanem.

KAPITOLA 21

Miles klidným elegantním obloukem obletěl hrad Vorhartung a potlačil nutkání snést se s letounem přímo na nádvoří. Na řece, protékající hlavním městem Vorbarr Sultanou, už povolil led, a teď se jí valila zelená voda z tajících sněhů v Dendarijských horách daleko na jihu. Starobylá budova se vypínala na vysokých útesech; letoun se zhoupl ve větru vanoucím od řeky.

Moderní město, rozložené na kilometry okolo, žilo ranní dopravní špičkou. Parkoviště kolem hradu překypovala vozidly nejrozumnějších konstrukcí a hloučky lidí v půlstovce různých livrejů. Ivan, usazený vedle Milese, počítal prapory vlající v chladném ranním vánku na cimbuří.

„Schůze celé Rady,“ ohlásil potom. „Nechybí tu jediný prapor, dokonce ani hraběte Vortaly, a ten už do Rady pár let nepřišel. Museli ho přinést. Proboha, Milesi! Je tu císařská vlajka. Musí tam být i Gregor.“

„To ti mohlo dojít z těch pánů na cimbuří, co mají císařské uniformy a protiletadlové plazmometry,“ podotkl Miles. V duchu se zalekl. Jeden z nich se právě teď obracel směrem k nim jako podezřavé oko.

Pomalou a opatrně usadil lehký letoun do vyznačeného kruhu před hradbami.

„Víš,“ zamyslel se Ivan. „Budeme vypadat jako pěkný párek blbců, když tam vtrhneme a oni se budou bavit o výsostných vodách nebo o něčem podobném.“

„To už mě napadlo,“ připustil Miles. „S tímhle rizikem počítám. Oba už jsme někdy byli za voly. Nic nového pod sluncem.“

Zkontroloval čas, chvíli zůstal sedět v pilotním křesle, sehnul hlavu mezi kolena a zhluboka se nadechl.

„Je ti blbě?“ poplašil se Ivan. „Moc dobře nevypadáš.“

Miles zakroutil hlavou - zalhal - a v duchu žádal Baze Jeseka o odpuštění za všechno, co si o něm myslel. Tak tohle byla ta pravá, nepřekonatelná hrůza. Není statečnější než Baz, jen se nikdy nemusel tolik bát. Toužil být u svých Dendarijců a dělat něco jednoduchého, třeba zajišťovat načasované pampeliškové pumy. „Modli se, ať to funguje,“ zamumlal.

Ivana to poplašilo ještě víc. „Čtrnáct dní mi vnucuješ ten plán s překvapením. Tak dobře, přesvědčils mě. Teď si to už nemůžeš rozmyslet!“

„Nerozmyslel jsem si to.“ Miles si sloupł z hlavy stříbrné kroužky a vzhledl k mohutné hradbě.

„Když tu budeme jenom tak sedět, všimnou si nás strážé,“ dodal Ivan za chvíli. „A to nemluvím o tom pekle, které teď nejspíš spustili na kosmodromu.“

„Jasně,“ řekl Miles. Visel na dlouhatánském řetězu úvah a vichry pochyb jím klátily sem a tam. Je načase seskočit na pevnou zem.

„Až po tobě,“ ozval se zdvořile Ivan.

„Dobře.“

„Tak jedem,“ dodal Ivan.

Závrať volného pádu... otevřel dveře a sešplhal na chodník.

Napochodovali ke čtveřici ozbrojených císařských strážných u brány. Jeden složil prsty znamení proti zlým silám; vypadal na venkovana. Miles si v duchu povzdychl. Vítej doma. Na pozdrav rázně pokývl.

„Dobré jitro, zbrojnoši. Jsem lord Vorkosigan. Vyrozuměl jsem, že mě sem povolal císař.“

„Hm, vtipný,“ začal jeden strážný a chtěl vytáhnout pendrek. Druhý, s očima vytřeštěnýma na Milese, ho chytil za ruku.

„Ne, Dube, to je on!“

Druhou prohlídku absolvovali v předsálí samotné velké síně. Ivan se neustále snažil nakouknout dovnitř, k nelibosti strážného, který měl v poslední instanci zajistit, aby se do blízkosti císaře nedostaly žádné zbraně. K Milesovu nataženému uchu ze síně doléhaly hlasy. Poznal hraběte Vordrozdu, nosový hlas zkušeného řečníka.

„Jak dlouho už se jedná?“ zašeptal Miles.

„Týden. Tohle má být poslední stání. Shromážďuji důkazy. Přiletěl jste právě včas, můj pane.“ Strážný na Milese povzbudivě kývl. Dva kapitáni stráží se právě tlumeně hádali: „...ale vždyť tu má být!“

„Jseš si jistý, že bys teď nebyl radši na beťanském léčení?“ zamumlal Ivan.

Miles se zašklebil. „Pozdě. Nebyla by legrace dorazit rovnou pro rozsudek?“

„Hysterie. To určitě umřeš rozesmátý,“ zavrčel Ivan.

Když ho stráž pustila, vyrazil ke dveřím. Miles ho chytil. „Pst, počkej! Poslouchej.“

Další nezaměnitelný hlas: admirál Hessman.

„Co ten tady dělá?“ zašeptal Ivan. „Myslel jsem, že sem můžou jenom hrabata.“

„Vsadím se, že tu má svědčit, jako ty. Ticho!“

„...Pokud náš slavný ministerský předseda o spiknutí nic nevěděl, ať nám najde svého pohřešovaného synovce.“ Vordrozův hlas přetékal sarkasmem.

„Říká, že nemůže. Ale proč? Zřejmě proto, že lord Vorpatril odjel předat tajnou zprávu. Jakou zprávu? Určitě něco ve smyslu ‚Uteč, všechno je prozrazeno!‘ Ptám se vás: je pravděpodobné, že tak rozsáhlé spiknutí mohl syn zorganizovat bez vědomí otce? Kam jinam se podělo oněch dvě stě sedmdesát pět tisíc marek, jejichž osud pan premiér tak zarytě tají, než na tajné konto spiklenců? Ty opakované žádosti o odklad jsou jen kouřová clona. Pokud je lord Vorkosigan nevinný, proč tu není?“ Vordrozda se dramaticky odmlčel.

Ivan zatahal Milese za rukáv. „Jdeme. Lepší příležitost se nenaskytne, i kdybysme tu čekali celý den.“

„Máš pravdu. Jdeme.“

Mozaiková okna vysoko ve východní stěně vrhala na dubovou podlahu síně kaluže barevného světla. Za řečnickým pultem stál Vordrozda. Za ním na lavici svědků seděl admirál Hessman. Vyřezávaná galerie zela prázdnotou, ale prosté lavice dole v jednacím síni byly plné.

Pod úředními obleky z šarlatu a stříbra vykukovaly nejružnější rodové barvy, promíchané s rudomodrými přehlídkovými uniformami císařských důstojníků. Stejnou uniformu měl i sám císař, usazený na stupínku v levé části síně. Miles přemohl záchvat trémy. Zalitoval, že se nestavil ve Vorkosiganském sídle a nepřevlékl se. Na sobě měl stále jednoduchou košili, kalhoty a vojenské boty, v nichž opustil Tau Verde. Vzdálenost od dveří doprostřed místnosti odhadl tak na světelný rok.

Jeho otec, oblečený do císařské uniformy, seděl za svým stolem v první řadě nedaleko Vordrozdy. Byl opřený, natažené nohy zkřížené v úrovni kotníků, ruce nedbale položené na opěrkách, ale přesto vypadal asi tak uvolněně jako tygr na lovu. Vrhla kyselý, vražedný pohledy na Vordrozdu; Milese na chvíli napadlo, zda neuctivý přídomek jeho otce, Řezník z Komarru, nemá přeci jen nějaký reálný základ.

Na vstupní portál viděl ze svého místa jen Vordrozda, a tak Milese s Ivanem spatřil jako první. Právě otevřel ústa, aby pokračoval, ztratil však řeč.

„Právě na to bych se vás rád zeptal, pane hrabě, i vás, admirále Hessmane,“ zvolal Miles. Dva světelné roky, opravil svůj původní odhad a začal se belhat vpřed.

Sín zahučela překvapením. Ze všech reakcí zajímala Milese jen jediná.

Hrabě Vorkosigan prudce otočil hlavu a spatřil Milese. Zhluboka se nadechl. Chvilí seděl s lokty na stole a hlavou složenou v dlaních. Nešetrně si promasíroval tvář; když ji zvedl, byla rudá a zbrázděná vráskami.

Jak to, že tak zestárnul? lekl se Miles. Měl vždycky tak šedivé vlasy? To se tolik změnil on, nebo já? Nebo oba?

Hrabě zahlédl Ivana a na tváři se mu objevil vztek. „Ivane, ty pitomče! Kde jsi byl?“

Ivan se podíval na Milese a chopil se příležitosti, přičemž se poklonil směrem k lavici svědků. „Admirál Hessman mě poslal, abych našel Milese, pane. Našel jsem ho. Ale nějak mám dojem, že o to panu admirálovi zřejmě nešlo.“

Vordrozda se otočil a probodl vyjeveného Hessmana pohledem. „Ty...“ zasyčel na admirála, hlas žíravý jak kyselina. Vzápětí se ale ovládl, narovnal se a ze zaťatých pařátů udělal zase pěstěné ruce.

Miles se uklonil kruhu shromážděných a poklekl před stupínkem. „Můj císaři, urození pánové. Byl bych dorazil dřív, ale pozvánka se cestou ztratila. Na důkaz volám jako svědka lorda Ivana Vorpatrila.“

Mladý císař se díval přímo na něj, černé oči měl chladné a ustarané. Nechápatě se otočil na svého nového rádce u řečnického pultu. Starý rádce, hrabě Vorkosigan, evidentně pochopil. Usmál se, jako když tygr vycení zuby.

I Miles se koutkem oka ohlédl po Vordrozdovi. Teď, pomyslel si, musím se do nich pustit teď hned. Než lord Strážce kruhu vymůže z Ivana všechny přísahy, vzpomatují se. Dejte jim šedesát sekund na poradu a zosnují nové, dokonale logické lži. Pak to bude naše slovo proti jejich a rozhoduje podplacená porota. Hessman, ano, musí udeřit na Hessmana. Vordrozda nezpánikaří. Musíme spiknutí rozseknout napůl.

Polkl, odkášlal si a vstal z pokleku před císařem. „Zde přede všemi obviňuji admirála Hessmana ze sabotáže, vraždy a pokusu o vraždu. Mohu dokázat, že nařídil sabotáž kurýrní lodi kapitána Dimira, jež vyústila ve smrt všech lidí na palubě. Mohu dokázat i záměr zabít s nimi i mého bratrance Ivana.“

„Pleteš se,“ křikl Vordrozda. „Tato nesmyslná obvinění nepatří před Radu hrabat. Musíš je prosadit před vojenským soudem, jestli se ti to podaří, zrádče.“

„Tam bude alespoň admirál Hessman sám, protože vy, hrabě Vordrozda, tam ani nemůžete být souzen,“ kontroval hbitě Miles.

Hrabě Vorkosigan potřákal pěstí do stolu, natahoval se naléhavě k Milesovi a tiše prosil: Ano, jen tak dál, jen tak dál...

Miles sebevědomě zvedl hlas. „Bude tam sám a sám bude také popraven, protože nemá nic než své slovo, že všechny zločiny páchal na váš rozkaz. Nikdo vás neslyšel, že, pane admirále? Opravdu si myslíte, že hrabě Vordrozda podlehne nátlaku svědomí a postaví se za vás?“

Hessman byl bílý jako stěna, ztěžka funěl a pohledem přeskakoval z Vordrozdy k Ivanovi. Miles v jeho očích viděl paniku.

Vordrozda se rozkročil a začal na Milese šermovat rukama. „Pánové, tohle není žádná obhajoba. Jen se snaží zakrýt svou vinu snůškou protiútoků, ale to je úplně vedle! Strážce, žádám vás, abyste obnovil pořádek!“

Strážce kruhu už už vstával, ale vražedný pohled hraběte Vorkosigana ho přibil k židli. „To je vskutku nezvyklá situace...“ vypravil ze sebe, ale na víc se nezmohl. Hrabě Vorkosigan se souhlasně usmál.

„Neodpověděl jste mi na otázku, Vordrozdo,“ zvolal Miles. „Potvrdíte slovo admirála Hessmana?“

„Podřízení mohou jednat i na vlastní pěst,“ začal Vordrozda.

Svíjí se, překrucuje, on se snad vykroutí... ne! I já umím překrucovat. „Takže přiznáváte, že byl váš podřízený?“

„Nic takového,“ odsekl Vordrozda. „Nespojuje nás nic kromě společného zájmu o dobro impéria.“

„Nespojuje nás nic, slyšel jste to, pane admirále? Jaké to je, dostat tak elegantně nůž mezi lopatky? Řekl bych, že jste ho ani necítil. Víte, takhle to půjde až do konce.“

Hessman vyvalil oči. Vyskočil z lavice. „Ne, nepůjde,“ zařval. „Tys to začal, Vordrozdo. Když už to mám odskákat, vezmu tě s sebou!“ Ukázal na hraběte prstem. „Přišel za mnou o Slunovratu, ať prý mu donesu poslední zprávy Císařské výzvědné služby o Vorkosiganově synovi...“

„Drž zobák!“ uzemňoval ho Vordrozda, vzteky bez sebe, že se nechal tak zbytečně překvapit. „Mlč...“ Rukou zajel pod šarlatové roucho a vytáhl něco lesklého. Zamířil jehlovku na ukecaného admirála. Zarazil se. Podíval se na zbraň v ruce, jako by to byl štír.

„Kdo je teď úplně vedle?“ popíchl ho Miles.

Barrayarská šlechta měla ještě stále vojenského ducha. Zbraň tasená v přítomnosti panovníka v nich probudila dávný reflex. Dvě nebo tři desítky mužů vstaly z lavic.

Jedině na Barrayaru, uvědomil si Miles, vyvolá pohled na nabitou jehlovku běh k ní. Další hrabata běžela mezi Vordrozdu a stupínek. Hrabě nechal Hessmana Hessmanem a obrátil se proti svému pravému mučiteli. Miles stál jako zkamenělý, fascinován černým okem jehlovky. Úžasné, propast pekelná v tak uzounkém ústí...

Vordrozdu pohřbila lavina těl a šarlatových plášťů. Ivanovi se dostalo cti zasadit první ránu, když hraběti podrazil nohy.

Miles stanul před svým císařem. Když zatkli a vyvedli jeho někdejší žalobce, síň ztichla. Teď čelil pravému soudu.

Gregor si ztěžka povzdychl a pokynul Strážci kruhu. Chvíli se domlouvali.

„Císař žádá o hodinové odročení, aby mohl vyslechnout nová svědectví. Jako svědky volá hraběte Vorvolka a hraběte Vorhalase.“

Všichni odešli do soukromé komnaty za stupínkem, Gregor, hrabě Vorkosigan, Miles, Ivan a Gregorovi záhadně vybraní svědci. Henri Vorvolk byl mezi hrabaty jedním z mála Gregorových vrstevníků a také jeho osobním přítelem. Zárodek další generace kamarádíčků u vlády, napadlo Milese. Není divu, že Gregor potřebuje jeho pomoc. Hrabě Vorhalas...

Vorhalas byl mezi nepřáteli Milesova otce služebně nejstarší a nejnesmiřitelnější. Už z dob, kdy jeho dva synové před osmnácti lety stanuli na špatné straně Vordarianova puče. Miles ho úzkostlivě sledoval. Jedné noci hodil granát s jedovatým plynem do Vorkosiganova domu právě Vorhalasův syn a dědic, aby tak pomstil smrt mladšího bratra. Byl popraven za velezradu. Viděl snad hrabě Vorhalas ve Vordrozдовě spiknutí příležitost dokončit pomstu, syn za syna?

Přesto byl hrabě Vorhalas známý jako spravedlivý a čestný muž - Miles si ho dokázal stejně dobře představit, jak s otcem Vordrozduv komplot odsuzuje. Byli už nepřáteli tak dlouho, a přežili tolik přátel i nepřátel, že v nenávisti dosáhli téměř harmonie. Z příchylnosti k bývalému regentovi by ale Vorhalase nikdo neosočil. Oba muži na sebe teď kývli jako šermíři před soubojem, a posadili se do křesel naproti sobě.

„Takže,“ začal hrabě Vorkosigan, vážný a napjatý. „Co se s tebou opravdu dělo, Milesi? Donedávna jsem dostával Illyanovy zprávy, ale připadalo mi, že dávají víc otázek než odpovědí.“

Miles trochu odbočil od otázky. „To už jeho agent nepodává zprávy? Přisahám, že jsem do jeho povinností nijak nezasáhl...“

„Kapitán Illyan je ve vězení.“

„Cože?!“

„Čeká na soud. Zahrnuli ho do tvého obvinění.“

„To je směšné!“

„Ani v nejmenším. Je to nanejvýš logické. Kdo by se mi napřed nepokusil vzít oči a uši, když proti mně táhne do války?“

Hrabě Vorhalas, starý stratég, přikývl, jako by chtěl říci: Sám bych to neudělal jinak.

Milesův otec pobaveně přimhouřil oči. „Neuškodí mu seznámit se na čas s justicí i z druhé strany. Však ho neubyde. Uznávám, že se na tebe teď trochu zlobí.“

„Šlo o to,“ pravil odměřeně Gregor, „zda kapitán Illyan sloužil mně, nebo předsedovi mé vlády.“ V očích se mu stále zračila nejistota.

„Všichni, kdo slouží mně, slouží skrze mě i vám,“ prohlásil hrabě Vorkosigan. „Tak funguje systém Vorů. Pramínky zkušeností se stékají v jediný mocný proud. Tím soutokem jste vy.“ Miles nikdy neslyšel otce nikomu pochlebovat. Musel být strašně nejistý. „Simona Illyana podezíráte neprávem. Slouží vám už celý život, a před vámi sloužil vašemu dědečkovi.“

Miles přemýšlel, jakým přítokem je on. Dendarijští žoldnéři měli pár opravdu zajímavých pramenů. „Co se se mnou dělo. No, otče...“ odmlčel se, aby na řetězu událostí našel nějaký začátek. Vlastně to všechno začalo jednou zdí necelých sto kilometrů za Vorbarr Sultanou. Ale vyprávění začal až setkáním s Ardem Mayhewem na Betě. U Baze Jeseka se zarazil, ale pak všechno vypověděl podle

pravdy. Když zaznělo dezertérovo jméno, Milesův otec sebou škubl. Blokáda, obsazení lodě, bitvy... Při popisu bitev Miles úplně zapomínal na svět-kolem sebe; v jednom okamžiku si náhle všiml, že císař hraje Oserovskou flotilu, Henri Vorvolk kapitána Tunga a otec peliánské velení. Bothariho smrt. Otce ta zpráva zarmoutila. „Nu,“ řekl po chvíli, „shodil těžké břímě. Kéž konečně najde klid.“

Miles vzhlédl k císaři a taktně zamlčel, co Escobařanka říkala o princí Sergovi. Z otcova vděčného pohledu poznal, že udělal dobře. Některé pravdy smetou lidi jako povodeň; Milesovi stačilo, že se zhroutila Elena.

Když dospěl až k tomu, jak nakonec prolomil blokádu, Gregor měl úžasem otevřená ústa a hraběti Vorkosiganovi hrdě blýskalo v očích. Ivanův přílet, Milesovy dedukce - připomněl si, kolik je, a sáhl po čutoře.

„Co to je?“ polekal se jeho otec.

„Antacid. Dáte si?“ nabídl zdvořile.

„Děkuji,“ řekl hrabě Vorkosigan. „Rád ochutnám.“ Lokl si s tváří tak kamennou, že ani Miles nevěděl, zda se směje nebo ne.

Miles stručně vysvětlil, proč se rozhodl vrátit tajně a proč chtěl překvapit Vordrozdu s Hessmanem. Ivan potvrdil všechno, čeho byl svědkem, a usvědčil Hessmana ze lži. Gregora ranilo, že se jeho představy o nových přátelích tak rychle zhroutily. Prober se, Gregore, řekl v duchu Miles. Zrovna ty si nesmíš dovolit žádné sebeklamy. Ne, opravdu si to s tebou nechci vyměnit.

Když Miles domluvil, Gregor vypadal zničeně. Hrabě Vorkosigan seděl po jeho pravici, jako obvykle čelem k opěradlu prosté židle, a zamyšleně syna pozoroval.

„Tak proč?“ zeptal se Gregor. „K čemu by ti byla taková armáda, když nechceš dobýt trůn, ať už na Barrayaru nebo jinde?“

„Můj pane,“ řekl Miles tiše. „Když jsme si v zimě hrávali v císařském paláci, kdy jsem chtěl být někdo jiný než věrný Vorthalia? Znáte mě - jak můžete pochybovat? S Dendarijskými žoldnéři to byla náhoda. Neplánoval jsem to, prostě vznikli, když jsem se hrabal z jednoho průšvihů do druhého. Chtěl jsem jen sloužit Barrayaru jako přede mnou můj otec. A když to nešlo, chtěl jsem... chtěl jsem prostě něčemu sloužit, abych...“ teď zvedl oči k otci, dohnán k bolestné upřímnosti „aby pro něj byl můj život dost dobrý.“ Pokrčil rameny. „Zase jsem to podělal.“

Hrabě Vorkosigan měl stažené hrdlo, ale mluvil jasně. „Nejsem hodný takové oběti.“ Zlomil se mu hlas.

Miles na chvíli zapomněl na svůj soud. Zavřel oči a schoval si mír této chvíle do nejhlubšího koutku srdce, aby se s ním jednou v zoufalství mohl potěšit. Sirotek Gregor polkl a jakoby studem sklopil oči. Hrabě Vorhalas si rozpačitě prohlížel podlahu. Zřejmě měl pocit, že mu nepřísluší přihlížet tak niternému výjevu.

Gregor váhavě položil ruku na rameno svého prvního a nejvěrnějšího ochránce. „Sloužím Barrayaru,“ řekl. „Spravedlnost je mou povinností. Nikdy jsem nechtěl soudit nespravedlivě.“

„Oklamali vás, přáteli,“ pošeptal hrabě Vorkosigan císaři do ucha. „Netrapte se. Ale zapamatujte si to.“

Gregor si oddychl. „Když jsme si spolu hrávali, vždycky jsi mě porazil ve Strategii. Pochyboval jsem právě proto, že tě znám.“

Miles poklekl, sklonil hlavu a roztáhl ruce. „Vaše vůle, můj pane?“

Gregor zavrtěl hlavou. „Kéž by se všechny vlastizrady vyřešily takhle.“ Pozvedl hlas a oslovil své svědky: „Inu, pánové? Uznáváte, že podstata Vordrozдова obvinění, záměr uchvátit císařský trůn, byla lživá a zlovolná? Dosvědčíte to svým kolegům?“

„Naprosto,“ pravil přesvědčeně Henri Vorvolk. Miles měl dojem, že kadet z druhého ročníku se do něj zamiloval už v půli vyprávění o Dendarijcích.

Hrabě Vorhalas se tak snadno zviklat nenechal. „Obvinění z úmyslu uchvátit trůn se vskutku jeví jako falešné,“ přísvedčil stařec, „a to dosvědčím na svou čest. Ale je tu ještě jedna zrada. Sám lord

Vorkosigan přiznal, že porušil a stále porušuje Vorloupulousův zákon, který je zradou sám o sobě.“

„V Radě hrabat,“ ucedil odměřeně hrabě Vorkosigan, „žádné takové obvinění nepadlo.“

Henri Vorvolk se usmál. „Kdo by si to taky po tom všem dovolil?“

„Mohl by si to dovolit člověk, jehož věrnost impériu se mnohokrát potvrdila a jenž má akademický zájem na dokonalé spravedlnosti,“ odpověděl stále nevzrušeně hrabě Vorkosigan. „Člověk, který nemá co ztratit, se může odvážit mnohého. Nebo ne?“

„Popros, Vorkosigane,“ zasyčel Vorhalas, který začal ztrácet jistotu. „Pros o slitování, jako kdysi já.“ Stiskl víčka a rozklepal se.

Hrabě Vorkosigan na něj dlouho upřeně hleděl. Pak řekl: „Jak si přejete,“ vstal a klekl před svým nepřítelem na jedno koleno. „Nechte mého chlapce a já slibuji, že se už v těchto vodách neobjeví.“

„Jsi moc pyšný.“

„Buďte tak laskav.“

„Řekni: Poníženě prosím.“

„Poníženě prosím,“ zopakoval poslušně hrabě Vorkosigan. Miles hledal v otcově páteři známky vzteku, ale žádné nenašel. Tady probíhalo něco, co bylo starší než on, labyrint, do kterého nikdy nedohlédne. Gregor byl bledý, Henri Vorvolk zmatený, Ivan zděšený.

Vorhalasovým kamenným klidem prosvítala jakási extáze. Nahnul se k Vorkosiganovu uchu a zašeptal: „Strč si to někam.“ Hrabě Vorkosigan sklonil hlavu a zaťal pěsti.

Pokud mě vůbec vnímá, tak jen jako páku na otce... Načase se mu připomenout. „Pane hrabě.“ Milesův hlas prořízl ticho jako břitva. „Nechte toho. Jestli budete pokračovat, jednou se budete muset podívat do očí mé matce a zopakovat to. Odvážíte se?“

Vorhalas trochu zvadl. Zamračil se na Milese. „To se na tebe může tvá matka dívat a přitom nechápat touhu po pomstě?“ Ukázal na Milesovu pokroucenou postavu.

„Moje matka,“ opáčil Miles, „říká, že je to můj velký dar. Každá zkouška je podle ní dar, a velké zkoušky jsou velkým darem. Jistě,“ dodal zamyšleně, „většina lidí ji má za podivína...“ Zachytil Vorhalasův pohled. „Co chcete vy dělat se svým darem, pane hrabě?“

„K čertu,“ zavrčel Vorhalas po chvíli nekonečného ticha ne k Milesovi, ale k jeho otci: „Má oči po matce.“

„Všiml jsem si,“ odpověděl mu stejným tónem Milesův otec. Vorhalas kypěl vzteky.

„Nejsem anděl,“ prohlásil nakonec.

„To po vás nikdo nechce,“ vložil se do hovoru Gregor. „Ale jste můj služebník. A mně nijak neposlouží, když se mí poddaní vraždí navzájem, místo aby bojovali s nepřáteli.“

Vorhalas se ušklíbl a váhavě pokrčil rameny. „Máte pravdu, můj pane.“ Prst po prstu povolil zaťaté pěsti, jako by z dlaní pouštěl neviditelný poklad. „Tak vstávej,“ dodal netrpělivě na adresu hraběte Vorkosigana. Bývalý regent vstal, opět dokonale klidný.

Vorhalas zabodl oči do Milese. „Tak jak chceš toho svého všeho schopného maniaka a jeho armádu zkrotit, Arale?“

Hrabě Vorkosigan vypouštěl slova zvolna, kapku po kapce, jako by prováděl přesnou titraci. „Dendarijští žoldnéři zůstávají skutečnou hádankou.“ Podíval se na Gregora. „Vaše vůle, můj pane?“

Gregor sebou škubl leknutím, že už není pouhý pozorovatel. Prosebně se podíval na Milese. „Organizace rostou a odumírají. Existuje nějaká šance, že se prostě rozpadnou?“

Miles se kousl do rtu. „Také mě to napadlo, ale když jsem odjížděl, vypadali nepříjemně zdravě. Rostli.“

Gregor se zašklebil. „Stěží proti nim mohu vytáhnout s vojskem a rozprášit je jako kdysi Dorca. Přinejmenším je to trochu z ruky.“

„Sami nic neprovedli,“ rychle jej ujistil Miles. „Vůbec nevědí, kdo jsem. Většina ani není z Barraryaru.“

Gregor se nerozhodně podíval po hraběti Vorkosiganovi, ale ten se díval do země, jako by chtěl

řici: To ty jsi chtěl rozhodovat sám za sebe, chlapče. Ale nahlas přeci jen dodal: „Jste stejně tak císař jako Dorca. Dělejte, co uznáte za vhodné.“

Gregor se pohledem vrátil k Milesovi. „Za daných okolností jsi blokádu nemohl prorazit. Tak jsi změnil okolnosti.“

„Ano, pane.“

„Dorkův zákon změnit nemohu...“ zamyslel se Gregor. Hrabě Vorkosigan, už zase trochu nervózní, si oddechl. „Zachránil Barrayar.“

Císař se nadlouho odmlčel, viditelně zmatený. Miles chápal, jak mu asi je. Nechal ho ještě chvíli dusit, dokud ticho nebylo k prasknutí napjaté očekáváním a Gregor nenasadil ten zoufalý prázdný pohled, jaký Miles znal od méně připravených studentů z ústních zkoušek. Ted’.

„Císařovi Dendarijští žoldnéři,“ navrhl.

„Cože?“

„Proč ne?“ Miles se narovnal a ukázal prázdné dlaně. „Bude mi potěšením dát je vám. Prohlásíte je korunní gardou. Nebylo by to poprvé.“

„Ale to se vždycky dělalo s kavalerií!“ namítl hrabě Vorkosigan. Přesto ted’ vypadal daleko klidněji.

„Cokoli s nimi bude chtít podnikat je stejně iluzorní, protože jsou mimo dosah,“ uklonil se Miles omluvně směrem ke Gregorovi. „Tak ať to zařídí co nejvýhodněji.“

„Nejvýhodněji pro koho?“ otázal se suše hrabě Vorhalas.

„Myslel jsi to jako ryze soukromé prohlášení, doufám,“ řekl hrabě Vorkosigan.

„No, vlastně ano. Bojím se, že většina mých lidí by těžce nesla, že je naverboval barrayarský císař. Ale proč je nestrčit pod kapitána Illyana? Jejich příslušnost by tak musela zůstat tajná. Ať už si vymyslí, co s nimi. Soukromá nájemná flotila v tajných službách Barrayarské Císařské Bezpečnosti.“

Gregor už vypadal spokojeněji, dokonce projevil zájem. „To by se mohlo hodit...“

Hrabě Vorkosigan rychle potlačil vítězný úsměv. „Simon bude bez sebe nadšením.“

„Opravdu?“ zapochyboval Gregor.

„Za to vám osobně ručím.“ Hrabě Vorkosigan se vsedě zlehka uklonil.

Vorhalas pokrčil nos a podíval se na Milese. „Jseš trochu moc mazaný, chlapče.“

„Přesně tak, pane,“ odvětil slušně Miles, radostí bez sebe, že se konečně zbavil tří tisíc mužů a bůhví kolika tun výzbroje. Dokázal to! Poslední střípek mozaiky zapadl na místo...

„...přede mnou nehraj hlupáka,“ vrčel Vorhalas. Obrátil se k hraběti Vorkosiganovi. „Zatím jste mi odpověděli jen na půlku otázky, Arale.“

Hrabě Vorkosigan si zaujatě prohlížel nehty. „Pravda, nemůžeme ho tu nechat pobíhat jen tak. Já se taky třesu, když pomyslím, co by mohl vyvést příště. Bezpochyby ho musíme zavřít do nějakého ústavu, kde bude celý den dřít pod bedlivým dohledem mnoha očí.“ Na chvíli se zamyslel. „Šlo by to na Císařské vojenské akademii?“

Miles se připitoměle usmál. Stále myslel jen na to, jak se vykroutit z Vorloupulousova zákona. O dalším životě si mohl nechat jenom zdát, natož o takové odměně...

Otec ztišil hlas. „Pokud to ovšem není pod vaši úroveň, pane admirále Naismithi. Ještě jsem ti ani nepogratuloval k povýšení.“

Miles zrudl. „Byla to jen komedie, otče. Vždyť to víte.“

„Všechno?“

„Z větší části.“

„Už i v rozhovoru se mnou uhýbáš... Ale okusil jsi velení. Dokážeš se vrátit k poslušnosti? Degradace se těžce nese.“ Jeho hlas zazněl trochu ironicky.

„Vás po Komarru také degradovali, otče...“

„Ano, udělali ze mě kapitána.“

Miles se pousmál. „Mám ted’ vylepšený žaludek, pane, strávím všechno. Zvládnou to.“

Hrabě Vorhalas se zatvářil pochybovačně. „Dokážeš si ho představit jako praporčíka, Vorkosigane?“

„To nedokážu,“ připustil upřímně hrabě Vorkosigan. „Ale pokud ho nadřízení neuškrtní za, ehm, přílišnou iniciativu, mohl by z něj jednou být dobrý štábní důstojník.“

Vorhalas nemohl než souhlasit. Milesovi vzplály oči jako ohňostroj, stejně jako jeho otci.

Po dvou dnech výsledků a zákulisního čachrování Rada Milese jednohlasně osvobodila. Gregor totiž využil svého práva jako hrabě Vorbarra a místo aby se podle císařského zvyku zdržel hlasování, když na něj přišla řada, jasně zvolal: „Nevinen!“ Ostatní poslušně učinili totéž.

Někteří ze starších politických protivníků hraběte Vorkosigana vypadali, že by si raději odplivli, ale hlasování se zdržel jen hrabě Vorhalas. Nepatřil k Vordrozdvově straně a nepotřeboval si tudíž mýt ruce.

„Ten parchant.“ Hrabě Vorkosigan se přes celý sál pozdravil úklonou se svým úhlavním nepřítelem. „Kdyby tak všichni měli jeho páteř, i když ne jeho názory.“

Miles tiše seděl a opájel se vítězstvím. Elena by tu přeci jen byla v bezpečí.

Ale ne šťastná. Jestřáb nepatří do klece, aťsi má zlaté mříže a lidé sebevíc obdivují jeho peří. Krásnější je na obloze. Bolestně nádherný.

Povzdychl si a vydal se bojovat s osudem.

Vinice lemující terasy kolem dlouhého jezera nad Vorkosigan Surleau obrazy čerstvou zelení. Hladina jezera se třpytila pod vlhkým vánkem jako stříbrné mince. Kdysi bylo někde zvykem dávat mrtvým na cestu mince na oči; Milesovi to připadalo jako dobrý nápad. Představil si, jak sluneční paprsky klesají ke dnu a hromadí se na sebe, až z jezera vystoupí nový stříbrný ostrov.

Hroudy země byly ještě chladné a vlhké, pod drny stále odpočívala zima. Těžké. Vyhodil do výše ramen lopatu hlíny z jámy, již kopal.

„Teče ti z rukou krev,“ poznamenala jeho matka. „Za pět vteřin bys plazmometem udělal totéž.“

„Krev,“ řekl Miles, „smývá hříchy. Říkal to seržant.“

„Aha.“ Už nic nenamítala, jen tiše seděla, opřena o strom, a dívala se na jezero. To dělá to mládí na Betě, domyslel si Miles; nikdy se nenabaží pohledu na otevřenou vodní hladinu.

Konečně byl hotov. Hraběnka Vorkosiganová mu pomohla ven z jámy. Vzal ovládání antigravu a spustil zatím trpělivě vyčkávající podlouhlou bednu na místo posledního spočinutí. Bothari na něj vždycky trpělivě čekal.

Zaházet jámu šlo rychleji. Náhrobek, který otec objednal, ještě nebyl hotový; měl být ručně tesaný, stejně jako ostatní na rodinném hřbitově. Milesův dědeček ležel opodál, hned vedle babičky, která padla ve válce za císaře Jurije desítky let před tím, než se Miles narodil. S nepříjemnými pocity sklouzl pohledem na dvojité hrob, připravený hned vedle dědečkova, nad svahem, kolmo k seržantovu hrobu. Tohle bříme na něj teprve dopadne.

V nohách nového hrobu postavil na trojnožku omláčenou měděnou mísu. Do ní pak naskládal větévky jalovce z hor a pramen svých vlasů. Z kapsy saka vytáhl barevný šátek, opatrně ho rozbalil a zasunul mezi větvičky i loknu jemných černých vlasů. Jeho matka přidala pramen krátkých šedivých vlasů a velkorysý kus vlastního plamenného copu a odešla opodál.

Miles po chvíli váhání přidal k vlasům i šátek. „Bojím se, že jsem nebyl moc dobrou dohazovačkou,“ zašeptal omluvně. „Nechtěl jsem si dělat legraci. Ale Baz ji miluje, dobře se o ni postará... Slovo se dá lehce, ale těžko splní. Nezlobte se.“ Přidal úlomky vonné kůry. „Bude vám tu teplo, uvidíte, jak se jezero mění, jak zima přechází v jaro a léto v podzim. Nepochodují tu armády a ani o půlnoci není úplně tma. Na takovém místě vás Bůh nemůže přehlédnout. Milosti a odpuštění bude dost, starouši, i pro vás.“ Zapálil oběť. „Nechte mi, prosím, trochu z té číše, až přeteče.“

EPILOG

Nácvik nouzového přistání přišel samozřejmě v půli noční směny. Když se s ostatními kadety belhal chodbami obrněné družice, pomyslel si Miles, že by ho asi načasoval stejně. Čtyřtýdenní cvičení pohybu v beztlouci na oběžné dráze jeho skupině zítra končilo a cvičitelé už čtyři dny nepřišli s žádným

podrazem. Nadšených rozhovorů o návratu dolů na planetu se neúčastnil. Tiše seděl a přemýšlel, jaké nádherné finále se chystá.

K přidělenému člunu dorazil současně s druhým studentem a instruktorem. Cvičitel se tvářil jako socha. Kadet Kostolitz si Milese změřil kyselým pohledem.

„Furt taháš tu pidlu, co?“ řekl podrážděně a ukázal na Milesovu dýku u pasu.

„Mám na to povolení,“ odvětil nevzrušeně Miles.

„Spíš s ní?“

Uhlazený úsměv. „Ano.“

Miles se zamyslel nad problémy s Kostolitzem. Díky barrayarským dějinám bylo jasné, že po celou vojenskou službu bude narážet na třídní rozdíly, ať už se projeví agresivně jako u Kostolitze, nebo jemněji. Musí se je naučit řešit nejen uspokojivě, ale originálně, pokud má od svých podřízených chtít to nejlepší.

Měl nepříjemný pocit, že do Kostolitze vidí jako lékař s přístroji. Červenou barvou se zvýraznilo každé škrábnutí na duši, každá bolest na srdci, každý nádor nelibosti, který z nich vyrůstal. Trpělivost. Problém byl stále jasnější. Časem se při nějaké příležitosti objeví i řešení. Na Kostolitzovi se může mnohému naučit. Ten poplach bude snad nakonec zajímavý.

Miles si všiml, že od posledního setkání Kostolitzovi přibyla zelená páska na rukávu. Nechápal, který génius to vymyslel. Pásky byly něco jako vyznamenání naruby; zelená znamenala (v očích rozhodčího) při simulovaných bojích zranění, žlutá smrt. Jen málo kadetů prošlo výcvikem bez pásky. Miles včera potkal Ivana Vorpatrila se dvěma zelenými a jednou žlutou, ale proti tomu nešťastníkovi včera z kantýny s pěti žlutými měl ještě kliku.

Milesův čistý rukáv přitahoval poslední dobou více pozornosti instruktorů, než mu bylo milé. Sláva měla. i dobrou stránku; bystřejší kadeti se snažili Milese dostat do družstva, aby „odpuzoval“ pásky. Ti nejbystřejší se mu na druhou stranu vyhýbali jako čert kříži, protože se po něm nejvíc střílelo. Miles se v duchu zazubil očekávaje, že se chystá něco opravdu fikaného. Každá buňka v těle mu zpívala radostí.

Kostolitz zívá, naposledy se ušklíbl nad Milesovou aristokratickou dýkou, obsadil pravobok a pustil se do kontroly podle svého seznamu. Miles šel doleva a pustil se do svého. Cvičitel poletoval mezi nimi a nakukoval jim přes ramena. Miles si uvědomil, že dobrodružství s Dendarijskými žoldnéři bylo dobré aspoň k něčemu; díky zásahu Tungova chirurga se mu přestalo dělat špatně ve stavu beztlíže. Drobné radosti.

Koutkem oka viděl, jak Kostolitz kmitá. Měřili jim čas. Kostolitz přepočítal záchranné dýchací masky za plexisklem krabice a pokračoval. Miles na něj málem křikl, ale zarazil se. Nikdo by to neocenil. Trpělivost. Správně. Správně. Lékárnička, správně na stěně. Miles ji podezíravě otevřel a zkontroloval obsah. Náplast, škrtidlo, elastické obinadlo, kapačka, léky, náhradní kyslík - žádné překvapení. Zašátral na dně krabičky a zatajil dech. Plastická trhavina? Ne jenom žvýkačka. No nic.

Kostolitz už byl hotový a netrpělivě Milese čekal na přídi. „Jseš pomalejš, Vorkosigane.“ Vrazil disk se svým hlášením do čtečky a vklouzl do pilotního křesla.

Miles zahlédl v instruktorově náprsní kapse zajímavou bouli. „Pane,“ zašvitořil zdvořile, „asi jsem někam založil světelnou tužku. Mohl bych si půjčit vaši?“

Cvičitel ji neochotně vytáhl. Kromě světelné tužky měl v kapse složené tři záchranné kyslíkové masky. Zajímavý počet, tři. Na orbitální stanici u sebe lidi nosí masky, ale hned tři? Navíc měli při ruce dalších dvanáct, Kostolitz je právě zkontroloval... Ne. Kostolitz je právě spočítal!

„Světelná pera máte v povinné výbavě,“ ucedil cvičitel. „Máte si je hlídat. Lemplové jako vy nás jednou zruinují.“

„Ano pane. Děkuji, pane.“ Ozdobně se podepsal, automaticky strčil tužku do kapsy a vzápětí vytáhl dvě. „Á, tady ji mám. Promiňte, pane.“

Vložil do čtečky své hlášení a připoutal se do křesla druhého pilota. I když bylo posunuté úplně dopředu, stěží dosáhl na pedály. Císařské vybavení nebylo tak přizpůsobivé jako kdysi u žoldnéřů.

Nevadí. Donutil se k pozornosti. S ovládáním člunu si stále ještě moc nerozuměl. Ještě trochu cviku, a už nikdy se nebude muset vydat na milost profesionálnímu pilotovi.

Ted' ale byla řada na Kostolitzovi. Zrychlení plavidla vmáčklo Milese do polstrovaného sedadla, jakmile se člun odlepil z úchyťů a vyrazil k určenému cíli. Záchranné masky. Soupisy inventáře. Dohady. Naježený Kostolitz. Dohady... Milesovy nervy se napjaly, pátravé a trpělivé jako pavoucí síť. Minuty se vlekly.

Ostrá rána a sykot vzadu v kabině. Milesovi přes všechno očekávání poskočilo srdce a rozeběhlo se zběsilým tempem. Otočil se a jediným pohledem všechno zjistil, jako když v bouři záblesk odhalí tajemství skrytá ve tmě. Kostolitz sprostě zaklel. Miles vydechl: „Ha!“

Ze zubaté díry v obložení na pravoboku proudil hustý zelený plyn; narušené chlazení, jako by je trefil meteor. Ten „meteor“ byl ale bezpochyby plastická trhavina, protože chladicí plyn proudil do kabiny a ne z ní. Kromě toho instruktor klidně seděl a sledoval je. Kostolitz se vrhnul ke skřínce se záchrannými maskami.

Miles se místo toho chopil řízení. Ventilaci přehodil z recyklace na odvětrávání a stejným pohybem na chvíli pustil naplno směrové trysky. Člun se po chvíli skřípání začal otáčet a brzy rychle rotoval kolem příčné osy zhruba v půli kabiny. Milese, cvičitele i Kostolitze hodila odstředivá síla vpřed. Jedovaté vlny chladicího plynu, těžšího než vzduch, smáčkla primitivní umělá gravitace na zád'.

„Ty pošahanej kreténe!“ zařval Kostolitz, když vytáhl první masku. „Co to vyvádíš?“

Instruktor zprvu výrazem kopíroval Kostolitze, ale náhle mu to došlo. Usadil se do křesla, z něhož chtěl už už vyskočit, pevně se chytil a pobaveně přimhouřil oči.

Miles neměl na odpověď čas. Byl si jistý, že to Kostolitzovi za chvíli dojde. Ten si nasadil kyslíkovou masku a pokusil se nadechnout. Strhl si ji z tváře, hodil ji stranou a popadl druhou ze tří, které z krabice přinesl. Miles začal po stěně ručkovat k lékárnice.

Kolem prolétla druhá maska. Bezpochyby prázdné bombičky. Kostolitz masky přepočítal, aniž by zkontroloval jejich stav. Miles otevřel lékárníčku a vytáhl z ní infuzní hadičku a dvě rozdvojky. Kostolitz zahodil třetí masku a vydal se na pravobok znovu zadolovat ve skřínce. Chladicí plyn Milese pálil v nose, ale škodlivé koncentrace se zatím držely na zádi.

Od krabice s maskami se mezi kašláním ozval Kostolitzův vztekklý řev. Teprve ted' je zkontroloval. Miles se jedovatě zazubil. Vytáhl z pochvy dědečkovu dýku, nařezal z hadičky čtyři kousky, nasadil je na rozdvojky, zajistil spoje leukoplasty, zarazil jeden konec bastlu do jediného ventilu sanitácké bombičky kyslíku a skočil zpátky k cvičiteli.

„Je libo vzduch, pane?“ Podal důstojníkovi jeden ze syčících konců pavouka. „Doporučiji vám nadechovat se ústy a vydechovat nosem.“

„Děkuji, kadete Vorkosigane,“ pravil užaslý instruktor a vzal si hadičku. Kašlající Kostolitz spadl mezi ně a málem rozšlápl řídicí pult. Miles mu sladce podal trubičku. Kostolitz se k ní přísál, oči vytřeštěné a uslzené nejen díky agresivnímu plynu, pomyslel si Miles.

Miles sevřel hadičku mezi zuby a vydal se po pravé stěně na zád'. Kostolitz vyrazil za ním, ale brzy zjistil, že dostal krátký konec, stejně jako instruktor. Miles za sebou rozvíjel smyčky kapačky, ano, bude to stačit, i když těsně. Kostolitz a cvičitel se mohou jen dívat a funět jako mašinky.

Když Miles dorazil do půli cesty, odstředivá síla ho začala táhnout do oblaku jedovatého plynu, který od zádi pomalu plnil člun. Odpočítával panely obložení, 4a, 4b, 4c - tady by to mělo být. Odklopil stěnu a našel ventily. Tenhle? Ne, tady ten. Otočil kohoutem. Zpocená ruka mu sklouzla.

Poklop, o nějž se opíral, náhle praskl a Miles se vzápětí houpal nad bublajícím zeleným mrakem. Hadička s kyslíkem mu vyklouzla z úst a začala poletovat kolem. Neječel jen proto, že zadržoval dech. Instruktor k němu zbytečně vyrazil z přídě, ale krátká kapačka ho strhla zpět. Než stačil otevřít náprsní kapsu, Miles polkl, pevněji se zachytil a odvážně se natáhl po kohoutu. Ještě jednou. Vší silou zabral a syčení z díry metr pod ním neochotně ztichlo.

Díky odvětrávání kabiny začal mrak zeleného plynu ustupovat a slábnout. Miles, jen trochu

rozklepaný, přelezl zpátky na před' a bez řečí se připoutal do sedadla druhého pilota. S hadičkou v ústech by se mu stejně těžko mluvilo.

Kadet Kostolitz se jakožto pilot vrátil k řízem. Vzduch se konečně vyčistil. Kostolitz vyrovnal manévry a pomalu namířil poškozený člun zpátky na stanici. Cestou nespustil oči z ukazatelů teploty. Cvičitel byl velice zamyšlený a jen trochu pobledlý.

Když přistáli, u průlezu je čekal sám hlavní instruktor s opravářem. Vesele se usmíval a v ruce si nepřítomně hrál se dvěma žlutými páskami.

Letový instruktor vzdychl a smutně zakroutil hlavou. „Ne.“

„Ne?“ nechápal hlavní instruktor. Miles nevěděl, jestli je spíš překvapený nebo zklamaný.

„Ne.“

„To se na to musím podívat.“ Oba instruktoři vklouzli do člunu a Milese s Kostolitzem nechali chvíli o samotě.

Kostolitz si odkašlal. „Ta tvoje, ehm, dýka se nakonec docela hodila.“

„Ano, někdy se plazmomet k řezání nehodí ani zdaleka tak dobře,“ přisvědčil Miles. „Například když jsi v kajutě plné hořlavého plynu.“

„A hergot,“ vyjekl Kostolitz. „Ten plyn by s kyslíkem bouchnul. Málem jsem...“ Zarazil se a ještě jednou si odkašlal. „Tobě toho moc neunikne, co?“ Ve tváři se mu objevilo podezření. „Tys o tý pasti věděl předem?“

„To zrovna ne. Ale došlo mi, že se něco chystá, když jsem u cvičitele v kapse napočítal tři masky.“

„Ty...“ Kostolitz se otočil. „Opravdu jsi nemohl najít pero?“

„Ne.“

„Hergot,“ zavrčel zase Kostolitz. Chvíli se šoural kolem, shrbený, zrudlý, zoufale zatvrzelý.

Teď, řekl si Miles. „Znám ve Vorbarr Sultane krámy, kde se seženou dobré nože,“ řekl naoko ostýchavě. „Žádná sériová výroba. Když víš, co hledat, narazíš občas na skvělou koupi.“

Kostolitz se zastavil. „Fakt?“ Pomalu se narovnal, jako by z něj spadlo závaží. „A nemohl bys... asi ne...“

„Je to taková díra. Jestli máš zájem, můžu tě tam někdy při vycházce vzít.“

„Opravdu? Ty bys... ty... určitě, mám zájem.“ Kostolitz ovládl vzrušení. „Jasně.“ Najednou vypadal daleko veseleji.

Miles se usmál.

Lois McMaster Bujold

UČEDNÍK VÁLKY

Z amerického originálu The Warrior's Apprentice,

vydaného nakladatelstvím A Baen Books Original

v New Yorku v roce 1997,

přeložil Robert Tschorn.

Technická redakce: Tomáš Kropáček.

Odpovědná redaktorka: Ivana Mílová.

Obálka: Martina Pilcerová.

Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r.o.,

Příčná 8, 110 00 Praha 1,

jako svou 274. publikaci.

Sazba: SF SOFT.

Lito obálky: Jams. ,

První vydání, Praha 2000.